

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

*Lỡ yêu
người hoàn hảo*

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Thông tin sách

Tên sách: **Lỡ yêu người hoàn hảo**

Nguyên tác: **Call Me Irresistible (Wynette, Texas #5)**

Tác giả: **Susan Elizabeth Phillips**

Người dịch: **Huyền Vũ**

Nhà phát hành: **Nhã Nam**

Nhà xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**

Khối lượng: **500g**

Kích thước: **14x20,5 cm**

Ngày phát hành: **02/2015**

Số trang: **480**

Giá bìa: **105.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **01/05/2017**

Tủ sách BOOKBT #289

Giới thiệu

Thị trưởng Ted Beaudine và thị trấn Wynette như hai mà một, và cả hai đều những tưởng họ sẽ chẳng đời nào cần đến Meg Koranda, một cô tiểu thư Hollywood rách giời rơi xuống không biết gì khác ngoài gây rối và phá phách (cô ta thậm chí còn phá luôn cả đám cưới bạn thân nhất của mình). Bởi chẳng ai trong số họ biết rằng cô gái đó có thể tạo nên những phép màu, và thần Cupid có thể bày ra đủ mọi mưu mẹo để dẫn dắt những người yêu nhau đến với nhau...

“Lỡ yêu người hoàn hảo” là một trong những câu chuyện tình yêu hài hước và thú vị nhất của Suzan Elizabeth Phillips, nữ hoàng văn học lãng mạn Mỹ.

Chương 1

Không ít cư dân Wynette, bang Texas nghĩ rằng Ted Beaudine đang dần thân vào một cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối. Thì đấy, mẹ cô dâu có còn là tổng thống nước Mỹ đâu. Bà Cornelia Jorik đã rời khỏi nhiệm sở hơn một năm nay rồi. Trong khi đó, Ted Beaudine thì, xét cho cùng, vẫn cứ là Ted Beaudine.

Lớp cư dân trẻ tuổi hy vọng anh cưới một ngôi sao nhạc rock từng sẵn được cả chồng đĩa bạch kim, nhưng thật ra anh từng có cơ hội đó rồi, chỉ có điều anh đã gạt bỏ cô nàng. Chuyện tương tự cũng đã xảy ra với một cô diễn viên kiêm biểu tượng thời trang đang thời tỏa sáng. Tuy nhiên, hầu hết mọi người đều cho rằng lẽ ra anh nên chọn ai đó trong giới nữ vận động viên chuyên nghiệp, đặc biệt là những người từ LPGA (Giải golf chuyên nghiệp dành cho nữ). Còn thực tế thì thế đấy, Lucy Jorik đến chơi golf cũng chẳng thêm.

Ấy vậy nhưng điều đó cũng chẳng ngăn các thương nhân địa phương dán khuôn mặt Lucy và Ted lên một số quả bóng golf hàng độc. Tuy nhiên, vết gợn đã khiến mắt họ có vẻ hơi lác một chút, thành ra cánh du lịch đang nhan nhản khắp thị trấn châu chực nhòm ngó lễ cưới cuối tuần ấy vẫn chuộng những chiếc khăn golf nổi bật hơn. Trong danh sách các sản phẩm đắt khách còn có đĩa và cốc kỷ niệm được Hội Người Cao Tuổi của thị trấn cho sản xuất hàng loạt, và lợi nhuận sẽ được dùng để tu bổ Thư viện Công cộng đã bị thiệt hại sau một đám cháy.

Là quê hương của hai trong số những tay golf chuyên nghiệp vĩ đại nhất thế giới, Wynette, bang Texas thường xuyên được chứng kiến những người nổi tiếng đi lại trên các phố phường của mình, tuy nhiên một cựu tổng thống nước Mỹ thì vẫn chưa bao giờ. Mọi khách sạn và nhà trọ trong vòng bán kính năm mươi dặm đều đông nghịt các chính trị gia, vận động viên, ngôi sao điện ảnh và các nguyên thủ quốc gia. Lực lượng an ninh nhan nhản khắp nơi, còn phóng viên thì chen chúc nhau giành giật những khoảng không gian quý báu ở quán bar Roustabout. Nhưng do nền kinh tế địa phương chỉ biết trông chờ vào duy nhất một ngành kinh doanh, và thị trấn đang trong cảnh lao đao, nên cư dân Wynette sẵn sàng chào đón mọi cơ hội làm ăn. Câu lạc bộ Kiwanis còn nảy ra sáng kiến độc đáo bán chỗ ngồi lộ thiên ở trên phố ngay phía đối diện với nhà thờ Giáo hội Trưởng lão Wynette với giá hai mươi đô la mỗi ghế.

Nói chung dân chúng ai nấy đều vô cùng sửng sốt khi cô dâu chọn thị trấn nhỏ bé vùng Texas này làm nơi cử hành hôn lễ thay vì tổ chức một đám cưới cấp quốc gia kiểu Beltway, nhưng Ted vốn là một anh chàng Hill Country trăm phần trăm, và người dân địa phương chưa từng nghĩ tới chuyện anh sẽ kết hôn ở bất kỳ nơi nào khác. Họ đã chứng kiến từng bước trưởng thành của anh, và mọi người biết rõ về anh như thể anh chính là một thành viên trong gia đình. Trong thị trấn này, chẳng ai có thể nghĩ đến bất kỳ điều không hay nào để nói về anh. Đến cả các cô bạn gái cũ của anh cũng chẳng thể làm gì ngoài thở dài nuối tiếc. Ted Beaudine chính là kiểu người như thế đó. Meg Koranda có thể là con gái của hoàng tộc Hollywood, nhưng cô còn là một kẻ cặn túi, không chốn nương thân và đầy tuyệt vọng, tất cả những yếu tố khiến cho cô chẳng còn tâm trí đâu để làm phù dâu cho cô bạn gái thân thiết nhất. Nhất là khi cô ngờ rằng người bạn thân của mình có lẽ đang phạm phải sai lầm lớn nhất cuộc đời khi kết hôn với đứa con cưng của thị trấn Wynette, bang Texas.

Lucy Jorik, cô dâu tương lai, bước nhanh trên tấm thảm trải sàn trong dãy phòng tại

Wynette Country Inn, nơi gia đình nổi tiếng của cô cư ngụ trong dịp lễ. “Họ không nói thẳng vào mặt mình, Meg ạ, nhưng trong thành phố này, ai ai cũng tin rằng Ted đang cưới một kẻ thấp kém hơn anh ấy!”

Trông Lucy lo lắng đến độ Meg những muốn ôm chầm lấy bạn, mà có lẽ chính cô cũng đang muốn nhận được sự an ủi đó. Cô đã thể sẽ không chất chồng sự đau buồn của mình lên nỗi khổ sở của bạn. “Những con người quê mùa cục mịch ấy đã có một kết luận thú vị đấy, nếu xét đến chuyện cậu chỉ là con gái đầu của cựu tổng thống Mỹ. Không hẳn là một kẻ vô danh tiểu tốt?”

“Một cô con gái nuôi. Tớ nghiêm túc đấy, Meg. Người dân Wynette sấm soi tớ, bất cứ khi nào tớ bước chân ra khỏi nhà.”

Đây không phải thông tin hoàn toàn mới, vì mỗi tuần Meg đều nói chuyện vài lần qua điện thoại với Lucy, nhưng những cuộc trò chuyện đó không phản ánh được những nếp nhăn căng thẳng có vẻ như đã thường trực đè nặng trên sống mũi nhỏ nhắn của Lucy. Meg giật giạt một trong hai chiếc hoa tai bạc, nhiều khả năng là một món đồ thời Tống, nếu cô tin lời người kéo xe tay ở Thượng Hải đã bán đôi này cho cô. “Theo tớ thì cậu là một đám quá tốt so với những công dân ưu tú của Wynette.”

“Chuyện này làm tớ kiệt sức rồi Lucy nói. “Họ cố gắng tỏ ra kín đáo, nhưng hễ bước chân xuống phố là thể nào tớ cũng bị ai đó chặn lại, hỏi xem tớ có biết Ted đã thắng giải golf nghiệp dư Mỹ năm nào không, hay sau khi tốt nghiệp đại học, anh ấy phải mất mấy năm để lấy được bằng thạc sĩ - rõ là một câu hỏi mẹo, vì anh ấy lấy được cả hai bằng đó cùng lúc.”

Meg đã rời khỏi trường đại học trước khi kiếm được dù chỉ là một tấm bằng, vậy nên đối với cô ý tưởng giành được cả hai bằng cùng một lúc thật quá điên rồ. Tuy nhiên, Lucy có thể hơi bị ám ảnh quá mức. “Đó là một trải nghiệm mới, chỉ thế thôi mà. Giờ thì chẳng còn chuyện ai ai cũng bỏ đờ cậu.”

“Tin tớ đi, chẳng có nguy cơ đó đâu.” Lucy vén một lọn tóc màu nâu nhạt ra sau tai. “Trong một bữa tiệc tuần vừa rồi, có người hỏi tớ một cách rất tự nhiên, cứ như thể ai cũng trò chuyện về vấn đề này trong buổi tiệc nhẹ vậy, rằng liệu tớ có biết chỉ số IQ của Ted không, mà chuyện này thì tớ có biết đâu, nhưng tớ đoán cô ta chắc cũng mù tịt nốt, vậy nên tớ bảo là 138. Nhưng, ôi không... Hóa ra là tớ đã nhầm to. Hiển nhiên là trong lần kiểm tra gần đây nhất, Ted đã giành được một trăm năm mươi một điểm. Mà theo lời người bartender, nếu không phải hôm đó bị cúm thì Ted còn được điểm cao hơn.”

Meg định hỏi liệu Lucy đã thật sự suy nghĩ kỹ về vụ cưới hỏi này chưa, nhưng, khác với Meg, Lucy chẳng bao giờ làm chuyện bốc đồng.

Hai người gặp nhau lần đầu ở trường đại học, khi Meg là một tân sinh viên hay nổi loạn còn Lucy là cô sinh viên năm hai giỏi giang nhưng cô độc. Vì Meg cũng được nuôi dưỡng bởi các bậc cha mẹ nổi tiếng nên cô hiểu rõ sự nghi ngờ của Lucy đối với những tình bạn mới, nhưng dần dần, hai cô gái bắt đầu trở nên thân thiết, bất chấp những khác biệt rõ rệt trong tính cách, và không mất quá nhiều thời gian để Meg nhận ra điều mà những người khác đã bỏ lỡ. Ẩn sâu dưới lòng quyết tâm sắt đá không được làm hổ nhục gia đình mình, trong lồng ngực của Lucy vẫn thỉnh thoảng đập trái tim của một kẻ nổi loạn bẩm sinh. Nhưng khó có thể nhận ra điều đó từ vẻ bề ngoài của Lucy.

Nét mặt nhỏ xinh của Lucy cùng hàng lông mi dày mang vẻ thiếu nữ khiến cô trông trẻ hơn nhiều so với độ tuổi ba mươi mốt của mình. Cô đã nuôi dài mái tóc nâu bóng mượt thời đại học và thỉnh thoảng để tránh chúng xòa xuống mặt, cô phải viện đến một mớ những băng rô nhưng mà Meg thà chết chứ nhất định không bao giờ dùng, cũng như Meg sẽ không bao giờ chọn chiếc váy bó quý phái màu lục lam với sợi dây lưng màu đen bằng lụa sọc ngang dệt dày giống Lucy. Thay vào đó, Meg quấn quanh thân hình cao lêu nghêu của mình mấy mét lụa màu đá quý và xoắn lại rồi thắt ở một bên vai. Đôi xăng đan chiến binh màu đen kiểu cổ điển - cỡ mười một - được thắt dây cao đến tận trên bắp chân, và một dây chuyền mặt bạc lộng lẫy được cô thiết kế từ cái hộp cổ đưng cau mua ở khu chợ trời giữa trung tâm Sumatra buong lơ giữa hai bầu ngực của cô. Để tôn lên đôi hoa tai thời Tống nhiều khả năng là hàng rởm, cô đeo một đồng lắc tay mua với giá sáu đô la ở T.J. Maxx cộng thêm một chuỗi hạt châu Phi sặc sỡ. Dòng máu thời trang chảy trong người cô.

Và chảy theo một con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu, như ông cậu cô, một người nổi tiếng trong làng thời trang cao cấp haute couture ở New York, có lần đã nói.

Lucy xoắn xoắn chuỗi ngọc trai trang nhã trên cổ. “Ted là... Anh ấy gần như là người đàn ông hoàn hảo nhất. Cậu thấy quà cưới của tớ rồi chứ? Phải là người đàn ông như thế nào thì mới tặng cho cô dâu của mình cả một nhà thờ đây?”

“Rất ấn tượng, mình thừa nhận thế.” Đầu giờ chiều hôm đó, Lucy đã đưa Meg đến thăm ngôi nhà thờ gỗ bỏ hoang tọa lạc cuối con đường hẹp ở ngoại ô thành phố. Ted đã mua lại nhà thờ này nhằm tránh cho nó bị phá hủy, rồi sống ở đó vài tháng trong thời kỳ ngôi nhà hiện thời của anh đang trong giai đoạn xây dựng. Dù đến giờ vẫn chưa được trang hoàng gì, nhưng đó là một tòa nhà cổ rất đẹp, và Meg chẳng có gì phải băn khoăn trước tình yêu Lucy dành cho nó.

“Anh ấy bảo mọi phụ nữ đã lập gia đình đều cần có một chốn riêng tư để giữ cho tâm hồn thư thái. Cậu thấy có còn chuyện gì chu đáo hơn thế nữa không?”

Meg có một cách hiểu cay độc hơn nhiều. Còn có chiến thuật nào hiệu quả hơn nếu một người đàn ông giàu có đã lập gia đình dự định thiết lập không gian riêng tư cho chính bản thân?

“Thật không thể tin được” là câu nói duy nhất cô có thể thốt lên. “Tớ nóng lòng muốn gặp anh ấy quá.” Cô thậm chí nguyện rửa chuỗi khùng hoảng cả trong cuộc sống cá nhân lẫn trong vấn đề tài chính mấy tháng trước đã không cho cô cơ hội nhảy lên máy bay đi gặp vị hôn phu của Lucy. Thành ra, cô đã bỏ lỡ mất các buổi tiệc trước khi kết hôn của Lucy và đành phải lái chiếc xe quá tải mua lại của người làm vườn ở nhà bố mẹ cô để đi từ L.A. đến dự lễ cưới.

Khẽ thở dài, Lucy ngồi xuống chiếc ghế cạnh Meg. “Chừng nào Ted và tớ còn sống ở Wynette thì chừng ấy tớ sẽ vẫn còn là kẻ thất bại.”

Không thể kiềm lòng thêm nữa, Meg ôm chầm lấy bạn. “Cậu không đời nào là kẻ thất bại. Cậu đã một thân một mình cứu cả hai chị em cậu thoát khỏi thời thơ ấu trong trại trẻ mồ côi. Cậu đã được nhận vào Nhà Trắng làm con nuôi trong tư thế của kẻ chiến thắng. Về mặt đầu óc... cậu đã có cả bằng thạc sĩ?”

Lucy nháy dựng lên. “Tám bằng mà phải đến tận sau khi tốt nghiệp cử nhân tớ mới lấy được.”

Meg phớt lờ phản ứng điên rồ đó. “Công việc bảo vệ pháp lý cho trẻ vị thành niên của cậu đã thay đổi rất nhiều cuộc đời, và theo ý tớ, điều đó còn đáng giá hơn chán vạn chỉ số IQ siêu khủng?”

Lucy thở dài. “Tớ yêu anh ấy, nhưng thỉnh thoảng...”

“Sao?”

Lucy khẽ phẩy bàn tay mới được cắt sửa, sơn màu hồng nhạt thay vì màu xanh lục mà dạo này Meg chuộng hơn. “Chuyện vợ vẫn thôi. Cảm giác bồn chồn vào phút chót ấy mà. Không cần bận tâm đâu.”

Mối quan tâm của Meg bắt đầu lớn lên. “Lucy, chúng mình đã thành bạn thân mười hai năm nay rồi. Chúng mình biết hết những bí mật thầm kín nhất của nhau. Nếu có gì không ổn...”

“Không hẳn là có gì không ổn. Tớ chỉ lo lắng về đám cưới và luồng dư luận nó đang tạo ra. Nhìn đâu cũng thấy cánh nhà báo.” Cô ngồi xuống mép giường, kéo chiếc gối áp lên ngực, một hành động quen thuộc thời đại học, mỗi khi cô thấy bất an. “Nhưng... Nếu anh ấy quá tốt so với tớ thì sao? Tớ thông minh, nhưng anh ấy còn thông minh hơn. Tớ xinh xắn, nhưng anh ấy đẹp đến nao lòng. Tớ cố gắng trở thành người tử tế, nhưng từ trong bản chất anh ấy đã là một vị thánh.”

Meg cố gắng đè nén cơn giận dữ đang cuộn trào trong lòng. “Cậu bị tẩy não mất rồi.”

“Cả ba chúng ta đều lớn lên trong gia đình có những ông bố bà mẹ nổi tiếng. Cậu, tớ, và Ted... Nhưng Ted đã làm giàu bằng chính đôi tay của mình.”

“So sánh như thế là không công bằng. Cậu đang làm việc phi lợi nhuận, đâu phải là một lĩnh vực để các triệu phú khởi nghiệp.” Nhưng dù sao Lucy vẫn đủ khả năng nuôi mình, trong khi Meg thì chẳng bao giờ có thể làm điều đó. Cô quá bận rộn với những chuyến du hành đến các vùng đất xa xăm trên danh nghĩa nghiên cứu những vấn đề môi trường của địa phương và tìm hiểu các ngành nghề thủ công bản xứ, nhưng trên thực tế chỉ nhằm thỏa mãn ý thích cá nhân. Cô yêu bố mẹ mình, nhưng cô không thích cách họ cắt đứt mọi nguồn viện trợ của cô. Và tại sao lại là bây giờ? Có lẽ nếu họ làm vậy khi cô hai mươi một chứ không phải ba mươi, thì cô hẳn đã không có cảm giác thất bại thế này.

Lucy tỉ chiếc cằm nhỏ nhắn lên trên mép gối để lớp vải ụ lên ôm lấy hai má cô. “Bố mẹ tớ tôn thờ anh ấy, mà cậu thừa biết họ cư xử ra sao với những anh chàng tớ từng hẹn hò rồi đấy.”

“Họ đâu đến mức thù địch ra mặt như thái độ của bố mẹ tớ với những anh chàng tớ hẹn hò.”

“Đấy là tại cậu toàn qua lại với những kẻ thất bại hạng nhất.”

Meg không thể không thừa nhận điều này. Những kẻ thất bại gần đây nhất bao gồm một vận động viên lướt sóng mắc bệnh tâm thần mà cô gặp ở Indonesia và một huấn luyện viên lái bè người Australia gặp vấn đề nghiêm trọng trong việc kiểm soát cơn giận dữ. Có những phụ nữ rút ra được kinh nghiệm sau những sai lầm của bản thân. Rõ ràng cô không phải một người trong số họ.

Lucy ném cái gối sang một bên. “Ted đã kiếm được cả gia tài từ hồi hai mươi sáu tuổi nhờ phát minh ra một hệ thống phần mềm thiên tài nào đó giúp cho các cộng đồng thoát khỏi tình trạng lãng phí năng lượng. Một bước tiến vĩ đại trong việc xây dựng hệ thống điện quốc gia thông minh. Giờ thì anh ấy được quyền nhận và chọn lựa các công việc cố vấn tùy theo ý thích. Ở nhà, Ted lái chiếc xe tải Ford cũ rích chạy bằng pin nhiên liệu hydro do anh ấy tự chế, có cả hệ thống điều hòa chạy bằng năng lượng mặt trời và hàng đống những thứ khác mà tớ không hiểu. Cậu có biết Ted được cấp bao nhiêu bằng sáng chế không? Không hả? Ôi chao, tớ cũng thế, tuy nhiên tớ dám chắc bất kỳ người bán hàng tạp phẩm nào trong thành phố này cũng nắm rõ chuyện đó như trong lòng bàn tay. Tệ nhất là chẳng điều gì có thể làm anh ấy mất bình tĩnh được. Không điều gì hết!”

“Nghe có vẻ giống Chúa Jesus quá nhỉ. Trừ mỗi khoản giàu có và gọt tình.”

“Cẩn thận đấy, Meg. Trong thành phố này, cậu mà đùa giỡn về Chúa là có nguy cơ ăn đạn ngay đấy. Cậu chưa bao giờ thấy những tín đồ ngoan đạo được trang bị vũ khí nhiều đến thế đâu.” Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lucy cũng có thể thấy rõ cô đang lo đến chuyện chính mình bị dính đạn.

Chẳng bao lâu nữa họ sẽ phải rời khỏi đây để tham gia buổi tập dượt trước lễ cưới, và Meg không còn thời gian để cư xử tế nhị nữa. “Thế còn đời sống tình dục của cậu thì sao. Cậu tỏ ra hà tiện đến bực cả mình về các chi tiết cụ thể đấy, chỉ nhắc đến mỗi vụ kiêng khem tình dục ba tháng mà cậu nhất nhất tuân thủ cho bằng được.”

“Tớ muốn đem tân hôn của chúng tớ phải thật đặc biệt.” Cô nhay nhay môi dưới. “Anh ấy là người tình tuyệt vời nhất mà tớ từng có.”

“Danh sách đó cũng chẳng nhiều nhận gì.”

“Anh ấy là một huyền thoại. Và đừng hỏi tại sao tớ lại khám phá ra chuyện đó. Anh ấy là người tình trong mơ của mọi phụ nữ. Không hề ích kỷ. Lãng mạn. Nhiều khi chính người phụ nữ còn chưa ý thức được mình muốn gì thì anh ấy đã biết rồi.” Cô thở một hơi dài. “Và anh ấy là của tớ. Suốt cả cuộc đời này.”

Nghe giọng Lucy thì có vẻ như cô không được hạnh phúc như đáng ra phải thế. Meg quỳ xuống. “Anh ấy phải có một nhược điểm nào đó chứ.”

“Tuyệt đối không.” “Mũi bóng chày đội ngược. Hơi thở có mùi khi vừa ngủ dậy. Niềm đam mê thâm kín với Kid Rock. Phải có gì đó chứ.”

“Thì...” Một thoáng vô vọng ánh lên trên khuôn mặt Lucy. “Anh ấy là người hoàn hảo. Đó chính là chuyện không ổn đấy.”

Ngay lúc đó, Meg đã hiểu. Lucy không bao giờ dám làm gì khiến những người cô yêu thương phải thất vọng, và giờ đây, người chồng tương lai đã gia nhập danh sách những người cô cần phải cố sống sao cho xứng đáng.

Mẹ Lucy, cựu tổng thống Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, chọn đúng lúc này để thò đầu vào trong phòng ngủ. “Đến lúc phải đi rồi, hai cô gái.”

Meg đứng dậy khỏi trường kỷ. Mặc dù được sinh ra và lớn lên giữa những người nổi tiếng, cô vẫn không sao thoát khỏi cảm giác ngỡ ngàng mỗi khi ở gần tổng thống Cornelia Case Jorik.

Khuôn mặt quý phái điềm tĩnh của Nealy Jorik, mái tóc màu mật ong nhuộm highlight cùng bộ vest hàng hiệu trứ danh đã trở nên thân thuộc trong hàng nghìn bức ảnh, nhưng chẳng mấy bức lọt tả được con người thực đằng sau chiếc ghim cài áo hình quốc kỳ Mỹ, một người phụ nữ phức tạp từng trốn khỏi Nhà Trắng để thực hiện chuyến phiêu lưu sang tận đầu bên kia đất nước, chuyển đi đã đưa bà đến với hai chị em Lucy và Tracy, cũng như người chồng yêu dấu của Nealy, nhà báo Mat Jorik.

Nealy nhìn hai cô gái không chớp mắt. “Nhìn hai con ở cạnh nhau kìa... Cứ như mới hôm qua thôi cả hai đứa còn đang là sinh viên đại học vậy.” Những giọt lệ đa cảm làm mềm đôi mắt màu xanh biển của con người từng một thời đứng đầu thế giới tự do. “Meg, cháu đúng là người bạn tốt của Lucy.”

“Cũng phải có ai đóng vai ấy chứ ạ?”

Nữ tổng thống mỉm cười. “Bác rất tiếc là bố mẹ cháu không đến đây được.”

Meg thì ngược lại. “Họ không thể chịu đựng nổi khi phải xa nhau lâu quá, và đây là lần duy nhất mẹ cháu có thể dứt khỏi công việc để đến thăm bố cháu trong thời gian bố cháu quay phim ở Trung Quốc.”

“Bác rất nóng lòng chờ đợi bộ phim mới của ông ấy. Ông ấy khiến người ta chẳng bao giờ đoán trước được gì.”

“Cháu biết bố mẹ cháu rất hy vọng có thể chứng kiến Lucy lập gia đình,” Meg đáp lại. “Nhất là mẹ cháu. Bác biết mẹ cháu đối với bạn ấy như thế nào rồi đấy.”

“Cũng như tình cảm của ta dành cho cháu thôi,” vị tổng thống nói, bà quá tử tế, vì nếu đem so với Lucy thì Meg đúng là một nỗi thất vọng tràn trề. Tuy nhiên, giờ không phải lúc dồn sự tập trung vào những thất bại trong quá khứ và tương lai ảm đạm của cô. Cô cần phải nghiền ngẫm cho thấu đáo về niềm tin đang càng lúc càng lớn dần rằng người bạn thân của cô sắp phạm phải sai lầm lớn nhất cuộc đời. Lucy chỉ chọn bốn phù dâu, ba chị em của cô và Meg. Họ đứng quanh ban thờ trong lúc chờ chú rể đến cùng cha mẹ. Holly và Charlotte, con ruột của Mat và Nealy, đứng cạnh cha mẹ mình, cùng với Tracy, cô em chỉ có chung một nửa dòng máu của Lucy, và Andre, cậu em người Mỹ gốc Phi mười bảy tuổi được ông bà Jorik nhận làm con nuôi. Trong mục báo rất được độc giả yêu thích của mình, ông Mat từng tuyên bố, “Nếu mỗi gia đình có một giống riêng, thì giống của gia đình tôi là chó lai Mỹ.” Cổ họng Meg thắt lại. Cho dù hai ông em trai luôn khiến cô cảm thấy mình kém cỏi nhưng ngay lúc này, cô thấy nhớ họ vô cùng.

Đột nhiên, hai cánh cửa nhà thờ bật mở. Và rồi anh đứng đó, sừng sững in bóng lên nền trời rực đỏ buổi hoàng hôn. Theodore Day Beaudine. Tiếng kèn trumpet bắt đầu vang lên. Dàn kèn Honest-to-God tấu khúc hòa âm ca ngợi Chúa.

“Chúa ơi,” cô thì thầm.

“Tớ biết,” Lucy thì thầm đáp lời. “Những chuyện kiểu này xảy ra với anh ấy suốt. Anh ấy bảo đó chỉ là chuyện tình cờ thôi.”

Bất chấp tất cả những điều Lucy đã kể, Meg vẫn chưa sẵn sàng cho lần đầu tiên gặp Ted Beaudine. Anh có xương gò má phẳng một cách hoàn hảo, mũi thẳng không chút khiếm khuyết, và xương quai hàm vuông vắn của một ngôi sao điện ảnh. Nhìn anh không khác gì

vừa bước xuống từ pa nô quảng cáo treo trên quảng trường Thời Đại, chỉ có điều anh không có vẻ giả tạo của những người mẫu nam.

Anh sải bước vào lối đi chính giữa nhà thờ với phong thái nhẹ nhõm, mái tóc nâu sẫm ánh lên màu đỏ đồng. Ánh sáng lấp lánh từ những ô cửa kính màu dát ngọc trên suốt con đường anh đi, như thể một tấm thảm đỏ bình thường vẫn chưa xứng đáng để một con người như thế đặt chân lên. Meg gần như không chú ý gì đến hai bậc phụ huynh nổi tiếng của anh đang bước ngay phía sau, cách anh chỉ vài bước chân. Cô không thể dời mắt khỏi người chồng tương lai của người bạn thân nhất của mình.

Anh cất giọng trầm trầm êm ái chào gia đình cô dâu. Dàn trumpet cất cao một hợp âm cao hơn, anh xoay người, và Meg gần như chết đứng.

Đôi mắt ấy... Màu vàng hổ phách sáng sánh như phủ mật ong nằm gọn giữa một viên lửa. Đôi mắt lấp lánh vẻ thông minh và đầy thấu hiểu. Đôi mắt chạm vào tận đáy sâu tâm hồn người khác. Khi đứng trước anh, cô có cảm giác Ted Beaudine đang nhìn thấu suốt bên trong con người cô và ghi nhận tất cả những gì cô đã mất bao công che giấu - sự thiếu thốn và mất phương hướng của cô, sự thất bại tuyệt đối trong những nỗ lực kiếm tìm một chỗ đứng xứng đáng trong thế giới này.

Cả hai ta đều biết cô ta là kẻ thất bại, đôi mắt anh nói, nhưng tôi tin chắc một ngày nào đó cô sẽ thoát ra khỏi tình trạng này. Nếu không... Chà... Người ta có thể chờ đợi gì ở một đứa trẻ Hollywood được nuông chiều thái quá chứ?

Lucy đang giới thiệu họ với nhau. "... rất mừng là cuối cùng hai người cũng gặp được nhau. Bạn thân nhất của em và người chồng tương lai của em." Meg vốn vẫn tự hào về vỏ bọc cứng rắn của mình, nhưng cô gần như không thể bắt mình gạt đầu chào lại cho phải phép.

"Nếu các vị có thể tập trung hơn một chút đến nghi lễ..." vị mục sư nói.

Ted siết tay Lucy và mỉm cười, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang ngẩng lên của cô dâu, nụ cười triu mến, mãn nguyện của anh không làm xê dịch nét lãnh đạm trong đôi mắt thạch anh hệt như mắt sư tử đó. Tiếng chuông báo động rung lên trong đầu Meg. Cho dù Ted có dành cho Lucy những cảm xúc gì đi chăng nữa thì trong chúng cũng không hề có niềm đam mê mãnh liệt mà người bạn thân của cô xứng đáng được nhận.

Cha mẹ chú rể đang chủ trì bữa tối tập dượt trước hôn lễ, một bữa tiệc nướng ê hề dành cho một trăm người, tổ chức tại câu lạc bộ địa phương, nơi đại diện cho tất cả những gì Meg căm ghét - những người da trắng giàu có chỉ chăm chăm thỏa mãn niềm vui thú của bản thân nên chẳng mấy may bận tâm đến những tổn hại mà các sân golf phung phí nước sạch và reo rắc các hóa chất độc hại đang gây ra cho hành tinh này. Cho dù Lucy đã giải thích rằng đây chỉ là câu lạc bộ bán tư nhân và ai cũng có thể vào chơi được, nhưng Meg vẫn không thay đổi ý kiến. Lực lượng an ninh chỉ cho phép các ký giả quốc tế lớn vốn bên cạnh cổng, đứng lẫn giữa đám đông hiếu kỳ đang khắp khởi hy vọng được ngó thấy một khuôn mặt nổi tiếng nào đó.

Và những khuôn mặt nổi tiếng xuất hiện khắp nơi chứ không phải chỉ riêng bên nhà gái. Bố mẹ chú rể vốn là người vang danh trên khắp thế giới. Dallas Beaudine là một huyền thoại trong giới chơi golf chuyên nghiệp, còn mẹ của Ted, Francesca, là một trong những người tiên phong và xuất sắc nhất trong vai trò phỏng vấn người nổi tiếng. Những người giàu có và nổi tiếng đứng kín đặc từ sau hiên câu lạc bộ được xây dựng theo lối kiến trúc

trước nội chiến cho tới tận điểm phát sóng đầu tiên - các chính trị gia, ngôi sao điện ảnh; các vận động viên hàng đầu trong giới chơi golf chuyên nghiệp khắp thế giới, cộng thêm rất nhiều người dân địa phương thuộc đủ mọi độ tuổi và màu da: giáo viên và chủ cửa hàng, thợ cơ khí và thợ ống nước, thợ cắt tóc của thị trấn và cả một tay lái xe motor đáng vẻ dữ dằn.

Meg dõi mắt nhìn theo Ted băng qua đám đông. Anh là người khiêm tốn và không quá sôi nổi, nhưng dường như anh đi đến đâu cũng đều có một ánh đèn chiếu vô hình rọi thẳng vào khiến anh trở nên nổi bật. Lucy sát cánh bên anh, đang run lên vì căng thẳng khi mọi người tới tấp chặn họ lại để chuyện trò. Trong khi đó, Ted vẫn giữ nguyên vẻ điềm tĩnh, và cho dù căn phòng đang rộn rã tiếng chuyện trò vui vẻ, càng lúc Meg càng cảm thấy khó lòng giữ nổi nụ cười trên khuôn mặt. Anh khiến cô nghĩ đến một người đang triển khai một kế hoạch đã được tính toán chi li từng đường đi nước bước chứ không phải một chú rể đang yêu trong đêm trước lễ cưới của mình.

Cô vừa kết thúc cuộc chuyện trò nhạt nhẽo với một cựu phát thanh viên phụ trách chương trình thời sự trên truyền hình về việc trông cô khác biệt một trời một vực với người mẹ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của mình thì Ted và Lucy xuất hiện ngay bên cạnh. “Tớ đã bảo cậu gì nào?” Lucy chộp lấy cốc champagne thứ ba của mình từ một người phục vụ vừa đi ngang qua. “Chẳng phải anh ấy rất tuyệt sao?”

Không đáp lại lời khen tặng đó, Ted quan sát Meg bằng đôi mắt đã chứng kiến hết mọi sự trên đời, mặc dù không thể có chuyện anh đã đi đây đi đó nhiều bằng một nửa Meg.

Cô có thể coi mình là một công dân quốc tế, đôi mắt anh thăm thì, nhưng điều đó có nghĩa là cô chẳng thuộc về bất kỳ nơi nào hết.

Cô cần tập trung vào tình thế bất hạnh của Lucy thay vì nghĩ về mình, và cô cần phải nhanh chóng làm một điều gì đó. Nếu cô có bị coi là kẻ thô lỗ thì đã sao chứ? Lucy đã quá quen với tính cách thẳng như ruột ngựa của Meg, còn những suy nghĩ tốt đẹp của Ted Beaudine thì chẳng có trọng lượng gì với cô hết. Cô mân mê chiếc nút thắt bằng vải trên vai. “Lucy đã quên không nhắc đến chuyện anh còn là thị trưởng của Wynette... bên cạnh vai trò là vị thánh bảo hộ cho nơi này.”

Có vẻ như câu châm chọc của cô không hề khiến anh cảm thấy bị xúc phạm, hay được phỉnh nịnh, và cũng chẳng làm anh ngạc nhiên. “Lucy nói quá lên thôi.”

“Đâu có,” Lucy nói. “Em xin thề là người phụ nữ đang đứng cạnh giá trưng bày giải thưởng đã quỳ xuống khi anh đi ngang qua.”

Ted toét miệng cười, và Meg nín thở. Nụ cười chậm rãi đó làm cho khuôn mặt anh toát lên nét trẻ thơ đầy nguy hiểm, khiến Meg nhất thời không sao tin nổi. Cô vào cuộc. “Lucy là bạn thân nhất của tôi - là người chị gái mà tôi luôn mong muốn có được - nhưng anh có biết cô ấy có bao nhiêu thói quen phiền phức không?”

Lucy cau mày, nhưng không tìm cách chuyển hướng cuộc trò chuyện đang hồi sôi nổi.

“Nếu đem so với tôi thì những khuyết điểm của cô ấy chẳng là gì cả.” Lòng mày anh sẫm màu hơn tóc, nhưng lông mi lại nhạt màu và lấp lánh ánh vàng như vừa được thả vào dải Ngân Hà.

Meg dịch vào sát hơn. “Nói chính xác thì những khuyết điểm đó là gì?”

Lucy có vẻ quan tâm đến câu trả lời không thua gì Meg. “Có lẽ tôi hơi khờ một chút,” anh nói. “Ví dụ như mặc dù không muốn tôi vẫn để mình bị cuốn vào chức thị trưởng.”

“Vậy ra anh là người cả nên Meg không cố tìm cách che giấu sắc thái buộc tội trong câu nói. Biết đâu cô có thể khiến anh ta bối rối.”

“Tôi không hẳn là kẻ cả nể,” anh nhẹ nhàng nói. “Tôi đã rất bất ngờ khi thấy tên mình trên phiếu bầu. Lẽ ra tôi phải đoán được từ trước mới phải.”

“Anh thuộc tạng người mang đến niềm vui cho người khác mà,” Lucy nói với vẻ lưỡng lự. “Em không nghĩ ra có người nào mà anh không thể mang đến niềm vui cho họ.”

Anh hôn lên mũi cô. Như thể cô là con thú cưng của anh. “Miễn là anh có thể mang đến niềm vui cho em.”

Meg bỏ qua mọi phép tắc lịch sự thông thường. “Vậy ra anh là một kẻ khờ chuyên mang đến niềm vui cho người khác. Còn gì nữa?”

Ted không hề chớp mắt. “Tôi cố không để mình tế nhị, nhưng thỉnh thoảng vẫn bị sa đà vào những chủ đề không phải lúc nào cũng khiến người khác hứng thú.”

“Một kẻ ngộ chữ,” Meg kết luận.

“Chính xác,” anh nói.

Lucy vẫn giữ nguyên lòng chung thủy. “Em không quan tâm. Anh là người rất hấp dẫn.”

“Anh rất mừng vì em nghĩ thế.”

Anh nhấp một ngụm bia, vẫn không quên câu hỏi khiếm nhã của Meg. “Tôi là một đầu bếp dở tệ.”

“Đúng vậy!” Nhìn Lucy không khác gì một người vừa ngã xuống mỏ vàng.

Vẻ vui mừng của cô khiến anh thích thú, và một lần nữa, nụ cười rạng rỡ chậm rãi lại tỏa sáng trên khuôn mặt anh. “Tuy nhiên anh sẽ không học nấu nướng đâu, vậy nên em đành phải chấp nhận chuyện đó thôi.”

Đôi mắt Lucy sáng lên long lanh, và Meg nhận ra việc Ted tự liệt kê các khuyết điểm của mình chỉ càng mang lại cho anh nhiều vinh quang hơn, vậy nên cô chuyển hướng tấn công. “Lucy cần một người đàn ông sẽ cho phép cô ấy được là chính mình.”

“Tôi không nghĩ Lucy cần một người đàn ông cho phép cô ấy được là bất kỳ thứ gì,” anh nhỏ nhẹ phản đối. “Cô ấy đang sống với chính con người thật của mình.”

Thế mới biết những hiểu biết của anh về người phụ nữ anh đang định lấy làm vợ mới khiêm tốn làm sao. “Lucy không còn được sống với con người thật của mình từ hồi mười bốn tuổi, khi cô ấy gặp bố mẹ tương lai của mình,” Meg vặn lại. “Cô ấy thuộc kiểu người nổi loạn. Cô ấy là chuyên gia gây rắc rối bẩm sinh, ấy vậy nhưng cô ấy sẽ chẳng đời nào làm mọi thứ rối tung lên, vì cô ấy không muốn làm xấu mặt những người được cô ấy quan tâm. Anh đã sẵn sàng để đối phó với vấn đề đó chưa?”

Anh đi thẳng vào vấn đề. “Có vẻ như cô có một chút nghi ngờ về Lucy và tôi.”

Lucy cũng cố hết thảy các mối nghi ngờ của Meg bằng cách nghịch nghịch đôi hoa tai ngọc trai dỏ hơi thay vì nhảy vào bảo vệ quyết định kết hôn của mình. Meg lấn tới. “Anh hiển nhiên là một anh chàng tuyệt vời.” Cô không tài nào khiến cho câu nói nghe giống như một lời khen ngợi. “Nhưng nếu anh quá tuyệt vời thì sao?”

“E là tôi không hiểu ý cô lắm.”

Đây hẳn phải là trải nghiệm vô cùng mới mẻ cho một con người thông minh tuyệt đỉnh như thế. “Nếu...” Meg nói, “... anh quá hoàn hảo so với cô ấy thì sao?”

Thay vì phản đối, Lucy gấn lên môi nụ cười Nhà Trắng quen thuộc và xoa xoa mấy hạt ngọc trai như thể đấy là chuỗi vòng cầu nguyện.

Ted bật cười. “Nếu biết rõ về tôi hơn, cô sẽ hiểu chuyện này khôi hài đến thế nào. Còn giờ thì mong cô thứ lỗi, tôi muốn đưa Lucy đi gặp đội trưởng đội hướng đạo sinh ngày xưa của tôi.” Anh choàng tay quanh vai Lucy và dẫn cô đi.

Meg phải gia nhập lại một nhóm nào đó, vậy là cô vội lao về phòng vệ sinh nữ, nhưng rồi lại bị chặn giữa đường bởi một phụ nữ thấp bé có mái tóc đỏ chót tĩa đuôi và trang điểm rất đậm và tỉ mỉ. “Tôi là Birdie Kittle,” cô ta nói, quét hàng lông mi chuốt mascara nặng trĩch quan sát Meg từ đầu đến chân. “Cô chắc hẳn là bạn của Lucy. Trông cô chẳng có nét gì giống mẹ cô cả.”

Birdie có lẽ tầm 35, 40 tuổi, nghĩa là cô ta mới chỉ là một đứa trẻ trong thời sự nghiệp người mẫu của Fleur Savagar Koranda đang độ hoàng kim, nhưng Meg không hề ngạc nhiên trước lời bình phẩm ấy. Bất kỳ ai có chút kiến thức về thế giới người nổi tiếng đều được nghe về mẹ cô. Từ nhiều năm trước, bà Fleur Kondara đã già từ sự nghiệp người mẫu để thành lập một trong những hãng quản lý tài năng quyền lực nhất đất nước, nhưng đối với công chúng, bà vẫn mãi là Bé Cưng Lấp Lánh.

Meg nở nụ cười Nhà Trắng của Lucy. “Đó là vì mẹ tôi là một trong những phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới, còn tôi thì không.” Quả thật là thế, mặc dù hai mẹ con Meg có không ít tương đồng trong ngoại hình, chỉ có điều đa phần là những đặc điểm xấu. Meg được thừa hưởng hàng lông mày sâu róm của Bé Cưng Lấp Lánh, cũng như đôi bàn tay to, đôi chân như cái xuống, và giá như thêm năm phân nữa thì cô đã có được chiều cao 1m8 của bà. Nhưng nước da ô liu, mái tóc nâu và những đặc điểm bất thường hơn mà cô được thừa hưởng từ bố mình đã khiến cô chẳng thể đòi hỏi gì ở vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của mẹ cô, mặc dù đôi mắt cô có sự kết hợp thú vị giữa màu xanh lục và xanh lơ, và tùy vào ánh sáng mà màu mắt sẽ biến đổi. Thật không may, cô lại không thừa hưởng được cả tài năng lẫn tham vọng vốn vẫn luôn ngập tràn trong hai vị phụ huynh.

“Có lẽ cô cũng có những nét hấp dẫn riêng,” Birdie lướt ngón tay được tĩa tốt lên trên cái móc gắn đá quý của chiếc túi dạ hội màu đen. “Kiểu là lạ ấy. Thời nay, bất kỳ ai đứng trước ống kính máy quay cũng đều được người ta gán cho cái từ siêu mẫu. Nhưng Bé Cưng Lấp Lánh là siêu mẫu thực thụ. Và cứ nhìn cái cách bà ấy hóa thân thành một nữ doanh nhân thành công xem. Bản thân tôi cũng là một nữ doanh nhân, và tôi rất ngưỡng mộ chuyện đó.”

“Đúng vậy, bà ấy rất đặc biệt.” Meg yêu mẹ mình, nhưng điều đó không ngăn cô thầm ước

rằng thỉnh thoảng Fleur Savagar Koranda sẽ mắc sai lầm đánh mất một khách hàng xịn, phá hỏng một cuộc thương thuyết quan trọng, mọc một cái mụn. Nhưng hết thảy vận rủi của mẹ cô đều đã kéo đến khi bà còn trẻ, trước khi Meg chào đời, thành ra con gái bà buộc phải mang danh hiệu kẻ thất bại trong gia đình.

“Tôi đoán cô trông giống bố hơn,” Birdie tiếp tục. “Xin thế là tôi đã xem mọi bộ phim của ông ấy. Chỉ trừ những phim sâu thẳm thôi.”

“Ví dụ như bộ phim đã giúp bố tôi giành giải Oscar ấy hả.”

“Ồ, phim đó tôi xem rồi.”

Cha của Meg là người đa tài. Diễn viên nổi tiếng thế giới, nhà biên kịch giành giải Pulitzer, và nhà văn hút khách. Với những bậc cha mẹ thành công nhường ấy, ai có thể đổ lỗi cho cô vì đã trở thành một kẻ tàn tạ cực độ thế này. Làm gì có đứa trẻ nào sống cho xứng đáng với kiểu gia tài đó được. Ngoại trừ hai cậu em của cô...

Birdie chỉnh lại khóa kéo của chiếc áo đen cổ tim ôm hơi quá khít vòng eo. “Cô bạn Lucy của cô là một cô em xinh đẹp.” Câu nói nghe chẳng giống một câu khen ngợi gì cả. “Hy vọng cô ấy biết trân trọng những gì nhận được từ Teddy.”

Meg cố gắng giữ bình tĩnh. “Tôi tin chắc Lucy trân trọng Ted chẳng kém gì sự trân trọng anh ấy dành cho cô ấy. Lucy là một người đặc biệt.” Birdie chớp ngay lấy cơ hội tấn công. “Làm sao đặc biệt bằng Ted chứ, nhưng cô phải sống ở đây thì mới hiểu được.”

Cho dù có muốn đến thế nào đi nữa thì Meg cũng sẽ không tham gia trò bàn tiệc với người phụ nữ này, vậy nên cô giữ nguyên nụ cười. “Tôi sống ở L.A. Tôi hiểu rất rõ đấy.”

“Tôi chỉ muốn nói rằng chỉ vì cô ấy là con gái tổng thống không có nghĩa là cô ấy sẽ đòi hỏi được gì ở Ted hay mọi người sẽ đối xử đặc biệt với cô ấy. Anh ấy là người thanh niên ưu tú nhất bang này. Cô ấy sẽ phải giành được sự tôn trọng của chúng tôi.”

Meg cố gắng giữ bình tĩnh. “Lucy không cần phải giành sự tôn trọng của bất cứ ai. Cô ấy là người tốt bụng, thông minh và sâu sắc. Ted mới chính là người may mắn.”

“Cô đang ám chỉ là anh ấy không tinh tế đấy à?”

“Không. Tôi chỉ thuần túy muốn chỉ ra rằng...”

“Có thể cô không thấy thế, nhưng thật ra Wynette, Texas là một thị trấn giàu văn hóa, và chúng tôi không đánh giá cao chuyện người ngoài nhẩy vào phán xét này nọ về chúng tôi chỉ vì chúng tôi không phải những người đang giữ ghế nóng ở Washington.” Cô ta đóng sập cái ví lại. “Hay là những ngôi sao Hollywood.”

“Lucy không...”

“Ở đây mọi người phải tự tạo dấu ấn của bản thân. Sẽ không ai bợ đỡ kẻ khác vì bố mẹ của kẻ đó.”

Meg không biết Birdie đang nói về chính cô hay về Lucy, nhưng cô cũng chẳng buồn quan tâm. “Tôi đã đến thăm nhiều thị trấn nhỏ trên khắp thế giới, những nơi mà người ta chẳng cần phải chứng tỏ gì luôn là những nơi rất hiếu khách. Chính ở những chỗ thuộc diện sa cơ

thất thế - những thành quách đã mất ánh hào quang - thì một khuôn mặt mới mới làm người ta lo sợ.”

Hàng lông mày kẻ chì màu nâu đỏ của Birdie xé lên tới tận đỉnh đầu. “Wynette chẳng có gì sa cơ thất thế hết. Cô ta nghĩ như thế à?”

“Không, chính tôi nghĩ thế.”

Mặt Birdie nhăn lại. “Chà, chuyện này hay rồi đây.”

Cánh cửa bật mở và một cô gái xấp xỉ đôi mươi với mái tóc dài màu nâu nhạt thò đầu vào. “Mẹ! Công nương Emma và mọi người đang tìm mẹ để chụp ảnh đấy.”

Ném cho Meg ánh mắt thù địch cuối cùng, Birdie lao ra khỏi phòng nhằm tường thuật lại cuộc đối thoại vừa rồi với bất kỳ ai sẵn lòng lắng nghe.

Meg nhăn mặt lại. Trong lúc cố gắng bảo vệ Lucy, cô đã chẳng giúp được mấy mà lại còn gây thêm họa. Hai ngày cuối tuần này chẳng thể kết thúc trong nháy mắt. Cô thất lại phần vai váy, lùa tay vào mái tóc ngắn bù xù và lệnh cho mình phải trở lại bữa tiệc.

Trong lúc đám đông tán tụng bữa tiệc nướng và tiếng cười ngập tràn hiên sau, Meg dường như là người duy nhất chẳng thấy vui vẻ gì. Khi chỉ còn mình cô với mẹ Lucy, cô biết mình phải nói một điều gì đó, nhưng dù cô đã chọn lựa từ ngữ thật cẩn thận, cuộc nói chuyện vẫn chẳng ra đâu vào đâu.

“Cháu thật sự cho rằng Lucy không nên cưới Ted à bà?” Nealy Jorik nói với giọng điệu thường được bà dành cho đảng đối nghịch.

“Không hẳn thế ạ. Chỉ là...”

“Meg, cô biết cháu đang trải qua một giai đoạn khó khăn, và cô thật lòng rất thông cảm, nhưng đừng để tâm trạng đó của cháu che mờ hạnh phúc của Lucy. Nó không thể chọn được ai tốt hơn Ted Beaudine. Cô cam đoan với cháu, những nghi ngờ của cháu chẳng có cơ sở gì cả. Và cô muốn cháu hứa là sẽ giữ chúng ở trong lòng.”

“Nghi ngờ gì vậy?” câu nói cất lên phảng phất giọng Anh.

Meg quay phắt lại và thấy mẹ Ted đang đứng ngay cạnh mình. Bà Francesca Beaudine trông không khác gì nàng Vivien Leigh thời hiện đại với khuôn mặt hình trái tim, mái tóc mây bông bồng màu gỗ gụ, và bộ váy màu xanh rêu ôm gọn thân hình vẫn còn thon thả của bà. Suốt ba thập kỷ chương trình Francesca Today phát sóng trên truyền hình bà đã thách thức Barbara Walters trong vai trò nữ hoàng trên phương diện phỏng vấn những người nổi tiếng đang trong thời hoàng kim. Mặc dù Walters rất xuất sắc, nhưng xem Francesca thú vị hơn nhiều.

Nealy nhanh chóng xoa dịu tình hình. “Sự bồn chồn của các cô phù dâu ấy mà... Đêm nay đúng là đêm tuyệt vời nhất, Francesca ạ. Tôi không biết dùng lời lẽ nào để có thể nói cho chị biết Mat và tôi vui đến thế nào.”

Francesca Beaudine không phải kẻ ngốc. Bà ném cho Meg ánh mắt lạnh lùng, đầy soi xét rồi dẫn bà Nealy đến chỗ một nhóm gồm cả cái bình cứu hỏa tóc đỏ cô đã gặp ở phòng vệ sinh nữ và Emma Traveler, vợ chàng phù rể của Ted, Kenny Traveler, lại một trong những

siêu sao của giới golf chuyên nghiệp.

Sau đó, Meg chọn một vị khách kỳ quái nhất mà cô có thể kiếm được, một tay lái motor tự nhận là bạn Ted, nhưng ngay cả khi để cho mình bị phân tán bởi một thân hình lực lưỡng, cô cũng không thể vui lên được. Thay vào đó, tay lái motor lại khiến cô nghĩ đến cảnh bố mẹ cô sẽ vui mừng khôn xiết thế nào nếu cô đưa về nhà bất kỳ ai gần giống như Ted Beaudine. Lucy nói đúng. Anh ta quả là một người hoàn hảo. Và anh chắc chắn không phải người dành cho bạn của cô.

Chỉnh đi chỉnh lại đồng gối không biết bao nhiêu lần, Lucy vẫn không thấy thoải mái. Cô em gái Tracy đã ngủ ngon lành sau khi cứ khăng khăng phải được nằm chung giường với Lucy đêm nay. Đêm cuối cùng chỉ có hai chị em mình... Nhưng đám cưới này không làm Tracy buồn. Giống như tất cả những người khác, cô bé ngưỡng mộ Ted.

Lucy và Ted phải mang ơn hai bà mẹ vì đã đưa họ đến với nhau. “Cậu ấy trên cả tuyệt vời, Luce ạ,” bà Nealy nói. “Đợi đến lúc gặp cậu ấy rồi con sẽ biết.”

Và anh đúng là trên cả tuyệt vời... Đáng lẽ Meg không nên cấy vào trong đầu cô hết thảy những nghi ngờ đó. Chỉ có điều, nghi ngờ đã nằm sẵn ở đây hàng tháng nay rồi, dù cho Lucy đã không biết bao nhiêu lần vùi dập chúng bằng cả đồng những lý lẽ. Có người phụ nữ tỉnh táo nào lại có thể không phải lòng Ted Beaudine kia chứ? Anh đã làm cô choáng ngợp.

Lucy tung chăn ra. Tất cả là lỗi của Meg. Vấn đề nằm ở Meg. Chính Meg đã làm đảo lộn mọi thứ. Cho dù hai người là bạn bè thân thiết nhưng Lucy cũng sẽ không vì thế mà nhắm mắt làm ngơ trước lỗi lầm của Meg. Meg được nuông chiều quá thành hự, khinh suất, thiếu trách nhiệm, luôn đổ sai cho người khác mà chẳng chịu nhìn lại mình. Nhưng cô cũng rất tử tế, chu đáo, trung thành, và là bạn thân nhất của Lucy. Mỗi người bọn họ đều đã tìm ra cách riêng để sống dưới cái bóng của những ông bố bà mẹ nổi tiếng - Lucy học cách thoả hiệp còn Meg lại chạy vòng quanh thế giới, cố gắng thoát khỏi cái bóng của cha mẹ mình.

Meg đã không ý thức được thế mạnh của bản thân - cái bộ óc có một không hai mà cô thừa hưởng từ cha mẹ đã chẳng bao giờ phát huy hết khả năng của mình; đáng người cao ráo và xinh đẹp theo một cách chẳng giống ai đã mang đến cho cô một sức hấp dẫn mà những phụ nữ xinh đẹp theo lối nhàm chán không có được. Meg làm chuyện gì cũng giỏi nên cô cho rằng mình chẳng giỏi gì cả. Rốt cuộc, cô chấp nhận sự kém cỏi của mình và chẳng ai - ngay cả bố mẹ cô hay Lucy - có thể thuyết phục cô nhìn nhận theo cách khác.

Lucy úp mặt vào gối, cố gắng dẹp bỏ cái ký ức khủng khiếp tối nay khi họ quay lại nhà trọ và Meg kéo Lucy lại gần rồi ôm bạn thật chặt. “Lucy, anh ấy thật tuyệt vời,” cô thì thầm. “Tất cả những điều cậu đã nói đều đúng. Và cậu tuyệt đối không thể cưới anh ấy.”

Lời cảnh báo của Meg vẫn chưa đáng sợ bằng câu trả lời của Lucy. “Tớ biết,” cô nghe thấy chính mình đang thì thầm đáp trả “Nhưng dù sao đi nữa, tớ vẫn phải tiếp tục. Đã quá muộn để rút lui rồi.”

Meg lắc cô thật mạnh. “Vẫn chưa quá muộn đâu. Tớ sẽ giúp cậu. Tớ sẽ làm tất cả những gì có thể.”

Lucy rút ra khỏi vòng tay Meg và vội vã chạy vào phòng, Meg không hiểu. Meg là đứa trẻ sống trong thế giới Hollywood, nơi những vụ tai tiếng xảy ra như cơm bữa, nhưng Lucy là đứa trẻ Washington, và cô hiểu rõ trái tim của người dân đất nước này bảo thủ đến mức

nào. Công chúng giữ một vai trò không nhỏ trong đám cưới này. Họ đã chứng kiến từng bước trưởng thành của những đứa trẻ nhà Jorik và đã sát cánh bên chúng trong không ít sai lầm thời trẻ của chúng. Cảnh truyền thông khắp thế giới đã cử người đến tác nghiệp tại đám cưới, và Lucy không thể hủy bỏ mọi thứ vì một lý do đến chính cô cũng không thể nói rõ thành lời. Bên cạnh đó, nếu Ted đúng là không phù hợp với cô thì lẽ nào chẳng ai khác phát hiện ra? Cha mẹ cô? Tracy? Lẽ nào Ted, người có thể nhìn rõ tất cả mọi thứ, lại không biết điều đó?

Nghĩ đến những nhận định luôn luôn chuẩn xác của Ted Beaudine, Lucy phần nào yên tâm hơn, cô chìm vào một giấc ngủ chập chờn, không mấy dễ chịu. Nhưng đến chiều hôm sau, cảm giác yên tâm ấy đã tan biến hoàn toàn.

Chương 2

Tiền sảnh phía Tây của nhà thờ Giáo hội Trưởng Lão Wynette tràn ngập mùi sách thánh ca cũ và mùi của những bữa ăn đóng góp^[1] đã bị quên lãng từ lâu. Bên ngoài, đâu đâu cũng thấy những đám đông hỗn độn một cách trật tự. Khu vực đặc biệt dành cho báo giới chật kín phóng viên, các chỗ ngồi trên khán đài ở ngoài trời đông nghịt khán giả, cộng thêm dòng người đổ vào các phố xung quanh. Khi đoàn phù dâu xếp hàng để bước vào thánh đường, liếc mắt về phía sau nhìn Lucy. Chiếc váy viền ren vừa vặn không chệch vào đâu được, làm tôn vóc dáng mảnh mai của cô, nhưng ngay cả lớp trang điểm chuyên nghiệp cũng không cách gì che giấu được vẻ căng thẳng của cô. Suốt cả ngày, Lucy đã bồn chồn đến độ Meg chẳng nỡ lòng nào nói thêm gì về hôn lễ thiếu chín chắn này. Nói thể thôi chứ dù sao đi nữa cô cũng chẳng thể làm thế được khi nhất cử nhất động đều bị bà Nealy Case Jorik theo sát nút.

Dàn nhạc thính phòng kết thúc phần nhạc dạo, và tiếng kèn trumpet vang lên thông báo cô dâu bắt đầu tiến vào. Hai cô em gái của Lucy đứng phía trước, bên cạnh Meg, rồi đến cô em Tracy mười tám tuổi trong vai trò phù dâu chính của Lucy.

Tất cả bọn họ đều mặc váy lụa tơ nôn Trung Hoa kiểu dáng đơn giản màu champagne đi kèm đôi hoa tai hoàng ngọc ám khói mà Lucy dùng làm quà tặng cho các phù dâu.

Cô gái mười ba tuổi Holly bắt đầu bước vào lối đi chính giữa nhà thờ. Khi cô đi được nửa đường, cô em Charlotte bước ra. Meg ngoái lại phía sau mỉm cười với Lucy, cô dâu đã quyết định bước vào giáo đường một mình và sẽ gặp cha mẹ giữa đường như một biểu tượng cho cách họ đã bước vào cuộc đời cô. Meg di chuyển lên trước mặt Tracy để chuẩn bị bước vào, nhưng đúng lúc cô dậm bước đi thì bỗng nghe có tiếng sột soạt và một bàn tay vung ra chụp lấy cánh tay cô. “Tớ phải nói chuyện với Ted ngay bây giờ,” Lucy thầm thì với giọng hoảng loạn. Tracy, với mái tóc vàng được tết lại một cách cầu kỳ, bật ra một tiếng thở hổn hển tắc nghẹn. “Luce, chị làm gì vậy?”

Lucy phớt lờ em gái. “Tìm anh ấy cho tớ với, Meg. Xin cậu đấy.”

Meg không phải người quen tôn trọng các quy tắc xã hội thông thường, nhưng chính cô cũng cảm thấy hành động này có phần thiếu suy nghĩ. “Bây giờ à? Cậu không thấy là lẽ ra cậu đã có thể làm chuyện này từ hai tiếng đồng hồ trước sao?”

“Cậu đã đúng. Về tất cả mọi chuyện. Cậu đã đúng hoàn toàn.” Dù đã bị ẩn dưới lớp lớp mạng che, khuôn mặt Lucy vẫn toát lên vẻ nhợt nhạt và khổ sở. “Giúp tớ với. Xin cậu đấy.”

Tracy quay ngoắt sang phía Meg. “Em không hiểu. Chị đã nói gì với chị ấy?” Không buồn đợi câu trả lời, cô bé chụp lấy tay chị gái, “Luce, chị chỉ đang hoang mang sợ hãi. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

“Không đâu. Chị... chị phải nói chuyện với Ted.”

“Bây giờ sao?” Tracy lặp lại câu Meg đã hỏi. “Chị không nói chuyện với anh ấy bây giờ được.”

Nhưng Lucy bắt buộc phải làm việc đó. Meg ý thức rõ điều đó, cho dù Tracy có hiểu được

hay không. Siết chặt tay quanh bó hoa thủy vu nhỏ, Meg trưng nụ cười lên gương mặt và bước lên tấm thảm trắng tinh cổ kính.

Một lối đi cắt ngang gian phòng phân chia giáo đường thành nửa trước và nửa sau. Cựu tổng thống Hợp chúng quốc Hoa Kỳ cùng chồng đứng sẵn ở đó, kiêu hãnh và long lanh nước mắt, chờ đợi được hộ tống con gái họ trên đoạn đường cuối cùng trong cuộc đời con gái của cô. Ted Beaudine đứng gần ban thờ, bên cạnh là phù rể chính và ba phù rể phụ. Một tia nắng rọi thẳng xuống đầu anh, trao cho anh - còn gì khác nữa chứ - một vầng hào quang.

Tối hôm qua, trong buổi diễn tập trước hôn lễ, Meg đã bị lịch sự nhắc nhở do đi quá nhanh trên lối đi chính giữa nhà thờ, nhưng giờ chuyện đó chẳng thành vấn đề nữa, vì những sỏi chân dài quen thuộc của cô giờ đã chỉ còn như bước chân em bé. Cô đã làm gì vậy? Khách khứa đều háo hức quay nhìn, chờ đợi sự xuất hiện của cô dâu. Chớp mắt, Meg đã bước đến bên ban thờ, và cô dừng trước mặt Ted thay vì bước về chỗ đứng của mình cạnh Charlotte.

Anh nhìn cô với ánh mắt dò hỏi. Cô nhìn chăm chăm vào trán anh để không phải đối phó với đôi mắt như mắt hổ màu thạch anh dễ khiến người ta bối rối. “Lucy muốn nói chuyện với anh,” cô thì thầm.

Anh nghiêng nghiêng đầu xử lý thông tin đó. Bất kỳ người đàn ông nào khác hẳn sẽ hỏi này hỏi nọ, nhưng Ted Beaudine thì không. Về bản khoản của anh đã chuyển thành lo âu. Với dáng đi quả quyết và không lộ ra bất kỳ dấu hiệu xấu hổ nào, anh sải bước trên lối đi chính giữa nhà thờ.

Ngài tổng thống và đệ nhất phu quân chăm chăm nhìn nhau khi anh bước qua, rồi ngay lập tức bám theo anh. Tiếng xì xầm rộ lên giữa đám đông khách khứa. Mẹ chú rể đứng dậy, và rồi đến cha anh. Không thể để Lucy phải một mình đối diện với chuyện này, Meg vội vã quay lại con đường mình vừa đi. Nỗi sợ hãi trong cô lớn dần lên theo mỗi bước chân.

Khi bước vào tiền sảnh phía Tây, Meg nhận thấy tấm khăn voan che đầu của Lucy đang bông bênh trên vai Ted, còn Tracy và bố mẹ cô đang vây xung quanh. Hai nhân viên an ninh đứng cạnh cửa với vẻ cảnh giác cao độ. Cha mẹ chú rể xuất hiện đúng lúc Ted kéo Lucy tránh xa khỏi đám đông. Siết chặt cánh tay cô dâu, Ted dẫn Lucy tiến về phía một cánh cửa nhỏ thông với hông tiền sảnh. Lucy quay người, tìm kiếm ai đó. Cô nhìn thấy Meg, và cho dù bị che dưới cả thác vải tyn, lời khẩn nài của cô vẫn không lẫn vào đâu được. Giúp tớ với.

Meg vội vã tiến tới trước, nhưng mới được vài bước, chân cô đã bị chôn chặt xuống đất bởi ánh mắt của anh chàng Ted Beaudine ôn hòa, một ánh mắt dù tợn không kém gì ẩn tượng cha cô khơi gợi được trong các bộ phim của ông. Lucy lắc đầu, và bằng cách nào đó, Meg hiểu rằng bạn cô không cầu xin cô giải thích với Ted. Lucy muốn cô giải quyết đồng hồ ở đây, cứ như thể Meg biết mình nên làm gì vậy.

Khi cánh cửa đóng sập lại sau lưng cô dâu chú rể, ngài cựu đệ nhất phu quân Mỹ tiến về phía cô. “Meg, có chuyện gì vậy? Tracy bảo cháu biết chuyện này.”

Meg túm chặt bó hoa phù dâu. Tại sao Lucy phải mất đến ngần ấy thời gian mới tìm lại được trái tim nổi loạn của mình chứ “Ừm... Lucy cần nói chuyện với Ted ạ.”

“Rõ là thế rồi. Về chuyện gì?”

“Cậu ấy...” Cô nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của Lucy hiện lên rõ ràng trong tâm trí. “Cậu ấy có một chút ngờ vực ạ.”

“Ngờ vực?” Francesca Beaudine điên cuồng giận dữ trong bộ váy Chanel màu nâu vàng nhạt, ném câu hỏi vào mặt cô “Chính cô phải chịu trách nhiệm cho chuyện này. Ta đã nghe cô nói tối qua. Cô đã gây ra chuyện này.” Bà đâm bổ về phía căn phòng nơi con trai bà vừa vào, nhưng rồi bị chồng mình chặn lại ngay phút chót.

“Bình tĩnh nào, Francesca,” ông Dallas Beaudine nói, giọng Texas trề nải tương phản rõ ràng với ngữ điệu gọn gàng đặc chất Anh của người vợ. “Chúng nó phải tự mình giải quyết chuyện này thôi.”

Nhóm phù dâu phù rể hối hả lao từ giáo đường vào trong tiền sảnh. Mấy người em của Lucy xúm lại bên nhau: em trai cô, Andre; Charlotte và Holly; Tracy, vẫn đang không ngừng bắn về phía Meg những ánh nhìn chết chóc. Ngài mục sư bước đến trao đổi chớp nhoáng với bà tổng thống. Sau đó ngài mục sư gật đầu, quay trở lại giáo đường, và Meg nghe thấy ông xin lỗi khách khứa vì sự “chậm trễ chút xíu” đề nghị mọi người ở yên tại chỗ.

Dàn nhạc bắt đầu chơi. Cánh cửa bên hông tiền sảnh vẫn đóng im ỉm. Meg bắt đầu cảm thấy ruột gan nhộn nhạo.

Tracy không đứng cùng gia đình nữa mà sấn sổ tiến về phía Meg, cái miệng chúm chím mím chặt giận giữ. “Chị Lucy đã rất hạnh phúc cho tới khi chị xuất hiện. Đây là lỗi của chị!”

Cha cô bước đến bên cạnh con gái, đặt tay lên vai cô trong khi ánh mắt lạnh lùng hướng sang Meg. “Nealy đã kể cho ta nghe về cuộc nói chuyện của cháu tối qua. Cháu biết gì về chuyện này hả?”

Cha mẹ chú rể nghe thấy câu ông hỏi bèn xáp lại gần. Ý thức rõ Lucy đã đặt trọn niềm tin vào mình, Meg cố chống lại thôi thúc quay người thoái lui. “Lucy... luôn cố gắng hết sức để không khiến cho những người cậu ấy thương yêu cảm thấy thất vọng.” Cô liếm đôi môi khô khốc. “Thỉnh thoảng cậu ấy có thể... quên mất con người thật của mình.”

Mat Jorik đứng là kiểu người xuất thân từ Trường Báo Chí Nói Không Với Chuyện Tào Lao. “Chính xác thì cháu định nói gì hả? Nói toạc ra đi.”

Mọi ánh mắt đều dán chặt vào cô. Meg siết chặt tay quanh bó hoa thủy vu. Dù muốn bỏ chạy đến đâu chẳng nữa cũng vậy thôi, cô vẫn phải cố gắng hết sức để ít nhất làm giảm gánh nặng cho Lucy bằng cách đặt những viên gạch đầu tiên cho những cuộc đối thoại cam go đang chờ sẵn cô bạn thân. Cô lại liếm môi. “Lucy không hạnh phúc như lẽ ra phải thế. Cậu ấy có một chút ngờ vực.”

“Vớ vẩn!” mẹ Ted kêu lên. “Trước đây con bé chẳng có chút ngờ vực nào hết. Cho tới tận khi cô nhồi nhét chúng vào đầu nó.”

“Đây là lần đầu tiên chúng ta nghe nói đến chuyện ngờ vực đấy,” ông Dallas Beaudine nói.

Meg thoáng nghĩ đến việc tuyên bố mình chẳng biết gì, nhưng Lucy là người chị em mà cô chưa bao giờ có được, và ít nhất cô cũng phải làm điều này vì cô ấy. “Lucy phát hiện ra cậu ấy có lẽ đã sai lầm khi kết hôn với Ted. Rằng anh ấy... có thể không phải đích thực là người

đàn ông dành cho cậu ấy.”

“Thật lố bịch.” Đôi mắt xanh của bà Francesca lóe lên ánh nhìn chết chóc. “Cô có biết có bao nhiêu người sẵn sàng đánh đổi tất cả để được cưới Teddy không?”

“Rất nhiều, cháu tin chắc thế.”

Mẹ anh không hề nguôi giận. “Hôm thứ Bảy ta đã ăn sáng cùng Lucy, và con bé nói nó chưa bao giờ hạnh phúc hơn lúc này. Nhưng sau khi cô đến, mọi chuyện đã thay đổi. Cô đã nói gì với nó?”

Meg cố gắng lẩn tránh câu hỏi. “Có lẽ cậu ấy không được hạnh phúc như vẻ bề ngoài. Lucy rất giỏi giả vờ chuyện đó.”

“Ta là chuyên gia về những người giả vờ hạnh phúc,” bà Francesca cảm cẫu. “Lucy không như thế.”

“Cậu ấy thật sự rất giỏi khoản ấy.”

“Để ta thử hình dung một tình huống khác nhé.” Bà mẹ bé nhỏ của chú rể thể hiện uy quyền của một ủy viên công tố. “Liệu có thể nào cô - vì những lý do chỉ mình cô mới biết - đã quyết định lợi dụng tâm lý khủng hoảng tiền hôn nhân mà các cô dâu thường mắc phải để làm to chuyện không?”

“Không. Không đời nào.” Cô xoắn sợi ruy băng màu đồng của bó hoa quanh các ngón tay. Lòng bàn tay cô bắt đầu ướt đẫm mồ hôi. “Lucy biết rõ tất cả các bác mong mỗi cuộc hôn nhân này đến thế nào, vậy nên cậu ấy tự thuyết phục mình rằng mọi chuyện sẽ hoàn toàn tốt đẹp. Nhưng đó không phải điều cậu ấy thực sự mong muốn.”

“Em không tin chị.” Đôi mắt xanh của Tracy giàn giụa nước mắt. “Chị Lucy yêu anh Ted. Chị đã ghen tị! Vậy nên chị mới làm thế này.”

Từ xưa đến nay Tracy luôn tôn thờ Meg, và thái độ thù địch của cô bé như lưỡi dao cứa vào tim Meg. “Không phải thế.”

“Vậy thì hãy cho mọi người biết chị đã nói gì với chị ấy đi,” Tracy yêu cầu. “Nói cho tất cả mọi người nghe đi.”

Một sợi ruy băng đã bị rách te tua trong mấy ngón tay chết tiệt của cô. “Chị chỉ đơn thuần nhắc cậu ấy cần phải sống thật với bản thân.”

“Chị ấy sống như vậy rồi đấy chứ!” Tracy kêu ré lên. “Chị đã phá hỏng mọi chuyện.”

“Chị cũng mong Lucy hạnh phúc hết như mọi người thôi. Nhưng cậu ấy không hạnh phúc.”

“Chỉ trong một lúc chuyện trò chiều qua mà cô đã nắm rõ toàn bộ chuyện này đấy à?” cha Ted hỏi, giọng trầm xuống một cách nguy hiểm.

“Cháu rất hiểu cậu ấy.”

“Còn chúng ta thì không à?” ông Mat Jorik lạnh lùng hỏi lại.

Môi Tracy run run. “Mọi chuyện vẫn vô cùng tuyệt vời cho đến khi chị xuất hiện.”

“Nó không tuyệt vời.” Meg cảm thấy mồ hôi đang chảy thành dòng giữa hai bầu ngực mình. “Lucy chỉ cố gắng tỏ ra thế để mọi người tin thôi.” Tổng thống Jorik chăm chăm nhìn Meg một lúc lâu, ánh mắt dò xét, rồi cuối cùng bà cũng phá vỡ sự im lặng. “Meg,” bà lặng lẽ nói. “Cháu đã làm gì?”

Lời kết tội khê khàng của bà khiến Meg ý thức được một điều lẽ ra cô nên biết ngay từ lúc đầu. Họ sẽ trút mọi tội lỗi lên đầu cô. Và có lẽ họ đã đúng. Ngoài cô ra, chẳng ai cho rằng đám cưới này là một ý tưởng khủng khiếp đến thế. Làm sao một kẻ thất bại thâm căn cố đế lại dám cho rằng mình hiểu biết hơn tất cả bọn họ chứ?

Toàn bộ sức lực của cô dường như đã bị quét sạch bởi uy quyền toát ra từ đôi mắt xanh thăm thẳm của bà tổng thống. “Cháu... cháu không định... Lucy không...” Về thất vọng sâu sắc in hằn trên khuôn mặt của người phụ nữ cô vô cùng ngưỡng mộ còn khiến Meg khổ sở hơn nhiều so với khi phải hứng chịu những lời chỉ trích của cha mẹ. Ít nhất Meg cũng đã quen bị cha mẹ trách mắng rồi. “Cháu... cháu xin lỗi.”

Tổng thống Jorik lắc đầu. Mẹ của chú rể, vốn khét tiếng với khả năng hủy diệt những nhân vật danh giá kiêu căng ngạo mạn trên các cuộc phỏng vấn truyền hình, đã hùng hục khí thế hủy diệt Meg cho tới khi chồng bà điềm đạm lên tiếng gỡ rối. “Có lẽ chúng ta đã phản ứng hơi thái quá. Biết đâu ngay lúc này hai đứa đã làm lành rồi.”

Nhưng đôi vợ chồng hụt chẳng làm lành gì hết. Meg biết rõ điều đó, và bà Nealy Jorik cũng vậy. Vốn hiểu quá rõ con gái nên mẹ Lucy biết rằng nếu chưa thực sự quyết tâm thì cô sẽ chẳng đời nào đẩy gia đình vào tình cảnh khổ sở thế này.

Từng người một, họ lần lượt quay lưng lại với Meg. Hai cặp phụ huynh. Các em của Lucy. Các phù rể và phù rể chính. Cứ như thế cô không còn tồn tại nữa. Đầu tiên là cha mẹ cô, và giờ là thế này đây. Tất cả những người cô quan tâm tất cả những người cô yêu quý - đều đã gạt cô ra ngoài lề.

Cô không thuộc dạng mít ướt, nhưng nước mắt vẫn đang ầng ậng, và cô biết mình phải rời khỏi đây ngay. Chẳng ai buồn để ý khi cô bước về phía cửa ra vào. Cô ấy nắm đấm cửa lên ra ngoài, và muện màng nhận ra sai lầm của mình.

Đèn chiếu chớp liên hồi. Máy quay truyền hình kêu vo vo. Cảnh náo loạn ngay lập tức bùng nổ trước sự xuất hiện đột ngột của cô phù dâu đứng vào thời điểm lẽ ra cô dâu chú rể đang trao lời thề nguyện. Một vài khán giả đang ngồi trên khán đài đối diện nhà thờ còn đứng hẳn dậy để xem có chuyện gì mà xôn xao thế. Cảnh phóng viên nháo nhào xô về phía trước. Meg thả rơi bó hoa thủy vu, xoay người một trăm tám mươi độ và chộp lấy tay nắm cửa sắt nặng trĩu bằng cả hai tay. Nó nhắc định không chịu xoay. Tất nhiên rồi. Cửa đã bị khóa lại để đảm bảo an ninh. Cô đã bị sập bẫy.

Các phóng viên vội vã lao về phía cô, xô vào đội bảo vệ đang đứng dưới chân thềm.

Trong đó xảy ra chuyện gì vậy?

Có vấn đề gì sao?

Đã xảy ra tai nạn à?

Tổng thống Jorik vẫn ổn chứ?

Meg ép người đẹp lép vào cánh cửa. Những câu hỏi càng lúc càng to hơn, càng thúc bách hơn.

Cô dâu chú rể đâu rồi?

Lễ cưới đã xong rồi sao?

Cho chúng tôi biết có chuyện gì đi.

“Tôi... tôi cảm thấy không khỏe, có thể thôi...”

Những tiếng la hét nhấn chìm câu trả lời yếu ớt của cô. Ai đó gào lên với mọi người “Im ngay cái mồm đi!” Cô đã từng phải đối phó với những kẻ lừa đảo ở Thái Lan và những tên côn đồ đường phố ở Maroc, nhưng chưa lần nào cô thấy mất bình tĩnh thế này. Một lần nữa, cô xoay người về phía cửa giẫm phải bó hoa dưới chân, nhưng ổ khóa vẫn cứ trơ trơ. Hoặc không ai bên trong kịp nhận ra tình thế cam go của cô, hoặc họ đã sẵn lòng ném cô cho bầy sói.

Đám đông trên khán đài giờ đã đứng cả dậy. Tuyệt vọng nhìn quanh, Meg phát hiện ra hai bậc thang hẹp dẫn tới con đường đi bộ bao quanh hông nhà thờ. Cô lao xuống đó, suýt ngã giữa đường. Đám người xem không có chỗ trên khu vực ghế ngồi đang tùm tùm trên vỉa hè bên ngoài hàng rào nhà thờ, một vài người mang theo xe đẩy trẻ em, một vài người cầm đồ uống ướp lạnh. Kéo cao chân váy, cô chạy dọc con đường lát gạch gập ghềnh, hướng về bãi đậu xe ở phía sau nhà thờ. Chắc chắn trong đội bảo vệ sẽ có người cho cô quay vào trong nhà thờ. Một viễn cảnh đen tối, nhưng vẫn còn tươi sáng hơn chán so với việc phải đối diện với cánh báo chí.

Đúng lúc đặt chân lên con đường rải nhựa, cô nhìn thấy một người phù rể đang lúi húi mở cửa một con xe Benz màu xám sẫm, lưng quay về phía cô. Chắc chắn lễ cưới đã bị hủy. Không thể tưởng tượng nổi mình sẽ ra sao nếu phải quay về nhà trọ trên cùng chiếc limousine chở các vị khách khác, cô vội lao về phía chiếc xe Benz. Cô mở tung cánh cửa hậu đúng lúc xe khởi động máy. “Anh cho tôi quá giang về nhà trọ được không?”

“Không.”

Cô ngẩng mặt lên và nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của Ted Beaudine. Chỉ cần thoáng nhìn cái quai hàm ngang ngạnh đó, cô cũng có thể hiểu rằng anh sẽ không bao giờ tin cô hoàn toàn vô tội trước những chuyện vừa xảy ra, nhất là sau cái cách cô tra hỏi anh tại bữa tối trước hôn lễ. Cô định xin lỗi vì nỗi đau mình đã gây ra cho anh, nhưng anh chẳng có vẻ đau khổ gì hết. Trông anh không mấy thoải mái thì đúng hơn. Anh là một con robot có cài đặt cảm xúc, và Lucy đá anh là đúng.

Meg xốc chiếc váy cho gọn gàng hơn và ngập ngừng lùi lại một bước. “Ờ... Vậy thì thôi.”

Anh đánh xe rời khỏi bãi đậu. Không tiếng lốp xe rít lên, không tiếng động cơ gầm rú. Anh thậm chí còn vẫy tay chào một vài người đang đứng trên vỉa hè. Anh vừa bị con gái cựu tổng thống Mỹ bỏ rơi trước sự chứng kiến của toàn thế giới, ấy vậy mà anh không để lộ bất cứ dấu hiệu nào cho thấy vừa xảy ra một chuyện có một không hai.

Cô lê mình về chỗ nhân viên an ninh đứng chốt gần đó nhất, và cuối cùng cũng được anh ta cho phép quay trở vào nhà thờ trong sự đón tiếp thù địch đúng y như cô dự đoán.

Bên ngoài nhà thờ, thư ký báo chí của tổng thống đã vội vã đưa ra một chồng báo ngăn gọn cho biết lễ cưới đã bị hủy bỏ. Sau lời yêu cầu công chúng tôn trọng sự riêng tư của đôi bạn trẻ, tay thư ký báo chí vội vàng quay vào bên trong, không trả lời bất cứ câu hỏi nào. Trong bầu không khí hỗn loạn nối theo sau không ai để ý thấy một bóng dáng nhỏ nhắn quần mình trong chiếc áo choàng xanh hoàng gia của thành viên dàn đồng ca nhà thờ và chân đi đôi giày xa tanh trắng đã kín đáo rời khỏi cửa ngách và biến mất vào sân sau.

Chương 3

Emma Traveler chưa bao giờ chứng kiến Francesca Beaudine điên cuồng đến thế. Đã bốn ngày trôi qua kể từ khi Lucy Jorik biến mất, và giờ họ đang ngồi dưới giàn dây leo trong khoảng sân nhỏ râm mát phía sau nhà Beaudine. Khối cầu thủy tinh bằng bạc nép mình giữa khóm hoa hồng phản chiếu một Francesca thậm chí còn nhỏ bé hơn nhiều so với thực tế. Trong suốt những năm tháng quen biết, Emma chưa một lần thấy bạn mình khóc, nhưng phía dưới một con mắt màu ngọc lục bảo của bà đang lộ vết lem mascara, mái tóc màu hạt dẻ bù rối, và những nếp nhăn mệt mỏi hằn sâu trên khuôn mặt hình trái tim.

Dù Francesca giờ đã năm tư tuổi, lớn hơn Emma gần mười lăm tuổi và xinh đẹp hơn cô gấp vạn lần, nhưng giữa họ có nhiều duyên nợ để một tình bạn sâu sắc đâm chồi nảy lộc. Cả hai đều là người Anh, đều kết hôn với những tay golf chuyên nghiệp lừng danh thế giới, và cả hai đều thích đọc những cuốn sách hay hơn là thám hiểm những thảm cỏ xanh mướt ở sân golf. Quan trọng hơn cả, cả hai đều yêu Ted Beaudine - với Francesca, đó là tình mẫu tử mãnh liệt, còn với Emma, đó là lòng trung thành không bao giờ dao động đã được nuôi dưỡng từ ngày đầu tiên họ gặp nhau.

“Con khốn Meg Koranda đã gây ra một chuyện khủng khiếp nào đó đối với Lucy. Tôi biết rõ lắm.” Bà Francesca nhìn chằm chằm con bướm phượng đang dập dờn giữa những cành hoa ly mà chẳng chú ý gì đến nó. “Dù Lucy không ngớt lời tán tụng nhưng từ hồi chưa gặp tôi đã thấy nghi ngờ về cô ta rồi. Nếu Meg đúng là một người bạn thân thiết đến độ ấy thì sao phải đến tận trước lễ cưới chúng ta mới được gặp cô ta chứ? Bạn bè kiểu gì mà đến cả một bữa tiệc riêng của cô dâu cô ta cũng chẳng thể dành chút thời gian tham dự được?”

Emma cũng nhiều lần băn khoăn về đúng chuyện đó. Nhờ sức mạnh của Google, những lời đồn thổi không mấy tích cực về lối sống vô phương hướng của Meg Koranda đã lan nhanh như gió ngay khi người ta công bố danh sách phù dâu. Tuy nhiên, Emma không thích phán xét người khác khi chưa có đầy đủ chứng cứ, vậy nên cô không bao giờ tham gia trò phao tin đồn nhảm. Thật không may, có vẻ như lần này tin đồn hóa ra lại là sự thực.

Chồng Emma, Kenny, vốn là bạn thân của Ted, không thể hiểu được tại sao người ta lại tỏ ra thù địch với Meg còn hơn cả với cô dâu chạy trốn, nhưng Emma thì hiểu. Dân địa phương mến Lucy, ít nhất cũng bằng sự thân thiện tối đa họ có thể dành cho một kẻ xa lạ đã giành được Ted của họ, và họ đã sẵn sàng tiếp nhận cô cho đến buổi tối trước hôn lễ, khi cô như biến thành một con người khác trước mắt họ. Cô dành nhiều thời gian quần quýt với Meg Koranda hơn cả với chồng sắp cưới. Cô chỉ chào hỏi qua loa khách khứa, lơ đãng, và ngay cả những lời chúc mừng hài hước nhất cũng không làm cô mỉm cười.

Bà Francesca rút ra một chiếc khăn giấy đã vo tròn từ trong túi quần lửng màu trắng nhăn nhúm được bà mặc kèm với áo phông cũ, xăng đan Italia và đôi hoa tai kim cương luôn hiện diện với bà ở mọi nơi. “Tôi đã quen biết quá nhiều đứa nhóc Hollywood hư hỏng nên không thể không nhận ra một đứa như thế. Những đứa con gái giống như Meg Koranda cả đời chẳng bao giờ phải làm việc, và bọn chúng luôn đinh ninh rằng chỉ cần có cái họ nổi tiếng đó thôi thì thích làm gì cũng được. Chính vì vậy nên Dallie và tôi mới tìm mọi cách để Ted luôn ý thức rõ rằng thằng bé sẽ phải tự mình kiếm sống.” Bà chầm chầm khăn giấy lên mũi. “Tôi sẽ nói cho cô nghe những gì tôi nghĩ nhé. Tôi nghĩ cô ta mới gặp Teddy một

lần đã muốn giành ngay thằng bé cho bản thân.”

Quả thực sau khi gặp Ted Beaudine, cánh phụ nữ thường chẳng mấy người còn giữ được sự khôn ngoan, nhưng Emma không tin rằng Meg Koranda lại có thể coi việc phá đám lễ kết hôn của Ted là một chiến thuật hiệu quả nhằm kéo anh về phía mình. Tuy nhiên, bà nghiêng về một ý kiến không được mấy người ủng hộ. Emma tán thành giả thuyết rằng Meg hủy hoại hạnh phúc của cô dâu vì cô ta ghen tức khi thấy bạn mình đã đạt được thành công của cuộc đời. Nhưng điều Emma không thể hiểu được là vì sao Meg lại có thể làm được việc đó nhanh gọn đến thế.

“Tôi vốn đã coi Lucy là con gái của mình rồi.” Bà Francesca vặn vẹo mấy ngón tay trong lòng mình. “Từ lâu tôi đã không còn hy vọng rằng thằng bé sẽ gặp được một người nào đó đủ đặc biệt dành cho nó. Nhưng Lucy thật hoàn hảo, tất cả những ai từng nhìn thấy chúng bên nhau đều biết rõ điều đó.”

Làn gió ẩm áp thổi xạt xào những lá cây đang rủ bóng xuống khoảng sân. “Giá như thằng bé đuổi theo Lucy, nhưng nó lại không làm thế,” bà Francesca tiếp tục. “Tôi hiểu lòng kiêu hãnh của nó. Có Chúa chứng giám, cha nó và tôi đã có quá đủ thứ đó rồi. Nhưng tôi chỉ ước gì thằng bé có thể gạt điều đó sang một bên.” Nước mắt bà bắt đầu ứa ra. “Ước gì cô có thể thấy Teddy hồi thằng bé còn nhỏ. Vô cùng điềm tĩnh và nghiêm túc. Vô cùng đáng mến. Nó là một đứa trẻ tuyệt vời. Đứa trẻ tuyệt vời nhất trần đời.”

Emma cho rằng ba đứa con của cô mới đúng là tuyệt vời nhất trần đời, nhưng cô không tranh cãi với Francesca, bà lúc này đang bật cười ỉu rù. “Nó lúc nào cũng lóng nga lóng ngóng. Chẳng bao giờ đi từ đầu này sang đầu kia căn phòng mà lại không vấp ngã. Tin tôi đi, tài năng thể thao của thằng bé mãi sau này mới phát lộ. Và nhờ Chúa, thằng bé đã vượt qua bệnh dị ứng.” Bà hỉ mũi. “Hồi xưa khuôn mặt thằng bé cũng thô nữa. Phải hàng bao nhiêu năm nó mới có được vẻ ngoài như bây giờ. Và nó rất thông minh, thông minh hơn hết thấy những người xung quanh - chắc chắn thông minh hơn tôi rồi - nhưng nó không bao giờ tỏ vẻ coi thường người khác.” Nụ cười nhạt nhòa nước mắt của bà khiến Emma đau nhói trong tim. “Nó luôn tin rằng ai cũng có điều gì đó để dạy nó.”

Emma lấy làm mừng vì ông bà Francesca và Dallie sắp về New York. Bà Francesca là người đam mê công việc, và việc ghi hình loạt phỏng vấn tiếp theo sẽ giúp bà quên đi chuyện này. Một khi đã yên vị trong ngôi nhà ở Manhattan, rất có thể họ sẽ bị cuốn theo dòng xoáy của cuộc sống nhộn nhịp nơi thành phố lớn, và sẽ thấy khỏe khoắn hơn nhiều so với thời gian ở lại Wynette.

Bà Francesca đứng dậy ra khỏi ghế, xoa xoa má mình. “Lucy chính là món quà cho những lời cầu nguyện tôi dành cho Teddy. Tôi đã nghĩ vậy là cuối cùng thằng bé cũng gặp được người xứng đôi vừa lứa. Một người thông minh và đoan trang, một người được lớn lên trong môi trường đầy rẫy những đặc quyền đặc lợi nhưng lại không vì thế mà sinh hư. Tôi cứ tưởng rằng con bé là người đặc biệt.” Vẻ mặt bà sắt lại. “Giờ thì rõ là tôi đã nhầm rồi, phải không?”

“Chúng ta ai cũng vậy mà.”

Chiếc khăn giấy đã bị vò nát trong tay bà, và bà nói khẽ đến độ Emma gần như không nghe thấy. “Tôi chẳng mong gì khác ngoài những đứa cháu nội, Emma ạ. Tôi... tôi luôn mơ về chúng... mơ được ôm ấp chúng, được hít hà những mái đầu bé bỏng non nớt của chúng. Những đứa con của Teddy...”

Emma biết rõ chuyện đời của bà Francesca và ông Dallie đủ để hiểu được cảm xúc của bà Francesca không chỉ đơn thuần là niềm khao khát có cháu của một người phụ nữ năm tư tuổi. Ông Dallie và bà Francesca đã không còn sống với nhau trong chín năm đầu đời của Ted, cho tới khi ông Dallie phát hiện ra mình có một cậu con trai. Một đứa cháu nội sẽ góp phần lấp đầy lỗ hổng đó trong cuộc đời họ.

Như thể đọc được suy nghĩ của bà Francesca nói, “Dallie và tôi chưa bao giờ được cùng nhau chứng kiến những bước đi chập chững đầu đời, được nghe những lời nói chập chững đầu đời.” Giọng bà trở nên cay đắng hơn. “Meg Koranda đã đánh cắp những đứa con của Ted khỏi tay chúng tôi. Cô ta đã đánh cắp Lucy, và cô ta đã đánh cắp cháu nội của chúng tôi.”

Emma không thể cầm lòng được khi chứng kiến nỗi buồn của bà. Cô đứng dậy, ôm chặt người bạn vong niên. “Bà sẽ vẫn có cháu nội mà, Francesca yêu dấu. Sẽ có một người phụ nữ khác dành cho Ted. Một người còn tuyệt vời hơn Lucy Jorik nhiều.”

Bà Francesca không tin cô. Emma có thể nhận thấy điều này. Và ngay lúc đó, cô quyết định sẽ giấu bà Francesca tin tức tệ hại nhất. Rằng Meg Koranda vẫn đang ở trong thị trấn.

“Cô còn thể tin dụng nào khác không, cô Koranda?” Cô lễ tân tóc vàng xinh đẹp hỏi. “Có vẻ như cái thẻ này không được chấp nhận.”

“Không được chấp nhận?” Meg hỏi như thể không hiểu từ này, nhưng thật ra cô hiểu rất rõ. Với một tiếng xoẹt khe khẽ, tấm thẻ tín dụng cuối cùng của cô biến mất vào trong máy quét thẻ giữa quầy tiếp tân của Wynette Country Inn.

Cô lễ tân không thêm che giấu vẻ hài lòng. Giờ Meg đã trở thành kẻ thù chung số một của Wynette, vì chính bởi cái vai trò quái đản của cô trong hôn lễ thất bại đó mà ngài thị trưởng thần thánh của thị trấn đã phải gánh chịu nỗi sỉ nhục mang tầm quốc tế đang lan truyền như trên lửa trong khắp thị trấn nhỏ vẫn còn vài phóng viên nấn ná. Cuộc đối đầu giữa Meg và Birdie Kittle, được thêm mắm thêm muối không biết bao nhiêu lần, cũng đã trở thành miếng mồi công khai. Giá như có thể rời khỏi Wynette ngay lập tức thì chắc hẳn Meg đã tránh được chuyện này, nhưng rõ ràng cô không làm thế được.

Gia đình Lucy đã rời Wynette hôm Chủ nhật, hai mươi tư giờ sau khi Lucy bỏ trốn. Meg những tưởng họ sẽ ở lại để chờ Lucy quay về, nhưng bà tổng thống phải tham dự hội thảo quốc tế của Tổ chức Y tế Thế giới ở Barcelona cùng với bố của Lucy, người chủ trì cuộc họp báo quy tụ các phóng viên mảng y học trên toàn thế giới. Meg là người duy nhất nói chuyện với Lucy kể từ khi cô dâu bỏ chạy khỏi nhà thờ.

Cô nhận được điện thoại vào đêm thứ Bảy, đúng khoảng thời gian cô dâu chú rể đáng lẽ đang rời tiệc cưới để hưởng kỳ trăng mật. Tín hiệu chập chờn, và cô gần như không nhận ra nổi giọng nói của Lucy, vừa mỏng manh, vừa run rẩy.

“Meg, tớ đây.”

“Luce? Cậu ổn chứ?”

Lucy bật cười, ghen ngào và có phần kích động. “Nói thế nào cũng được. Cậu biết cái phần hoang dã trong con người tớ mà cậu lúc nào cũng nói tới chứ? Có lẽ đã tớ tìm thấy nó rồi.”

“Ồi bạn tôi...”

“Tớ... tớ là kẻ hèn nhát, Meg ạ. Tớ không thể đối diện với gia đình mình.” “Luce, họ yêu cậu. Họ sẽ hiểu thôi.”

“Nói với họ là tớ xin lỗi nhé.” Giọng cô vỡ òa. “Nói với họ là tớ yêu họ, và tớ biết mình đã khiến mọi chuyện rối như bòng bong, tớ sẽ quay lại xử lý gọn gàng mọi thứ, nhưng... Chưa phải bây giờ. Tớ vẫn chưa làm thế được.”

“Được rồi. Tớ sẽ nói với mọi người. Nhưng...”

Lucy tắc máy trước khi Meg có thể nói thêm bất cứ điều gì.

Meg đã lấy hết dũng khí để kể lại với cha mẹ Lucy về cuộc điện thoại. “Con bé được quyền làm những gì nó muốn,” bà tổng thống nói, hẳn bà đã nhớ lại cuộc trốn chạy đầy nổi loạn của chính mình hồi xa xưa. “Còn bây giờ, chúng ta phải cho con bé một khoảng không gian của riêng nó.” Bà bắt Meg hứa sẽ lưu lại Wynette thêm một vài ngày phòng trường hợp Lucy quay về đây. “Đó là điều tối thiểu cháu có thể làm sau khi gây ra vụ lộn xộn này.” Mặc cảm tội lỗi trong Meg quá lớn, nên cô không thể từ chối. Thật không may, cả hai vợ chồng tổng thống đều không tính đến chuyện thanh toán khoản chi phí cho thời gian Meg ở thêm tại quán trọ.

“Kỳ thật,” Meg nói với cô lễ tân. Ngoài vẻ đẹp tự nhiên, cô gái này còn có mái tóc nhuộm highlight, trang điểm hoàn hảo, hàm răng trắng bóc, cộng thêm bộ dây chuyền và nhẫn, chứng tỏ cô thuộc mẫu người dành nhiều thời gian và tiền bạc cho vẻ bề ngoài hơn Meg nhiều. “Xui quá, tôi không mang theo thẻ nào khác. Tôi sẽ viết séc vậy.” Không thể, vì tài khoản séc của cô đã cạn từ ba tháng trước, và từ đó đến giờ cô vẫn phải sống dựa vào tấm thẻ tín dụng quý giá cuối cùng này. Cô lục ví. “Ồi, không. Tôi bỏ quên cuốn séc ở đâu rồi.”

“Không thành vấn đề. Có một cây ATM ngay góc phố.”

“Tuyệt.” Meg chộp lấy va li. “Tiện đường tôi sẽ bỏ cái này vào trong xe.”

Cô lễ tân nhanh chân vòng qua quầy giặt cái va li lại. “Chúng tôi sẽ giữ nó hộ cô cho đến khi cô quay lại.”

Meg ném cho cô gái ánh mắt khinh khỉnh bậc nhất và nói những lời cô chưa bao giờ tưởng tượng sẽ thoát ra khỏi miệng mình. “Cô có biết tôi là ai không?” Tôi chẳng là ai cả. Tôi tuyệt đối không phải là ai cả.

“Ồ, có chứ. Tất cả mọi người đều biết mà. Nhưng chúng tôi cũng có những luật lệ riêng.”

“Được thôi.” Cô xách túi lên, một chiếc nhãn hiệu Prada dùng lại của mẹ cô, rồi lướt ra khỏi sảnh. Đến lúc ra được bãi đỗ xe, cô đã toát hết cả mồ hôi lạnh.

Chiếc Buick Century mười lăm năm tuổi vô cùng ngốn xăng của cô trông chẳng khác gì một cái vật thể xấu xí chen vào giữa con xe Cadillac CTS và Lexus mới coóng bóng loáng. Dù được hút bụi liên tục, chiếc Xế Gỉ vẫn nồng nặc mùi thuốc lá, mồ hôi, thức ăn nhanh và mùi rêu bùn. Cô hạ kính cửa sổ xuống hòng đón chút khí trời. Mồ hôi lấp lánh bên dưới chiếc áo mỏng tang cô mặc kèm với quần jean, đôi hoa tai bạc đánh lại từ mấy cái khóa thắt lưng cô kiếm được ở Lào và cái mũ hình chuông bằng nỉ màu hạt dẻ được cửa hàng đồ cũ cô thích nhất ở L.A. quảng cáo rằng đã mua lại nó từ gia trang của nữ diễn viên Ginger

Rogers.

Cô thì trán lên vô lăng nhưng nghĩ nát nước vẫn chẳng tìm ra giải pháp nào. Rút điện thoại ra khỏi ví, Meg đành phải làm một việc mà trước nay cô vẫn thể sẽ không bao giờ làm. Cô gọi điện cho cậu em trai Dylan.

Dù kém cô tận ba tuổi, Dylan giờ đã trở thành một chuyên gia tài chính cực kỳ thành công. Chẳng mấy khi chú tâm lắng nghe mỗi khi cậu kể chuyện công việc của mình, nhưng cô vẫn biết cậu là một người rất giỏi giang. Vì cậu nhất định không chịu cho cô số điện thoại công việc nên cô đành gọi vào di động. “Dyl này, gọi cho chị ngay nhé. Có chuyện khẩn cấp. Chị nói thật đấy. Em phải gọi lại cho chị ngay lập tức đấy.”

Có gọi cho Clay, anh em sinh đôi của Dylan, thì cũng chẳng ích gì. Clay vẫn chỉ là một chàng diễn viên nghèo rớt mùng tơi, gần như chẳng có đủ tiền thuê nhà, nhưng tình trạng này cũng chẳng kéo dài lâu nữa, vì cậu ấy đã có tấm bằng của trường Sân khấu Yale, cộng thêm ít danh sách càng ngày càng dài các vai diễn trong những rạp không phải Broadway cùng một tài năng chỉ làm rạng danh tên họ Koranda. Khác với Meg, cả hai người em trai đều không nhận bất kỳ khoản trợ cấp nào từ bố mẹ ngay sau khi tốt nghiệp đại học.

Cô chộp lấy điện thoại ngay khi chuông reo.

“Em gọi lại cho chị,” Dylan nói, “chỉ vì tò mò thôi. Sao chị Lucy lại hủy đám cưới thế? Thư ký của em nói là trên một website lá cải, người ta đang bảo chính chị đã thuyết phục chị ấy hủy hôn. Chuyện gì đang xảy ra ở đó thế?”

“Chẳng có chuyện gì hay ho cả. Dyl, chị cần vay tiền.”

“Mẹ đã bảo sẽ có chuyện này mà. Câu trả lời là không.”

“Dyl, chị không đùa đâu. Chị bị kẹt ở đây rồi. Họ đã lấy thẻ tín dụng của chị, và...”

“Cư xử cho ra người lớn đi, Meg. Chị đã ba mươi rồi. Đã đến lúc phải tự bơi rồi.”

“Chị biết. Chị cũng đang cố gắng thay đổi đây. Nhưng...”

“Cho dù chị đã đâm đầu vào chuyện gì đi nữa thì chị cũng có thể tự mình thoát ra thôi. Chị thông minh hơn chị tưởng nhiều. Em tin tưởng ở chị, cho dù chính chị còn chẳng tin nổi bản thân mình.”

“Chị đánh giá rất cao điều đó, nhưng bây giờ chị cần giúp đỡ. Thật đấy. Em phải giúp chị.”

“Lạy Chúa tôi, Meg. Chị không có chút sĩ diện nào sao?”

“Nói thế thì kinh quá đấy.”

“Vậy thì đừng để em phải nói thế. Chị có đủ khả năng xử lý mọi vấn đề trong cuộc đời. Kiếm việc làm đi. Chị biết nghĩa của câu đó, đúng không?”

“Dyl...”

“Chị là chị gái em, và em yêu chị, và vì yêu chị nên giờ em cúp máy đây.”

Cô nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại câm lặng, giận dữ nhưng không hề ngạc nhiên trước bằng chứng về cái âm mưu mà gia đình đang ngấm ngấm thực hiện sau lưng cô. Bố mẹ cô đang ở Trung Quốc, và họ đã tuyên bố cực kỳ rõ ràng rằng họ sẽ không giải cứu cô lần nữa. Người bà Belinda đáng sợ của cô chẳng đời nào cho không cô cái gì. Bà đã bắt Meg ghi danh vào các khóa học diễn xuất hay thứ gì đó cũng quái quỷ ngang thế. Còn chú Michel... Lần cuối cùng hai chú cháu gặp nhau, ông đã rao giảng một bài thuyết giáo đầy phủ phàng về trách nhiệm cá nhân. Vì Lucy đang chạy trốn, Meg chỉ còn lại ba người bạn thân, tất cả đều giàu có và đều không muốn cho cô mượn tiền.

Hay là có nhĩ? Họ là thế đấy. Georgie, April và Sasha đều là những phụ nữ độc lập tính khí thất thường hàng bao nhiêu năm nay vẫn ra rả với Meg là cô nên thôi cái trò lang bạt kỳ hồ đi và cố gắn bó với thứ gì đó. Tuy nhiên, nếu cô giải thích rõ tình huống tuyệt vọng đến mức nào...

Chị không có chút sĩ diện nào sao?

Liệu cô có thật sự muốn trao cho ba người bạn thành đạt ấy thêm một bằng chứng về sự bất tài vô dụng của cô không? Nhưng mặt khác, cô còn lựa chọn nào không? Cô có chưa đầy một trăm đô trong ví, không thẻ tín dụng, tài khoản séc rỗng không, chưa tới nửa bình xăng, cộng thêm một con xe có thể dỡ chứng bất kỳ lúc nào. Dylan nói đúng. Dù cho cảm ghét chuyen này đến mức nào, cô cũng phải kiếm việc thôi... và cố mà kiếm cho nhanh.

Cô suy ngẫm hồi lâu. Vốn là cái gai trong mắt dân tình thị trấn, cô sẽ chẳng bao giờ kiếm nổi một công việc tại nơi này, nhưng cả San Antonio và Austin đều cách đây chưa tới hai giờ ô tô, vừa đủ cho nửa bình xăng. Chắc chắn cô có thể tìm được việc tại một trong hai nơi ấy. Làm thế cũng đồng nghĩa với việc cô đang trốn thanh toán hóa đơn, một hành động cô chưa từng làm trong đời, nhưng cô chẳng còn lựa chọn nào khác.

Lòng bàn tay cô thấm ướt mồ hôi lên tay lái trong lúc cô chậm chạp đánh xe rời khỏi bãi đỗ. Bộ giảm thanh tàn tạ làm con xe gầm gào đình tai nhức óc, làm dậy lên trong cô nỗi nhớ cồn cào đối với chiếc Nissan Ultima động cơ tích hợp mà cô đã buộc phải từ bỏ khi bố cô cắt khoản chu cấp. Cô chỉ có đồng quần áo ở sau xe cùng những món đồ cất trong ví. Cô muốn phát điên vì phải bỏ va li lại, nhưng vì cô nợ quán trọ Wynette tận ba đêm, vị chỉ hơn bốn trăm đô la, nên cô cũng chẳng làm được gì. Ngay khi kiếm được việc làm, cô sẽ trả lại tiền cho họ cộng thêm cả lãi suất. Việc làm kiểu gì thì đến giờ cô vẫn chưa định hình được. Một công việc tạm thời nào đó, và hy vọng tiền lương kha khá, cho tới khi cô biết mình nên làm gì tiếp theo.

Một phụ nữ đang đẩy xe em bé dừng lại nhìn chăm chăm chiếc Buick màu nâu khi nó phụt ra một đám khói mù mịt nồng nặc mùi dầu. Nếu tính thêm cả bộ giảm thanh đang gào lên âm ỉ thì quả thật Xế Giỏ còn khuya mới được xem là con xe lý tưởng để đào tẩu, và cô cố lún người sâu xuống ghế. Cô chạy qua tòa nhà ủy ban xây bằng đá vôi và thư viện công cộng có hàng rào bao quanh rồi tiến về vùng ngoại ô. Cuối cùng, cô nhìn thấy tấm biển báo ranh giới thị trấn.

BẠN ĐANG RỜI WYNETTE, TEXAS

Thị trưởng Theodore Beaudine

Cô đã không gặp Ted kể từ sau cuộc đụng độ đáng sợ của họ trong bãi đỗ xe nhà thờ, và giờ thì cô sẽ không còn phải gặp anh nữa. Cô sẵn sàng đem bất kỳ thứ gì ra để đánh cược rằng

phụ nữ trên khắp thế giới đang xếp thành hàng chầu chực chờ được thay vị trí của Lucy.

Tiếng còi hụ ré lên đằng sau cô. Cô liếc mắt sang kính chiếu hậu, nhìn thấy ánh đèn đỏ nhấp nháy của xe tuần tra cảnh sát. Ngón tay cô siết chặt vô lăng. Cô đánh xe vào vệ đường, thầm cầu mong mọi tội lỗi đều bắt nguồn từ bộ phận giảm thanh ồn ã và tự nguyện rửa chính mình vì đã không chịu sửa nó trước khi cô rời L.A.

Nỗi khiếp sợ cuộn lên trong bụng khi cô đợi hai viên sĩ quan kiểm tra biển số xe của cô. Cuối cùng, viên cảnh sát đứng ở đuôi xe bên phía vô lăng cũng xuất hiện, thông thả tiến về phía cô, bụng tròn xoe chẳng khác gì cái trống đu đưa trên thắt lưng. Ông có làn da hồng hào, mũi to, mái tóc xoăn dày màu muối tiêu bù xù dưới cái mũ.

Cô hạ cửa sổ xuống, trưng nụ cười lên khuôn mặt. “Xin chào, ngài sĩ quan.” Lạ Chúa lòng lành, cầu mong sao chuyện này là do cái giảm thanh tàn tạ kia chứ không phải vì tội con đã không chịu thanh toán hóa đơn. Cô đưa giấy đăng ký và bằng lái ra khi ông ta còn chưa kịp nói gì. “Có chuyện gì sao ạ?”

Ông sẫm soi giấy đăng ký xe của cô một lúc, rồi chuyển sang cái mũ nỉ của cô. Cô định bảo đây là cái mũ Ginger Rogers từng đội, nhưng trông ông khó lòng mà thích các bộ phim cổ. “Thưa cô, chúng tôi nhận được tin báo cô đã rời khỏi nhà trọ khi vẫn chưa thanh toán hóa đơn.”

Ruột gan cô lộn nhào. “Tôi ư? Thật kỳ cục.” Thấp thoáng bên khước mắt, cô thấy hình như người đồng nghiệp của ông đã quyết định lộ diện. Nhưng nhân vật này thì mặc đồng phục thì lại mặc quần jean và áo phông đen. Và người này...

Cô dán mắt nhìn sát vào gương hơn. Không!

Tiếng giày lạo xạo nghiêng lên mặt sỏi. Một bóng hình sừng sững bên hông xe. Cô ngược mắt lên và thấy mình đang nhìn thẳng vào đôi mắt vô cảm màu hổ phách của Ted Beaudine.

“Xin chào, Meg.”

Chương 4

“Ted!” Cô cố làm ra vẻ anh là người cô mong muốn được gặp nhất trên đời chứ không phải cơn ác mộng kinh hoàng số một. “Anh đã gia nhập lực lượng cảnh sát rồi à?”

“Làm chuyển đi tuần thôi.” Anh chống khuỷu tay lên nóc xe cô. Trong lúc anh sẫm soi về bề ngoài của cô, Meg có cảm giác anh cũng chẳng mấy cảm tình với cái mũ nỉ của cô - hay bất cứ thứ gì khác ở cô. “Thời gian biểu hai tuần tới của tôi bỗng trống đột xuất.”

“À.”

“Tôi nghe nói cô đã trốn thanh toán hóa đơn ở nhà trọ.”

“Tôi á? Đâu có. Nhầm rồi. Tôi không... Tôi chỉ lái xe loanh quanh thôi. Nhân ngày đẹp trời mà. Trốn thanh toán à? Không hề. Họ đang giữ vali của tôi còn gì. Tôi trốn thanh toán bằng cách nào được chứ?”

“Có lẽ là bằng cách chui vào xe lái đi,” Ted nói, cứ như thể anh đang là cảnh sát. “Cô định đi đâu đấy?”

“Có đi đâu đâu. Khám phá xung quanh thôi. Tôi thích làm thế mỗi khi đến thăm những vùng đất mới.”

“Cô nên thanh toán hóa đơn xong xuôi trước khi đi khám phá thì hơn.” “Rõ là thế rồi. Tôi không nghĩ ra. Tôi sẽ xử lý chuyện đó ngay đây.” Chỉ có điều cô chẳng thể làm như vậy.

Một chiếc xe tải ầm ầm lao qua, thẳng tiến vào thị trấn, và mồ hôi chảy ròng ròng giữa hai bầu ngực cô. Cô buộc phải cậy nhờ vào lòng tốt của một người nào đó, và cô chẳng mất quá nhiều thời gian để đưa ra chọn lựa. “Tôi nói chuyện riêng với ngài được không, ngài cảnh sát?”

Ted nhún vai bước ra phía dưới xe. Viên cảnh sát gãi gãi ngực. Meg cắn môi dưới, hạ thấp giọng. “Thế này, chuyện là... Tôi đã gây ra sự hiểu nhầm ngu ngốc này. Tôi đi đây đi đó suốt, thành ra thư từ chẳng tài nào đến được tận tay tôi, vậy nên mới xảy ra một rắc rối vặt vãnh với thẻ tín dụng của tôi. Tôi sẽ phải đề nghị nhà trọ viết hóa đơn cho tôi. Tôi không nghĩ chuyện đó lại thành vấn đề to tát.” Cô đỏ mặt vì xấu hổ, và cổ họng cô thít lại đến nỗi không thốt nổi nên lời. “Tôi dám chắc ngài biết cha mẹ tôi là ai.”

“Đúng vậy, thưa cô, tôi có biết”. Viên cảnh sát quay đầu về phía sau, đầu ông nằm trên một cái bè bè ngắn tũn. “Ted này, có vẻ như chúng ta đang có một kẻ lang thang đấy.”

Một kẻ lang thang! Cô lao ra khỏi xe. “Này, đợi một chút! Tôi không phải...” “Ở nguyên tại chỗ đấy, thưa cô.” Viên cảnh sát rờ tay vào bao súng. Ted gác chân lên thanh giảm xóc ở đuôi xe cô, khuôn mặt khoái trá.

Meg quay người về phía anh. “Chỉ mỗi chuyện đề nghị nhà trọ gửi hóa đơn cho tôi thôi thì sao lại biến tôi thành kẻ lang thang được!”

“Cô có nghe tôi nói gì không, thưa cô,” viên cảnh sát quát lên. “Quay vào trong xe ngay.”

Cô còn chưa kịp di chuyển, Ted đã lại tiến đến. “Cô ta không định hợp tác đâu, Sheldon. Tôi đoán anh sẽ phải bắt cô ta thôi.”

“Bắt tôi?”

Vẻ buồn bã của Ted trước chuyện này khiến Meg có cảm giác anh là một người nham hiểm. Cô nháy trở lại vào xe. Ted bước tránh ra. “Sheldon này, anh có nghĩ là chúng ta nên theo cô Koranda đây quay về nhà trọ để cô ấy có thể xử lý nốt công chuyện còn dang dở?”

“Hẳn nhiên rồi.” Sĩ quan Sudy chỉ về phía con đường. “Quay xe lại theo hướng này, thưa cô. Chúng tôi sẽ bám ngay phía sau.”

Mười phút sau, cô đã lại một lần nữa tiến về quầy tiếp tân của Wynette Country Inn, nhưng lần này Ted Beaudine áp sát cạnh cô trong khi sĩ quan Surly dừng lại ở cửa ra vào, nói chuyện qua micro cài trên ve áo.

Vừa thoáng nhìn thấy Ted, cô lễ tân tóc vàng xinh đẹp đã ngay lập tức dồn toàn bộ sự chú ý cho anh. Môi cô ta cong lại thành một nụ cười toe toét. Đến cả tóc cô ta dường như cũng lấp lánh hơn. Nhưng đồng thời, hàng lông mày của cô cũng cau lại tỏ vẻ lo lắng. “Này, Ted. Anh thế nào?”

“Ổn cả, Kayla ạ. Cô thì sao?” Anh có thói quen hạ cằm xuống mỗi khi mỉm cười. Meg đã thấy anh làm thế với Lucy tại bữa tiệc trước hôn lễ. Anh không hạ cằm thấp quá, có lẽ chỉ tầm một phân thôi, vừa đủ độ để biến nụ cười ấy thành một bản lý lịch sạch đẹp và cao quý. Giờ anh đang trao cho cô tiếp tân ở Wynette Inn một nụ cười y hệt nụ cười anh đã từng dành tặng Lucy. Trái tim tan vỡ của anh chắc chẳng tồn tại.

“Không chê vào đâu được,” Kayla nói. “Tất cả chúng tôi đều đang cầu nguyện cho anh.”

Nhìn từ bên ngoài thì chẳng ai tin nổi anh đang cần được cầu nguyện, nhưng dù sao anh vẫn gật đầu. “Tôi rất cảm kích.”

Kayla nghiêng đầu để sợi tóc vàng óng mượt đổ xuống một bên vai. “Sao cuối tuần này anh không đến câu lạc bộ ăn tối cùng bố con tôi nhỉ? Anh biết lần nào gặp nhau bố tôi và anh cũng vui vẻ lắm mà.”

“Có lẽ được đấy.”

Họ chuyện phiếm vài phút về ông bố, thời tiết và những trách nhiệm của Ted trong vai trò thị trưởng. Kayla dồn toàn tâm toàn sức thể hiện bản thân, hất tóc, chớp mi, học đời cách phô bày đôi mắt của sổ tâm hồn như nàng người mẫu có đôi mắt mê đắm Tyra Banks. “Mọi người đều đang bàn tán về cuộc điện thoại anh đã nhận được hôm qua. Ai cũng cho rằng chắc chắn Spencer Skipjack đã quên chúng ta rồi. Chẳng ai tin nổi Wynette có thể quay lại đường đua. Nhưng tôi đã nói với mọi người là anh sẽ giải quyết ổn thỏa cho xem.”

“Tôi rất cảm kích khi nhận được sự tin tưởng đó, nhưng vụ này vẫn còn lâu mới xong xuôi. Cô đừng quên là cho tới tận thứ Sáu vừa rồi, Spence vẫn còn đang nhắm San Antone nhé.”

“Nếu trên đời này có người đủ khả năng thuyết phục ông ta thay đổi suy nghĩ và chọn xây ở Wynette thì người đó chính là anh. Chắc chắn chúng ta cần có việc làm.”

“Chẳng lẽ tôi còn không biết hay sao.”

Meg chỉ muốn hai người họ cứ tiếp tục chuyện trò chán chê đi, nhưng không thành, Ted đã hướng sự chú ý về phía cô. “Theo tôi hiểu, cô Koranda đây đã nợ tiền các cô. Có vẻ như cô ấy cho rằng mình có thể giải quyết được vụ này.”

“Ồ, tôi cũng hy vọng thế.”

Trông mặt nàng lễ tân chẳng có chút xíu thật lòng nào, và cảm giác xấu hổ đến thắt ruột đã làm màu đỏ lan dần từ má xuống ngực Meg. Cô liếm đôi môi khô khốc. “Tôi có thể... nói chuyện với quản lý được không?”

Khuôn mặt Ted toát lên vẻ hồ nghi. “Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu.” “Cô ấy phải làm thế thôi,” Kayla nói. “Hôm nay tôi chỉ làm giúp thôi. Chuyện này vượt quá trách nhiệm của tôi rồi.”

Anh mỉm cười. “Ôi, quý tha ma bắt. Tất cả chúng ta đều cần một chút phép màu nhiệm. Đi gọi cô ấy đi.”

Ngài cảnh sát Sudy gọi vọng vào từ phía cửa. “Ted này, mới có tai nạn trên đường Nghĩa Trang. Anh xử lý mọi chuyện ở đây nhé.”

“Tất nhiên rồi, Sheldon. Có ai bị thương không?”

“Chắc là không.” Ông ta hất đầu về phía Meg. “Lúc nào xong thì đưa cô ta về đồn nhé.”

“Được rồi.”

Đưa cô ta về đồn. Họ định bắt cô thật đấy à?

Viên cảnh sát bỏ đi, và Ted tựa người vào quầy, vô cùng thoải mái trong cái thế giới đã tôn anh lên làm vua. Cô siết chặt tay vào quai túi. “Lúc này anh bảo gặp quản lý không phải ý hay nghĩa là sao?”

Ted đưa mắt nhìn khắp lượt tiền sảnh nhỏ bé ấm cúng và có vẻ hài lòng với những gì mình thấy. “Chỉ là cô ấy không phải một người hâm mộ cô thôi.”

“Nhưng tôi đã bao giờ gặp cô ấy đâu.”

“Ồ, cô gặp rồi đấy chứ. Và theo những gì tôi nghe được thì cuộc gặp gỡ cũng không suôn sẻ mấy. Nghe nói, cô ấy không hề đánh giá cao thái độ của cô đối với Wynette... hay với tôi.”

Cảnh cửa sau quầy lễ tân bật mở, và một người phụ nữ xuất hiện với mái tóc đỏ như chim gõ kiến và bộ váy bằng len đan màu ngọc lam.

Đó chính là Birdie Kittle.

“Chào cô, Birdie,” Ted cất tiếng khi người chủ quán trọ bước về phía họ, mái tóc ngắn đỏ rực như lửa của cô ta tỏa sáng chói lọi trên nền tường màu be trung tính. “Hôm nay trông cô tuyệt lắm.”

“Ôi, Ted...” Trông cô nàng như sắp òa khóc đến nơi. “Tôi rất tiếc về chuyện đám cưới. Tôi không biết phải nói gì nữa.”

Hầu như cánh đàn ông ai nấy cũng đều xấu hổ đến chết khi phải chịu đựng dòng lệ thương cảm đổ lên đầu mình, nhưng Ted thậm chí còn chẳng có chút xíu dấu vết ngưng ngừng nào. “Chuyện dù sao cũng đã xảy ra rồi mà. Tôi rất cảm kích vì cô đã quan tâm.” Anh hát đầu về phía Meg. “Sheldon đã chặn cô Koranda đây trên đường cao tốc - đang trốn chạy khỏi hiện trường phạm tội, phải nói là thế. Nhưng trên đường Nghĩa Trang vừa xảy ra tai nạn, vậy nên ông ấy đề nghị tôi xử lý vụ này. Ông ấy không nghĩ là có ai bị thương.”

“Chúng ta có lắm tai nạn trên đường đó quá. Anh nhớ con gái Jinny Morris không? Chúng ta đáng ra nên san phẳng khúc cua đó.”

“Được thế thì tất nhiên là tốt quá rồi, nhưng cô cũng như mọi người đều biết thừa chuyện ngân sách rồi đấy.”

“Khi nào anh giành được cho chúng ta cái sân golf nghỉ dưỡng đó thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa ngay thôi. Tôi phấn khích đến mức không chịu nổi nữa rồi. Quán trọ này sẽ là chốn dừng chân của các vị khách muốn chơi golf nhưng lại không muốn trả cả mớ tiền để thuê phòng của khu nghỉ dưỡng. Vậy là cuối cùng tôi cũng sắp có cơ hội mở phòng trà và cửa hàng sách ngay cạnh quán trọ đúng như ước nguyện bấy lâu. Tôi đang tính sẽ gọi nó là Nhấp Môi Và Đọc Sách.”

“Nghe hay đấy. Nhưng khu nghỉ dưỡng đã có kế hoạch hẳn hoi đâu.” “Rồi nó sẽ được dàn xếp xong xuôi thôi mà, Ted. Chắc chắn anh sẽ xử lý được việc này. Chúng ta vô cùng cần những công việc đó.”

Ted gật đầu, cứ như thể toàn bộ sự tự tin trên thế giới này đều thuộc quyền điều phối của anh.

Cuối cùng Birdie cũng hướng đôi mắt chim sẻ về phía Meg. Cô ta trang điểm mí mắt bằng một lớp phấn mỏng tang lấp lánh màu đồng, và trông cô ta còn kém thân thiện hơn gấp vạn lần so với lần đối đầu của họ tại phòng vệ sinh nữ. “Tôi nghe nói cô chưa giải quyết xong chuyện tiền nong thì đã đi mất rồi.” Cô ta bước vòng từ sau quầy lễ tân ra ngoài. “Có lẽ các khách sạn ở L.A. vẫn thường cho khách đến trọ miễn phí, nhưng ở Wynette này chúng tôi không được giàu văn hóa như thế.”

“Đã xảy ra chút hiểu nhầm,” Meg nói. “Một nhầm lẫn quả thực ngớ ngẩn. Tôi cứ tưởng, ừm, ông bà Jorik sẽ lo chuyện này. Có nghĩa là, tôi cứ nghĩ... Tôi...” Cô chỉ đang khiến cho bản thân mình có vẻ kém cỏi hơn.

Birdie khoanh tay trước ngực. “Cô định thanh toán hóa đơn bằng cách nào, cô Koranda?”

Meg tự nhủ cô sẽ không bao giờ phải gặp Ted Beaudine sau ngày hôm nay nữa. “Tôi... Tôi không thể không nhận thấy cô là người rất thời trang. Trong va li của tôi có một đôi hoa tai thời Tống đặc biệt. Một đôi độc nhất vô nhị. Tôi đã mua nó ở Thượng Hải. Nó đáng giá hơn bốn trăm đô nhiều.” Ít nhất điều này cũng là sự thực nếu cô tin lời tay kéo xe. Mà cô tin gã ta thật. “Cô có hứng thú trao đổi không?”

“Tôi không xài đồ bỏ đi của người khác. Có lẽ dân L.A. thích chuyện đó hơn đấy.”

Trừ cái mũ nỉ của Ginger Rogers ra nhé.

Meg cố thử lần nữa. “Đôi hoa tai đó thật ra không phải đồ bỏ đi đâu. Chúng là món đồ cổ có

giá trị đấy.”

“Cô có trả được hóa đơn hay không, cô Koranda?”

Meg cố tìm ra câu trả lời nhưng đành bất lực.

“Tôi đoán thế là đã rõ rồi.” Ted ra hiệu về phía cái điện thoại trên bàn. “Cô có gọi cho ai được không? Chắc chắn tôi chẳng thích thú gì nếu phải áp giải cô ngang qua phố đâu.”

Cô không tin anh một chút nào. Chẳng có gì khiến anh khoái chí hơn chuyện được tự tay bắt giữ cô. Có khi anh thậm chí còn tình nguyện khám xét người cô không chừng.

Cúi xuống nào, cô Koranda.

Cô rùng mình, và Ted nở nụ cười chậm rãi quen thuộc, như thể anh đọc được suy nghĩ của cô.

Lần đầu tiên Birdie tỏ vẻ sốt sắng. “Tôi vừa có ý này. Tôi nghĩ để tôi nói chuyện với bố cô về chuyện của cô thì có lẽ sẽ hay hơn. Để giải thích tình hình ấy mà.”

Tôi dám cá là cô thích thế rồi. “Thật không may, bố tôi hiện đang ngoài vùng phủ sóng.”

“Có khi cô Koranda làm công trả nợ cũng được đấy,” Ted gợi ý. “Chẳng phải cô đang thiếu một chân phục vụ đó sao?”

“Người phục vụ ư?” Birdie nói. “Ôi, cô ấy quá giàu văn hóa để làm chân phục vụ.”

Meg khó nhọc nuốt nước bọt. “Tôi sẽ... rất sẵn lòng giúp cô.”

“Cô nên suy nghĩ cho thấu đáo thì hơn,” Ted nói. “Cô trả thù lao bao nhiêu nhỉ, Birdie? Bảy đô, bảy đô rưỡi mỗi giờ hả? Sau khi trừ hết các khoản thuế má và giá sử cô ấy làm đủ cả một ca - sẽ mất khoảng hai tuần. Tôi không nghĩ là cô Koranda có thể chịu được công việc dọn dẹp nhà vệ sinh lâu đến thế.”

“Anh không biết cô Koranda có thể chịu được chuyện gì đâu,” Meg nói, cố tỏ ra cứng rắn hơn tâm trạng thật của cô bây giờ. “Tôi đã từng ngồi trên xe bò ở Australia và leo núi Annapurna ở Nepal rồi đấy.” Chỉ vắn vắn có mười dặm thôi, nhưng dù sao đi nữa...

Birdie nhướn đôi lông mày kẻ chì lên và trao cho Ted một ánh mắt mà dường như cả hai đều hiểu nó ngụ ý gì. “Chà... tôi đang cần một cô phục vụ thật,” Birdie nói. “Nhưng nếu cô nghĩ cô có thể làm công trả nợ bằng cách làm quá quấy quá cho xong, thì một cái kết tệ hại đang chờ cô đấy.”

“Tôi không hề nghĩ như vậy.”

“Vậy thì được thôi. Làm việc tốt thì tôi sẽ bỏ qua khoản nợ. Nhưng nếu tính cách chuồn thì cô sẽ phải vào nhà đá đấy.”

“Thế là công bằng lắm rồi,” Ted nói. “Giá như mọi xích mích đều được giải quyết êm đẹp thế này thì có phải hay hơn bao nhiêu không. Được vậy thì thế giới này đã tươi đẹp hơn nhiều rồi, phải vậy không?”

“Chắc chắn thế rồi,” Birdie nói. Cô ta hướng sự chú ý trở lại với Meg và chỉ về phía cánh cửa sau quầy tiếp tân. “Tôi sẽ dẫn cô tới gặp Arlis Hoover, quản lý của chúng tôi. Cô sẽ làm việc dưới quyền cô ấy.”

“Arlis Hoover,” Ted nhắc lại. “Khỉ thật, tôi quên bém đi mất đấy.” “Hỏi tôi tiếp quản nơi này thì cô ấy đã ở đây rồi còn gì,” Birdie nói. “Sao anh lại quên được thế?”

“Tôi chẳng biết nữa,” Ted chọc tay vào túi quần jean lôi ra chùm chìa khóa ô tô. “Có lẽ cô ấy là một trong những người tôi đã cố gắng xóa khỏi bộ nhớ của mình.”

“Tôi cũng thế đấy,” Birdie lầm bầm.

Thốt ra cái câu đen tối này xong, cô ta dẫn Meg rời khỏi sảnh và đặt chân vào sâu trong lòng của ngành kinh doanh khách sạn.

Chương 5

Emma Traveler yêu ngôi nhà trang trại một tầng được xây bằng đá vôi màu kem nơi cô và Kenny cùng sống với ba đứa con. Trên bãi cỏ phía sau hàng sồi xanh, đàn ngựa đang khoan khoái gặm cỏ, và từ trên hàng rào trắng mới sơn, một chú chim nhại lãnh lót reo vang. Chẳng bao lâu nữa, vụ đào đầu tiên trong vườn cây ăn trái của họ sẽ sẵn sàng chờ tay người hái.

Chỉ thiếu có một người, còn thì tất cả các thành viên của ủy ban Tái thiết Thư viện Công cộng Wynette đều đã tề tựu đông đủ quanh hồ bơi để tham gia cuộc họp chiều thứ Bảy. Kenny đã đưa bọn trẻ vào thị trấn để ủy ban có thể bàn bạc công việc thoải mái mà không bị ai quấy rầy, mặc dù theo kinh nghiệm từ trước đến nay, Emma biết thừa sẽ chẳng công việc nào được đưa ra bàn bạc cho tới khi tất cả các thành viên ủy ban, từ người trẻ nhất ba mươi hai tuổi cho tới người cũng tầm tuổi bốn mươi già khụ như cô, đã đàm luận xong xuôi về bất cứ chuyện gì nảy ra trong tâm trí họ.

“Tôi đã cần mẫn hàng bao nhiêu năm tiết kiệm tiền cho Haley đi đại học, thế mà bây giờ con bé lại không muốn đi cơ chứ.” Birdie Kittle đưa tay bút bút bộ đồ bơi Tommy Bahama mới toè với những đường xếp nếp cắt chéo nhằm che phần bụng. Con gái cô ta mới tốt nghiệp trường trung học Wynette vài tuần trước với tấm bằng A+. Birdie không thể chấp nhận được chuyện Haley khăng khăng đòi nộp đơn vào trường Cao đẳng Cộng đồng của hạt thay vì trường Đại học Texas, cũng y hệt như cô ta không tài nào chấp nhận nổi cái thực tế là ngày sinh nhật thứ bốn mươi của mình đã gần kề. “Tôi hy vọng chị có thể trò chuyện giúp con bé hiểu ra lý lẽ, Công nương Emma ạ.”

Là con một của Bá tước Woodbourne đời thứ năm đã quá cố từ lâu, Emma được nhận cái danh xưng tôn quý “Công nương” nhưng chẳng bao giờ dùng đến. Tuy nhiên, chuyện này cũng chẳng ngăn được toàn thể dân cư Wynette chỉ trừ con cái Emma và Francesca - cứ nhất nhất gọi cô là “Công nương” cho dù cô đã van vỉ họ đừng làm thế không biết bao nhiêu lần. Đến cả chồng cô cũng thế. Tất nhiên, trừ những lúc họ ở trên giường, khi đó thì...

Emma cố gắng không để tâm trí sa đà vào vùng tưởng tượng nóng bỏng. Cô là một cựu nhà giáo, thành viên lâu năm của hội đồng giáo giục, giám đốc phụ trách các vấn đề văn hóa của thị trấn, đồng thời là chủ tịch Hội Những người bạn của Thư viện Công cộng Wynette, vậy nên cô đã quá quen với những câu hỏi về chuyện con cái của mọi người. “Haley sáng dạ lắm mà, Birdie. Chị phải tin tưởng con bé chứ.”

“Tôi không hiểu nó được thừa hưởng trí thông minh từ ai nữa, vì chắc chắn không phải từ tôi hay ông chồng cũ của tôi rồi.”

Birdie chén gọn một cái bánh mút chanh trong đĩa bánh đã được ông Patrick, người giúp việc lâu năm của gia đình Traveler, chuẩn bị cho cả nhóm.

Shelby Traveler, ở tuổi ba bảy, vừa là bạn vừa là một bà mẹ chồng quá trẻ của Emma, chụp một cái mũ rộng vành lên trên mái tóc ngắn màu vàng theo kiểu cựu thành viên hội nữ sinh của mình. “Thử nhìn vào mặt tích cực của vấn đề đi. Con bé muốn tiếp tục sống tại nhà đấy mà. Tôi thì chỉ chăm chăm chờ đến lúc thoát khỏi vòng tay mẹ mình thôi.”

“Chuyện này chẳng dính dáng gì đến tôi hết.” Birdie phủi máy vụn bánh khỏi bộ đồ tắm.

“Nếu Kyle Bascom tới Đại học Texas thay vì trường Cao đẳng Cộng đồng của hạt thì thế nào Haley cũng sẽ đóng gói đồ đạc đến thành phố Austin ngay tắp lự. Mà cậu chàng đó thậm chí còn chẳng biết là con bé đang sống sờ sờ ra đây. Tôi không thể chịu đựng nổi mỗi khi nghĩ đến chuyện lại thêm một người phụ nữ nhà Kittle vứt bỏ tương lai của mình vì đàn ông. Tôi đã thử nhờ Ted nói chuyện với con bé - các chị biết con bé kính trọng cậu ấy thế nào rồi đấy - nhưng cậu ấy lại bảo con bé đủ lớn để tự mình quyết định mọi chuyện rồi, trong khi có phải thế thật đâu.”

Mọi người đều ngược mắt lên khi Kayla Garvin vội vã rẽ vào góc nhà, mép trên bộ đồ bơi hai mảnh phô bày một cách hào phóng hai bầu ngực tròn căng được bố cô ta đầu tư cách đây vài năm trong niềm hy vọng cô ta có thể dụ dỗ Ted gia nhập vào gia đình Garvin. “Xin lỗi mọi người vì đã đến muộn thế này. Cửa hàng lại vừa có đợt hàng mới.” Cô ta chun mũi, bày tỏ thái độ không hề thích thú đối với cửa hàng quần áo cũ vốn vẫn giúp cô ta bận rộn bằng công việc quản lý bán thời gian, nhưng rồi vẻ mặt tươi tỉnh hẳn khi nhận ra Torie vẫn chưa xuất hiện. Cho dù là bạn thân của Torie nhưng Kayla vẫn không thích ở bên cạnh bất kỳ người nào có hình thể đẹp ngang mình, nhất là khi cô ta lại đang diện đồ bơi.

Hôm nay, Kayla vấn rối mái tóc vàng lên đỉnh đầu trông rất sành điệu và quần xà rồng trắng bằng vải ren trẻ ngang hông. Như thường lệ, cô ta trang điểm cả khuôn mặt và đeo sợi dây chuyền mới với mặt ngôi sao được xếp kín các viên kim cương. Cô ta ngồi gọn gàng trên chiếc ghế salon dài cạnh Emma. “Hể có bà nào mang thêm cái áo len Giáng sinh cũ rích ấy đến hiệu để tổng khứ nó đi thì xin thế là em sẽ ngay lập tức đóng cửa hàng đó lại mà chuyển sang làm việc cho chị thôi, Birdie ạ.”

“Cảm ơn lần nữa vì đã giúp tôi hồi tuần trước nhé. Đây là lần thứ hai trong tháng Mary Alice cáo ốm rồi.” Birdie đưa đôi chân tàn nhang ra khỏi vạt nắng. “Dù công việc kinh doanh cần thiết thật đấy nhưng tôi rất mừng vì cuối cùng cánh nhà báo cũng rời khỏi thành phố. Họ chẳng khác gì một bầy quạ lúc nào cũng chõ mũi sẫm soi công việc của chúng ta và cười cợt thị trấn. Họ cứ nhằng nhằng bám theo Ted hết chỗ này đến chỗ khác.”

Kayla với tay lấy thỏi son bóng MAC ưa thích của mình. “Đáng lẽ ra chính em mới phải cảm ơn chị vì hôm đó đã nhờ em giúp ấy chứ. Giá như tất cả các chị đều có mặt ở đó lúc Tiểu thư Hollywood vật vã tìm cách thanh toán hóa đơn. ‘Cô biết tôi là ai chứ?’ cô ta hỏi cứ như thể em sắp phải gặp người xuống mà cúi chào ấy.” Kayla tô son lên môi.

“Em chưa từng gặp ai điệu bộ hơn cô ta.” Zoey Daniels mặc bộ đồ bơi một mảnh khá “kiên cố” với màu nâu sẫm hơn da cô một vài tông. Luôn tâm niệm rằng những người phụ nữ gốc Phi cũng cần phải cảnh giác trước tác hại của ánh mặt trời y hệt những người bạn trắng bóc của mình, cô ta quyết định ngồi náu mình dưới một tán ô kẻ sọc.

Năm nay mới ba mươi hai tuổi, Zoey và Kayla là những thành viên trẻ nhất nhóm. Bất chấp những khác biệt giữa hai người - một là nữ hoàng sắc đẹp tóc vàng bị ám ảnh về thời trang; một là nữ hiệu trưởng trẻ tuổi siêng năng của trường tiểu học Sybil Chandler - cả hai vẫn luôn thân thiết từ thuở nhỏ. Zoey chỉ cao tầm mét rưỡi, dáng người mảnh dẻ, mái tóc ngắn màu tự nhiên, đôi mắt nâu vàng to tròn cộng thêm vẻ lo lắng bắt đầu thường trực từ khi quy mô lớp học mở rộng hơn và ngân sách bị cắt giảm.

Cô ta bút bút sợi dây chuyền sáng màu bằng dây thun đang treo một thứ kiểu như là những cục đất nặn Play-Doh khô. “Chỉ cần nhìn thấy cô nàng đó thôi cũng đủ khiến em rầu cả ruột. Em chỉ mong sao cô ta biến khỏi thị trấn cho khuất mắt. Tội nghiệp Ted.”

Shelby Traveler xoa kem chống nắng lên các đầu ngón chân. “Trong chuyện vừa rồi, cậu ấy mới tỏ ra dũng cảm đến thế nào chứ. Nó gần như khiến tôi tan vỡ trái tim.”

Trong lòng mỗi người bọn họ, Ted đều giữ một vị trí đặc biệt. Birdie tôn sùng anh, và anh thỉnh thoảng vẫn đến nhà Shelby kể từ khi cô cưới cha của Kenny, Warren. Cả Kayla lẫn Zoey đều từng yêu anh, một thử thách nghiêm trọng cho tình bạn của họ. Đạo này, nhắc đến vấn đề đó, Kayla chỉ nói độc mỗi một chuyện, rằng sáu tháng đó là quãng thời gian tuyệt vời nhất trong đời cô. Zoey chỉ thờ dài và trở nên phiền muộn, thành ra bọn họ không nói về chuyện đó nữa.

“Có lẽ chính lòng ghen tị đã thúc đẩy cô ta làm thế.” Zoey nhặt cuốn Xã hội học cấp tiểu học vừa rơi ra ngoài túi xách nhét trở lại chỗ cũ. “Hoặc cô ta không muốn Lucy có anh ấy, hoặc cô ta mới gặp Teddy một lần đã muốn giành ngay anh ấy cho bản thân.”

“Chúng ta ai mà chẳng biết đến cả vài cô nàng dành một tình cảm trên mức đặc biệt cho Ted.” Shelby không nhìn cả Zoey lẫn Kayla, nhưng cô ta chẳng cần phải làm thế. “Hẳn nhiên tôi rất muốn biết cô ta đã nói gì mà lại có thể thuyết phục Lucy hủy bỏ hôn lễ được.”

Kayla nghịch nghịch sợi dây chuyền ngôi sao. “Mọi người đều biết Ted như thế nào rồi đấy. Ngọt ngào với tất cả mọi người. Nhưng chỉ trừ Tiểu thư Cha-Mẹ-Tôi-Là-Người-Nổi-Tiếng.” Kayla rùng mình. “Ai mà ngờ Ted Beaudine cũng có mặt tối chứ.”

“Chuyện đó chỉ càng khiến anh ấy nóng bỏng hơn thôi.” Zoey lại thờ dài đầy rung cảm.

Birdie cười điệu. “Con gái của Jake Koranda đang cọ rửa nhà vệ sinh cho tôi...”

Emma chụp mũ lên đầu, một chiếc mũ rơm rất thời trang. “Tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi tại sao bố mẹ cô ta không giúp đỡ cô ta chứ.”

“Họ đã cắt viện trợ của cô ta,” Kayla khẳng định. “Và chẳng khó gì hình dung ra lý do. Meg Kolanda bị nghiện.”

“Chúng ta đâu có chắc chắn về chuyện đó,” Zoey nói.

“Cậu lúc nào cũng muốn nghĩ tốt cho người khác,” Kayla phản bác. “Nhưng chuyện rõ như ban ngày rồi còn gì. Tớ dám cá là cuối cùng gia đình cô ta đã quyết định họ chịu đựng thế là quá đủ rồi.”

Đây đúng là kiểu tin đồn mà Emma không thích nhất. “Tốt nhất đừng tung những tin đồn chúng ta không thể chứng minh được,” cô nói, mặc dù biết rõ mình chỉ đang phí lời thôi.

Kayla chỉnh lại mảnh trên của bộ bikini. “Nhớ khóa kỹ két tiền nhé, Birdie. Bọn nghiện thế nào cũng lén lút lấy trộm đồ của chị cho xem.”

“Tôi chẳng việc gì phải lo,” Birdie mỉm cười tự mãn. “Arlis Hoover vẫn đang để mắt đến cô ta rồi.”

Shelby làm dấu thánh giá, và tất cả bọn họ phá lên cười.

“Biết đâu cô lại gặp may và Arlis sẽ kiếm được việc làm ở khu sân golf nghỉ dưỡng mới.”

Emma chỉ định đùa, nhưng sự im lặng đột nhiên bao trùm khi mỗi người trong bọn họ đều

trầm ngâm nghĩ tới một tương lai tươi sáng đến thế nào đang chờ đón mình nếu dự án sân golf nghỉ dưỡng và khu chung cư cao cấp biến thành sự thật. Birdie sẽ có phòng trà và hiệu sách, Kayla sẽ có thể mở một cửa hàng thời trang cao cấp đúng như mong muốn, còn hệ thống trường học sẽ có thêm nguồn thu nhập vượt trội mà Zoey hằng khao khát.

Emma và Shelby nhìn nhau đầy ẩn ý. Bà mẹ chồng trẻ tuổi của Emma sẽ không còn phải chứng kiến chồng mình vật lộn với nỗi căng thẳng khi phải đóng vai trò ông chủ lớn duy nhất trong một thị trấn có quá nhiều người thất nghiệp. Về phần Emma... Cô và Kenny khá rủng rỉnh tiền bạc để sống một cách tiện nghi, chẳng cần phụ thuộc vào tương lai của sân golf nghỉ dưỡng, nhưng rất nhiều người họ quan tâm thì lại không được như thế, và sự thịnh vượng của thị trấn quê hương là tất cả những gì có ý nghĩa đối với họ.

Mặc dù vậy, Emma không thích bầu không khí rầu rĩ chút nào. “Cho dù có sân golf nghỉ dưỡng hay không,” cô nói với vẻ sôi nổi, “chúng ta vẫn cần bàn xem nên gây quỹ thế nào để có thể sửa sang và tiếp tục mở cửa Thư viện Công cộng. Ngay cả khoản tiền bảo hiểm cũng chẳng đủ đáp ứng nhu cầu của chúng ta.”

Kayla thắt chặt lại búi tóc vàng hoe. “Em không chịu đựng nổi bất kỳ buổi bán hàng gây quỹ dở dẩn nào nữa đâu. Zoey và em đã làm quá đủ hồi trung học rồi.”

“Hoặc một buổi đấu giá câm,” Shelby nói.

“Hoặc rửa xe hay quay xổ số.” Zoey đập một con ruồi.

“Chúng ta cần một sự kiện lớn,” Birdie nói. “Một hoạt động nào đó sẽ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.”

Họ trò chuyện thêm một tiếng nữa, nhưng chẳng ai nghĩ ra nổi hoạt động đó có thể là gì.

Arlis Hoover chìa một ngón tay múp míp về phía bồn tắm vừa được Meg cọ rửa lần thứ hai. “Cô gọi thế kia là sạch hả, Tiểu thư Ngôi Sao Điện ảnh. Với tôi thì thế chưa thể coi là sạch đâu.”

Meg giờ chẳng buồn đính chính rằng cô không phải một ngôi sao điện ảnh. Arlis biết thừa chuyện đó. Chính vì vậy nên cô ta mới nhắc đi nhắc lại cái tên ấy.

Tóc Arlis đã được nhuộm đen, còn thân hình cô ta thì chẳng khác gì một cục xương bị gặm nhấm nhỏ. Cô ta lúc nào cũng gặm nhấm sự bất công đối với mình, luôn tin chắc rằng chỉ tại vận may không tới nên cô ta mới chẳng thể nào có được sự giàu sang, sắc đẹp và cơ hội. Cô ta thường vừa làm việc vừa nghe radio, theo dõi những chương trình truyền thanh lập dị nhất định cho rằng Hillary Clinton từng có lần ăn thịt một đứa trẻ sơ sinh và rằng toàn bộ nguồn quỹ của Đài truyền hình PBS được bắt nguồn từ những ngôi sao điện ảnh cánh tả nhằm nhe đòi trao quyền làm chủ thế giới cho giới đồng tính. Cứ làm như họ thật sự muốn nó lắm vậy.

Arlis tỏ ra hẹp hòi đến độ Meg ngờ rằng đến cả Birdie cũng có phần e dè cô ta, mặc dù trước mặt bà chủ, Arlis lúc nào cũng cố hết sức kiềm chế những cơn bốc đồng dờ dỏi dỏi của mình. Nhưng cô ta giúp Birdie tiết kiệm cả đồng tiền vì chỉ phải sử dụng một đội ngũ giúp việc cực kỳ khiêm tốn, vậy nên Birdie để mặc cô ta muốn làm gì thì làm.

“Dominga, lại ngó qua cái bồn tắm này xem. Dân Mexico các cô có gọi thế này là sạch không?”

Dominga là dân nhập cư bất hợp pháp, không đủ khả năng làm trái ý Arlis, vậy nên cô ta lắc đầu. “Không. Muy sucia.”

Meg căm ghét Arlis Hoover hơn tất cả những người từng bị cô căm ghét trên đời, có lẽ chỉ trừ Ted Beaudine.

Cô trả thù lao bao nhiêu cho người phục vụ nhỉ, Birdie? Bảy đô, bảy đô rưỡi mỗi giờ hả?

Không. Birdie trả cho họ mười đô rưỡi mỗi giờ, chắc chắn Ted biết thừa chuyện đó. Tất cả bọn họ đều biết ngoại trừ Meg. Lưng cô đau nhức, đầu gối run rẩy, ngón tay cái thì bị đứt khi quẹt phải cái gương vỡ, và bụng cô thì sôi lên ùng ục. Tuần vừa rồi, cô chỉ sống nhờ kẹo bạc hà hình gối và bánh nướng còn thừa sau bữa sáng trong khách sạn, được viên bảo trì Carlos lén lút cung cấp cho. Nhưng những biện pháp tiết kiệm này cũng chẳng thể giúp cô sửa chữa được sai lầm khi đêm đầu tiên thuê một phòng trong một nhà trọ rẻ tiền, rồi đến tận sáng hôm sau mới nhận ra ngay những nhà trọ rẻ tiền cũng vẫn tốn kém như thường, và rằng chỉ sau một đêm, số một trăm đô trong ví cô đã bị rút lại chỉ còn năm mươi đô. Kể từ hôm đó, cô ngủ luôn tại xe cạnh một mỏ sỏi đá, châu chực cả ngày đợi Arlis bỏ đi để lên vào một phòng trống nào đó tắm nhờ.

Sống như thế thì quá khổ sở, nhưng cô vẫn chưa nhắc điện thoại lên. Cô không tìm cách liên hệ với Dylan lần nữa, cũng không gọi Clay. Cô không gọi Georgie, Sasha hay April. Quan trọng hơn cả, khi bố mẹ gọi điện, cô không hề cho họ biết tình hình của mình. Cô luôn nghĩ về chuyện đó với cảm giác hài lòng bất kỳ khi nào cô phải dọn dẹp thêm một phòng vệ sinh hôi hám, moi móc thêm một mớ tóc ướt nhèo nhèo ra khỏi ống thoát nước trong bồn tắm. Chỉ còn một tuần nữa là cô sẽ thoát khỏi đây. Sau đó thì sao? Cô không hề biết.

Sắp đến giờ hẹn của một gia đình đông đúc muốn tổ chức buổi họp mặt nên Arlis chỉ rảnh rang được vài phút để hành hạ Meg. “Lật đệm lại trước khi thay khăn trải giường nhé, Tiểu thư Ngôi Sao Điện ảnh, và nhớ lau rửa tất cả các cánh cửa trượt trên tầng này. Đừng để tôi phát hiện ra bất kỳ dấu tay nào đấy.”

“Cô sợ FBI phát hiện ra đó là dấu vân tay của cô à?” Meg ngọt ngào hỏi. “Mà vì sao họ phải khám xét cô?”

Arlis gần như luôn chờ hết cả người mỗi khi bị Meg vặc lại, và những mạch máu giận dữ hằn trên má cô ta. “Chỉ cần tôi nói một câu với Birdie là cô sẽ bị tống vào nhà đá đấy.”

Có lẽ thế thật, nhưng trong tình hình khách sạn kín đặc khách nhân dịp cuối tuần trong khi người giúp việc chẳng có mấy, Arlis không thể để mất cô bây giờ được. Tuy nhiên, tốt hơn hết đừng có đại mà làm căng mọi chuyện.

Rồi thì Meg cũng được ở một mình, và cô ném ánh mắt thèm thuồng về phía bồn tắm bóng loáng. Tối qua, Arlis ở lại muộn để kiểm kê sổ sách nên Meg không lén vào tắm trộm được còn tối nay, vì mọi phòng đều đã được đặt kín nên có lẽ tình hình cũng chẳng khả quan hơn. Cô thậm chí nhắc bản thân rằng cô từng có thời lặn lội suốt mấy ngày liền trên những con đường bùn lầy nước đọng mà không mấy may nghĩ đến nước sạch và vòi hoa sen. Nhưng những chuyến du ngoạn đó chỉ mang tính giải trí chứ đâu có phải đời sống thực của cô, tuy rằng bây giờ ngẫm nghĩ lại, cô có cảm giác dường như đó chính là cuộc đời đích thực của cô.

Đang nhắm mắt nhắm lợi cố dựng tấm đệm lên thì cô chợt có cảm giác sau lưng mình có người. Cô những tưởng mình sắp phải đối đầu lần nữa với Arlis, nhưng hóa ra trên ngưỡng cửa lại là Ted Beaudine.

Anh tựa một bên vai vào khung cửa, hai mắt cá chân bắt chéo, hoàn toàn thư giãn trong vương quốc do anh thống trị. Mồ hôi khiến bộ đồng phục hầu phòng màu xanh bạc hà bằng sợi tổng hợp dán chặt vào da thịt cô, và cô đưa cánh tay lên lau trán. “Hôm nay rõ là may cho tôi. Đến Người Được Chọn cũng viếng thăm tôi cơ đấy. Đạo gần đây anh có chữa khỏi cho người bệnh hủi nào không?”

“Chuyện lương bổng choán hết thời gian rồi.”

Anh ta thậm chí chẳng thèm mỉm cười. Đồ khốn. Trong tuần này, có đôi lần giữa lúc chỉnh trang rèm cửa hay lau chùi bề cửa bằng một thứ chất độc nào đó mà khách sạn khăng khăng đòi sử dụng, cô đã choáng thấy anh bên ngoài. Hóa ra Tòa thị chính lại được đặt trong cùng một tòa nhà với sở cảnh sát. Sáng nay, cô đã đứng trong một ô cửa sổ tầng hai, quan sát anh chặn cả một dòng xe để giúp một bà cụ băng qua đường như một con chiên ngoan đạo. Cô cũng để ý thấy có kha khá phụ nữ trẻ bước vào tòa nhà thông qua cánh cửa ngách dẫn thẳng đến các văn phòng ủy ban thị trấn. Có lẽ vì công. Hoặc là vì việc nhỏ nhãng nào đó.

Anh hất đầu về phía tấm đệm. “Có vẻ cô cần hỗ trợ đấy nhỉ?”

Cô kiệt sức rồi, tấm đệm nặng như đá, thành ra cô đành kìm nén lòng kiêu hãnh. “Cảm ơn.”

Anh ta ngoái đầu ngó quanh quất hành lang. “Không có rồi. Chẳng thấy ai cả.”

Bị bề mặt giúp cô có đủ ý chí kê vai xuống dưới mép đệm nâng nó lên. “Anh muốn gì?” cô gầm gừ.

“Xem tình hình cô thế nào thôi. Với tư cách thị trưởng, một trong những nghĩa vụ của tôi là đảm bảo chắc chắn những cư dân lang thang của thị trấn không quấy nhiễu các công dân vô tội.”

Cô trượt vai sâu hơn dưới tấm đệm và trả đũa bằng điều cay độc nhất cô có thể nghĩ tới. “Lucy vẫn thỉnh thoảng nhắn tin cho tôi. Cho đến giờ, cô ấy chẳng hề đả động gì đến anh.” Hay là bất cứ chuyện gì khác, chỉ đơn thuần một vài câu thông báo cô ấy vẫn ổn và không muốn trò chuyện. Meg nâng tấm đệm lên cao hơn.

“Chuyển lời chúc tốt lành nhất của tôi đến cô ấy nhé,” anh nói, bình thản như thể đang nhắc đến một người họ hàng xa nào đó.

“Anh thậm chí chẳng buồn quan tâm cô ấy đang ở đâu sao?” Meg nhấc tấm đệm lên vài phân nữa. “Hay cô ấy liệu có ổn không? Cô ấy có thể bị bọn khủng bố bắt cóc lắm chứ.” Thật ấn tượng làm sao khi một người nhìn chung khá tử tế như cô mà còn dễ dàng trở nên xấu xa như thế.

“Tôi dám chắc nếu thế đã có người cho tôi biết rồi.”

Cô cố gắng thở. “Có vẻ như bộ não hần rất vĩ đại của anh đã bỏ qua cái thực tế là tôi không chịu trách nhiệm cho chuyện Lucy bỏ anh, vậy thì sao anh cứ nhè vào tôi mà trút đòn vậy

hả?”

“Tôi phải kiểm ai đó để giải tỏa cơn giận dữ vô bờ bến của mình chứ.” Anh ta lại bắt treo hai mắt cá chân.

“Thật đáng thương.” Nhưng chưa dứt lời thì cô đã mất thăng bằng và ngã nhào lên tấm dát giường. Tấm đệm đổ ập lên người cô.

Khí lạnh lướt trên hai bắp chân trần của cô. Chiếc váy đồng phục đã bị co lại trên phần hông, cho phép anh thoải mái ngắm nhìn chiếc quần lót màu vàng tươi của cô và rất có thể là cả con rỗng được cô xăm trên hông nữa. Để trừng phạt cô vì tội dám tỏ ra thô lỗ với Tạo Vật Hoàn Hảo của Người nên Chúa đã biến cô thành cái bánh sandwich đệm Posturepedic khổng lồ đây mà.

Cô nghe thấy giọng nói nghèn nghẹt của anh. “Cô không sao đấy chứ?”

Tấm đệm không hề dịch chuyển.

Cô uốn người, cô gắng thoát ra mà chẳng cần sự giúp đỡ nào hết. Chiếc váy co lên đến eo cô. Gạt hình ảnh chiếc quần lót màu vàng và hình xăm con rỗng ra khỏi đầu, cô sẽ không để anh chứng kiến cô bị một tấm đệm hạ gục. Cố hít không khí vào đầy buồng phổi, cô cong ngón chân bám vào tấm thảm và bằng một cú vặn người cuối cùng, đẩy cái khối nặng kia xuống sàn.

Ted khẽ huýt sáo. “Bố khi, cái đó có vẻ nặng gớm nhỉ.”

Cô đứng dậy, kéo váy xuống. “Sao anh biết?”

Lướt ánh mắt trên khắp hai chân cô, anh ta mỉm cười. “Suy đoán theo kinh nghiệm thôi.”

Cô huých vai vào góc đệm, chẳng hiểu bằng cách nào mà cô cũng có thể gom đủ lực để xoay cái thứ khốn khiếp đó đặt trở lại tấm dát giường. “Làm tốt đấy,” anh ta nói.

Cô gạt một lọn tóc ra khỏi mắt. “Anh rõ là một tên bệnh hoạn máu lạnh đầy thù hận.”

“Cay nghiệt quá.”

“Có phải tôi là người duy nhất trên thế giới này có thể nhìn thấu cái kế hoạch Thánh Ted của anh không nhỉ?”

“Đại loại thế.”

“Nhìn anh xem. Chưa đầy hai tuần trước, Lucy vẫn còn là tình yêu của đời anh. Giờ thì anh hầu như còn chẳng nhớ đến tên cô ấy nữa.” Cô đá tấm đệm dịch về phía trước vài phân.

“Thời gian có thể chữa lành mọi vết thương.”

“Trong mười một ngày á?”

Anh nhún vai, lững thững băng ngang căn phòng đến kiểm tra đường kết nối Internet. Cô nện gót bám theo anh.

“Đừng tiếp tục trả thù tôi vì những chuyện đã xảy ra. Đâu phải vì tôi mà Lucy bỏ chạy chứ.” Không đích xác là thế, nhưng chuyện cũng gần như vậy còn gì.

Anh ngồi xổm xuống để xem xét dây mạng. “Mọi chuyện vẫn tốt đẹp như trước khi cô đến đây.”

“Anh chỉ tưởng như thế thôi.”

Anh cầm lại giắc cắm rồi đứng dậy. “Theo cách nhìn nhận của tôi thì thế này nhé. Vì những lý do mà chỉ cô mới biết - tuy tôi cũng có thể phần nào đoán được - cô đã tấy não một người phụ nữ tuyệt vời để rồi khiến cho cô ấy phạm phải một sai lầm mà cô ấy sẽ phải trả giá cho nó đến cuối cuộc đời.”

“Đấy không phải là sai lầm. Lucy xứng đáng nhận được những điều tốt đẹp hơn nhiều so với những gì anh có thể trao cho cô ấy.”

“Cô làm sao biết được tôi có thể trao cho cô ấy những gì,” anh nói, thẳng tiến về phía cửa ra vào.

“Chắc chắn không phải là một tình yêu đắm say không thể cưỡng lại rồi.” “Đừng có làm ra vẻ biết tuốt thế.”

Cô không chịu đầu hàng. “Nếu anh yêu Lucy theo đúng cái cách cô ấy xứng đáng được nhận, anh đã làm tất cả những gì có thể để tìm ra cô ấy và thuyết phục cô ấy quay về với anh. Và tôi chẳng có bất kỳ mưu đồ ngấm ngầm nào hết. Điều duy nhất tôi quan tâm là hạnh phúc của Lucy.”

Bước chân anh chậm dần, rồi anh quay người lại. “Cả hai ta đều biết đó không hoàn toàn là sự thật.”

Cách anh sẫm soi cô làm cô có cảm giác như thể anh hiểu một điều gì đó ở cô mà chính cô còn không hiểu. Cô siết hai tay bên hông thành nắm đấm. “Anh tưởng tôi ghen à? Có phải anh định nói thế không? Rằng tôi đã ngấm ngầm phá hoại cuộc đời cô ấy? Tôi đã phạm rất nhiều sai lầm, nhưng tôi không chơi xấu bạn bè. Không bao giờ.”

“Vậy tại sao cô lại chơi xấu Lucy?”

Đòn chí tử rất đỗi bất công của anh làm cô thấy trong lòng cuộn trào cơn giận dữ. “Biển ra khỏi đây ngay.”

Anh đã chuẩn bị đi, nhưng không hề quên phóng vào cô một mũi tiêu cuối cùng. “Con rồng đẹp lắm.”

Đến lúc cô xong xuôi mọi việc thì mọi phòng trong nhà trọ đều đã kín người, thành ra cô chẳng thể lên vào tắm trộm ở đâu được. Carlos đã lên tuần cho cô một cái bánh nướng xốp, bữa ăn duy nhất của cô trong ngày. Ngoài Carlos, người duy nhất không có vẻ căm ghét cô là Haley, cô con gái mười tám tuổi của Birdie Kittle, một thực tế đáng ngạc nhiên vì cô bé vẫn tự nhận mình là trợ lý cá nhân của Ted. Nhưng Meg nhanh chóng nhận ra cái danh trợ lý cá nhân đó chỉ bắt nguồn từ vài lần cô bé chạy việc vặt cho anh.

Haley làm việc thời vụ tại câu lạc bộ địa phương, thành ra Meg chẳng mấy khi gặp được cô bé, nhưng thỉnh thoảng, cô bé vẫn tạt vào phòng giữa lúc Meg đang dọn dẹp. “Em biết cô

bạn Lucy của chị,” một chiều cô bé nói trong lúc giúp Meg trải một tấm khăn trải giường mới. “Và chị ấy luôn đối xử cực kỳ tử tế với tất cả mọi người. Nhưng hình như chị ấy không được hạnh phúc ở Wynette.”

Haley không có nhiều nét giống mẹ. Cao hơn vài phân, khuôn mặt dài và mái tóc thẳng màu nâu sáng, cô mặc quần áo quá bó và trang điểm quá đậm so với thân hình mảnh dẻ của mình. Qua những lần bập bôm nghe hai mẹ con Birdie nói chuyện, Meg biết được lối sống buông thả của cô gái mười tám tuổi mới bắt đầu không lâu.

“Lucy rất dễ thích nghi,” Meg nói, nhanh nhẹn lồng ruột vào một vỏ gối mới.

“Tuy nhiên, em thấy chị ấy có vẻ thích hợp với thành phố lớn hơn, và dù công việc cố vấn làm Ted phải đi khắp nơi nhưng đây mới là nhà của anh ấy.”

Meg rất mừng khi thấy trong thị trấn này vẫn còn có người cùng chia sẻ mối nghi ngờ của cô, nhưng điều đó vẫn chẳng giúp cô giữ bỏ được nỗi chán chường đang càng lúc càng dâng cao. Khi rời khỏi nhà trọ tối đó, cô vừa đói vừa bẩn. Cô sống ngay trong chiếc Buick cà tàng đêm đêm được cô đỗ trong một khoảnh đất hoang vắng lùm xùm những bụi rậm cạnh khu mỏ, hy vọng sẽ không bị ai phát hiện. Cơ thể cô dường như nặng trĩu, bất chấp cái bụng đang rỗng tuếch, và khi bước tới bên chiếc xe hơi giờ đã trở thành nhà của mình, bước chân cô chậm lại. Đường như có gì đó không ổn. Cô quan sát chăm chú hơn.

Phía đuôi xe bên phía tài xế hơi lún võng, hầu như không nhận thấy được. Một lớp xe đã bị xịt.

Cô đứng như trời trồng ở đó, cố gắng tiêu hóa cái thảm họa mới nhất này. Chiếc xe này là tất cả những gì cô có. Trước đây, nếu xe bị xịt lốp, cô chỉ cần gọi ai đó thuê người ta sửa hộ cô, nhưng giờ cô chỉ còn chưa đầy hai mươi đô la. Và cho dù cô có xoay sở sao đó để tự mình thay lốp được thì cô cũng chẳng biết liệu cái lốp dự trữ có căng hơi không. Nếu quả là có một cái lốp dự trữ nào đó.

Cổ họng thắt lại, cô mở cốp xe và lật tấm thảm dơ dáy dính đầy dầu mỡ, bụi bẩn và có Chúa mới biết là còn những thứ gì khác nữa. Cô tìm thấy một cái lốp thừa, nhưng nó cũng xẹp lép. Cô sẽ buộc phải lái xe trên cái lốp xịt kia tới trạm sửa chữa gần nhất và cầu mong sao chuyển đi không phá tanh bành vành xe.

Giống như tất cả những người dân khác trong thị trấn, ông chủ cửa hàng sửa xe biết cô là ai. Ông ta bình luận vài lời cay độc rằng đây chỉ là một cửa hàng sửa xe tỉnh lẻ, rồi bắt đầu tán hươu tán vượn về chuyện ngài Ted Beaudine thánh thiện đã đơn thương độc mã cứu cả cái kho thực phẩm của hạt này khỏi nguy cơ bị đóng cửa ra sao. Khi chấm dứt tràng nói chuyện say sưa ấy, ông ta đòi hai mươi đô trả trước để thay cái lốp cũ bằng cái lốp dự phòng đã sắp mòn vẹt.

“Tôi chỉ có mười chín đô thôi.”

“Bỏ hết ra xem nào.”

Cô vét sạch ví, giận dữ nện bước vào cửa hàng trong lúc ông ta thay lốp. Giờ gia tài của cô chỉ còn lại vền vền những đồng xu dưới đáy túi. Trong lúc nhìn chằm chằm những lọ bánh kẹo đầy ụ mà cô không còn đủ khả năng chi trả nữa, chiếc Ford cũ màu xanh của Ted Beaudine đỗ xích lại cạnh một cây xăng. Cô đã có lần nhìn thấy anh lái xe quanh thị trấn, và cô nhớ Lucy từng nói rằng anh đã vận dụng một vài phát minh của mình để thay đổi

chiếc xe này, nhưng theo cô thấy trông nó vẫn chẳng khác gì một cái máy nghiền cũ rích.

Một phụ nữ tóc dài màu nâu ngồi trên ghế hành khách. Khi Ted bước ra ngoài, cô ta nâng cánh tay lên gạt mái tóc khỏi xò vào mặt bằng một cử chỉ thanh nhã chẳng khác gì nữ diễn viên ba lê. Meg nhớ ra đã từng thấy cô ta ở bữa tiệc trước hôn lễ, nhưng hôm đó quá đông người nên họ vẫn chưa được giới thiệu với nhau.

Ted trở vào xe khi bình xăng đã đầy. Người phụ nữ vòng tay quanh cổ anh. Anh nghiêng mặt về phía cô ta, và họ hôn nhau. Meg quan sát trong nỗi kinh tởm. Tội lỗi của Lucy làm Ted đau khổ đến thế đấy.

Chiếc xe có vẻ không ngốn nhiều xăng - có lẽ là nhờ thiết bị điện khí hóa mà Lucy từng có lần nhắc đến. Như thường lệ thì Meg hẳn đã rất hứng thú với một thứ như thế, nhưng giờ mới bận tâm duy nhất của cô là đếm số tiền lẻ trong đáy túi. Một đô la sáu xu.

Khi lái xe rời khỏi cửa hàng, rốt cuộc cô đành phải chấp nhận cái thực tế mà cô không mong muốn phải đối mặt nhất. Cô cùng quẫn rồi. Cô đói khát, bồn chồn, và mái nhà duy nhất của cô đã gần cạn xăng rồi. Trong toàn thể đám bạn bè của cô, Georgie York Shepard là người dễ mủi lòng nhất. Georgie, người không bao giờ bị quật ngã, cô ấy đã tự kiếm tiền nuôi mình từ khi còn bé.

Georgie, em. Em là vô kỷ luật, vô phương hướng, và em cần chị giúp gì em vì em không thể tự giúp mình được.

Một chiếc RV bình bịch phóng qua, tiến vào trung tâm thị trấn. Cô không thể chịu đựng nổi việc lái xe quay lại khu mỏ và dành thêm một đêm nữa tự thuyết phục bản thân rằng đây chỉ đơn giản là một chuyến du hành mới. Tất nhiên, trước đây cô đã từng ngủ ở những nơi tối tăm đáng sợ, nhưng chuyện đó chỉ kéo dài vài ngày, và lúc nào cô cũng nhận được những chỉ dẫn thân thiện, cộng thêm một khách sạn bốn sao luôn đợi sẵn cuối cuộc hành trình. Còn lần này, ngược lại, cô là kẻ không nhà không cửa. Chỉ còn thiếu bước đẩy giỏ hàng dọc phố mà thôi.

Cô muốn có bố mình bên cạnh. Cô muốn được ông ôm vào lòng, được nghe ông nói rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Cô muốn được mẹ cô xoa đầu hứa rằng sẽ không có con quái vật nào đang nấp trong tủ quần áo. Cô muốn được cuộn mình trong căn phòng ngủ quen thuộc, nơi luôn khiến cô cảm thấy bồn chồn thao thức.

Nhưng, cho dù yêu thương cô đến thế, bố mẹ cô chưa bao giờ tôn trọng cô. Ngay cả Dylan, Clay hay ông chú Michel của cô cũng vậy. Và nếu cô kiếm Georgie nhờ vả chuyện tiền nong, ngay cả bạn cô cũng sẽ gia nhập danh sách ấy.

Cô òa khóc. Những giọt nước mắt to tướng, lăn dài tuôn trào từ nỗi chán ghét bản thân của cô gái Meg Koranda đói khát, bơ vơ được sinh ra với cái thìa vàng trong miệng nhưng cho đến giờ vẫn chẳng thể làm được điều gì cho bản thân. Cô đánh xe rời khỏi đường, chạy vào bãi đỗ xe đổ nát của một quán rượu ven đường giờ đã đóng cửa. Cô cần gọi điện cho Georgie ngay bây giờ, trước khi bố cô sực nhớ ra ông vẫn đang trả tiền điện thoại cho cô và cắt nốt nguồn viện trợ đó.

Cô lướt ngón tay cái lên bàn phím, cố gắng hình dung xem Lucy đang xoay xử thế nào. Lucy cũng không có nhà. Cô ấy đang làm cách nào để xử lý được vấn đề mà Meg không thể tự tìm ra cách giải quyết?

Tiếng chuông đồng hồ điểm sáu giờ, nhắc cô nhớ đến ngôi nhà thờ Ted đã tặng Lucy làm quà cưới. Một cái xe thùng rầm rầm lao qua, sau xe chở một con chó, và chiếc điện thoại trượt khỏi tay Meg. Nhà thờ của Lucy! Đang trống không.

Cô nhớ lại họ đã lái xe qua câu lạc bộ địa phương trên đường đến nhà thờ, vì Lucy đã chỉ vào nó. Cô nhớ lại rất nhiều lối rẽ quanh co, nhưng Wynette có quá nhiều con ngõ. Đây là nhà thờ Lucy được tặng đây. Hai giờ sau, đúng lúc sắp bỏ cuộc, Meg đã thấy thứ cô đang tìm kiếm.

Chương 6

Nhà thờ gỗ lâu đời nằm trên đoạn dốc cuối một con đường trải sỏi. Ánh đèn pha xe Meg chiếu tỏ một cái tháp chuông thấp tè màu trắng nhô lên ngay phía trên những cánh cửa giữa. Trong bóng tối, cô không thể thấy khu nghĩa địa đang dần kín chỗ bên tay phải, nhưng cô nhớ rõ nó nằm ở đó. Cô cũng nhớ rõ Lucy đã lấy chìa khóa được giấu đâu đó cạnh chân bậc thềm. Cô chiếu đèn pha vào phía trước tòa nhà và bắt đầu dò dẫm quanh các phiến đá và đám cây bụi. Nền đất lổn nhổn sỏi đá chọc vào đầu gối cô, mấy đốt ngón tay bị cào xước hết cả, nhưng cô vẫn không thể tìm ra bất kỳ dấu hiệu nào của một chiếc chìa khóa. Đập vỡ cửa sổ có vẻ là hành động hơi báng bổ, nhưng cô phải vào được bên trong.

Ánh đèn pha in bóng cô thành một hình thù kỳ dị trên mặt tiền giản dị bằng gỗ. Trên đường quay lại xe, cô thấy một con ếch bằng đá chạm khắc thô ráp nhô ra bên dưới một bụi cây. Nhấc con ếch lên, cô phát hiện ra cái chìa khóa được giấu bên dưới. Nhét chìa khóa vào sâu trong túi cho an toàn; cô đổ chiếc Xế Gỉ vào chỗ để xe, xách va li ra và leo lên năm bậc thềm bằng gỗ.

Theo lời Lucy, những tín đồ Hội Thánh Luther đã bỏ hoang ngôi nhà thờ bé xíu này từ hồi thập niên 60. Hai khuôn cửa sổ hình mái vòm kẹp hai bên hai cánh cửa chính của nhà thờ. Chìa khóa nhẹ nhàng xoay trong ổ. Bên trong nhà thờ bốc mùi ẩm mốc, không khí vẫn còn lưu cái nóng hầm hập ban ngày. Lần cuối cùng cô đến thăm nơi đây, khoảng không gian này được tắm đẫm ánh mặt trời, nhưng giờ thì bóng tối bao trùm lại nhắc cô nhớ đến hết thấy các bộ phim kinh dị cô đã từng xem. Cô mò mẫm tìm công tắc, hy vọng hệ thống điện vẫn hoạt động. Diệu kỳ thay, hai bóng đèn tròn màu trắng gắn trên tường bật sáng. Cô không thể để đèn sáng lâu, e rằng sẽ có người nhìn thấy - chỉ đủ thời gian cho cô khám phá xung quanh. Cô thả va li xuống rồi khóa cửa lại sau lưng.

Những dây ghế dài trong nhà thờ đã bị dời đi chỗ khác, để lại một khoảng trống hoác, âm vang. Các cha xây dựng nhà thờ này không hề thích trang trí bày biện. Chẳng có ô cửa sổ lắp kính màu cũng chẳng có mái vòm cao vút hay cây cột đá nào dành cho những tín đồ Hội Thánh Luther nghiêm nghị ấy. Phòng khá hẹp, thậm chí rộng chưa mười mét vuông, sàn nhà lát gỗ thông được lau chùi nhẵn thín và hai cái quạt trần treo trên trần nhà làm từ các tấm sắt đập kiểu đơn giản. Năm ô cửa sổ con con hình chữ nhật nằm ngang xếp thành hàng trên mỗi bức tường. Một cái cầu thang mộc mạc dẫn tới căn gác nhỏ bằng gỗ phía cuối nhà thờ dành cho đội đồng ca, chút xa xỉ duy nhất của nhà thờ.

Lucy đã nói rằng Ted từng sống ở nhà thờ vài tháng trong lúc nhà anh đang xây, nhưng nếu anh mang theo bất cứ món đồ nội thất nào đến đây thì giờ nó cũng đã biến mất rồi. Chỉ có một cái ghế tựa nâu xấu xí rách mép phô ra cả lớp đệm nhồi bên trong, cộng thêm cái ghế dài bằng sắt đen xì có thể dùng làm giường cô tìm thấy trong căn gác dành cho dàn đồng ca. Lucy đã định bài trí không gian bên trong bằng hệ thống ghế êm ái, những cái bàn kiểu cách và các tác phẩm nghệ thuật dân gian. Điều duy nhất Meg quan tâm ngay lúc này là liệu hệ thống cấp nước còn hoạt động hay không.

Đôi giày thể thao của cô kéo cọt trên mặt sàn gỗ thông cũ khi cô bước về phía cánh cửa nhỏ nằm bên phải vị trí từng đặt bàn thờ. Đằng sau cánh cửa là một căn phòng sâu chưa tới ba mét vừa được dùng làm bếp vừa là kho chứa đồ. Một cái tủ lạnh cổ lỗ cam lạng, loại có các góc tròn, yên vị cạnh ô cửa sổ nhỏ bên hông nhà. Trong bếp còn có một lò tráng men kiểu

cổ có bốn bếp, một tủ chén bát bằng kim loại và một bồn rửa bằng sứ. Một cánh cửa nằm vuông góc với cửa hậu, dẫn tới một phòng tắm hiện đại hơn hẳn so với những phần còn lại của nhà thờ, bên trong có toilet, bệ rửa màu trắng và một cái bồn tắm đứng. Cô nhìn chằm chằm vào những chiếc van sứ hình chữ X và chậm rãi, ngập tràn hy vọng vịn một vòi nước.

Dòng nước mát lạnh phụt ra khỏi vòi. Nguyên sơ. Hào phóng.

Cô không bận tâm đến chuyện thiếu nước nóng. Cô mất vài phút lấy va li, cởi quần áo, chộp lấy mở xà phòng dầu gội lấy trộm từ khách sạn rồi bước vào bên trong. Cô thở hổn hển khi nước lạnh té tung tóe lên người. Cô sẽ không bao giờ coi thường sự xa xỉ này nữa.

Sau khi đã lau khô người, cô thắt cái dải lụa đã mặc trong bữa tối trước hôn lễ như áo. Cô vừa phát hiện ra một hộp bánh quy mặn chưa mở và sáu hộp xúp cà chua trong tủ bát đĩa bằng kim loại thì điện thoại đổ chuông. Cô bắt máy, nghe thấy một giọng nói thân thuộc.

“Meg?”

Cô đặt hộp xúp sang bên. “Luce? Bỏ vẫn ổn chứ?” Đã gần hai tuần trôi qua kể từ buổi tối Lucy bỏ trốn, và đó là lần cuối cùng họ trò chuyện.

“Tớ ổn.” Lucy nói.

“Sao cậu phải thì thầm thế?”

“Vì...” Một khoảng dừng. “Liệu tớ có... giống như... một con ngốc tuyệt đối không nếu bây giờ tớ ngủ với một anh chàng khác? Như kiểu trong mười phút nữa ấy?”

Meg vươn thẳng người dậy. “Tớ không biết. Có lẽ.”

“Tớ cũng nghĩ thế đấy.”

“Cậu có thích anh ta không?”

“Đại loại thế. Anh ấy không phải Ted Beaudine, nhưng...”

“Vậy thì rõ ràng cậu nên ngủ với anh ta đi.” Meg nói bằng giọng mạnh mẽ hơn chủ đích, nhưng Lucy vẫn chưa hoàn toàn bị thuyết phục.

“Tớ muốn thế lắm, nhưng...”

“Cứ ngu ngốc đi, Luce. Như thế sẽ tốt cho cậu đấy.”

“Có lẽ nếu muốn nghiêm túc nói chuyện về vấn đề này, tớ nên gọi điện cho người khác thì hơn.”

“Thế thì chẳng hai năm rồi sao?”

“Cậu nói đúng.” Meg nghe thấy tiếng nước tắt vọng từ đầu dây bên kia. “Tớ phải đi rồi,” Lucy vội vã nói. “Lúc nào tiện tớ sẽ gọi cho cậu. Yêu cậu lắm.” Cô bần đạp máy.

Giọng Lucy có vẻ mệt mỏi, nhưng cũng rất phấn khích. Meg suy nghĩ về cuộc điện thoại đó

lúc ăn xong tô xúp. Có khi xét cho cùng mọi chuyện hóa ra lại ổn. Ít nhất là với Lucy.

Khẽ buông một tiếng thở dài, cô rửa sạch nồi, rồi giặt đồng quần áo bằng một ít nước rửa bát tìm thấy dưới bồn rửa giữa đám phân chuột rải rác. Sáng sáng, cô sẽ phải xóa bỏ mọi dấu vết cho thấy cô từng ở đây, đóng gói đồ đạc rồi nhét chúng vào trong xe, phòng trường hợp Ted ghé qua. Nhưng bây giờ, cô có thức ăn, chỗ ngủ, và nước vẫn chảy. Cô lại cầm cự được thêm một ít thời gian nữa.

Mấy tuần lễ tiếp theo là quãng thời gian tồi tệ nhất trong cuộc đời cô. Arlis không ngừng khiến cho cuộc sống của cô thêm khổ sở, và Meg luôn mơ đến ngày được quay về L.A., nhưng cho dù có quay về đó thì cô cũng chẳng biết ở đâu. Cô sẽ không ở cùng hai đấng sinh thành, những bài thuyết giảng danh thếp của họ đã ăn sâu trong xương tuỷ cô. Cô cũng sẽ không ở cùng bạn bè, vì họ ai cũng đều có gia đình, ghé qua một đêm thì được chứ ở lâu dài thì không ổn chút nào. Đến lúc nghe Birdie miễn cưỡng thông báo rằng cuối cùng cô cũng đã trả xong khoản nợ, Meg chẳng cảm thấy gì ngoài sự thất vọng. Cô không thể rời khỏi nhà trọ cho tới khi nào kiếm được một nguồn thu nhập khác, và cô cũng chẳng thể chuyển đi nơi khác một khi ngôi nhà thờ của Lucy là nơi trú ẩn duy nhất của cô. Cô cần tìm công việc khác, một công việc nào đó ở ngay tại Wynette. Có lẽ tốt hơn hết là một công việc được nhận tiền bo ngay lập tức.

Cô nộp hồ sơ xin làm hầu bàn ở Roustabout, một quán bar rẻ tiền vốn được coi như chốn tụ họp của cả thị trấn. “Cô đã phá hoại đám cưới của Ted,” người chủ quán nói, “và lại còn cố gây khó cho Birdie. Việc gì tôi phải thuê cô chứ?” Roustabout quá xa vời.

Trong vài ngày tiếp theo, cô đến mọi quán bar và nhà hàng trong thị trấn, nhưng chẳng nơi nào cần thêm nhân viên. Hoặc không thì cũng là không cần một nhân viên như cô. Cô không có nguồn cung cấp thực phẩm, mỗi lần đổ xăng đều phải mua mười lít, và cô còn sắp phải mua băng vệ sinh nữa. Cô cần tiền mặt, và cô cần càng sớm càng tốt.

Trong lúc loại bỏ thêm một búi tóc kinh tởm nữa ra khỏi một cái bồn tắm với lớp tráng men đã khô khốc, cô thầm nghĩ không biết đã bao nhiêu lần cô quên đưa tiền bo cho những người hầu phòng dọn dẹp các căn phòng khách sạn cô đã trọ.

Tính đến giờ, toàn bộ số tiền bo cô thu được chỉ vền vẹn hai mươi tám đô la. Lẽ ra còn nhiều hơn, nhưng Arlis giải một cách kỳ lạ trong việc đánh hơi ra được những vị khách bản tính hào phóng và lúc nào cũng kiểm tra phòng họ trước tiên. Nếu Meg có thể nghĩ ra được cách nào đó vượt mặt cô ta thì đợt cuối tuần tới thu nhập của cô có lẽ sẽ khá khẩm hơn.

Cụm phù rể của Ted, Kenny Traveler, đang tổ chức một đợt chơi golf dành cho những người bạn đã từ khắp mọi miền đất nước bay đến đây và đang nghỉ tại nhà trọ. Có thể Meg luôn thấy khinh thường môn thể thao này bởi cái cách nó ngốn ngấu các nguồn tài nguyên thiên nhiên, nhưng những tin đồn của nó lại có thể giúp cô tăng thêm thu nhập, vậy nên suốt cả ngày thứ Năm, cô nung nấu ý định tìm cách kiếm lợi từ kỳ nghỉ cuối tuần. Đến tối, cô đã vạch ra được một kế hoạch. Chỉ có điều nếu muốn triển khai, cô sẽ buộc phải hy sinh một khoản phí tổn gần như vượt quá sức mình, nhưng sau giờ làm việc, cô vẫn đành ghé qua cửa hàng tạp phẩm, vét hai mươi đô la tiền lương còn cỗi làm khoản đầu tư cho tương lai gần.

Hôm sau, cô đợi cho đến khi các tay golf lục tục trở về sau vòng đấu chiều thứ Sáu. Nhằm lúc Arlis không để ý, cô chộp vội mấy cái khăn tắm và bắt đầu gõ cửa các phòng. “Chào

ngài, ngài Samuels.” Cô toét miệng cười với người đàn ông tóc muối tiêu vừa ra mở cửa. “Tôi đoán là ngài muốn có thêm vài cái khăn tắm. Chắc hẳn ngoài kia nóng lắm.” Cô đặt một thỏi kẹo quý giá vừa mua tối hôm trước lên trên chồng khăn. “Tôi hy vọng ngài đã có một vòng đầu thành công, nhưng phòng trường hợp ngài không được như ý, tôi có mang theo đây ít kẹo ngọt. Thay lời thăm hỏi của tôi.”

“Cảm ơn cung nhé. Cô thật chu đáo quá.” Ngài Samuels lúi ra xấp tiền rồi rút ra một tờ năm đô la.

Tối đó, đến lúc rời khỏi khách sạn, cô đã kiếm được bốn mươi đô. Cô cảm thấy tự hào như thể lần đầu tiên trong đời kiếm được một triệu đô. Tuy nhiên, nếu muốn tiếp tục mưu đồ này vào chiều thứ Bảy, cô sẽ phải có một mảnh lời mới, đồng nghĩa với việc sẽ mất thêm một khoản phí tổn nho nhỏ nữa.

“Ôi trời. Mấy năm rồi tôi chưa được ăn món này,” ngài Samuels thốt lên khi ra mở cửa vào chiều thứ Bảy.

“Tôi tự tay làm đấy.” Cô trao cho ông ta nụ cười rạng rỡ hân hoan nhất kèm theo đồng khăn tắm mới và một cái bỏng gạo làm từ Rice Krispies, cô đã phải thức đến quá nửa đêm mới làm xong và gói từng cái một. Lẽ ra bánh quy thì hiệu quả hơn nhiều, nhưng kỹ năng nấu nướng của cô cũng chỉ có hạn. “Tôi ước gì có thể mời ngài một cốc bia lạnh,” cô nói. “Chắc chắn chúng tôi rất cảm kích vì một quý ông như ngài đã lưu lại tại nơi đây.”

Lần này ông ta boa cho cô mười đô.

Arlis, đã sẵn nghi ngờ vì thấy thiếu hụt khăn tắm trong lần kiểm kê mới đây, hai lần suýt bắt quả tang cô, nhưng Meg đã xoay sở qua mắt được cô ta, và khi cô tiến đến dãy phòng trên tầng ba, được đăng ký dưới tên Dexter O'Connor, túi áo đồng phục của cô đã kha khá nặng rồi. Hôm qua, lúc cô đến ông O'Connor đã đi ra ngoài, nhưng hôm nay thì một người phụ nữ cao ráo xinh đẹp đến sững sờ ra mở cửa, quán người trong chiếc áo choàng bông màu trắng của khách sạn. Cho dù vừa tắm gội xong, khuôn mặt không hề phấn son và những lọn tóc ướt dẫm dang dính vào cổ, cô ta vẫn thật hoàn hảo - cao dong dỏng, mắt màu xanh lá cây đậm và đôi hoa tai kim cương to như hai núi băng. Trông cô ta chẳng có vẻ gì là một ngài Dexter nào đó. Và cả người đàn ông mà Meg thoáng nhìn thấy qua vai cô ta cũng vậy.

Ted Beaudine đang ngồi trên chiếc ghế thư giãn, giày đã bị đá ra khỏi chân, tay cầm một lon bia. Một hình ảnh lóe lên trong tâm trí Meg và cô nhận ra đấy chính là người phụ nữ tóc nâu Ted đã hôn ở trạm xăng vài tuần trước.

“Ái chà, tuyệt quá. Có thêm khăn tắm này.” Chiếc nhẫn cưới đính kim cương sáng lấp lánh khi cô ta chộp cái khăn tắm phía trên. “Lại còn một cái bỏng gạo Rice Krispies tự làm nữa chứ! Nhìn này, Teddy. Đã bao lâu anh chưa được ăn bỏng gạo Rice Krispies rồi?”

“Chịu,” Teddy đáp.

Người phụ nữ kẹp đồng khăn dưới cánh tay và giật lớp giấy bóng ra. “Em rất thích những món này. Anh cho cô ấy mười đô chứ?”

Anh không nhúc nhích. “Anh hết sạch đồng mười đô rồi. Chẳng còn tờ tiền lẻ nào hết.”

“Đợi chút nhé.” Người phụ nữ xoay người, chắc hẳn định đi lấy ví, nhưng rồi ngay lập tức

quay phắt lại. “Lạy Chúa lòng lành!” Cô ta thả rơi đồng khăn tắm. “Cô chính là kẻ đã phá hoại đám cưới! Cô mặc đồng phục thế này làm tôi không nhận ra.”

Ted rời khỏi ghế tiến về phía cửa ra vào. “Đang bán đồ nướng mà chưa có giấy phép hả, Meg? Đây là hành động trực tiếp vi phạm quy định của thị trấn đấy.”

“Chúng là quà tặng, thưa ngài thị trưởng.”

“Birdie và Arlis có biết về những món quà của cô không?”

Người phụ nữ tóc nâu chen ra trước mặt anh. “Bỏ qua chuyện đó đi.” Đôi mắt xanh của cô ta lấp lánh ánh nhìn phẫn khích. “Kẻ phá hoại đám cưới. Thật không tin nổi. Vào trong phòng đi. Tôi có vài chuyện muốn hỏi cô đây.” Cô ta giật cửa mở toang ra và túm lấy tay Meg. “Tôi muốn nghe chính xác tại sao cô cho rằng Cái-Cô-Gì-Gì-Đó không phù hợp với Teddy.”

Rốt cuộc, ngoài Haley Kittle, Meg cũng gặp được một người không căm ghét cô vì những gì cô đã làm. Hẳn cũng chẳng có gì lạ khi cô nàng này sẽ trở thành người tình hình như đã có chồng của Ted.

Ted bước chen ra phía trước người phụ nữ và gạt tay cô ra khỏi cánh tay Meg. “Tốt hơn hết cô nên quay lại làm việc đi, Meg. Chắc chắn tôi sẽ cho Birdie biết cô mẫn cán đến mức nào.”

Meg nghiêng chặt răng, nhưng Ted vẫn chưa thôi. “Lần tới nếu nói chuyện với Lucy, cô sẽ nhớ cho cô ấy biết tôi nhớ cô ấy đến mức nào chứ?” Khẽ cử động ngón tay, anh tháo tung nút thắt hồ hững trên vạt trước áo choàng tắm của người phụ nữ rồi kéo sát cô ta vào người mà hôn đắm đuối.

Không lâu sau đó, cánh cửa ra vào đóng sầm lại ngay trước mũi Meg.

Meg căm ghét thói đạo đức giả, và cô gần như phát điên khi phải chứng kiến việc toàn bộ cư dân thị trấn này đều coi Ted như chuẩn mực của sự đứng đắn trong khi anh lại đang thậm thụt với một phụ nữ đã có chồng. Cô sẵn sàng đem cả mạng sống ra mà đánh cược rằng vụ ngoại tình này đã được duy trì trong thời gian anh và Lucy đính hôn.

Tối đó, cô dùng xe trước cửa nhà thờ và bắt đầu hì hụi công cuộc lôi hết đồ đạc cá nhân vào trong nhà - va li, khăn tắm, thức ăn, khăn trải giường được cô mượn từ khách sạn và dự định sẽ trả lại ngay khi có thể. Cô kiên quyết buộc mình không được vương bận về Ted Beaudine nữa. Nên tập trung vào những điều tích cực thì hơn. Nhờ các tay golf, cô đã có thể trả tiền xăng, băng vệ sinh và một số nhu yếu phẩm. Không phải một thành công rực rỡ, nhưng dù sao vẫn đủ cho cô có thể hủy bỏ bất kỳ cuộc điện thoại đáng xấu hổ nào đến bạn bè mình.

Nhưng cô chẳng thờ phào được bao lâu. Ngày Chủ nhật, đúng vào buổi tối hôm sau, lúc chuẩn bị rời khỏi chỗ làm thì cô phát hiện ra một tay golf - chẳng cần viện đến các kỹ năng thám tử thì cũng vẫn dư sức đoán ra đó là ai - đã phàn nàn với Birdie về một cô hầu tìm cách moi tiền bo. Birdie gọi Meg tới văn phòng và, với sự hài lòng không để đâu cho hết, sa thải cô ngay lập tức.

Ủy ban Tái thiết Thư viện quây quần trong phòng khách nhà Birdie thưởng thức món cocktail dứa nổi tiếng của bà chủ nhà. “Haley lại phát điên lên với tôi nữa.” Bà chủ nhà ngả

người vào chiếc ghế bành dáng tàu siêu tốc phong cách thập niên 1950 vừa được cô ta bọc lại bằng vải linen màu va ni, một thứ hẳn sẽ không trụ nổi trong nhà Emma quá một ngày. “Bởi vì tôi đã sa thải Meg Koranda, thế cơ đấy. Con bé nói Meg sẽ không thể kiếm được việc nào khác. Tôi đã trả lương cho nhân viên của mình cao hơn mức trung bình nhiều, và lẽ ra Tiểu thư Hollywood không được phép cố tình tìm cách moi tiền boạ.”

Cánh phụ nữ liếc nhìn nhau đầy ẩn ý. Tất cả bọn họ đều biết tiền công mỗi giờ Birdie trả cho Meg thấp hơn hẳn ba đô so với mức cô ta trả cho mọi người khác, một hành động mà Emma chưa bao giờ đồng tình, cho dù chính Ted là người nảy ra ý đó.

Zoey nghịch nghịch mảnh vỏ sò lấp lánh màu hồng nhạt mới lôi khỏi chiếc ghim cài trên cổ cái áo không tay màu trắng của cô ta. “Haley vốn có trái tim ngây thơ mà. Em dám cá Meg đã lợi dụng điều đó.”

“Cái đầu ngây thơ thì đúng hơn,” Birdie nói. “Tôi biết tất cả mọi người đều nhận thấy cách ăn mặc đạo gằn đây của con bé rồi, và tôi rất cảm kích vì không ai đã động gì đến nó cả. Con bé cứ đinh ninh chỉ cần phơi ngực ra ngoài là đủ sức thu hút sự chú ý của Kyle Bascom.”

“Em đã vớ phải cậu ta khi dạy lớp Sáu,” Zoey nói. “Và phải nói rằng theo em, Haley quá thông minh so với cậu chàng đó.”

“Cứ nói thế với nó mà xem.” Birdie gõ gõ ngón tay lên thành ghế.

Kayla đặt thỏi son bóng xuống rồi cầm ly cocktail lên. “Haley nói cũng có cái đúng đấy. Trong thị trấn này sẽ chẳng ai thuê Meg Koranda đâu, trừ phi họ không muốn nhìn mặt Ted Beaudine nữa.”

Emma chưa bao giờ thích thú chuyện cá lớn bắt nạt cá bé, và thái độ thù địch mà dân thị trấn chia về phía Meg đang bắt đầu khiến cô thấy khó chịu. Đồng thời, cô cũng không thể tha thứ cho Meg vì đã góp phần làm tổn thương một trong những người cô yêu quý nhất.

“Đạo gằn đây tôi nghĩ rất nhiều về Ted.” Shelby vén một bên búi tóc vàng ra sau tai và nhìn chằm chằm xuống đôi giày bệt hở mũi mới toe.

“Tất cả chúng ta đều vậy mà.” Kayla nhú mày, mân mê sợi dây chuyền gắn ngôi sao kim cương.

“Quá nhiều.” Zoey bắt đầu nhấm nhấm môi dưới.

Tình trạng độc thân mới đây của Ted đã một lần nữa khơi dậy hy vọng của họ. Emma ước gì cả hai có thể chấp nhận cái thực tế rằng anh sẽ không bao giờ qua lại với bất kỳ ai trong bọn họ. Kayla đòi hỏi quá nhiều, còn Zoey chỉ khiến anh ngưỡng mộ chứ không hề yêu.

Đã đến lúc hướng cuộc đối thoại trở về với chủ đề mà họ đang lảng tránh, cách thức gây quỹ để kiếm cho đủ chi phí tái thiết thư viện còn thiếu. Những Mạnh Thường Quân quen thuộc của thành phố, bao gồm cả hai vợ chồng Kenny và Emma, vẫn chưa phục hồi sau những phi vụ đầu tư tệ hại trong cuộc khủng hoảng kinh tế mới rồi, và nửa tá hoạt động từ thiện sống còn của địa phương đang cần cứu trợ mà họ phải cáng đáng đã làm họ gần như kiệt quệ rồi. “Có ai có ý tưởng gây quỹ mới nào không?” Emma hỏi.

Shelby gõ gõ ngón trở vào hàng răng cửa. “Chắc tôi có đấy.”

Birdie rên lên. “Không có bán bánh đâu đấy nhé. Lần vừa rồi, bốn người đã bị ngộ độc do ăn phải món bánh trứng dứa của Mollie Dodge rồi.”

“Vụ quay xổ số trúng chẵn chẵn bông thì đúng là nổi sỉ nhục toàn tập,” Emma không thể không thêm vào, cho dù cô không thích hòa vào bầu không khí tiêu cực chung.

“Làm gì có ai muốn một con sóc chết nhìn họ chăm chăm mỗi lần họ bước vào phòng ngủ chứ?” Kayla nói.

“Nó là con mèo con, có phải sóc chết đâu,” Zoey tuyên bố.

“Tôi thì thấy chắc chắn nó giống sóc chết hơn,” Kayla bẻ lại.

“Không bán bánh và cũng không quay xổ số trúng chẵn.” Matt Shelby toát lên vẻ mơ màng. “Một thứ gì đó khác. Một thứ gì đó... hoành tráng hơn. Thú vị hơn.”

Tất cả đều quay lại nhìn cô đầy dò hỏi, nhưng Shelby lắc đầu. “Tôi phải suy nghĩ trước đã.”

Cho dù cố gắng đến đâu, họ cũng không thể moi thêm bất kỳ thông tin gì.

Chẳng ai đồng ý thuê Meg. Ngay cả tại quán trọ mười phòng ở ngoại vi thị trấn. “Cô có biết muốn duy trì hoạt động của chỗ này thì chúng tôi cần bao nhiêu thể loại giấy phép không?”, viên quản lý khuôn mặt hồng hào nói với cô. “Chừng nào Ted Beaudine còn làm thị trưởng thì tôi sẽ không đời nào làm gì trái ý anh ấy. Khỉ thật, ngay cả khi anh ấy không làm thị trưởng...”

Vậy là Meg lái xe hết từ cơ sở kinh doanh này đến cơ sở kinh doanh khác, chiếc xe hơi của cô ngón xăng chẳng thua gì anh công nhân xây dựng uống nước trong chiều hè. Ba ngày trời qua, rồi bốn ngày. Đến ngày thứ năm, khi cô nhìn chăm chăm sang phía bên kia bàn, nhìn người trợ lý mới vào làm việc ở câu lạc bộ Windmill Creek Country, nỗi tuyệt vọng của cô đã dâng cao đầy cay đắng. Ngay khi cuộc phỏng vấn này kết thúc, cô sẽ phải nuốt vào tận tâm can mảnh kiêu hãnh cuối cùng còn sót lại để mà gọi điện cho Georgie.

Viên trợ lý giám đốc thuộc kiểu người phách lối, cổ lỗ sĩ, gầy gò, đeo kính và vừa vùn vùn bộ râu tĩa tọt gọn gàng vừa giải thích rằng, mặc dù câu lạc bộ này có vị trí khiêm tốn, chỉ mang tính bán tư nhân và không đẳng cấp cao như chỗ làm cũ của anh ta, nhưng Windmill Creek vẫn là câu lạc bộ ruột của Dallas Beaudine và Kenny Traveler, hai trong số những huyền thoại vĩ đại nhất trong làng golf chuyên nghiệp. Cứ làm như cô mù tịt không bằng.

Windmill Creek cũng là câu lạc bộ ruột của Ted Beaudine cùng bằng hữu, và cô sẽ không đời nào lãng phí xăng lặn lội đến đây nếu không đọc được thông tin từ tờ Tuần báo Wynette cho biết người trợ lý mới được câu lạc bộ thuê lúc trước đã làm việc ở một câu lạc bộ golf tại Waco, đồng nghĩa với việc anh ta là một người lạ trong thị trấn này. Biết đâu may ra anh ta vẫn chưa biết cô chính là Voldemort của Wynette, cô ngay lập tức nhắc điện thoại và, trước sự sững sờ của cô, đã được xếp lịch phỏng vấn ngay chiều nay.

“Giờ làm việc từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều,” anh ta nói, “và nghỉ thứ Hai.”

Cô đã quá quen bị từ chối đến nỗi này giờ vẫn để tâm trí lang thang mất một lúc. Thành thử cô chẳng hiểu công việc anh ta đang đề cập đến là gì, hay liệu có phải anh ta vừa để

nghe cô nhận nó thật hay không. “Như thế thì... như thế thì thật quá ổn,” cô nói. “Tám giờ sáng đến năm giờ chiều thì quá ổn rồi.”

“Tiền lương không nhiều, nhưng nếu cô làm việc đúng cách, tiền boa cũng được kha khá, đặc biệt vào dịp cuối tuần.”

Tiền boa. “Tôi sẽ nhận việc này!”

Anh ta sẫm soi bản sơ yếu lý lịch đã được thêm mắm giặm muối của cô, rồi đưa mắt nhìn bộ trang phục được cô nhặt nhanh từ gia sản quần áo ít ỏi đến kinh khủng của cô - một cái chân váy mỏng tang với các tà váy xếp lớp theo kiểu bông hoa, áo hai dây trắng, thắt lưng đen đính đinh tán, xăng đan chiến binh đi kèm đôi hoa tai triều Tống. “Cô có chắc không?” anh ta hỏi với vẻ hoài nghi. “Khó có thể gọi việc lái xe giải khát là một công việc ra hồn.”

Cô cố kìm nén cái thôi thúc nói cho anh ta biết cô cũng chẳng phải một nhân viên ra hồn. “Tôi thấy hoàn toàn không vấn đề gì.” Nỗi tuyệt vọng là một cái cơ dễ dàng đến mức đáng báo động để cô gạt bỏ niềm tin của mình rằng các sân golf là một tác nhân phá hoại môi trường.

Khi được anh ta dẫn ra ngoài cửa hàng đồ ăn vặt để gặp cấp trên của mình, cô gằn như vẫn không thể tiêu hóa nỗi cái ý thức rằng cuối cùng mình cũng có một công việc. “Các sân golf chuyên biệt thường không có xe giải khát,” anh ta khịt mũi.

“Nhưng có vẻ như các thành viên ở đây không thể đợi đến khi họ có thể chộp lấy vại bia kế tiếp của mình.”

Meg vốn trưởng thành giữa bầy ngựa, và cô chẳng tài nào hiểu được anh ta nói gì. Cô không quan tâm. Cô đã có công việc.

Tối đó khi về nhà, cô đỗ xe phía sau một nhà kho cũ được cô tìm thấy trong lùm cây phía bên kia hàng rào đá bao quanh nghĩa trang. Nhà kho đã mất mái chằng biết tự đời nào, còn dây leo, lê gai và cỏ khô mọc chằng chịt quanh những bức tường đổ nát. Thối mấy lọn tóc ra khỏi vầng trán ướt đẫm mồ hôi, cô hì hục lôi chiếc va li ra khỏi xe. Ít nhất cô cũng có thể giấu đồng nhu yếu phẩm khiêm tốn của mình đằng sau mấy đồ dùng nhà bếp bị bỏ hoang, nhưng ngay cả thế thì việc hết lần này đến lần khác phải đóng gói rồi lại tháo dỡ đồ đạc vẫn vắt kiệt sức lực của cô. Trong lúc kéo đồng tài sản xuyên qua khu nghĩa địa, cô mơ màng tưởng tượng đến chiếc điều hòa nhiệt độ và một nơi lưu trú không bắt cô sáng nào cũng phải xóa sạch dấu vết của mình.

Đang là đầu tháng Bảy, và trong nhà thờ có vẻ nóng nực hơn bao giờ hết. Những lớp bụi cuộn lên khi cô bật máy chiếc quạt trên đầu. Quạt chẳng có tác dụng gì ngoài khuấy động không khí, nhưng cô không thể mạo hiểm mở cửa sổ, cũng như cô cố gắng tránh bật đèn khi bóng tối đã buông xuống. Vậy nên thành ra tối tối, cô chẳng có việc gì làm ngoài chui lên giường vào đúng cái giờ mà trước đây cô vẫn thường xách túi đi chơi.

Cô trút hết đồ trên người, chỉ còn lại áo hai dây và quần lót, đi dép xỏ ngón rồi bước ra ngoài theo đường cửa hậu. Trong lúc lang thang xuyên qua khu nghĩa địa, cô liếc mắt nhìn những cái tên trên bia mộ. DIETZEL. MEUSEBACH. ERNTST. Những khó khăn cô phải đối mặt chẳng thấm tháp gì so với những gánh nặng mà những người Đức tử tế này hẳn đã phải chịu đựng khi rời bỏ họ hàng thân thích để ổn định cuộc sống ở đất nước ác ôn này.

Một rừng cây rậm rạp nằm sau khu nghĩa địa. Ở phía bên kia, một con lạch lớn với nước đổ

tới từ sông Pedernales đã tạo thành một hồ bơi hẻo lánh được cô khám phá ra không lâu sau khi chuyển đến sống tại nhà thờ. Hồ nước trong vắt càng ra giữa lòng càng sâu, và chiều chiều, cô thường đến đây giải nhiệt. Bơi vào trong làn nước, cô cố gắng xua tan cái ý nghĩ khổ sở rằng nếu phát hiện ra sự tình, câu lạc bộ những người hâm mộ Ted Beaudine hẳn sẽ cố tìm cách sa thải cô ngay lập tức. Cô phải nỗ lực hết sức đảm bảo sao cho ngoài cái nguyên nhân cơ bản kia, họ sẽ không thể tìm ra lý do nào khác để căm ghét cô. Còn biết nói gì về cuộc đời cô khi khát khao cháy bỏng nhất bây giờ là không gặp phải sự cố gì khi lái một chiếc xe giải khát.

Đêm đó, căn gác dành cho dàn đồng ca nóng hầm hập như cái lò thiêu, và cô quăng mình lên chiếc đệm lồi lõm. Ngày mai cô phải có mặt tại câu lạc bộ từ sớm, và cô cố buộc mình đi ngủ, nhưng đúng lúc vừa bắt đầu thiêm thiếp thì cô lại bị đánh thức bởi một tiếng động. Phải mất vài giây cô mới xác định được đó là tiếng cửa ra vào dưới tầng bật mở.

Cô ngồi bật dậy trên giường khi hàng loạt ánh đèn được bật sáng. Chiếc đồng hồ báo thức của cô chỉ mười hai giờ, và tim cô đập thành thịch. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần rằng Ted có thể xuất hiện tại nhà thờ bất kỳ lúc nào giữa ban ngày trong lúc cô đi vắng, nhưng cô không bao giờ ngờ nổi anh lại tạt qua vào giữa đêm. Cô cố vắt óc nhớ lại xem mình có bỏ lại bất cứ món đồ nào trong phòng chính không. Cô nhẹ nhàng rời khỏi giường và rón rén tới sát lan can gác xếp nghĩa xuống phía dưới.

Một người đàn ông không phải Ted Beaudine đang đứng ở chính giữa phòng giáo đường cũ. Mặc dù họ có cùng chiều cao, nhưng tóc người này sẫm màu hơn, gần như màu xanh đen, và nặng hơn khoảng vài cân. Đây chính là Kenny Traveler, tay golf huyền thoại đồng thời là phù rể của Ted Beaudine. Cô từng gặp anh ta và cô vợ người Anh, Emma, tại bữa tiệc trước hôn lễ.

Tim cô lại thót lại thêm lần nữa khi nghe thấy tiếng bánh xe thứ hai nghiêng trên mặt đường. Cô ngẩng đầu cao hơn chút nữa nhưng không thể nhìn thấy bất cứ món quần áo hay giày dép nào bị bỏ quên. “Ai đó để mở cửa ra vào này,” Kenny nói khi người kia bước vào.

“Chắc lần vừa rồi đến đây, Lucy đã quên khóa lại,” một giọng đàn ông quen thuộc đáp lại với giọng điệu không mấy hài lòng. Tính từ ngày hôn lễ của anh bị hủy bỏ cho đến nay mới chưa đầy một tháng, ấy vậy mà cái tên Lucy được anh thốt ra một cách thật dửng dưng.

Cô lại nhô đầu lên chút nữa. Ted đã bước vào giữa giáo đường và đang đứng ngay trước vị trí đặt bàn thờ trước đây. Anh mặc quần bò, áo phông chứ không phải áo choàng với đôi xăng đan, vậy nhưng cô vẫn phần nào nghĩ anh sắp vươn tay lên và bắt đầu gọi tên Đấng Toàn Năng.

Kenny tầm ngoại tứ tuần, cao, vạm vỡ, và cũng giống như Ted, đặc biệt ưa nhìn theo cách riêng của mình. Rõ ràng Wynette có nhiều anh chàng quyến rũ hơn hẳn mức bình thường. Kenny đón lấy một lon bia từ tay Ted rồi bước đến góc phòng, ngồi dựa vào khoảng tường giữa ô cửa sổ thứ hai và thứ ba. “Có vấn đề gì với thị trấn này đây khi mà chúng ta phải lên lút trốn đi mới có thể trò chuyện riêng tư được,” anh nói, bật nắp lon.

“Vấn đề nằm ở cô vợ tọc mạch của anh hơn là ở thị trấn đấy.” Ted cầm theo lon bia ngồi xuống cạnh bạn.

“Công nương Emma muốn biết đang có chuyện gì.” Thái độ âu yếm của Kenny khi thốt ra tên người vợ đã chứng tỏ cảm xúc anh dành cho cô. “Kể từ hôm đám cưới đến giờ, cô ấy cứ nhất mực bắt tôi phải dành nhiều thời gian ra tắm ra miếng cho cậu hơn. Cô ấy cho rằng cậu cần sự an ủi từ những người bạn và những thứ chết tiệt kiểu thế.”

“Công nương Emma của anh là thế mà,” Ted nhấp ngụm bia. “Anh có hỏi chị ấy xem chị ấy nói ra tắm ra miếng nghĩa là sao không?”

“Tôi chẳng dám nghe câu trả lời đâu.”

“Chẳng trách đạo này chị ấy giao lưu với các câu lạc bộ sách nhiều thế.”

“Lẽ ra cậu không nên chỉ định cô ấy làm giám đốc phụ trách các vấn đề văn hóa của thị trấn. Cậu biết thừa cô ấy coi trọng những vấn đề kiểu đó như thế nào rồi đấy.”

“Anh phải làm chị ấy mang bầu lần nữa đi. Bầu bí vào rồi thì chị ấy chẳng còn sung sức như vậy được nữa đâu.”

“Ba đứa con là đủ lắm rồi. Đặc biệt là con của bọn tôi.” Một lần nữa, niềm tự hào tỏa rạng trong câu nói của anh.

Hai người đàn ông lặng lẽ uống bia một lúc. Meg tự cho phép mình nhen nhúm chút hy vọng. Chỉ cần họ không lang thang ra phía sau, nơi áo quần của cô đang vương vãi mỗi thứ một nơi thì cô vẫn có cơ hội cứu vãn.

“Cậu thấy lần này ông ta có mua khu đất không?” Kenny hỏi.

“Khó nói lắm. Spencer Skipjack vốn là người khó đoán. Mới sáu tuần trước, ông ta còn nói chắc như đinh đóng cột với chúng ta là ông ta đã quyết định chọn San Antone, ấy thế mà giờ ông ta lại ở đây rồi.”

Meg đã nghe lỏm khá khá cuộc chuyện trò, đủ để biết rằng Spencer Skipjack là ông chủ của Viceroy Industries - tên tuổi lớn trong ngành ống nước và đồng thời cũng là nhân vật được tất cả mọi người kỳ vọng sẽ xây dựng một kiểu sân golf nghỉ dưỡng địa phương và khu chung cư cao cấp, thu hút cả khách du lịch lẫn những người nghỉ hưu và sẽ giải thoát thị trấn khỏi tình hình kinh tế u ám hiện thời. Có vẻ như trung tâm công nghiệp duy nhất của Wynette có quy mô tầm tầm là công ty điện tử do cha của Kenny, Warren Traveler, đồng sở hữu. Nhưng chỉ một công ty thì không đủ sức chống đỡ cho nền kinh tế địa phương, và thị trấn đang rất cần công việc cũng như nguồn thu nhập mới.

“Ngày mai, chúng ta phải mang đến cho Spence phút huy hoàng của đời ông ta,” Ted nói. “Cho ông ta thấy tương lai ông ta sẽ ra sao nếu ông ta chọn Wynette. Tôi sẽ đợi đến bữa tối mới bàn về công việc - trình bày các ưu đãi thuế má, nhắc đến những lợi lộc mà ông ta sẽ thu được trên mảnh đất ấy. Anh biết phải làm gì rồi đấy.”

“Giá như Windmill Creek rộng rãi thì ta đã có thể san phẳng rồi dựng khu nghỉ dưỡng ở đây rồi.” Nghe cách nói của Kenny thì có thể đoán ra chủ đề này đã được họ thảo luận khá thường xuyên.

“Chắc chắn như thế thì chi phí xây dựng sẽ rẻ hơn nhiều.” Ted nện lon bia xuống bên. “Torie muốn ngày mai chơi cùng chúng ta, vậy nên tôi đã bảo nếu thấy cô ấy lảng vảng gần câu lạc bộ, tôi sẽ cho bắt giam cô ấy ngay.”

“Nói thế cũng chẳng ngăn được con bé đâu,” Kenny nói, “em gái tôi mà đến thì chúng ta tiêu chắc. Spence biết rõ ông ta không thể chơi hay hơn chúng ta, nhưng ông ta không thích bị đánh bại bởi một phụ nữ, mà kỹ thuật chơi các trận golf ngắn của Torie cũng chẳng hề kém cạnh so với tôi đâu.”

“Dex sẽ bảo Shelby để mắt đến Torie.”

Meg tự hỏi không biết Dex có phải tên gọi tắt của Dexter, cái tên đã được dùng để đăng ký cho tổ ấm tình yêu của Ted không.

Ted dựa lưng vào tường. “Ngay khi phong thanh biết tin Torie dự định trám nốt chỗ trống trong trận đấu golf bốn bên của chúng ta, tôi đã đề nghị cha tôi bay từ New York về rồi.”

“Thế thì Spence sẽ phồng hết cả mũi lên cho mà xem. Được chơi cùng Dallas Beaudine cơ mà.”

Meg nhận thấy trong giọng Kenny phảng phất vẻ hờn dỗi, và rõ ràng Ted cũng vậy.

“Đừng có cư xử như con gái thế. Anh cũng nổi tiếng đâu kém gì cha tôi đâu.” Nụ cười của Ted nhạt dần, và anh buông đôi tay thõng xuống giữa hai đầu gối. “Nếu chúng ta không giải quyết xong xuôi vụ này, không biết thị trấn sẽ phải gánh chịu những tổn thất lớn thế nào đây.”

“Đã đến lúc cậu cho mọi người biết chính xác tình hình nghiêm trọng như thế nào rồi đấy.”

“Họ đã biết từ lâu rồi. Nhưng bây giờ, tôi không muốn bất kỳ ai toang toác chuyện đó ra.”

Lại thêm một khoảng im lặng nữa khi hai người đàn ông uống nốt lon bia. Cuối cùng, Kenny đứng dậy ra về. “Chuyện này không phải lỗi của cậu, Ted. Trước khi cậu đồng ý nhận chức thị trưởng, mọi thứ đã loạn cào cào lên rồi.”

“Tôi hiểu mà.”

“Cậu đâu phải chuyên gia ban phát phép mầu. Cậu chỉ có thể nỗ lực hết sức thôi.”

“Anh cưới Công nương Emma lâu quá rồi,” Ted lẩm bẩm.

“Anh nói năng chẳng khác gì cô ấy. Rồi chẳng mấy chốc, anh sẽ mời tôi gia nhập câu lạc bộ sách chết tiệt của anh cho xem.”

Cứ thế, hai người đàn ông vừa đá qua đá lại vừa tiến ra bên ngoài. Tiếng nói nhỏ dần. Một chiếc ô tô gầm gừ nổ máy. Meg khuy người quỳ xuống, tự cho phép mình thở phào.

Và rồi cô nhận ra đèn vẫn sáng.

Cửa ra vào lại mở ra, rồi tiếng bước chân của một ai đó vang vọng trên mặt sàn lát gỗ thông. Cô liếc mắt nhòm xuống dưới. Ted đang đứng giữa phòng, hai ngón tay cái móc vào túi quần jean phía sau. Anh nhìn chằm chằm về chỗ trước đây từng đặt ban thờ, nhưng lần này hai vai anh hơi rũ xuống, thành ra trong một giây phút hiếm hoi, cô đã thấp thoáng bắt gặp hình ảnh con người thật đằng sau lớp vỏ điềm tĩnh, luôn tự chủ.

Giây phút ấy trôi qua nhanh chóng. Anh tiến về phía cánh cửa thông với căn bếp. Ruột gan cô thít lại trong nỗi kinh hoàng. Ngay sau đó, cô nghe thấy một tiếng chửi thề rất to và vô cùng giận dữ.

Cô thụp đầu xuống, giấu mặt vào lòng bàn tay. Tiếng bước chân thành thịch âm vang khắp nhà thờ. Biết đâu đấy, nếu cô im thin thít...

“Meg!”

Chương 7

Meg lao về cái ghế sắt dài. “Tôi đang cố ngủ trên này đây,” cô hét lên, chuẩn bị sẵn sàng tinh thần chiến đấu. “Anh có phiền không?”

Ted nện thình thịch trên cầu thang, sàn nhà run bần bật dưới chân anh. “Cô nghĩ cô đang làm cái chết tiệt gì ở đây vậy hả?”

Cô ngồi trên mép ghế, cố ra vẻ như vừa chột tỉnh giấc. “Rõ quá rồi còn gì, đang trần trọc không ngủ được. Mà anh làm sao vậy hả? Xông vào đây giữa đêm hôm... Mà lẽ ra anh không nên chửi thề trong nhà thờ.”

“Cô đã ở đây bao lâu rồi hả?”

Cô vươn người ngáp dài, cố tỏ ra tỉnh bơ. Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô đang mặc thứ gì đó ấn tượng hơn cái quần đùi in hình đầu lâu cướp biển và cái áo phông in chữ Happy Printing Company do một khách hàng bỏ lại. “Anh có nhất thiết phải hét toáng lên như thế không?” cô hỏi. “Anh đang làm phiền hàng xóm láng giềng đấy. Mà họ thì đã yên nghỉ hết cả rồi.”

“Bao lâu rồi hả?”

“Tôi không rõ. Có một vài bia mộ ghi ngày tháng từ tận 1840 đấy.” “Tôi đang nói về cô.”

“Ồ. Tôi ở đây được một thời gian rồi. Anh nghĩ tôi đang trọ ở đâu chứ?”

“Tôi chẳng nghĩ gì cả. Và cô biết tại sao không? Bởi vì tôi có quan tâm. Tôi muốn cô xéo khỏi chỗ này.”

“Tôi tin anh, nhưng đây là nhà thờ của Lucy, và cô ấy đã bảo tôi có thể ở lại bao lâu tùy thích.” Ít nhất nếu Meg hỏi thì cô ấy cũng sẽ nói thế.

“Nhảm rồi. Đây là nhà thờ của tôi, và ngày mai, ngay khi thức dậy, cô phải lập tức rời khỏi đây và đừng bao giờ quay trở lại.”

“Từ từ hẵng. Anh chẳng tặng nhà thờ này cho Lucy rồi còn gì.” “Đó là quà cưới. Không dám cưới. Không quà cáp.”

“Tôi không nghĩ là lý lẽ này sẽ trụ vững ở tòa.”

“Làm gì có giấy tờ!”

“Hoặc anh là người biết giữ lời, hoặc không. Thành thật mà nói, tôi đang bắt đầu nghĩ là không rồi đấy.”

Hai hàng lông mày của anh nhíu lại. “Đây là nhà thờ của tôi, và cô đang xâm nhập trái phép.”

“Anh nhìn nhận theo cách của anh. Tôi nhìn theo cách của tôi. Đây là nước Mỹ mà lại. Tất cả chúng ta đều có quyền đưa ra ý kiến của mình.”

“Nhảm rồi. Đây là Texas. Và ý kiến của tôi là thứ duy nhất có trọng lượng.”

Một thực tế chính xác hơn mức cô muốn thừa nhận. “Lucy muốn tôi ở lại đây, vậy nên tôi sẽ ở lại.” Tất nhiên nếu biết chuyện này cô ấy sẽ muốn Meg ở lại đây.

Anh chống một tay lên lan can gác xép. “Ban đầu hành hạ cô cũng thú vị thật đấy, nhưng trò chơi bắt đầu nhảm rồi.”

Anh chọc tay vào túi quần lôi ví tiền ra. “Tôi muốn cô rời khỏi thị trấn ngay ngày mai. Cái này sẽ giúp cô đẩy nhanh tốc độ.”

Anh moi đồng tiền ra rồi nhét cái ví không trở vào túi, xòe xấp tiền để cô có thể đếm được. Năm tờ một trăm đô. Cô khó nhọc nuốt nước bọt. “Lẽ ra anh không nên mang theo nhiều tiền mặt như thế.”

“Bình thường thì tôi không làm thế, nhưng một chủ cơ sở kinh doanh địa phương đã tạt qua Tòa thị chính sau khi ngân hàng đóng cửa và thanh toán nốt khoản thuế từ ngày xưa. Lẽ nào cô không mừng khi tôi mang theo số tiền này và giờ cô sẽ có chúng. Anh thả xấp tiền xuống cái ghế. “Khi nào quay về vòng tay yêu thương của bố thì nhắn ông ấy viết séc cho tôi nhé.” Anh xoay người tiến về phía cầu thang.

Cô không thể để anh quyết định mọi chuyện như thế. “Cảnh tượng tôi tình cờ chứng kiến tại khách sạn hôm thứ Bảy thú vị thật. Anh đã lừa dối Lucy trong suốt thời gian hai người đính hôn hay chỉ ít lâu thôi?”

Anh xoay người, lướt mắt nhìn cô từ đầu đến chân, nấn ná một cách đầy chủ ý trên dòng chữ Happy Printing Company chạy ngang ngực cô. “Tôi lúc nào chẳng lừa dối Lucy. Nhưng đừng lo. Cô ấy chẳng bao giờ nghi ngờ tôi.”

Anh biến mất dưới cầu thang. Một lúc sau, nhà thờ chìm trong bóng tối và cửa ra vào đóng sầm lại sau lưng anh.

Sáng hôm sau, hai mắt đỏ quạch vì thiếu ngủ, cô lái xe đến chỗ làm, món tiền bông rất như luồng phóng xạ chạy qua chiếc quần soóc kaki Bermuda kinh tởm cô mới mua. Với năm trăm đô của Ted, cuối cùng cô cũng có thể quay trở về L.A., chui rúc trong một nhà trọ rẻ tiền trong lúc chạy vạy tìm một việc gì đó. Khi cha mẹ cô nhận thấy cô thực sự cố gắng, chắc chắn họ sẽ gỡ bỏ lệnh cấm vận và giúp cô có được một khởi đầu mới không đến nỗi nào.

Nhưng không. Thay vì cầm tiền của Ted rồi lái xe ra khỏi ranh giới thị trấn, cô lại bám trụ lại để bắt đầu cái công việc chết giấm của một cô gái lái xe giải khát cho câu lạc bộ địa phương.

Ít nhất bộ đồng phục cũng không tệ như chiếc váy hầu phòng bằng sợi tổng hợp, mặc dù nó chẳng kém cạnh là bao. Khi cuộc phỏng vấn của cô kết thúc, viên trợ lý đã đưa cho cô một cái áo thể thao cổ lỗ sĩ màu vàng in logo câu lạc bộ màu xanh lá cây thẫm. Cô đã buộc phải dùng món tiền boa quý giá để mua chiếc quần soóc kaki dài đúng tiêu chuẩn cùng đôi giày thể thao màu trắng rẻ tiền, cộng thêm mấy đôi tất thể thao ngắn đến mắt cá chân vô cùng kinh tởm mà chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến cô không chịu nổi.

Khi rẽ vào lối đi dành cho nhân viên câu lạc bộ, cô lấy làm tức giận bản thân vì đã quá

bướng bình không chịu lấy xấp tiền của Ted mà chuyển đi nơi khác. Nếu số tiền đó là của bất kỳ người nào khác, chắc hẳn cô đã làm thế rồi, nhưng cô không thể chịu đựng nổi nếu lấy của anh dù chỉ một xu. Cô đã đưa ra một quyết định hoàn toàn ngu dốt vì cô biết rõ ngay khi phát hiện ra cô đang làm việc tại câu lạc bộ, anh sẽ làm tất cả những gì có thể để khiến cô bị sa thải. Cô không thể tiếp tục giả vờ, dù với chính bản thân mình, rằng cô biết mình đang làm gì.

Dù đã tám giờ, bãi đỗ xe của nhân viên vẫn trống trải hơn cô tưởng tượng. Trên đường tiến thẳng vào câu lạc bộ qua cửa ra vào dành cho nhân viên, cô tự nhắc nhở bản thân phải tìm cách tránh cho Ted và đám bằng hữu của anh không phát hiện ra cô. Cô tìm đường đến văn phòng của viên quản lý, nhưng cửa bị khóa còn tầng chính của câu lạc bộ lại vắng hoe. Trên sân golf có vài tay golf, nhưng nhân viên duy nhất lọt vào tầm mắt cô là một công nhân đang tưới hoa hồng. Khi cô hỏi mọi người đang ở đâu, anh ta đáp lại bằng tiếng Tây Ban Nha, nói gì đó về chuyện mọi người đang ốm. Anh ta chỉ cho cô thấy một cánh cửa ở tầng dưới của câu lạc bộ.

Cửa hàng dụng cụ thể thao được thiết kế chẳng khác gì một câu lạc bộ Anh thời xưa với gỗ tối màu, những năm đám cửa bằng đồng thau và một tấm thảm len mỏng sọc vuông màu xanh lục xen xanh hải quân. Những kim tự tháp dụng cụ đánh golf đứng gác giữa các giá xếp gọn gàng nào quần áo, nào giày đánh golf, nào tấm che mắt mang logo câu lạc bộ. Cửa hàng vắng tanh, chỉ có độc một anh chàng đầu tóc gọn gàng đứng sau quầy tính tiền đang nện như điên lên điện thoại. Bước đến gần hơn, cô đọc được bảng tên của anh ta. Mark. Anh ta thấp hơn cô một chút, tầm khoảng gần ba mươi tuổi, hình thể tương đối rắn rỏi, mái tóc nâu nhạt cắt tỉa gọn gàng và hàm răng trắng đều tăm tắp - một cựu nam sinh hoàn toàn thoải mái, khác hẳn cô, trong chiếc áo phông in logo câu lạc bộ địa phương.

Khi cô giới thiệu danh tính, anh ngược mắt khỏi chiếc điện thoại di động. “Cô đã chọn đúng một ngày trời đánh thánh vật để bắt đầu công việc ở đây đấy,” anh ta nói. “Hy vọng cô đã từng làm caddy^[2] rồi chứ, hay ít nhất cũng từng chơi môn này rồi.”

“Không. Tôi là nhân viên lái xe^[3] giải khát mới.”

“Chà, tôi biết cái đó rồi. Nhưng cô đã từng làm caddy rồi chứ hả?” “Tôi đã từng xem phim Caddy Shack. Như thế có tính không?”

Anh ta không phải người có khiếu hài hước. “Nghe này, tôi không có thời gian lãng nhãng đâu. Một trận đấu bốn bên rất quan trọng sắp bắt đầu ở đây bất kỳ lúc nào.” Sau cuộc trò chuyện đêm qua, chẳng cần vắt óc suy nghĩ cô cũng dư sức đoán ra bốn đầu thủ trong trận đấu bốn bên quan trọng đó là ai. “Tôi vừa phát hiện ra chỉ trừ một người duy nhất, còn thì toàn bộ đội ngũ caddy của chúng ta đều đang nằm bẹp giường vì ngộ độc thực phẩm, chưa kể hầu hết các nhân viên khác. Bữa trưa hôm qua, nhà bếp đã cho nhân viên ăn món bập cải trộn kém chất lượng, và tin tôi đi, qua vụ này rồi sẽ có người bị mất việc cho coi.”

Cô không thích nội dung của cuộc nói chuyện này. Không thích chút nào.

“Tôi sẽ làm caddy cho vị khách VIP,” anh ta nói, bước ra từ sau quầy. “Lenny - một trong những caddy chuyên nghiệp của câu lạc bộ - vốn ghét bập cải trộn, và giờ anh ấy đang trên đường đến đây rồi. Skeet sẽ làm caddy cho Dallie, như thường lệ, vậy nên thật may quá. Nhưng tôi vẫn còn thiếu một caddy, mà không còn đủ thời gian để kiếm ra ai cả.”

Cô nuốt nước bọt. “Còn anh chàng tử tế đang tưới hoa hồng cạnh cột cờ...” “Không biết nói

tiếng Anh.” Anh ta bắt đầu dẫn cô đi về phía cánh cửa nằm cuối cửa hàng.

“Chắc chắn trong đội ngũ nhân viên phải còn ai đó không ăn cắp cải trộn chứ?”

“Có, tay bartender, nhưng anh ta lại bị rạn mắt cá chân, còn cả Jenny bên thu ngân nhưng bà ấy thì đã tám mươi tuổi rồi.” Khi anh ta mở cửa và chỉ đường cho cô băng qua, cô có cảm giác anh ta đang đánh giá cô. “Nhìn bề ngoài thì có vẻ như cô sẽ không gặp phải bất kỳ rắc rối gì nếu mang theo một cái túi đi hết chặng đường mười tám lỗ.”

“Nhưng tôi chưa từng chơi golf bao giờ, và tôi chẳng biết gì về nó hết. Thậm chí tôi còn chẳng coi môn thể thao này ra gì. Cây cối bị đốn sạch sành sanh, còn thuốc trừ sâu chỉ tổ khiến người ta mắc bệnh ung thư. Rồi nó sẽ thành một thảm họa cho xem.” Tình thế tệ hại hơn mức anh ta có thể tưởng tượng. Mới vài phút trước, cô còn đang tính toán xem nên làm cách gì để tránh xa tầm mắt của Ted Beaudine. Còn giờ thì thế này đây.

“Tôi sẽ giải thích cho cô cặn kẽ. Nếu làm tốt, cô sẽ kiếm được khá hơn nhiều so với việc lái xe giải khát. Thù lao cho caddy mới vào nghề chỉ hai mươi lăm đô la, nhưng tất cả những người này đều boia rất hậu hĩnh. Cô sẽ kiếm thêm được ít nhất bốn mươi đô nữa.” Anh ta giữ cửa cho cô. “Đây là phòng caddy.”

Căn phòng bữa bộn có một cái trường kỷ vông xuống và mấy cái ghế gấp bằng kim loại. Một tấm bảng tin với dòng chữ Cẩm Đánh Bạc được treo bên trên chiếc bàn gấp đang vương vãi các quân bài và một ít phỉnh. Anh ta bật cái ti vi cỡ nhỏ và rút từ trên giá ra một đĩa DVD. “Đây là đĩa video bài giảng mà chúng tôi chiếu cho đám nhỏ xem trong khóa dạy caddy cho dân mới vào nghề. Cứ xem đi cho tới khi tôi quay lại gọi cô nhé. Nhớ là hãy bám sát golf thủ của cô, nhưng gần quá sẽ khiến anh ấy phân tâm. Để mắt đến quả bóng và lau gậy cho anh ấy. Luôn mang theo khăn. Lật lại mảng cỏ tróc trên đường lăn bóng, lấp vết đánh bóng trên cỏ - cứ quan sát tôi ấy. Và đừng nói chuyện. Không được trò chuyện trừ khi một trong các golf thủ nói với cô.”

“Tôi không phải người giỏi giữ im lặng.”

“Hôm nay cô nên làm thế thì hơn, đặc biệt là với những ý kiến của cô về các sân gôn.” Anh ta dừng lại trên ngưỡng cửa. “Và ngoài ‘ngài’ hay ‘ông’, không được phép dùng bất cứ danh xưng nào khác. Không gọi thẳng tên. Không bao giờ.”

Khi anh ta đã khuất dạng, cô ngồi sụp xuống cái trường kỷ vông. Cuốn băng video bài giảng vẫn đang chạy. Còn lâu cô mới gọi Ted Beaudine là “ngài”. Cho dù có được nhận tất cả số tiền boia trên thế giới này thì cô cũng không đời nào làm thế.

Nửa giờ sau, cô đã đứng bên ngoài cửa hàng thể thao với cái tạp dề caddy màu xanh lá dài chấm hông kinh tởm khoác ngoài áo phong thể thao, nỗ lực hết sức để trở nên vô hình bằng cách giấu mình sau lưng Mark. Vì cô cao hơn anh ta ít nhất hai phân nên cách này chẳng mấy hiệu quả. May thay, bốn golf thủ đang tiến đến quá mãi mê trò chuyện về bữa sáng vừa rồi và về những dự định cho bữa tối nên không chú ý đến cô.

Ngoại trừ một người mà cô đoán chừng là Spencer Skipjack, cô nhận ra tất cả bọn họ: Ted; cha anh, Dallie; và Kenny Traveler. Và ngoại trừ Spencer Skipjack, cô không thể nhớ được là từ trước đến nay, ngay cả trên thảm đỏ, đã có bao giờ cô được chứng kiến nhiều khí chất đàn ông hoàn hảo cùng tụ hội như thế này chưa. Không ai trong số ba vị thần sân golf này để lộ dấu hiệu cày tóc, độn giày hay tạo nên vẻ rậm nắng bằng mỹ phẩm. Họ là những người đàn ông Texas - cao, rắn rỏi, ánh mắt đanh thép, vóc người vạm vỡ - những người

đàn ông đầy nam tính chẳng bao giờ biết đến kem giữ ẩm dành cho nam, tẩy lông ngực hay phải trả quá hai mươi đô để cắt tóc. Họ là những người đàn ông đích thực - những anh hùng Mỹ chân chính mang nền văn minh đến miền Tây không phải nhờ khẩu Winchester mà bằng một loạt câu lạc bộ golf.

Ngoài chiều cao và dáng người xêm xêm, hai cha con Ted trông không giống nhau lắm. Ted có đôi mắt màu hổ phách trong khi mắt Dallie có màu xanh hoàn hảo, không hề bị phủ mờ bởi dấu ấn thời gian. Trong khi Ted có nhiều góc cạnh thì các đường nét của Dallie lại khá thanh thoát. Khuôn miệng của ông đầy đặn hơn của người con trai, gần như đậm nữ tính, và nhìn nghiêng trông ông ôn hòa hơn, tuy nhiên cả hai đều toát lên nét hấp dẫn chết người, và nhìn vào những sải chân ung dung cùng dáng vẻ tự tin của họ, chẳng người nào có thể không nhận ra họ chính là hai cha con.

Từ trong một căn phòng mà cô vừa được biết là phòng dụng cụ, một người đàn ông có mái tóc hoa râm buộc đuôi ngựa, mắt nhỏ và cái mũi tẹt quá khổ bước ra ngoài. Người này chỉ có thể là Skeet Cooper, theo lời Mark chính là bạn thân và caddy trọn đời của Dallie Beaudine. Trong lúc Mark rảo bước về phía nhóm của Ted, cô cúi đầu, quỳ một chân xuống, giả vờ buộc dây giày. “Chào các quý ngài,” cô nghe Mark nói. “Ngài Skipjack, hôm nay tôi sẽ làm caddy cho ngài. Tôi nghe nói ngài chơi khá giỏi, và tôi rất nóng lòng được quan sát ngài chơi.”

Cho tới tận giờ phút này, cô vẫn chưa suy nghĩ sâu xa đủ mức để đoán định chính xác Mark sẽ chỉ định cô phục vụ người chơi nào.

Lenny, caddy ghét bắp cải trộn, thông thả bước tới. Ông ta người tầm thước, phong trần, hàm răng cái còn cái mất. Nhắc một trong những túi golf khổng lồ được đặt dựa vào giá để túi, ông ta vắt nó ngang vai như thể nó chỉ là một cái áo khoác mùa hè và thẳng tiến tới chỗ Kenny Traveler.

Thế này thì thành ra chỉ còn lại... Nhưng tất nhiên cô sẽ phải làm caddy cho Ted rồi. Khi cuộc đời vẫn đang tuột dốc không phanh như thế này thì cô còn có thể trông mong gì khác nữa.

Anh vẫn chưa phát hiện ra cô, và cô bắt đầu buộc lại dây giày bên kia. “Ngài Beaudine,” Mark nói, “hôm nay ngài sẽ làm quen với một caddy mới...” Mím chặt môi quyết tâm, cô khoác lên người dáng vẻ của Bird Dog Caliber, nhân vật đáng sợ nhất mà bố cô từng thủ vai, và đứng thẳng dậy. “Tôi biết Meg sẽ phục vụ ngài rất tốt,” Mark nói.

Ted sững sờ như hóa đá. Kenny quan sát cô với vẻ thích thú, Dallie thì thù địch ra mặt. Cô hếch cằm, kên ngang vai lên và để Bird Dog đối diện với đôi mắt hổ phách lạnh như băng của Ted Beaudine.

Một dây cơ trên góc quai hàm của anh khẽ giật giật. “Meg.”

Chừng nào Spencer Skipjack còn ở trong tầm nghe, cô nhận ra Ted sẽ không thể thích nói gì thì nói. Cô gật đầu, mỉm cười, nhưng thậm chí không thèm thốt ra một câu “xin chào” đơn giản, không đời nào có chuyện cô phải gọi anh ta là “ngài”. Thay vào đó, cô thẳng tiến đến giá đựng đồ và nhắc cái túi còn lại lên.

Nhìn trọng lượng của nó có vẻ lớn như thế nào thì khi nhắc lên nó nặng y như thế thật, khiến cô có phần loạng choạng. Vừa ráng sức vắt cái quai rộng bản lên qua vai, cô vừa bần khoản không biết nên dùng cách nào để lỏi thứ này qua hơn năm dặm đường gập ghềnh

trên sân golf dưới ánh mặt trời Texas chói chang. Cô phải quay lại trường đại học thôi. Hoàn thành khóa học rồi kiểm lấy một cái bằng luật. Hay một bằng kế toán. Nhưng cô không muốn trở thành luật sư hay kế toán.

Cô muốn được làm một phụ nữ giàu có với tài khoản ngân hàng không giới hạn cho phép cô đi du lịch khắp thế giới, gặp gỡ những con người thú vị, tìm hiểu các nghề thủ công địa phương và tìm được một chàng người yêu không điên và cũng chẳng ngốc.

Nhóm bọn họ bắt đầu tiến ra bãi tập để khởi động. Ted cố gắng nán ná lại đằng sau định nói cho cô một trận, nhưng anh không thể bỏ mặc vị khách danh dự của mình. Cô lút cút chạy theo họ, thở hổn hển vì sức nặng của cái túi.

Mark lảng lạng bước lại cạnh cô, khẽ nói, “Khi Ted vào vị trí, anh ấy sẽ muốn cây gậy đánh cát. Sau đó là gậy số chín, gậy số bảy, có lẽ là số ba, và cuối cùng là gậy gạt. Nhớ lau gậy sạch sẽ khi anh ấy đã đánh bóng xong. Và đừng làm mất mấy cái bịt đầu gậy mới của anh ấy nhé.”

Toàn bộ đồng chỉ dẫn này bắt đầu rối lên như mớ bòng bong. Skeet Cooper, caddy của Dallie, liếc nhìn cô từ đầu đến chân và sẫm soi cô bằng đôi mắt nhỏ sáng long lanh. Bên dưới chiếc mũ thể thao, món tóc đuôi ngựa đã ngả màu muối tiêu dài xuống quá vai ông, còn làn da ông nhắc cô nhớ đến lớp vải da cháy nắng.

Khi họ tiến đến bãi tập, cô bỏ đồng gậy của Ted xuống rồi lôi ra một cây gậy sắt được đánh dấu bằng một chữ S. Lúc anh giăng cái gậy ra khỏi tay cô, cô tưởng như chỉ thiếu chút nữa là tay mình bị giật đứt rời ra rồi. Mọi người bắt đầu khởi động bên vạch phát bóng, và cuối cùng cô cũng có cơ hội ngắm nghía Spencer Skipjack, gã khổng lồ của ngành ống nước. Ông ta trạc năm mươi, gầy đến độ chỉ còn da bọc xương, khuôn mặt hao hao Johnny Cash, vòng bụng đã bắt đầu trở nên tròn trịa, nhưng vẫn chưa đến nỗi phệ ra. Dù đã cạo râu gọn ghẽ, nhưng trên cằm ông ta vẫn lờ mờ dấu vết bộ râu rậm. Chiếc mũ rơm Panama được tô điểm bằng một cái đai da rắn chêm chệ trên mái tóc đen dày lấm chấm hoa râm. Viên đá đen ngự trên chiếc nhẫn bạc sáng lấp lánh trên ngón tay út, và một chiếc đồng hồ hàng hiệu xa xỉ ôm lấy cổ tay lông lá. Giọng ông ta sang sảng, còn cử chỉ vừa toát lên vẻ uy quyền lại vừa ẩn chứa ý nghĩ tin rằng mình là trung tâm của tất cả.

“Tuần vừa rồi tôi đã chơi ở Pebble với vài golf thủ chuyên nghiệp,” ông ta thông báo trong lúc đeo găng tay chơi golf. “Bao trọn phí vào sân. Và chơi cũng rất hay nữa.”

“E là chúng tôi không thể so với Pebble được,” Ted nói. “Nhưng chúng tôi sẽ cố hết sức làm vui lòng ông.”

Cánh đàn ông bắt đầu đánh thử bóng. Đối với cô, Skipjack có vẻ là một tay golf lão luyện, nhưng cô ngờ rằng ông ta chẳng là gì nếu đem so với hai tay chơi nhà nghề và Ted, vốn là quán quân giải nghiệp dư Mỹ - theo như cô từng được nghe không biết bao nhiêu lần. Cô ngồi xuống một cái ghế gỗ dài để quan sát.

“Đứng dậy đi,” Mark rít lên. “Làm caddy là không được ngồi.” Tất nhiên là không rồi. Thế thì lại hợp lý quá.

Cuối cùng cũng đến lúc họ rời khỏi sân tập, dàn caddy tụt lại đằng sau các tay golf đang thảo luận xem ai sẽ đánh cặp với ai. Góp nhặt các mẫu thông tin lại, cô có thể hiểu được họ đang đấu đồng đội theo hình thức “bóng giởi nhất”^[4], đội Ted và Dallie đấu với đội Kenny

và Spencer Skipjack. Kết thúc mỗi lỗ, tay chơi nào có số lần đánh thấp nhất trên lỗ đó sẽ giành được một điểm thưởng cho cả đội. Đến cuối trận, đội nào cao điểm thưởng nhất sẽ giành chiến thắng.

“Có nên chơi trò cá cược hai mươi đô để cuộc đấu thêm phần thú vị không nhỉ?” Kenny hỏi.

“Bố khỉ,” Skipjack phản bác, “tôi và bạn bè thứ Bảy nào cũng chơi cược một ngàn đô đấy.”

“Thế thì đi ngược với tín ngưỡng của chúng tôi rồi,” Dallie dài giọng. “Chúng tôi là dân Baptist đấy.”

Thật đáng ngờ, vì đám cưới của Ted được tổ chức ở nhà thờ Giáo hội Trưởng Lão còn Kenny Traveler vốn là tín đồ Cơ Đốc.

Khi họ tiến đến điểm phát bóng đầu tiên, Ted bước về phía cô, tay chìa ra, ánh mắt toát vẻ nham hiểm.

“Cái gạt.”

“Biết từ khi tôi mười sáu,” cô nói. “Anh thì sao?”

Anh vươn người ra đằng sau cô, tự chộp lấy một trong mấy cái mũ gậy và lôi cây gậy dài nhất ra.

Skipjack đánh bóng trước. Mark thì thầm rằng các cầu thủ khác sẽ phải cho ông ta được đánh bảy lần cả thấy mỗi lỗ thì mới công bằng. Cú đánh của ông ta có vẻ ấn tượng, nhưng chẳng ai nói gì, vậy nên ắt hẳn không phải thế rồi. Kenny là người tiếp theo, sau đó đến Ted. Thậm chí cô còn có thể nhìn thấy sức mạnh và sự duyên dáng của anh lộ trong cú swing thử bóng của anh, nhưng đến khi đánh thật, có gì đó không ổn.

Ngay khi sắp chạm vào bóng, anh mất thăng bằng và đánh quả bóng nghiêng sang bên trái. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô, Ted nở nụ cười thánh thiện nổi tiếng, nhưng đôi mắt bùng bùng ngọn lửa địa ngục. “Meg, nếu cô không phiền...”

“Tôi đã làm gì à?”

Mark vội kéo cô sang một bên và giải thích rằng để mấy cây gậy golf va chạm với nhau trong lúc một cầu thủ đang swing gậy chính là một tội lỗi to lớn chống lại loài người. Như thế so với nó thì việc đầu độc lòng sông lòng suối và biến những vùng đất ngập nước thành sân golf cũng chẳng là gì cả.

Sau chuyện đó, Ted cố hết sức kiếm chút thời gian riêng tư với cô, nhưng cô tìm mọi cách lảng tránh anh, cho tới tận lỗ thứ ba, khi một cuộc xe dờ tệ đã đẩy anh vào một cái bẫy cát trên đường lăn bánh - một chướng ngại vật của sân đánh golf, họ gọi thế đấy. Tính đến cái sự phải hạ mình xuống để xách túi và bị ra lệnh phải gọi anh là “ngài” - một yêu cầu cho đến giờ cô vẫn tìm cách tránh được - cô cảm thấy nhất thiết phải ra đòn phủ đầu ngay.

“Nếu anh không khiến tôi bị sa thải khỏi nhà trọ thì đã chẳng có những chuyện như thế này xảy ra.”

Anh đánh liều để lộ vẻ giận dữ. “Tôi không khiến cô bị sa thải. Người đó là Larry Stelman.

Suốt hai ngày liền anh ta đều bị cô dựng dậy giữa lúc đang ngủ trưa.”

“Năm trăm đô la anh cho tôi đang được cất ở ngăn trên cùng túi gậy của anh đấy. Tôi rất mong đợi sẽ được nhận lại một phần số tiền đó coi như món tiền boa hậu hĩnh.”

Anh nghiêng chặt răng. “Cô có mấy may ý thức được ngày hôm nay có tầm quan trọng như thế nào không?”

“Tối qua tôi đã nghe lén cuộc trò chuyện của anh mà, nhớ không? Vậy nên tôi biết đích xác điều gì đang có cơ xoi hỏng bồng không và anh tha thiết đến mức nào với việc gây ấn tượng tốt cho vị khách quý của anh.”

“Thế nhưng cô lại đang ở đây.”

“Ồ, đúng vậy, đây đúng là một tai họa mà anh không thể đổ lỗi cho tôi được. Tuy nhiên, tôi có thể thấy rõ anh đang định làm thế đấy.”

“Tôi không biết cô xoay xử cách nào để được nhận vào làm caddy, nhưng nếu cô dành một phút cân nhắc...”

“Nghe này, Theodore.” Cô vỗ một tay lên mép túi của anh. “Tôi cực chẳng đã mới dính vào chuyện này. Tôi ghét golf, và tôi không hề ý thức được mình đang làm gì. Không một chút xíu nào, hiểu chứ? Vậy nên tôi khuyên anh hãy nỗ lực hết sức để đừng khiến tôi thấy lo lắng hơn lúc này nữa.” Cô bước lùi lại “Giờ thì đừng nói nữa mà hãy đánh cái quả bóng chết tiệt của anh đi. Và lần này, tôi sẽ đánh giá rất cao nếu anh đánh thẳng để tôi không phải lèo đèo khắp nơi theo sau anh.”

Anh ném cho cô một ánh mắt đầy sát khí hoàn toàn không ăn nhập với tiếng tăm thánh thiện của anh, rồi giật một cây gậy ra khỏi túi, cho thấy anh hoàn toàn có đủ khả năng xử lý dụng cụ của mình. “Ngay khi chuyện này kết thúc, cô và tôi sẽ phải nói chuyện cho ra nhẽ.” Anh đánh quả bóng bằng một cú swing mạnh mẽ được nạp đầy năng lượng bằng nỗi giận dữ khiến cát bay tung lên. Bóng nảy xa đến trước khu lỗ gần mười mét, rồi lăn theo chiều dốc đến bên lỗ, bám vào miệng lỗ rồi rơi vào trong.

“Ấn tượng đấy,” cô nói. “Không ngờ lại là huấn luyện viên golf xuất sắc đến thế.”

Anh ném cây gậy xuống chân cô rồi bước đi giật cục ra chỗ khác trong lúc những tay chơi khác lớn tiếng chúc mừng từ phía bên kia đường lăn bóng.

“Sao anh không ném cho tôi ít may mắn đó nhỉ?” Giọng lè nhè đậm chất Texas của Skipjack không chân thực, vì ông ta vốn là dân Indiana, nhưng rõ ràng ông ta thuộc kiểu người thích hòa mình vào trong nhóm.

Đến lỗ tiếp theo, cô là caddy đứng gần cờ nhất. Khi Ted vào vị trí đánh nhẹ bóng vào lỗ golf, Mark khề gật đầu với cô. Vốn đã nhận được bài học không được phép có những cử động đột ngột, vậy nên ngay cả khi tất cả mọi người đều đã la hét ầm ĩ, cô vẫn đợi cho tới tận lúc quả bóng của Ted đập vào cột cờ và rơi vào trong lỗ thì mới rút gậy cờ ra khỏi lỗ.

Dallie rên lên. Kenny ngoác miệng cười. Ted cúi đầu xuống, còn Spencer Skipjack reo lên mừng rỡ. “Có vẻ như caddy của anh vừa lôi anh ra khỏi lỗ này rồi, Ted ạ.”

Meg quên bég mắt đáng ra cô phải cảm như hén - và còn phải nhanh nhẹn, vui vẻ, khúm

núm. “Tôi làm gì nào?”

Mark đã xanh tái từ trán cho tới cái logo áo thun. “Tôi thật lòng xin lỗi vì chuyện này, ngài Beaudine.” Anh ta trao cho cô nụ cười dữ dằn nhẫn nại. “Meg, cô không thể để bóng chạm vào gậy cờ được. Thế là sẽ bị phạt đền đấy.”

“Cầu thủ mà lại bị phạt đền vì lỗi của caddy sao?”, cô hỏi. “Ngu ngốc thật. Dù sao thì bóng vẫn cứ lăn vào rồi mà.”

“Đừng khó chịu, cưng à,” Skipjack vui vẻ nói. “Chuyện này có thể xảy đến với bất kỳ ai mà.”

Vì có điểm chấp, Skipjack được đánh thêm một gậy nữa, và ông ta không cố che giấu niềm hân hoan sau khi tất cả bọn họ đều đã đánh nhẹ bóng vào lỗ. “Có vẻ như điểm birdie của tôi vừa giúp chúng ta thắng được lỗ này, đồng đội ạ.” Ông ta vỗ lên lưng Kenny. “Nó nhắc tôi nhớ đến lần tôi chơi cùng Bill Murray và Ray Romano ở Cypress Point. Nói về những nhân vật này...”

Giờ Ted và Dallie đang ở sau một lỗ, nhưng Ted vẫn giữ vẻ bình tĩnh chẳng có gì đáng ngạc nhiên. “Chúng tôi sẽ dàn xếp chuyện này ở lỗ tiếp theo,” ánh mắt giận dữ mà anh kín đáo ném về phía cô ẩn chứa một thông điệp mà cô có thể giải mã được không chút khó khăn.

“Trò thể thao này rõ là kỳ cục,” cô lẩm bẩm khoảng hơn hai mươi phút sau, sau khi cô lại một lần nữa khiến Ted mất điểm trong cuộc cạnh tranh vì lại vi phạm thêm một quy tắc kỳ cục nữa. Cố gắng tỏ ra là một caddy tốt, cô đã nhặt quả bóng của Ted lên để lau sạch vết bùn trên đó, nhưng rồi phát hiện ra cô không được phép làm thế cho tới khi nó đã nằm trên khu lỗ cờ và đã ghi điểm. Cứ như thể làm thế thì có ý nghĩa nào đó vậy.

“May mà con đã ghi điểm birdie ở lỗ thứ nhất và thứ hai, con trai ạ,” Dallie nói. “Vì con mà hôm nay chúng ta gặp vận rủi suốt.”

Cô nhận thấy chẳng ích gì nếu phớt lờ sự thật hiển nhiên. “Tôi chính là vận rủi đó.”

Mark trừng mắt cảnh cáo cô vì đã phá vỡ quy tắc không nói chuyện và vì đã không gọi Dallie là “ngài”, nhưng Spencer Skipjack cười khùng khục. “Ít nhất cô ấy cũng thành thật. Thành thật hơn nhiều so với phần lớn cánh phụ nữ.”

Giờ đến lượt Ted ném cho cô cái trừng mắt cảnh cáo, ngăn cấm cô bình luận về câu nói ngu ngốc của một gã đàn ông đang vợ đũa cả nắm. Cô không thích cái cách Ted đọc tâm trí cô như thế. Và cô thật lòng không thích Spencer Skipjack, một kẻ khoe khoang khoác lác và thường thấy người sang bắt quàng làm họ. “Lần gần đây nhất ở Vegas, tôi tình cờ gặp Michael Jordan ở một phòng riêng...”

Cô cố xoay xở sống sót qua lỗ thứ bảy mà không phá vỡ thêm quy tắc nào, nhưng vai cô đau ê ẩm, đôi giày mới của cô đang làm cho ngón chân nhỏ nhắn của cô rộp lên một vết, và cô bắt đầu bị say nắng, trong khi cô còn tận mười một cái lỗ khôn khổ để mà theo nốt. Buộc phải kéo theo cái túi đựng gậy golf nặng gần mười lăm cân cho nhà vô địch thể thao cao xấp xỉ hai mét vốn hoàn toàn có thể tự mang vác nó dễ như ăn kẹo đường như là một việc lỗ bịch không để đâu cho hết. Nếu những gã đàn ông khỏe mạnh thân hình cường tráng này quá lười biếng đến độ chẳng mang nổi mấy cây gậy của mình thì sao họ không lấy xe đẩy chứ? Toàn bộ cái trò caddy này thật vô nghĩa. Ngoại trừ...

“Cú đánh đẹp quá, ngài Skipjack. Ngài thực sự đã thực hiện xuất sắc cú đánh.” Mark nói

kèm theo cái gạt đầu ngưỡng mộ.

“Ngài đánh bóng nhẹ như gió thoảng ấy, ngài Traveler,” Lenny nói. “Ông xoáy bóng không khác gì cầu thủ hạng nhất,” Skeet Cooper bình luận với bố Ted.

Trong lúc nghe ngóng các caddy khen ngợi các tay chơi, cô đã rút ra được kết luận trò này hoàn toàn chỉ liên quan đến cái tôi cá nhân. Đến chuyện có một đội cổ vũ của riêng mình. Cô quyết định áp dụng thủ lý thuyết. “Wow!” cô kêu lên tại điểm phát bóng tiếp theo sau khi Ted đã đánh bóng. “Đánh bóng ngẫu thật. Anh đánh nó đi xa thế đấy. Rất xa. Tuốt xuống... dưới kia.”

Cánh đàn ông quay lại nhìn cô chăm chăm. Bầu không khí chìm trong sự im lặng kéo dài. Cuối cùng, Kenny nói. “Chắc chắn tôi rất mong có thể đánh được một cú bóng như thế.” Lại một khoảng im lặng dài nữa. “Rất xa.”

Cô thể sẽ không nói thêm một lời nào nữa, và hẳn cô đã có thể giữ được lời thề đó nếu Spencer Skipjack không thích nói nhiều đến thế. “Chú ý này, cô Meg. Tôi sẽ sử dụng một mẹo nhỏ tôi học được từ Phil Mickelson để cho quả bóng này đến ngay sát gậy cò.”

Bất cứ khi nào Skipjack nói chuyện với cô, Ted đều trở nên căng thẳng hẳn. Anh chắc hẳn cô sẽ ngấm ngấm phá quấy chuyện của anh, và có vẻ như cô chỉ mong sao hạnh phúc và sự sung túc của anh bị lâm vào tình thế nguy hiểm. Nhưng một thứ khác cũng đang trong tình thế nguy ngập.

Cô đang kẹt trong thế tiến thoái lưỡng nan. Điều không cần thiết nhất đối với hành tinh này chính là có thêm một khu nghỉ dưỡng sân golf khác hút cạn nguồn tài nguyên thiên nhiên của nó, nhưng đến cả cô cũng có thể nhận ra sự thật hiển nhiên là thị trấn này đang phải gồng mình chống chịu đến mức nào. Chẳng số báo nào của thị trấn lại không đăng tải thông tin lại có thêm một doanh nghiệp nhỏ nào đó phải ngừng kinh doanh, hay lại một tổ chức từ thiện tưng quẫn nào đó không thể duy trì hoạt động trước những đòi hỏi không ngừng gia tăng đối với các dịch vụ của nó. Và cô có thể phán xét người khác như thế nào đây khi chính cô cũng đang sống một cuộc đời chẳng có gì lấy làm tốt đẹp cho môi trường, đơn cử như chiếc xe hơi quá ngốn xăng của cô. Cho dù hiện tại cô có làm gì đi chăng nữa thì cô cũng chỉ là một kẻ giả nhân giả nghĩa, vậy nên cô nghe theo bản năng mách bảo, từ bỏ thêm một vài nguyên tắc nữa, và đóng vai trò người lính ưu tú của cái thị trấn vốn căm ghét cô. “Quan sát ngài đánh bóng đúng là một sự thú vị tuyệt đối, ngài Skipjack ạ.”

“Này, nếu đem so sánh với những anh chàng này thì tôi chỉ là một tay mơ thôi.”

“Nhưng cả cuộc đời họ dành cho việc chơi golf,” cô nói. “Trong khi ông có một công việc đích thực.”

Cô có cảm tưởng vừa nghe thấy tiếng Kenny Traveler khịt mũi.

Skipjack bật cười, nói rằng ông ta ước gì cô là caddy của ông ta, cho dù cô có không biết cái chết tiệt gì về golf và ông ta sẽ cần nhiều hơn bảy gậy để sửa chữa những sai lầm của cô.

Khi họ dừng lại ở nhà câu lạc bộ giữa lỗ số chín và số mười, điểm số đã cân bằng - bốn lỗ cho Ted và Dallie, bốn cho Kenny và Spencer, một lỗ hòa. Cô có khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi - không đủ để chớp mắt giống như cô mơ tưởng, mà chỉ vừa đủ để vã nước lạnh lên mặt và băng lại mấy vết phồng rộp.

Mark kéo cô ra một góc và mắng cho cô một trận vì đã tỏ ra quá thân thiết với các tay chơi, gây ồn ào quá mức trên sân, không bám sát đủ mức với người chơi của mình và lại còn bắn cho Ted những ánh mắt khinh miệt. “Ted Beaudine là anh chàng tử tế nhất trong câu lạc bộ. Tôi không biết có gì không ổn với cô nữa. Anh ấy đối xử với toàn bộ nhân viên bằng thái độ tôn trọng, và anh ấy boia rất hậu.”

Chẳng hiểu sao, cô ngờ là điều này có lẽ không được áp dụng với cô.

Khi Mark rời đi để nhìn nọt Kenny, cô lại gần cái túi màu xanh hải quân to tướng của Ted, lòng không khỏi thấy ghét bỏ. Những cái bịt đầu gậy màu vàng rất hợp với đường may trên chiếc túi. Chỉ có hai cái bịt. Có vẻ như cô đã đánh mất một cái.

Ted bước đến sau lưng cô, cau mày phát hiện ra cái bịt đã mất, rồi nhìn cô. “Cô đang tỏ ra quá thân thiện với Skipjack đấy. Thôi trò đó đi.”

Khỏi cần để ý đến chuyện đóng vai người lính ưu tú nữa. Cô hạ thấp giọng. “Tôi lớn lên giữa Hollywood, vậy nên tôi hiểu rõ hơn anh nhiều về những kẻ quá đề cao cái tôi của mình giống như ông ta đấy.”

“Đấy là cô tưởng thế thôi.” Anh chụp cái mũ đang đội xuống đầu cô. “Đội cái mũ chết tiệt vào. Ở đây mặt trời đúng là mặt trời đấy, không giống cái thứ vớ vẩn nhạt nhẽo mà cô quá quen ở Califomia đâu.”

Ở chín lỗ cuối, cô làm hai cha con Ted trượt thêm một lỗ nữa vì cô đã giật một ít cỏ cốt cho Ted có cú đánh đẹp hơn. Tuy nhiên, cho dù cô đã làm họ mất ba lỗ - và những cú đánh không chuẩn mà thỉnh thoảng Ted mắc phải trong lúc nỗ lực quá sức để che giấu thái độ tức giận anh dành cho cô - anh vẫn không hề lép vế trước đối thủ. “Hôm nay con chơi một trận kỳ lạ thật đấy con trai,” Dallie nói. “Những khoảnh khắc trên cả tuyệt vời được xen vào với những lúc đánh như đang mơ ngủ. Ta chưa từng nhìn thấy con chơi tốt thế này - hoặc tệ thế này - nhiều năm nay rồi.”

“Thất tình khiến người ta thành ra như thế.” Kenny đẩy nhẹ bóng từ mép khu lỗ. “Khiến họ hơi phát điên một chút.” Quả bóng của anh dừng lại cách miệng lỗ vài phân.

“Thêm vào đó còn là cảm giác bẽ mặt khi sau lưng cậu ấy, tất cả mọi người trong thị trấn vẫn đang thương xót cho cậu ấy.” Skeet, caddy duy nhất được phép tỏ thái độ thân thiện với các tay chơi, nhặt mảnh vụn nào đó vừa rơi xuống khu lỗ.

Dallie bước lên trước để đánh bóng. “Tôi đã cố gắng chỉ cho nó biết cách giữ chân phụ nữ. Nhưng bọn nhóc này chẳng buồn quan tâm.”

Mọi người có vẻ lấy làm thích thú vì được trêu chọc cười đùa trên vết thương của người khác. Kể cha Ted. Một bài kiểm tra khí chất đàn ông hoặc một cái gì đó tương tự như vậy. Nếu các bạn gái cô mà a dua theo cái trò này thì thế nào cũng có người cuối cùng phải rớt nước mắt. Nhưng Ted chỉ đơn thuần ung dung mỉm cười, chờ đợi đến lượt mình, rồi đánh nhẹ bóng đến cách lỗ chừng ba mét.

Khi mọi người rời khỏi khu lỗ, chẳng hiểu vì lý do gì, Kenny Traveler lại quyết định nói cho Spencer Skipjack biết cha mẹ cô là ai. Mắt Skipjack sáng lên. “Jake Koranda là cha cô? Thế này thì đúng là hay rồi đấy. Tôi cứ tưởng cô làm caddy ở đây để kiếm tiền chứ?” Ông ta nhìn cô rồi lại nhìn Ted. “Giờ hai người đang cặp kè với nhau đấy à?”

“Không!” cô nói.

“E là không,” Ted nói nhẹ nhàng. “Có lẽ ông đoán được rồi đấy, tôi vẫn đang cố gắng phục hồi sau vụ hứa hôn tan vỡ.”

“Tôi không nghĩ là người ta lại gọi đó là một vụ hứa hôn tan vỡ khi anh bị vứt bỏ ngay tại bàn thờ Chúa đâu,” Kenny chỉ ra vấn đề. “Nhìn chung người ta vẫn coi đó là một kết thúc bi thảm.”

Sao mà Ted phải lo lắng đến chuyện cô làm mất mặt anh ngày hôm nay cơ chứ, trong khi chính bạn bè anh đang thực hiện việc này một cách xuất sắc đến thế còn gì. Nhưng có vẻ như Skipjack đang có được những giây phút huy hoàng, và cô nhận ra cuộc chuyện trò riêng tư của họ đã khiến ông ta cảm thấy mình chẳng khác gì một người trong nhóm. Kenny và Dallie, nhờ hết thảy những cách thức cũ rích chết tiệt và hiệu quả của cánh đàn ông, đã nắm thóp được ông ta.

Sau khi phát hiện ra cặp cha mẹ nổi tiếng của cô, Skipjack chẳng để cô yên lúc nào. “Vậy cô thấy thế nào khi lớn lên bên cạnh người cha là Jake Koranda?”

Cô đã nghe câu hỏi này hàng ngàn lần và cho đến tận giờ vẫn thấy bất mãn vì người ta chẳng hề biết đến mẹ cô, vốn cũng thành công nào kém gì cha cô. Cô đưa ra câu trả lời nhẹ tênh.

“Đối với tôi, cha mẹ chỉ là cha và mẹ mà thôi.”

Cuối cùng Ted cũng nhận ra cô cũng có chút ít giá trị với anh. “Mẹ của Meg cũng là người nổi tiếng. Bà ấy điều hành một công ty quản lý tài năng lớn, nhưng trước đó, bà ấy vốn là một diễn viên và người mẫu nổi tiếng.”

Trên thực tế, mẹ cô chỉ xuất hiện trong đúng một bộ phim, Nhật thực sáng chủ nhật, nơi bà đã gặp cha Meg.

“Đợi chút!” Spencer kêu lên. “Chết t... Hồi còn nhỏ tôi từng treo ảnh mẹ cô sau cánh cửa phòng ngủ đấy.”

Thêm một bình luận nữa mà cô đã nghe hàng tỉ lần. “Nghĩ đến chuyện đó mà xem.” Ted lại liếc nhìn cô.

Skipjack luôn miệng nói về hai vị phụ huynh nổi tiếng của cô cho tới tận khi họ đến gần lỗ thứ mười bảy. Bởi một cú đánh hơi dở, Kenny và Skipjack tụt sau một hố, và Skipjack không hề vui vẻ. Ông ta càng không vui hơn vì trước khi phát bóng, Kenny nhận một cuộc điện thoại từ vợ và hay tin cô đã cắt trúng tay khi đang làm vườn và đã tự mình lái xe đi gặp bác sĩ để khâu vết thương. Theo như đoạn cuối cuộc trò chuyện của Kenny, vết thương không có gì nghiêm trọng và vợ anh không đồng ý để anh bỏ dở trận đấu, nhưng từ lúc đó trở đi, Kenny không sao tập trung được.

Meg có thể thấy Skipjack khát khao giành chiến thắng đến mức nào, cũng như cô có thể thấy cả Ted lẫn Dallie đều chẳng hề nghĩ đến chuyện lùi bước, dẫu cho có là vì tương lai của thị trấn đi chăng nữa. Dallie vẫn duy trì phong độ chơi tốt, còn lối chơi thất thường của Ted giờ đã chỉ còn là quá khứ. Cô bắt đầu nảy sinh cảm giác kỳ quặc là anh thậm chí còn thấy thích thú trước cái thách thức phải giải quyết ba lỗ golf mà cô đã làm mất của họ.

Skipjack quát Mark vì đã quá chậm trễ trong lúc đưa một cây gậy cho ông ta. Ông ta có thể cảm thấy chiến thắng đang dần trượt khỏi tay, và cùng với nó là cơ hội khoe khoang khoác lác rằng ông ta và Kenny Traveler đã đánh bại Dallye và Ted Beaudine tại chính sân nhà của họ. Thậm chí, ông ta còn chẳng buồn quấy rầy Meg nữa.

Tất cả những gì đợi Beaudine phải làm bây giờ là đánh trượt một vài cú, khơi dậy tâm trạng hào hiệp của Spencer Skipjack cho các thỏa thuận trong tương lai, nhưng có vẻ như họ không định làm thế. Cô không sao hiểu được. Đáng lẽ họ nên quan tâm đến cái tôi quá lớn của vị khách thay vì cứ chơi như thể chỉ có duy nhất kết quả của trận đấu mới đáng tính đến. Có vẻ như họ cho rằng trêu đùa nhau và để Skipjack có cảm giác ông ta là người trong cuộc là đã đủ rồi. Nhưng Skipjack là người hay dẫn dắt. Nếu Ted muốn được dễ dàng chấp nhận thì anh và bố anh cần phải thua trận đấu này. Thay vì thế, họ lại càng nỗ lực duy trì lợi thế hơn một lỗ golf của mình.

May mắn thay, Kenny đã lấy lại được sức sống ở lỗ cột cờ thứ mười bảy và thực hiện một cú đẩy bóng gần một trăm mét cân bằng cục diện giữa hai đội. Meg không thích cái tia sáng quyết tâm lóe lên trong mắt Ted khi anh phát bóng ở lỗ cuối cùng. Anh đưa gậy vào vị trí, điều chỉnh tư thế, thực hiện cú swing... đúng lúc đó, một cách đầy chủ tâm, cô tình cờ thả túi đựng gậy golf của anh rơi xuống...

Chương 8

Đám gậy rơi loảng xoảng xuống đất. Cả bảy người đàn ông đang đứng bên điểm phát bóng đều quay ngoắt lại nhìn cô chằm chằm. Cô cố gắng tỏ vẻ luống cuống. “Ôi. Quỷ tha ma bắt. Lỗi lớn rồi.”

Ted đã kéo gậy vào khu cỏ cao bên trái, và Skipjack toét miệng cười. “Cô Meg này, chắc chắn tôi rất mừng vì cô không làm caddy cho tôi.”

Cô vấp chân vào mặt đất. “Tôi thực lòng xin lỗi.” Không hề.

Và Ted định làm gì để đáp lại sai lầm ngớ ngẩn của cô đây? Liệu anh có cảm ơn cô vì đã nhắc anh nhớ lại hôm nay chuyện gì mới là quan trọng nhất. Hay ngược lại, anh sẽ sải bước tới mà quần cây gậy golf quanh cổ cô đứng như anh chắc hẳn đang rắp tâm mong muốn? Ồ, không đâu. Ngài Hoàn Hảo quá ngẫu để làm bất cứ hành động nào kiểu thế. Thay vào đó, anh mỉm cười, nụ cười của cậu bé trong dàn đồng ca, ung dung quay trở lại cạnh cô, tự mình lo liệu cái túi. “Nào, đừng căng thẳng, Meg ạ. Cô chỉ làm cho trận đấu hấp dẫn thêm thôi.”

Anh là kẻ giả vờ giỏi nhất mà cô từng biết, nhưng ngay cả khi những người khác không thể nhận ra, cô vẫn biết anh đang giận dữ.

Cả nhóm người bắt đầu đi xuống đường lăn bóng. Mặt Skipjack đỏ bừng, chiếc áo golf dính sát vào lồng ngực rộng của ông ta. Cho đến lúc này, cô đã hiểu biết về môn thể thao này đủ để biết được cần phải xảy ra chuyện gì tiếp theo. Vì có điểm thấp nên Skipjack được thêm một gậy ở lỗ này, vậy nên nếu tất cả mọi người đều ghi điểm chuẩn thì Skipjack sẽ thắng lỗ này cho đội của ông ta. Nhưng nếu Dallie hoặc Ted ghi được điểm birdie thì Skipjack sẽ phải tự mình ghi được điểm birdie thì mới thắng được tại lỗ này, một chuyện dường như không mấy có khả năng sẽ xảy ra. Nếu không, trận đấu sẽ kết thúc bằng một điểm hòa chẳng làm thỏa mãn được ai.

Nhờ sự can thiệp của cô, Ted giờ là người ở xa lỗ golf nhất, vậy nên anh là người đầu tiên đánh cú thứ hai. Vì không ai đứng đủ gần trong tầm nghe, cô có thể thẳng thừng nói với anh suy nghĩ của mình. “Để cho ông ta thắng đi, đồ ngốc! Anh không thấy chuyện này có ý nghĩa như thế nào đối với ông ta.” Thay vì lắng nghe cô, anh đặt gậy bốn sắt xuống khu vực đường lăn bóng, điều chỉnh cơ thể vào một tư thế mà đến chính cô cũng có thể thấy là hoàn hảo. “Đồ đầu bò,” cô lẩm bẩm. “Nếu anh mà đạt điểm birdie nghĩa là anh đã đảm bảo chắc chắn vị khách của anh không thể giành chiến thắng được. Anh có nghĩ rằng đó là cách tốt nhất để giúp ông ta có tâm trạng chơi thoải mái trước những cuộc thương thảo đáng ghét của các anh không?”

Anh quăng cây gậy về phía cô. “Tôi biết trận đấu này được chơi theo cách nào, Meg, và Skipjack cũng thế. Ông ta không phải trẻ con.” Anh sải bước ra xa.

Dallie, Kenny và cả Skipjack lúc này đang trừng trừng hai mắt, đã đánh đến cú thứ ba trên khu lỗ cờ, nhưng Ted mới chỉ có hai. Anh đã mất lý trí rồi. Có vẻ như thua trận là một tội lớn đối với những người thờ phụng trong ngôi đền golf thiêng liêng. Meg là người đầu tiên bước đến chỗ quả bóng của Ted. Nó nằm vất vẻo trên đỉnh một cụm cỏ lớn được nuôi dưỡng bằng chất hóa học, trong một tư thế hoàn hảo để thực hiện một cú birdie đơn giản. Cô hạ túi của anh xuống, ngẫm nghĩ các quy tắc của mình thêm một lần nữa, rồi vịn hết

sức giẫm giày lên trên quả bóng.

Khi nghe thấy tiếng Ted bước lại phía sau, cô buồn bã lắc đầu. “Tệ quá. Có vẻ như anh đã đánh bóng vào trong một cái hố rồi.”

“Một cái hố?” Anh đẩy cô sang bên, nhìn thấy quả bóng của mình đã bị chôn sâu vào trong cỏ.

Khi bước lùi lại, cô để ý thấy Skeet Cooper đang đứng trên mép khu lỗ, quan sát cô bằng đôi mắt nhỏ đang nheo lại để tránh nắng. Ted nhìn chằm chằm vào quả bóng. “Cái quái...?”

“Chắc là một loài gặm nhấm nào đó.” Skeet nói theo cái cách tỏ rõ cho cô biết ông ta đã chứng kiến rõ mồn một cô đã làm gì.

“Gặm nhấm? Làm gì có...” Ted quay ngoắt lại phía cô. “Đừng có bảo tôi...” “Anh có thể cảm ơn tôi sau cũng được,” cô nói.

“Có rắc rối ở đó à?” Skipjack gọi với lại từ bờ đối diện.

“Ted gặp rắc rối rồi,” Skeet đáp lại.

Ted phải đánh hai cú để thoát ra khỏi cái lỗ mà cô đã đào cho anh. Anh vẫn đạt điểm chuẩn, nhưng điểm chuẩn không đủ tốt. Kenny và Skipjack chiến thắng trận đấu.

Kenny có vẻ bận tâm đến chuyện về nhà với vợ hơn là tận hưởng chiến thắng này, nhưng Spencer cười giòn tan suốt cả đoạn đường vào nhà câu lạc bộ. “Này, thế mới là trận golf chứ. Quá tệ vì cậu thua ngay tại phút chót, Ted ạ. Rủi quá.” Vừa nói, ông ta vừa lôi ra một nắm tiền boa cho Mark. “Hôm nay làm tốt đấy. Cậu có thể làm caddy cho tôi bất cứ khi nào cũng được.”

“Cảm ơn ngài. Tôi rất mong được làm thế.”

Kenny đưa mấy tờ hai mươi đô cho Lenny, bắt tay caddy của mình rồi bỏ về nhà. Ted thọc tay vào trong túi, đề một tờ tiền vào trong lòng bàn tay cô, rồi khép các ngón tay cô lại quanh nó. “Đừng suy nghĩ nhiều quá, Meg ạ. Cô đã làm hết sức rồi.”

“Cảm ơn.” Cô đã quên mất cô đang phải đối phó với một vị thánh.

Spencer Skipjack bước đến phía sau cô, đặt bàn tay lên xoa xoa lưng cô. Theo cái cách khiến cô rùng cả mình. “Cô Meg này, Ted và bạn bè cậu ấy đang mời tôi đi ăn tối nay. Tôi sẽ rất vinh hạnh nếu cô làm bạn hẹn của tôi.”

“Chúa ôi, tôi rất muốn, nhưng...”

“Cô ấy sẽ thích lắm đấy,” Ted nói. “Phải không Meg?”

“Nói chung là đúng vậy, nhưng...”

“Đừng xấu hổ. Chúng tôi sẽ đón cô lúc bảy giờ. Nhà Meg đang ở khó tìm lắm, vậy nên tôi sẽ lái xe đến đón cô ấy.” Anh nhìn cô chằm chằm, và ánh mắt anh truyền tải một thông điệp rõ ràng rằng nếu không hợp tác thì cô liệu mà đi tìm nhà mới đi. Cô nuốt nước bọt. “Trang phục thường được chứ?”

“Càng thường càng tốt,” anh nói.

Khi mọi người đã đi, cô nghĩ đến mặt tệ hại của việc hẹn hò với một gã huênh hoang khoác lác có cái tôi quá lớn mà trên thực tế lại già ngang với cha cô. Chỉ riêng chuyện đó đã đủ tệ lắm rồi, nhưng đáng nản hơn nữa là mỗi một cử động đều sẽ bị Ted theo dõi sát sao.

Cô xoa bóp bả vai đau nhức rồi duỗi ngón tay kiểm tra món tiền boa cô nhận được nhờ tiêu tốn bốn tiếng rưỡi đồng hồ vác theo trên dưới mọt trăm cân gậy golf hết leo lên lại leo xuống đồi dưới mặt trời Texas như thiêu như đốt.

Một tờ một đô la đang nhìn lại cô.

Những tấm biển quảng cáo bia sáng đèn neon, những cái gác hươu gác nai và những đồ lưu niệm thể thao tô điểm cho quầy ba vuông vức bằng gỗ được đặt chính giữa Roustabout. Dọc theo hai bức tường là các ô ngăn, các bàn bi-a và khu video game chiếm hai bức tường còn lại. Vào cuối tuần, thường có một ban nhạc đồng quê đến chơi, nhưng lúc này, Toby Keith đang rên rỉ từ cái máy hát tự động đặt gần sàn nhảy nhỏ chằng chéo vết rạch.

Meg là người phụ nữ duy nhất tại bàn, khiến cô có chút cảm giác mình giống như một cô phục vụ làm việc tại một câu lạc bộ quý ông, mặc dù cô vẫn lấy làm mừng khi thấy cả vợ Dallie lẫn vợ Kenny đều không có mặt, vì cả hai người phụ nữ này đều ghét cô. Cô ngồi giữa Spencer và Kenny, còn Ted ngồi đối diện cô phía bên kia bàn, cùng với cha anh và caddy trung thành của Dallie, Skeet Cooper.

“Ở đây Roustabout được coi như một thánh đường,” Ted nói khi Skipjack đã vét sạch bóng một đĩa sườn. “Nó đã chứng kiến vô vàn những chuyện. Tốt có, xấu có, tồi tệ cũng có.”

“Chắc chắn tôi vẫn còn nhớ phần tồi tệ,” Skeet nói. “Như hồi Dallie và Francie cãi nhau trong bãi đỗ xe ấy. Chuyện xảy ra hơn ba mươi năm rồi, từ rất lâu trước khi họ lấy nhau, nhưng cho đến tận giờ người ta vẫn kể về chuyện đó.”

“Đúng vậy thật,” Ted nói. “Tôi không thể nói chính xác tôi đã được nghe về câu chuyện đó thường xuyên đến mức nào đâu. Mẹ tôi đã quên mất bà chỉ to cao bằng nửa cha tôi thôi, và bà đã cố gắng hạ bệ ông.”

“Suýt nữa đã thành công rồi đấy chứ. Tối đó bà ấy chẳng khác nào con mèo hoang, tôi có thể nói với các vị như vậy,” Skeet nói. “Tôi và vợ cũ của Dallie không tài nào ngăn cản vụ ẩu đả đó được.”

“Chuyện không giống như người ta vẫn kể lại đâu,” Dallie nói.

“Chuyện đúng y sì như người ta vẫn kể lại đấy,” Kenny nhét điện thoại di động vào túi sau khi đã kiểm tra tình hình vợ xong xuôi.

“Sao cậu biết chứ?” Dallie càu nhàu. “Hồi đó cậu mới chỉ là một thằng nhóc, và thậm chí cậu còn chẳng có ở đó. Thêm nữa, cuộc đời cậu cũng đã gắn liền với bãi đỗ xe Roustabout còn gì. Giống như cái đêm Công nương Emma tức giận với cậu và lấy trộm xe của cậu ấy. Cậu đã phải chạy đuổi theo cô ấy suốt dọc đường quốc lộ còn gì.”

“Cũng chẳng tốn nhiều thời gian để bắt kịp cô ấy,” Kenny nói. “Ngày ấy vợ tôi không phải

tay lái giỏi.”

“Đến giờ vẫn không phải,” Ted nói. “Tài xế chạy chậm nhất trong vùng đấy. Mới vừa tuần trước, cô ấy đã gây nên một vụ tắc nghẽn ra trò trên đường Stone Quarry. Đã có ba người gọi điện phàn nàn với tôi rồi.”

Kenny nhún vai. “Cho dù tất cả chúng ta có mất công như thế nào chẳng nữa thì cũng chẳng thể thuyết phục cô ấy rằng biển báo giới hạn tốc độ mà chúng ta cắm trên đường chỉ đơn thuần mang tính đề nghị lịch sự thôi.”

Cả buổi tối cứ trôi qua như thế, năm người bọn họ giúp Skipjack tiêu khiển bằng những câu chuyện phiếm vui vẻ quen thuộc của cánh mày râu, trong khi Spencer, như cô đã được đề nghị gọi ông ta theo cách đó, chìm đắm vào cuộc trò chuyện với một thái độ vừa thích thú vừa phảng phất vẻ kiêu căng. Ông ta thích được chiều chuộng bởi những người nổi tiếng này; thích cái ý nghĩ rằng, ông ta có thứ mà họ muốn, thứ mà ông ta có quyền nắm chặt trong tay. Ông ta kéo chiếc khăn ăn lên miệng để lau vết sốt barbecue. “Ở thị trấn này, các anh có những cung cách khác lạ thật.”

Ted ngả người vào lưng ghế, vẻ thoải mái hơn bao giờ hết. “Chúng tôi không bị cản trở bởi nhiều thói quan liêu, chằng chịt vậy rồi. Người dân quanh đây chẳng thấy có gì ý nghĩa trong mọi thứ thủ tục hành chính. Nếu chúng tôi muốn làm chuyện gì đó, chúng tôi cứ thế mà làm thôi.”

Spencer mỉm cười với Meg. “Theo tôi thấy, tôi sắp được nghe một thứ chính trị bọc đường rồi đây.”

Đã qua một lúc lâu rồi. Cô đã mệt rã rời và không mong muốn gì ngoài việc được cuộn mình trong căn gác xép của dàn đồng ca ngủ một giấc. Sau màn caddy tai hại ngày hôm nay, cô đã phải tiêu tốn thời gian còn lại trong ngày để đẩy xe đồ uống. Thật không may, sếp trực tiếp của cô là một cậu nhóc như đang phê thuốc với kỹ năng giao tiếp gần như bằng không và hoàn toàn không biết được người tiền nhiệm của cô đã thu xếp khoản nước uống như thế nào. Làm sao mà cô biết được các tay golf nữ của câu lạc bộ đã bị nghiện món trà đá giảm béo Arizona và phát khùng cả lên khi món đó không đợi sẵn họ khi đến lỗ thứ mười bốn. Tuy nhiên, thế vẫn chưa tệ bằng việc cạn sạch món Bud Light. Trong một trường hợp đáng tò mò về sự tự lừa dối bản thân của số đông, các tay golf nam có cân nặng quá cỡ của câu lạc bộ có vẻ đã rút ra kết luận rằng từ light nhẹ ở đây có nghĩa là họ có thể uống nhiều gấp đôi. Lẽ ra cứ nhìn vào bụng mình là họ phải nhận ra họ đã lập luận sai lầm, nhưng dường như không phải vậy.

Tuy nhiên, phần đáng ngạc nhiên nhất của ngày hôm nay chính là cô không quá căm ghét những chuyện đó. Đáng lẽ cô phải thấy ghét cay ghét đắng vì phải làm việc tại một câu lạc bộ vùng quê, nhưng cô lại thích được ở ngoài trời, cho dù cô có không được phép lái xe trên khắp vùng sân đấu theo cách cô muốn và buộc phải đỗ xe lại nếu không phải ở lỗ mười bốn thì cũng là lỗ mười lăm. Và không bị sa thải cũng là một động lực đáng kể.

Spencer tìm cách lén lút nhìn xuyên từ trên xuống dưới cái áo được cô chỉnh sửa lại từ một trong những tấm lụa dài cô mặc cho bữa tiệc trước lễ cưới, và giờ đang được cô mặc kèm với quần jean. Suốt cả buổi tối, ông ta sờ soạng cô, ve vuốt xương cổ tay cô, mơn trớn vai cô, eo cô, lấy cớ tò mò về đôi hoa tai của cô để biện minh cho việc sờ mó thùy tai cô. Ted nắm bắt hết mọi cử chỉ động chạm đó, và lần đầu tiên kể từ khi họ gặp nhau, anh có vẻ vui sướng vì có cô ở bên. Spencer rướn đến sát sàn sạt. “Tôi đang trong thế tiến thoái lưỡng

nan đấy, cô Meg a.”

Cô dịch gần vào Kenny hơn; suốt cả tối nay cô làm thế mãi, cho đến lúc cô gần như đã ngồi hẳn vào lòng anh rồi. Anh có vẻ chẳng để ý tới, dường như đã quá quen với việc bị cánh phụ nữ bập vào nên giờ chẳng buồn quan tâm nữa. Nhưng Ted thì lại để ý, và anh muốn cô ở yên tại chỗ, đứng tại nơi Skipjack có thể sờ soạng cô. Vì nụ cười dễ chịu của anh chẳng hề thay đổi nên cô cũng chẳng hiểu tại sao mình lại biết điều này, nhưng cô biết thế, và lần sau khi gặp riêng anh, cô sẽ phải bảo anh hãy thêm cái danh “đất gái” vào bản lý lịch nghề nghiệp hoành tráng, ấn tượng của anh.

Spencer nghịch nghịch các ngón tay cô. “Tôi đang cân nhắc đến hai khu bất động sản ngon lành; một khu nằm ở ngoại ô San Antone, một thành phố có rất nhiều hoạt động thương mại. Khu đất còn lại thì nằm ở giữa đồng không mông quạnh.”

Ted không thích chơi trò mèo vờn chuột. Cô biết thế vì anh càng ngả người sâu hơn vào ghế, điềm tĩnh hết mức. “Nơi hoang vu đẹp nhất mà người ta từng thấy,” anh nói.

Và người ta muốn phá hủy nó bằng một cái khách sạn, một khu căn hộ cao cấp, những đường lãn bóng được tủa tót và những bãi cỏ xanh nhân tạo. “Đừng quên là có một đường bay cách thị trấn chưa tới hai mươi dặm.” Tay Kenny sờ chiếc điện thoại.

“Nhưng ngoài ra chẳng còn gì khác để mà tính đến,” Spencer nói. “Không có các cửa hàng thời trang cao cấp cho các quý bà quý cô. Không có các câu lạc bộ đêm hay cửa hàng sang trọng.”

Skeet gãi gãi cằm, móng tay cào lên lớp râu lởm chởm màu xám. “Tôi không thấy đó là bất lợi lớn gì. Như thế thì chỉ có nghĩa là mọi người sẽ tiêu nhiều tiền cho khu nghỉ dưỡng của ông hơn.”

“Họ sẽ đến chỗ ông khi không muốn vào Wynette hưởng thụ bầu không khí mang đậm sắc thái thị trấn nhỏ của Mỹ,” Ted nói. “Chẳng hạn như Roustabout đấy. Đây mới là một thứ ra trò; chẳng thể tìm thấy ở đây mấy cái sừng bá láp treo trên tường để giả như một chi nhánh nhượng quyền của một thương hiệu toàn quốc. Tất cả chúng ta đều biết những người giàu có coi trọng đến mức nào sự độc nhất, có một không hai.”

Một nhận xét thú vị xuất phát từ một triệu phú. Cô chợt nhận ra rằng quanh chiếc bàn này, ngoại trừ cô ra, tất cả mọi người đều thuộc hạng giàu nứt đố đổ vách. Ngay cả Skeet Cooper ắt hẳn cũng tích được vài triệu đô từ đủ khoản tiền thưởng mà ông ta kiếm được nhờ làm caddy cho Dallie.

Spencer nắm cổ tay Meg. “Cùng khiêu vũ nào, cô Meg. Tôi phải hoạt động chút để tiêu tốn lượng mỡ thừa của bữa tối nay.”

Cô không muốn nhảy với ông ta, và mượn cơ phải lấy khăn ăn, cô rút tay ra. “Thực lòng tôi không hiểu sao ông lại nóng lòng muốn xây dựng một khu nghỉ dưỡng đến thế. Ông đã đang điều hành một công ty lớn rồi còn gì. Việc gì phải làm cho cuộc sống của ông thêm phần phức tạp như thế?”

“Có một số chuyện, số mệnh đã định sẵn để một người đàn ông phải hoàn thành.” Nghe chẳng khác gì một lời thoại trích từ một bộ phim điện ảnh dở ẹt của cha cô. “Cô đã bao giờ nghe nhắc đến một người tên là Herb Kohler chưa?”

“Tôi không nghĩ là mình biết.”

“Công ty Kohler. Chuyên về ống nước. Đối thủ đáng gờm nhất của tôi.”

Cô không mấy để tâm đến các thiết bị phòng tắm, nhưng ngay cả cái tên Kohler cũng có phần quen thuộc với cô, cô bèn gật đầu.

“Herb sở hữu Câu lạc bộ Mỹ ở Kohler, Wisconsin, cùng với bốn trong số những sân golf đẹp nhất miền Trung Tây. Ở Câu lạc bộ Mỹ, mỗi phòng đều được lắp đặt hệ thống ống nước hiện đại nhất. Thậm chí còn có cả một bảo tàng hệ thống đường ống nước. Năm nào nơi này cũng được xếp đầu bảng.”

“Herb Kohler là một nhân vật quan trọng,” Ted nói với một vẻ thành thật đến độ cô gần như đã đảo tròn mắt. Có phải cô là người duy nhất nhìn thấu con người anh hay không? “Chắc chắn ông ta đã tự biến mình thành một huyền thoại trong thế giới golf.”

Và Spencer Skipjack muốn vượt lên trên đối thủ. Chính vì vậy ông ta mới coi trọng chuyện xây dựng khu nghỉ dưỡng này như thế.

“Tệ quá, Herb lại không xây dựng sân golf của ông ta ở nơi người ta có thể chơi quanh năm được,” Dallie nói. “Bang Wisconsin vốn lạnh chết đi được.”

“Bởi vậy tôi đã đủ khôn ngoan để lựa chọn Texas,” Skipjack nói. “Hồi nhỏ, tôi từ Indiana xuống đây khá thường xuyên để thăm họ ngoại. Tôi luôn cảm thấy thoải mái như ở nhà tại bang Ngôi sao Cô đơn. Là ở Texas chứ không phải Indiana.” Ông ta hướng sự chú ý quay trở lại với Meg. “Cho dù tôi có xây dựng ở đâu, chắc chắn cô phải nhấn bố cô là lúc nào tôi cũng sẵn lòng mời ông ấy tới chơi.”

“Tôi sẽ nhấn lại.” Người cha vận động viên của cô vẫn đam mê môn bóng rổ, và nhờ mẹ cô, giờ ông còn thích cưỡi ngựa như một thú chơi tao nhã nữa, nhưng cô không tài nào hình dung nổi cảnh ông swing một cây gậy golf.

Hôm nay, cô đã gọi điện nói chuyện riêng với cả bố lẫn mẹ, nhưng thay vì xin họ gửi tiền, cô chỉ thông báo cô đã kiếm được một công việc tuyệt vời trong ngành dịch vụ khách hàng tại một câu lạc bộ địa phương có tiếng tăm ở Texas. Mặc dù không nói cô là người điều phối các hoạt động, nhưng cô cũng không dính chính khi mẹ cô suy ra như thế và nói thật tuyệt vời xiết bao vì cuối cùng Meg đã kiếm được một bến đỗ thích hợp cho những tài năng thiên bẩm của cô. Cha cô thì quá đỗi vui mừng vì cô đã tìm được việc làm.

Cô không thể giữ im lặng về chuyện này thêm được nữa. “Liệu có bất kỳ ai trong các vị nghĩ đến chuyện để yên cho mảnh đất đó không? Ý tôi là, chẳng lẽ thế giới này thật sự cần thêm một sân golf nữa để ăn mòn thêm các nguồn tài nguyên thiên nhiên của chúng ta sao?”

Cái nhú mày của Ted gần như không thể nhận ra được. “Những không gian giải trí xanh giữ cho con người mạnh khỏe.”

“Chết tiệt, đúng như vậy đấy,” Spencer nói trước khi Meg có thể nhắc đến các tay golf và món Bud Light của họ. “Ted và tôi đã thảo luận về vấn đề này rất nhiều lần rồi.” Ông ta đẩy ghế ra sau. “Đi nào, cô Meg. Tôi thích bài hát này.”

Có lẽ Spencer đang khoác cánh tay cô, nhưng Meg dám thề rằng cô cảm thấy bàn tay vô

hình của Ted đẩy cô đi cho tới tận sàn nhảy.

Spencer là một vũ công không tồi, và bài hát có giai điệu nhanh, vậy nên mọi thứ bắt đầu trở nên ổn thỏa. Nhưng đến khi một bài ballad vang lên, ông ta kéo cô sát đến nỗi khóa thắt lưng của ông ta tì hẳn vào bụng cô, chưa kể đến một thứ còn gai mắt hơn. “Tôi không biết chuyện gì đã khiến tình hình tài chính của cô lâm vào cảnh khó khăn,” Spencer dụi vào tai cô. “Nhưng cô hoàn toàn có thể nhờ ai đó chăm sóc cho tới khi cô có thể độc lập trở lại.”

Cô hy vọng cô đã không đoán đúng điều ông ta đang ám chỉ, nhưng có vẻ như cái chứng cứ phía dưới khóa thắt lưng của ông ta đã chứng tỏ quả là ông ta có ý như thế thật.

“Này, tôi không nói đến những chuyện sẽ khiến cô không thoải mái đâu nhé,” ông ta nói. “Chỉ là hai người chúng ta dành chút thời gian bên nhau thôi.” Cô chủ tâm vấp vào chân ông ta. “Ồi. Tôi phải ngồi xuống thôi. Hôm nay tôi đã bị rộp cả chân lên rồi.”

Không còn lựa chọn nào khác, Spencer đành theo cô quay trở lại bàn. “Cô ấy không theo kịp tôi,” ông ta làu bàu.

“Tôi dám cá là chẳng mấy người có khả năng đó đâu,” thị trưởng Nịnh Hót nói.

Spencer kéo ghế lại gần hơn và vòng tay quanh vai cô. “Tôi vừa nảy ra một ý tưởng tuyệt vời, cô Meg ạ. Tối nay hãy bay tới Vegas đi. Cả anh nữa, Ted. Gọi một cô bạn gái đến rồi đi cùng chúng tôi nhé. Tôi sẽ báo cho phi công của tôi.”

Ông ta đoán chắc họ sẽ bằng lòng nên với tay tìm điện thoại di động, và vì chẳng ai trong mấy người đàn ông ngồi quanh bàn có bất kỳ động thái nào để can ngăn ông ta, cô nhận ra chính mình phải tự làm việc đó. “Xin lỗi, Spencer. Ngày mai tôi còn phải làm việc.”

Ông ta nháy mắt với Ted. “Đâu có nhiều việc cho cô làm ở một câu lạc bộ miền quê chứ, và tôi dám cá là Ted có thể thuyết phục ông chủ của cô để cho cô nghỉ phép đôi ngày. Anh nghĩ sao, Ted?”

“Nếu anh ấy không làm được thì tôi sẽ nói cho,” Dallie nói, ném cô cho bầy sói.

Kenny góp phần. “Để tôi cho. Tôi rất sẵn lòng gọi điện.”

Từ cái đầu cắm trên cái cổ cao của mình, hai mắt Ted nhìn cô không chớp, anh lặng thinh không nói. Cô chằm chằm nhìn lại, giận dữ đến độ gằn như cháy cả da. Gần đây cô đã kiên nhẫn chịu đựng rất nhiều, nhưng cô sẽ không chịu đựng chuyện này.

“Vấn đề là...” Cô lướt qua một số âm tiết. “Tôi không hẳn là hoa chưa có chủ. Trên khía cạnh cảm xúc.”

“Như thế nào?” Spencer hỏi.

“Chuyện... phức tạp lắm.” Cô đang bắt đầu cảm thấy buồn nôn. Tại sao cuộc sống lại không thể đi kèm với một nút tạm dừng nhỉ? Hơn bất kỳ thứ gì khác, nó chính là thứ cô hiện giờ đang cần, vì nếu không có cơ hội để suy nghĩ cho thấu đáo chuyện này, cô sẽ nói ngay thành lời điều đầu tiên nảy ra trong tâm trí, điều ngu ngốc nhất, nhưng lại một lần nữa, không có nút tạm dừng. “Ted và tôi.”

Chai bia của Ted va đánh cạch một cái vào răng anh. Kenny ngẩng phắt đầu lên. Spencer có vẻ bối rối. “Sáng nay cô vừa nói hai người không phải một đôi còn gì.”

Cô kéo miệng nhoeo thành một nụ cười. “Chúng tôi không phải,” cô nói. “Vẫn chưa. Nhưng tôi có hy vọng.” Từ này mắc vào cổ họng cô như một khúc xương. Cô vừa xác nhận hết thảy mọi điều mà người ta vẫn tin về động cơ ngăn cản đám cưới của cô.

Nhưng Kenny đã ngả lưng trở lại ghế, có vẻ thích thú nhiều hơn là có ý kết tội. “Ted luôn làm thế này với cánh phụ nữ. Chúng tôi chẳng ai có thể hình dung được là bằng cách nào nữa.”

“Chắc chắn tôi cũng không thể.” Bó Ted ném sang cô một ánh mắt khác thường. “Đứa trẻ chất phác nhất trần đời.”

Nở một nụ cười uể oải, Ted nghiêng răng ken két nói từng chữ. “Sẽ không có chuyện đó đâu, Meg.”

“Rồi thời gian sẽ trả lời thôi.” Giờ đây đã nhận thấy cô chọc cho anh giận dữ đến mức nào, cô bèn đổ thêm dầu vào lửa, bất chấp những ẩn ý sâu xa hơn của nó. “Tôi vốn có tai tiếng hay ngã lòng trước những người đàn ông xấu xa nhất mà.”

Cô dừng một lát cho ý tứ này có thời gian thấm thấu. “Nói thế không có nghĩa Ted không phải người hoàn hảo đâu nhé. Rõ ràng là hơi quá hoàn hảo ấy chứ, nhưng... sức hút đâu phải lúc nào cũng theo logic chứ.”

Đôi lông mày rậm rịt của Spencer nhíu lại sát nhau. “Chẳng phải vừa mới tháng trước anh ấy đã chuẩn bị sẵn sàng kết hôn với con gái của tổng thống hay sao?”

“Cuối tháng Năm,” cô nói. “Và Lucy là bạn thân nhất của tôi. Vụ đó đúng là tan tành triệt để, chắc ông đã biết thế từ báo chí rồi nhỉ.” Ted quan sát cô, nụ cười dễ chịu đóng đinh tại chỗ, một sợi dây thần kinh mỏng manh giật giật nơi khóe mắt. Cô bắt đầu tự mua vui cho bản thân. “Nhưng Lucy chưa bao giờ là người phụ nữ thích hợp với anh ấy. Nhờ có tôi, giờ thì anh ấy đã nhận ra điều đó, và thực lòng mà nói, nếu tôi không quá đắm đuối đến mức này thì hẳn thái độ biết ơn của anh ấy đã khiến tôi ngại ngùng lắm.”

“Lòng biết ơn?” Giọng Ted vang lên như thép đã được tôi qua lửa.

Cút xuống địa ngục với nó đi. Cô duyên dáng vẫy tay và bắt đầu vận dụng hết mọi kỹ năng học được từ người cha biên kịch - diễn viên để thêm mắm giặm muối cho câu chuyện. “Lẽ ra tôi có thể ra về e lệ và vờ như tôi vẫn chưa toàn tâm toàn ý - và tôi hoàn toàn thật lòng khi nói toàn tâm toàn ý nhé - yêu anh ấy, nhưng từ trước đến nay, tôi vốn không phải dạng phụ nữ thích chơi trò mèo vờn chuột. Có gì là tôi cứ dốc tuột hết ra. Như thế hiệu quả hơn nhiều.”

“Sự chân thành là một phẩm chất đáng ngưỡng mộ,” Kenny nói, công khai tỏ vẻ thích thú.

“Tôi biết mọi người đang nghĩ gì. Rằng có lẽ tôi không thể phải lòng anh ấy nhanh như thế, bởi vì cho dù mọi người có nói gì đi chăng nữa, tôi không phá vỡ đám cưới đó. Nhưng...” Cô ném cho Ted một ánh nhìn si mê. “Với tôi, lần này rất khác. Khác hoàn toàn.” Cô không thể cưỡng lại được việc dốc toàn bộ dầu vào lửa. “Và... Xét từ chuyến viếng thăm vào đêm muộn ngày hôm qua của Ted...”

“Hai người có một chuyến viếng thăm vào đêm muộn hả?” Cha anh hỏi. “Khá lãng mạn, phải vậy không?” Cô nặn ra một nụ cười mơ màng. “Vào lúc nửa đêm. Trong khu vực dành cho dàn đồng ca...”

Ted đứng bật dậy. “Chúng ta khiêu vũ nào.”

Chỉ cần nghiêng đầu sang bên một chút, cô đã trở thành nữ hoàng của những nỗi buồn chất chứa. “Rộp chân.”

“Điều slow thôi,” anh nói bằng giọng êm như tơ. “Cô có thể đứng hẳn lên chân tôi.”

Cô còn chưa kịp xoay sở được cách gì để thoát ra thì Ted đã tóm lấy cánh tay cô, lôi cô về phía sàn khiêu vũ đông nghịt người. Anh kéo cô lại sát người và phải rất kiềm chế để không bóp cổ cô. Ít nhất anh cũng không mang thắt lưng, vậy nên cô không cần phải chịu đựng một cái khóa thắt lưng... hay bất kỳ thứ gì khác chọc vào da thịt cô. Thứ cứng rắn duy nhất ở Ted Beaudine là biểu cảm trong mắt anh. “Cứ mỗi lần tôi tưởng rằng cô không thể gây thêm rắc rối nào nữa, cô lại có cách khiến tôi ngạc nhiên đấy.”

“Thế thì tôi phải làm như thế nào mới được hả?” Cô bật lại “Bay tới Vegas cùng ông ta à? Mà từ lúc nào anh lại kiên thêm cả việc ‘dắt gái’ thế hả?” “Chuyện chẳng đi xa đến mức ấy đâu. Tất cả những gì cô phải làm chỉ là tỏ ra ngoan ngoãn thôi.”

“Việc gì tôi phải làm thế? Tôi ghét thị trấn này, nhớ không? Và tôi không quan tâm liệu cái khu sân golf nghỉ dưỡng ngu ngốc của các anh có được xây dựng hay không. Tôi còn chẳng muốn nó được xây dựng ấy chứ.”

“Vậy tại sao cô lại đi theo chuyện này đến tận bây giờ?”

“Bởi vì tôi cạn túi rồi. Để nhét thức ăn vào cái dạ dày của tôi ấy.” “Đấy là lý do duy nhất à?”

“Tôi không biết... Có vẻ như làm thế là đúng đắn. Có Chúa mới biết tại sao. Không giống như mọi người vẫn tưởng, tôi không phải con mụ lẳng lơ xấu xa. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ sẵn lòng biến mình thành gái điếm để phục vụ lợi ích của tất cả các anh.”

“Tôi chưa bao giờ nói cô xấu xa.” Anh ta dám cả gan tỏ vẻ bị tổn thương.

“Anh biết thừa ông ta chỉ có hứng thú với tôi vì cha tôi mà thôi,” cô rít lên. “Ông ta là một gã bé nhỏ mang cái tôi khổng lồ. Được quan quần bên những người nổi tiếng, thậm chí là với một kẻ tôm tép như tôi thôi, cũng khiến ông ta cảm thấy ông ta là người quan trọng. Nếu không phải vì cha mẹ tôi, ông ta đã chẳng buồn liếc nhìn tôi lấy hai lần.”

“Tôi không dám chắc về chuyện đó đâu.”

“Thôi đi, Ted. Chắc chắn tôi không thuộc kiểu người sẽ trở thành gái bao cho bọn giàu có.”

“Điều đó thì đúng.” Vẻ thương cảm dạt dào như sông như suối khiến giọng nói của anh mềm hẳn. “Thông thường gái bao là những cô nàng tốt bụng khiến ta hài lòng khi ở với họ.”

“Chắc hẳn đây là một phát ngôn đúc rút từ kinh nghiệm bản thân rồi. Nhân tiện, anh có thể là Chúa Toàn Năng trên sân golf, nhưng anh khiêu vũ dở tệ. Để tôi cho.”

Anh bước hụt một bước, và nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, như thể cuối cùng cô cũng khiến anh ngạc nhiên, mặc dù cô không thể hình dung nổi tại sao, và cô ném trả đòn tấn công.

“Tôi có ý này này. Sao anh và người yêu không bay tới Vegas cùng Spencer nhỉ? Tôi dám chắc hai người bọn anh có thể mang đến cho ông ta khoảng thời gian vui vẻ.”

“Chuyện đó thực sự khiến cô khó chịu à?”

“Chuyện anh phản bội Lucy ấy hả?Ồ, đúng vậy. Ngay bây giờ cô ấy vẫn đang đắm chìm trong cảm giác tội lỗi. Và đừng có mơ tưởng dù chỉ một giây thôi là tôi sẽ không cung cấp cho cô ấy đầy đủ những chi tiết nhớp nhúa về các hoạt động ngoại khóa của anh ngay khi hai chúng tôi có cơ hội trò chuyện lâu với nhau.”

“Tôi nghi ngờ chuyện cô ấy sẽ tin cô đấy.”

“Tôi không hiểu nổi tại sao ban đầu anh lại cầu hôn cô ấy.”

“Tình trạng độc thân đã khiến tôi giậm chân tại chỗ,” anh nói. “Tôi đã sẵn sàng bước vào giai đoạn tiếp theo của cuộc đời mình, và để làm thế, tôi cần một người vợ. Một ai đó nổi bật. Con gái Tổng thống là một sự lựa chọn hoàn hảo đáp ứng được đầy đủ mọi yêu cầu.”

Anh đã từng yêu cô ấy bao giờ chưa? Dù chỉ là một chút xíu thôi? “Cô điên đấy à? Ngay từ đầu chuyện này đã mang tính giả dối rồi.”

Có điều gì đó nói cho cô biết anh đang tung hỏa mù, nhưng trò đi guốc trong bụng mà cô vẫn áp dụng suốt cả tối nay đã không còn tác dụng. “Hắn phải khó cho anh lắm,” cô nói. “Ngài Hoàn Hảo bên ngoài. Ngài Quý Sứ bên trong.”

“Chẳng khó đến mức ấy đâu. Đâu có nhiều người sáng suốt bằng cô chứ.”

Nụ cười mỉm ung dung của anh lướt khắp người cô, và một chút gì đó - hầu như không thể nhận thấy, quá mờ nhạt đến độ gần như chẳng đáng để ý đến, nhưng vẫn đang hiện diện ở đó - đập vào những đầu dây thần kinh của cô. Không phải tất cả mọi đầu dây thần kinh. Chỉ một vài thôi. Những đầu dây thần kinh nằm ở đâu đó phía dưới rốn cô.

“Khốn kiếp!” anh bật thốt, diễn tả thành lời một cách hoàn hảo các cảm xúc của cô.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy cái gì đã thu hút sự chú ý của anh. Người tình tóc nâu xinh đẹp của anh đang lả lướt đến bên Spencer.

Ted bỏ Meg lại, chậm bước trở lại bàn, từng bước đi chậm rãi đầy chủ tâm khiến Meg không khỏi ngạc nhiên vì anh chẳng hề để lại dấu chân nào trên mặt sàn. Anh dừng phắt lại đúng lúc người tình của anh chìa tay ra với vị khách của họ.

“Xin chào. Tôi là Torie Traveler O'Connor.”

Chương 9

Torie Traveler O'Connor?

Meg nhớ lại đoạn hội thoại cô nghe lỏm được tối hôm trước giữa Ted và Kenny. Người tình đã có chồng của Ted là em của Kenny.

Giọng Texas của Torie lè nhè ám rượu. “Tôi nghe nói hôm nay ông đã san phẳng chín hố cuối, Spencer. Ông không phiền nếu tôi gọi ông là Spencer chứ? Tôi phải gặp người đàn ông đã khiến những cậu chàng này cháy túi.”

Spencer có vẻ nhất thời chết lặng. Thật dễ nhận ra Torie có thể gây được ấn tượng như thế nào với những đường nét không tì vết, những sóng tóc sẫm màu và đôi chân dài bó chặt trong chiếc quần jean siêu đắt đỏ. Một bộ ba chiếc bùa bằng bạc nhỏ treo lủng lẳng trên cổ áo khoét sâu, một viên kim cương khổng lồ lấp lánh trên bàn tay trái, và hai viên kim cương khác, cũng to chẳng kém gì, tỏa sáng lung linh trên tai cô ta.

Kenny cau mày nhìn cô ta. Đứng cạnh nhau, vẻ ưa nhìn vượt trội của họ cho thấy rõ ràng họ là hai anh em. “Sao em không ở nhà chăm lo cho các con của em hả?”

“Bởi vì cuối cùng chúng cũng ngủ rồi. Phải mất hai viên Xanax được giấu rất khéo trong mấy gói Twinkies, nhưng ôi chà... Bọn quái vật.”

“Chúng nhớ cha mà,” Kenny nói. “Người duy nhất có ảnh hưởng tích cực một cách lâu dài lên cuộc đời chúng.”

Torie toét miệng cười. “Ngày mai anh ấy sẽ về.” Cô ta huých vào anh trai mình. “Em vừa nói chuyện với Công nương Emma đấy. Cô ấy bảo tay cô ấy chẳng bị sao cả, và nếu anh gọi cho cô ấy thêm một lần nữa là tối nay cô ấy sẽ không cho anh yêu đương đâu đấy.” Cô ta hôn lên má Ted. “Này, chào ngài thị trưởng. Nghe đồn hôm nay anh chơi tệ lắm.”

“Ngoại trừ một điểm eagle và mấy điểm birdie,” anh cô ta nói. “Trận đấu khi gió nhất mà em từng được chứng kiến đấy.”

Cô ta đảo mắt nhìn quanh tìm chỗ ngồi, và không nhận ra ghế nào còn trống, bèn vất vẻo trên đùi phải của Ted. “Quái thật. Bình thường anh chơi ổn định lắm mà.”

“Spencer đã dọa tôi sợ đấy,” Ted nói với vẻ chân thành tội độ. “Tôi chưa từng chơi với ai có điểm thấp 7 xuất sắc đến thế.”

Kenny ngả người vào lưng ghế. “Hôm nay ở đây có nhiều chuyện thú vị lắm đấy, Torie. Meg vừa tâm sự với Spencer về mối tình đơn phương của cô ấy dành cho Ted. Ai mà biết được chứ, nhỉ?”

Torie trợn tròn mắt ngạc nhiên, nhưng gần như ngay lập tức toát lên vẻ ngóng đợi. Ngay lúc đó Meg đã hiểu. Cho dù Torie có ngồi thẳng bằng như một con báo mỡ màng chuyên ăn thịt đàn ông trên đùi Ted và quàng tay lên vai anh, Meg vẫn biết họ không phải tình nhân. Cô không biết đích xác mối quan hệ giữa họ là gì, hay tại sao họ lại bị bắt gặp ở cùng nhau trong căn phòng xa hoa ở khách sạn trong khi Torie chỉ có độc một cái khăn tắm quấn quanh người, hay tại sao tối đó Torie lại hôn anh lúc ở trong xe của anh. Dẫu rằng mọi

bằng chứng đều chỉ ra điều ngược lại; và dấu cho chính miệng Ted có nói gì đi chăng nữa cô vẫn biết một cách chắc như đinh đóng cột rằng hai người này không hề có quan hệ riêng tư thân mật với nhau.

Torie nhấp một ngụm bia từ trong cốc của Ted và hướng sự chú ý sang phía Meg. “Tôi chẳng bao giờ chán nghe chuyện của cánh phụ nữ, đặc biệt là những câu chuyện dính dáng đến đám đàn ông. Nếu không phải đuổi theo mấy đứa con thì tôi dám thề là ngày nào tôi cũng sẽ đọc một cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Vậy ra cô vừa thổ lộ đấy à; nói cho Ted biết cô cảm thấy thế nào?”

Meg cố tỏ vẻ đáng tin. “Tôi tin vào sự chân thành.”

“Cô ấy khá chắc chắn rằng cậu ấy sẽ thay đổi tình cảm,” Kenny nói.

Torie trả bia lại cho Ted nhưng mắt vẫn không rời khỏi Meg. “Tôi rất ngưỡng mộ sự tự tin của cô đấy.”

Meg dang hai tay, lòng bàn tay mở ra. “Có lý gì mà anh ấy lại không thay đổi tình cảm chứ? Cứ nhìn tôi mà xem.”

Cô những tưởng sẽ được nhận vài tiếng cười khẩy, ấy thế nhưng chẳng có gì cả. “Thú vị đấy,” Torie nói.

“Chẳng thú vị gì đâu,” Ted đẩy chai bia ra ngoài tầm với của Torie.

Torie nhìn thấy đôi hoa tai triều Tống của Meg. “Hắn là anh vẫn chưa nghe nhắc đến kế hoạch mới mà mẹ kế của em đề ra nhằm kiếm tiền sửa chữa thư viện.”

“Shelby chẳng đả động đến kế hoạch nào với anh hết,” Ted nói. Torie phẩy tay ngắt lời anh. “Chắc chắn chẳng sớm thì muộn sẽ có người cho anh biết về nó thôi. Ủy ban vẫn chưa định liệu xong chi tiết kế hoạch.” Ted liếc nhìn Kenny. “Công nương Emma có nói gì với anh về chuyện này không?”

“Không hề.”

Torie đang có một sứ mệnh phải hoàn tất, và cô sẽ không đời nào bỏ ngỏ nó quá lâu. “Sự chân thành của cô thú vị thật đấy, Meg. Nói một cách chính xác thì bắt đầu từ lúc nào cô nhận ra cô phải lòng Ted vậy? Trước hay sau khi Lucy bỏ rơi anh ấy?”

“Thôi đi,” Ted nhẹ nhàng nói.

Torie hếch cái mũi đẹp như tạc lên. “Em có nói chuyện với anh đâu. Cứ hễ đả động đến chuyện gì dính đến phụ nữ là anh lại bỏ qua hết những chi tiết hay ho.”

“Sau khi cô ấy bỏ đi,” Meg nói, và rồi, một cách cẩn trọng hơn, “thực ra thì chẳng còn gì để nói về vấn đề này nữa. Tôi vẫn đang hy vọng... tôi đang cố loay hoay tìm hiểu những vấn đề của Ted.”

“Nhắc cho tôi biết những vấn đề đó là gì với,” Torie nói. “Ted hoàn hảo thế cơ mà.” Một tiếng thở hỗn hển khẽ trượt qua khỏi đôi môi bóng láng của cô. “Ôi, Chúa ôi, Teddy... Không phải vấn đề đó đấy chứ! Anh đã bảo với chúng tôi là Viagra hữu dụng lắm cơ mà.” Cô nghiêng người về phía Spencer, thậm chí vẻ giả tạo, “Ted đang phải kiên cường chiến

đấu với bệnh rối loạn cương dương.”

Skeet bị sặc bìa. Kenny phá lên cười. Dallie nhăn mặt, còn Spencer nhú mày. Ông ta không biết đích xác liệu có phải Torie đang đùa hay không, và ông ta không thích cái cảm giác đứng ngoài cuộc. Meg lần đầu tiên nảy sinh mối thông cảm, không phải dành cho Spencer mà là cho Ted, anh chàng lúc này trông vẫn điềm tĩnh như thường, mặc dù rõ ràng không phải như vậy. “Torie chỉ đùa thôi, Spencer,” Meg đảo mắt đầy khoa trương. “Cô ấy thực sự, thực sự chỉ đùa thôi.” Và rồi, với vẻ hối lỗi giả tạo. “Ít nhất cũng là theo những gì tôi nghe được.”

“Thôi được, đủ rồi.” Ted gằn như hất văng Torie ra khi anh đứng dậy khỏi ghế và chộp lấy cổ tay cô. “Khiêu vũ nào.”

“Nếu muốn khiêu vũ, em sẽ mời anh trai em,” Torie bật lại “Ai đó không có hai cái chân trái ấy.”

“Anh đâu có tệ đến mức đó,” Ted nói.

“Cũng chẳng kém đâu.”

Kenny giới thiệu với Spencer. “Em gái tôi là người phụ nữ duy nhất ở Wynette - có lẽ trên toàn vũ trụ - từng nói cho Ted biết sự thực về kỹ năng khiêu vũ thiếu thiện nghệ của cậu ấy. Những người khác thì chỉ nháy mắt giả vờ như cậu ấy là Justin Timberlake. Nhận thật đấy.”

Mắt Ted lướt qua mắt Meg, chỉ trong thoáng chốc, trước khi anh quay người kéo Torie về phía chiếc máy hát tự động.

Spencer dõi mắt theo hai người. “Em gái anh là một phụ nữ khác thường.” “Nói tôi nghe thử xem nào.”

“Cô ấy và Ted có vẻ thật sự thân thiết.”

“Torie là người bạn khác giới thân nhất của Ted từ hồi cậu ấy còn bé,” Kenny nói. “Tôi thì thế đấy, cô ấy là người phụ nữ duy nhất dưới sáu mươi tuổi chưa từng yêu cậu ấy.”

“Chồng cô ấy không lấn cấn trước tình bạn của họ à?”

“Dex á?” Kenny mỉm cười. “Không. Dex khá tự tin.”

Ted có vẻ đang thuyết giảng thay vì khiêu vũ, và khi anh cùng Torie quay trở lại bàn, anh đã túm hần lấy một cái ghế trống và ép cô ngồi cách xa Spencer hết mức. Nhưng thế cũng chẳng ngăn nổi Torie khoe khoang các lợi thế của Wynette để được coi là vị trí hoàn hảo cho một khu sân golf nghỉ dưỡng, cố gắng vẽ ra cho Spencer thấy nó giá trị đến mức nào, mời ông ta tới tham dự tiệc mừng Quốc khánh tại nhà mẹ kế cô vào hôm thứ Hai và ép ông ta tham gia cuộc thi golf vào chiều thứ Bảy. Ted có vẻ khổ sở và vội thông báo anh và Kenny sẽ tham gia cùng họ. Torie liếc nhìn Meg, và ánh mắt ranh mãnh của cô đã lý giải tại sao Ted lại muốn giữ cô tránh xa Skipjack như vậy. “Meg sẽ lại làm caddy cho Ted nữa chứ, đúng không?”

Cả Ted lẫn Meg đều đồng thanh. “Không!”

Nhưng Kenny, vì một lý do nào đó không tài nào hiểu được, đã quyết định rằng đây quả là một ý hay, cộng thêm việc Spencer tuyên bố cuộc thi sẽ giảm mất nửa phần thú vị nếu thiếu Meg, vậy là dòng chữ máu đã được viết trên tường.

Khi Spencer biến mất vào phòng vệ sinh nam, cuộc trò chuyện trở nên nghiêm túc hơn. “Đây là chuyện em không hiểu nổi này,” Torie nói với Ted. “Hồi mùa xuân vừa rồi, người của Spencer đã làm rõ rằng ông ta đã loại Wynette và quyết định chọn San Antone. Rồi một tháng trước, không có bất kỳ lời báo trước nào, ông ta bất thành linh tuyên bố Wynette đã quay trở lại cuộc đua. Em rất muốn biết chuyện gì đã khiến ông ta thay đổi suy nghĩ.”

“Dân San Antone cũng ngạc nhiên chẳng kém chúng ta đâu,” Ted nói. “Họ cứ tưởng họ đã giải quyết xong xuôi chuyện này rồi.”

“Tệ cho họ quá nhỉ.” Torie vẫy tay chào ai đó phía bên kia phòng. “Chúng ta cần vụ này hơn họ.”

Khi đến lúc ra về, Dallie khăng khăng đòi đưa Spencer về khách sạn, vậy nên thành ra Meg phải ngồi một mình trên chiếc Benz của Ted. Cô đợi cho tới khi họ đã ra đến đường cao tốc rồi mới phá vỡ bầu không khí im lặng. “Anh không lãng nhãng với em gái của Kenny.”

“Tôi nên nói với cô ấy thế thì hơn.”

“Và anh chưa bao giờ phản bội Luce.”

“Cô muốn nói sao cũng được.”

“Và...” cô quan sát cách đôi tay anh thoải mái tựa lên bánh lái và tự hỏi liệu có bao giờ con người quyền rũ này gặp phải bất kỳ khó khăn nào không, “nếu anh muốn tôi tiếp tục hợp tác trong vụ Spencer, mà tôi đảm bảo là anh muốn như thế đấy, thì chúng ta cần phải hiểu nhau đã.”

“Ai nói là tôi cần cô hợp tác.”

“Ồ, anh cần đấy, đúng vậy.” Cô cào tay lên tóc. “Thật thú vị, phải không, vì Spencer lại ấn tượng đến mức nào với cha tôi và thành ra là cả với tôi. Tất nhiên cũng là sự sỉ nhục mẹ tôi nữa, xét đến việc bà ấy là nhân vật quyền lực đến mức nào trong ngành, chưa kể bà còn là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế giới nữa chứ. Tuy nhiên, Spencer có nói là ông ta treo ảnh bà trên tường phòng ngủ, và rõ ràng ông ta bị tôi mê hoặc, cho dù là vì lý do biến thái nào cũng được. Điều đó đồng nghĩa với việc tôi đã không còn là một món nợ mà giờ đã thành một gia tài, còn anh, bạn thân mến, cần phải nỗ lực hơn nữa để làm tôi vui lòng, bắt đầu bằng món tiền boa rẻ mặt lúc chiều. Hôm nay Spencer đã cho Mark một trăm đô đấy.”

“Mark không làm Spencer mất ba lô cộng thêm những cú đánh tệ hại mà tôi chẳng đếm hết nổi. Nhưng được thôi. Ngày mai tôi sẽ boa cho cô một trăm. Cô làm tôi mất lỗ nào tôi sẽ trừ năm mươi đô lỗ đó.”

“Tôi làm anh mất lỗ nào thì trừ mười đô lỗ đó, thỏa thuận vậy nhé. Nhân tiện, tôi không quá hứng thú với kim cương và hoa hồng, nhưng nếu có một tài khoản miễn phí ở cửa hàng tạp hóa thì cũng không phải là không được hoan nghênh đâu.”

Anh ném cho cô ánh mắt thánh thiện quen thuộc. “Tôi cứ tưởng cô quá kiêu hãnh để lấy

tiền của tôi chứ.”

“Nếu lấy của anh thì đúng vậy. Còn kiếm được nó ư? Chắc chắn là không rồi.”

“Leo được lên vị trí này thì Spencer không ngốc đâu. Tôi không nghĩ là ông ta lại tin cái câu chuyện kỳ quái của cô về mối si mê không được đền đáp mà cô dành cho tôi đâu.”

“Ông ta nên tin thì hơn, vì tôi sẽ không để gã đàn ông đó đặt móng vuốt lên tôi lần nữa đâu, cho dù có vì hết thủy mọi khu sân golf nghỉ dưỡng trên trái đất cũng không, và tình cảm không thể cưỡng nổi dành cho anh chính là lý do bào chữa cho tôi.”

Anh nhượng mày nhìn cô, rồi rẽ vào con đường hẹp tối đen dẫn tới nơi trú ngụ tạm thời của cô. “Có lẽ cô nên cân nhắc lại. Ông ta trông khá ưa nhìn đấy, lại còn giàu có nữa. Thành thật mà nói, ông ta có thể là câu trả lời cho những cầu nguyện của cô đấy.”

“Nếu có gắn bảng giá lên những chỗ mà cánh đàn ông thèm thuồng trên người tôi, tôi cũng sẽ tìm một người mua trông ngon lành hơn.”

Ted thích câu nói này, và đến lúc họ dừng xe trước nhà thờ, anh vẫn đang toét miệng cười. Cô mở cửa bên ghế phụ để bước ra ngoài. Anh vòng tay vắt lên lưng ghế của cô và nhìn cô bằng ánh mắt cô không thể dò thấu. “Tôi đoán là tôi sẽ được mời vào trong,” anh nói. “Nếu xét đến tình cảm mãnh liệt mà cô dành cho tôi nhỉ?”

Ánh đèn xe của anh trùm lên cô, đôi mắt màu hổ phách như rót ra một thứ thần dược chỉ mình anh có, trộn giữa sự chăm chú mê say, sự thấu hiểu tuyệt đối, sự trân trọng sâu sắc và sự tha thứ cho mọi tội lỗi của cô.

Anh đang hoàn toàn chơi khăm cô.

Cô buông một tiếng thở dài bi kịch. “Tôi phải loại bỏ được sự hoàn hảo như thuộc về thế giới khác của anh thì mới có thể bắt đầu nghĩ đến chuyện phối bầy trước anh khía cạnh quyến rũ của mình.”

“Quyến rũ như thế nào?”

“Ngoài sức mong đợi.” Cô bước ra khỏi xe. “Tạm biệt, Theodore. Chúc anh có những giấc mơ ngọt ngào.”

Cô leo lên cầu thang tới cửa nhà thờ trong ánh đèn pha soi đường. Khi lên đến đầu cầu thang, cô nhét chìa vào ổ khóa và luồn vào trong. Nhà thờ bao bọc cô. Tối tăm, trống rỗng, cô đơn.

Cô trải qua ngày hôm sau với chiếc xe đẩy phục vụ đồ uống, yên ổn, không bị sa thải, một chuyện được cô coi như thành tích lớn nhất, vì cô vẫn không thể cưỡng lại được mà nhấc nhử vài tay golf ném những chai đồ uống quái dị của họ vào trong thùng tái chế thay vì sọt rác. Bruce Garvin, cha của Kayla bạn Birdie, đặc biệt tỏ ra thù địch, và Meg ngờ là nếu không có thái độ quan tâm của Spencer Skipjack, hẳn cô đã chẳng thể tiếp tục phục vụ ở đây. Cô cũng lấy làm cảm kích sâu sắc vì có vẻ như vẫn chưa thấy có ai loan tin về lời thổ lộ tình yêu giả dối của cô dành cho Ted. Có vẻ như các nhân chứng trong tối qua đã quyết định giữ im lặng, một phép màu trong một thị trấn nhỏ.

Cô chào con gái Birdie, Haley, khi cô nàng vào quầy thức ăn nhanh lấy đá lạnh và bổ sung

nước uống trên xe đẩy. Haley hẳn là đã động tay động chân vào đường nối trên chiếc áo thun nhân viên, hoặc nếu không cô nàng đã đổi với ai đó nhỏ người hơn, vì đường nét hai bầu ngực của cô đang lộ lộ ra ngoài.

“Hôm nay ngài Collins chơi đấy,” cô nói, “và ông ta rất khoái Gatorade, vậy nên hãy đảm bảo là chị có đủ món này nhé.”

“Cảm ơn vì lời khuyên nhé,” Meg chỉ về phía quầy kẹo. “Chị lấy một ít được không? Chị sẽ ném lên trên đá lạnh để xem liệu có bán được không.”

“Ý kiến hay đấy. Và nếu tình cờ gặp Ted, chị chuyển lời hộ là em cần nói chuyện với anh ấy nhé?”

Meg thành tâm mong rằng cô không tình cờ đụng phải anh.

“Anh ấy tắt điện thoại rồi,” Haley nói, “và hôm nay đúng ra em phải đi mua hàng tạp phẩm cho anh ấy.”

“Em mua hàng tạp phẩm cho anh ấy?”

“Em chạy việc vặt cho anh ấy mà. Bưu kiện nữa. Xử lý những việc anh ấy không có thời gian tự làm.” Cô bé nhấc mấy cái xúc xích nóng ra khỏi nồi hấp. “Hẳn là em đã nói với chị em là trợ lý riêng của anh ấy mà.”

“Đúng vậy. Em đã nói thế.” Meg che giấu sự buồn cười. Cô đã lớn lên bên các trợ lý riêng, và họ không chỉ làm mỗi nhiệm vụ chạy việc vặt.

Tối đó khi về nhà, cô mở hết các cửa sổ, lấy làm mừng vì không cần phải giấu giếm giếm nữa, rồi xuống con lạch bơi một lúc. Sau đó, cô khoanh chân ngồi trên sàn, nghiên cứu những món trang sức vô chủ mà cô được ép lấy từ hộp đồ thất lạc của câu lạc bộ. Cô thích làm việc cùng trang sức, và vài ngày trước cô vừa nảy ra một ý định mơ hồ. Cô lấy cái kim tháo phan hãm cũ kỹ cô đã tìm thấy trong tủ bếp ra và bắt đầu tách một chiếc vòng cầu may rẻ tiền.

Một chiếc xe hơi dừng lại bên ngoài, và một lúc sau, Ted thong thả bước vào, trông vừa tùy tiện vừa chói lọi trong chiếc quần màu xanh hải quân và áo thể thao màu xám nhàu nhĩ.

“Chưa nghe đến chuyện gõ cửa bao giờ à?” Cô hỏi.

“Chưa nghe đến chuyện xâm nhập bất hợp pháp bao giờ à?”

Anh mở cổ áo, để lộ cái hõm sâu r ám nắng phía dưới cổ họng. Cô nhìn chăm chăm vào nó một lúc lâu quá mức, rồi chọc mạnh vào cái móc gắn với khoen vòng. “Hôm nay tôi đã nhận được tin nhắn của Lucy.”

“Tôi không quan tâm.” Anh đã bước vào sâu hơn trong phòng, mang theo mùi hương thánh thiện tinh chất phát buồn nôn.

“Cô ấy vẫn không nói cho tôi biết cô ấy đang làm gì hay đích xác đang ở đâu.” Cái kim trượt ra. Cô nhăn mày bóp ngón tay. “Cô ấy chỉ nói là cô ấy không bị tên khủng bố nào giam giữ hết và tôi không nên lo lắng.”

“Nhắc lại nhé. Không quan tâm.”

Cô mút ngón tay. “Có đấy, anh có quan tâm đấy, mặc dù không phải theo cách quan tâm của phần lớn các chú rể bị bỏ rơi. Lòng kiêu hãnh của anh bị tổn thương, nhưng có vẻ như trái tim anh thậm chí chẳng sưng lên, chứ đừng nói gì đến chuyện bị tan vỡ.”

“Cô chẳng biết gì về trái tim tôi hết.”

Mong muốn phản bác lại dai dẳng bám lấy cô, và khi cô một lần nữa đưa ánh mắt tránh khỏi cái cổ áo để mở đáng ghét kia, cô nhớ lại mẩu thông tin đã thu thập được từ Haley. “Anh không cảm thấy xấu hổ khi làm một người đàn ông ở tuổi anh mà vẫn còn sống cùng cha mẹ à?”

“Tôi không sống cùng cha mẹ.”

“Cũng tương tự thôi. Anh có một ngôi nhà trong cùng khu đất.” “Đó là một khu đất lớn, và họ thích ở cạnh tôi.”

Không giống cha mẹ cô, chỉ chục đá cô ra khỏi cửa. “Ngọt ngào làm sao,” cô nói. “Bà mẹ nổi tiếng có ôm anh ngủ mỗi tối không?”

“Không, trừ phi tôi yêu cầu. Mà hoàn cảnh cô đâu có cho phép cô lôi chuyện bà mẹ nổi tiếng ra làm trò đùa.”

“Thực vậy. Nhưng tôi đâu có sống cùng mẹ mình.” Cô không thích anh đứng lù lù phía trên cô, vậy nên cô nhắc người rời khỏi sàn và thông thả tiến tới món đồ nội thất duy nhất hiện diện trong phòng khách, cái ghế nâu bọc da xấu tệ đã bị Ted bỏ lại. “Anh muốn gì?”

“Chẳng muốn gì cả. Chỉ thư giãn thôi.” Anh bước tới bên cửa sổ, lướt ngón tay cái dọc theo mép cửa.

Cô ngồi vắt vẻo trên tay ghế. “Chắc hẳn cuộc sống của anh cũng không dễ dàng gì. Anh có thực sự làm việc không? Ý tôi là ngoài cái được gọi là công việc của thị trưởng ấy.”

Câu hỏi của cô có vẻ làm anh thích thú. “Tất nhiên tôi có làm việc chứ. Tôi có một cái bàn, một cái gọt bút chì và đủ thứ.”

“Ở đâu?”

“Chỗ bí mật.”

“Rất phù hợp để tránh xa cánh phụ nữ?”

“Tránh xa tất cả mọi người.”

Cô ngẫm nghĩ một lúc. “Tôi biết anh đã phát minh ra một kiểu hệ thống phần mềm hiệu quả nào đó giúp anh kiếm được cả núi tiền, nhưng tôi không nghe nói nhiều về nó. Anh làm công việc dạng gì vậy?”

“Một công việc sinh lợi.” Anh vội nghiêng đầu về áy náy. “Xin lỗi. Đó là một từ lạ lẫm mà cô sẽ không hiểu đâu.”

“Đồ xấu tính.”

Anh mỉm cười chăm chăm nhìn quạt trần. “Không tin nổi ở đây lại nóng thế, mà mới là ngày đầu tiên của tháng Bảy thôi đấy. Khó mà hình dung được nó sẽ còn khó chịu đến mức nào.” Anh lắc đầu, vẻ chân thật như một vị thánh. “Tôi đã định lắp hệ thống điều hòa cho Lucy, nhưng giờ mới thấy mừng vì đã không làm vậy. Nếu phải chất thêm cả đồng fluorocarbon đó vào không khí thì sẽ làm cô thức trắng cả đêm mất. Cô có bia không?”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Tôi còn chẳng đủ tiền mua sữa để cho vào ngũ cốc nữa kia.”

“Cô đang được miễn phí tiền thuê nhà ở đây đấy,” anh chỉ ra vấn đề. “Tối thiểu cô cũng phải trừ bia trong tủ lạnh để mời bạn bè chứ?”

“Chúng ta có phải bạn bè đâu. Anh chỉ là kẻ phá quấy thôi. Anh đến đây có việc gì?”

“Nơi này thuộc quyền sở hữu của tôi đấy, nhớ không? Đâu phải cứ có việc tôi mới được đến đây.” Anh chìa mũi chiếc giày lười dù đã cũ nhưng rất đắt giá về phía món nữ trang nằm trên mặt sàn. “Cái gì đây?”

“Món nữ trang giả nào đó.” Cô quỳ xuống và bắt đầu gom nó lại. “Hy vọng cô không trả tiền để mua nó. Quan điểm về cái đẹp mỗi người mỗi khác nhỉ, tôi đoán vậy.”

Cô ngược mắt nhìn anh không chớp. “Nơi này có địa chỉ bưu chính không?” “Tất nhiên là có rồi. Sao cô lại muốn biết?”

“Tôi muốn biết mình sống ở đâu, thế thôi.” Cô còn cần nhận một vài thứ đã được đóng gói sẵn trong tủ ở nhà. Cô tìm thấy một mẫu giấy và viết lại địa chỉ anh cho cô. Cô hát đầu về phía cửa ra vào nhà thờ. “Trong lúc anh còn ở đây, anh bật nước nóng lên được không? Tôi phát mệt vì phải tắm nước lạnh rồi.”

“Bên tôi cũng chẳng khá hơn gì.”

Cô mỉm cười. “Không thể có chuyện anh vẫn trong cơn dư chấn sau ba tháng kiêng sex của Lucy được?”

“Chết tiệt, nhưng phụ nữ các cô đúng là thích buôn chuyện.”

“Tôi đã bảo cô ấy đó là ý kiến ngu ngốc mà.” Cô ước gì cô đủ độc ác để tung tin Lucy đã kiếm được một người tình rồi.

“Cuối cùng chúng ta cũng đồng nhất quan điểm ở một chuyện,” anh nói.

“Tuy nhiên...” Cô quay đi cất món nữ trang. “Ai mà chẳng biết ở Wynette anh muốn có cô nàng thiếu não nào mà chẳng được. Tôi không thực sự hiểu anh có gì khó khăn trong việc tìm bạn tình chứ.”

Anh nhìn cô như thể cô vừa gia nhập Câu lạc bộ Những kẻ ngu ngốc.

“À phải rồi,” cô nói. “Đây là Wynette, còn anh là Ted Beaudine. Nếu anh xử một người trong số họ, vậy thì anh sẽ phải xử tất cả bọn họ.”

Anh toét miệng cười.

Cô định chọc giận chứ không phải mua vui, vậy nên cô quát thêm một đòn nữa. “Thật tệ là tôi đã nhầm về anh và Torie. Mỗi tình vụng trộm với một phụ nữ đã có gia đình sẽ giải quyết vấn đề cho anh. Cũng tốt chẳng kém gì kết hôn với Lucy.”

“Cô nói thế là có ý gì?”

Cô duỗi chân ra và tựa lưng vào hai tay. “Không phải chịu những cơn điên tình đầy phiền nhiễu của các cô nàng. Anh biết đấy. Ví dụ như một tình yêu đích thực và đam mê chân thành ấy.”

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc, đôi mắt hổ cô không thể dò thấu. “Cô nghĩ Lucy và tôi không có đam mê?”

“Không có ý xúc phạm gì đâu... thôi được, có lẽ cũng hơi xúc phạm tí xíu, nhưng tôi thực lòng không tin là anh có dây thần kinh đam mê đấy.”

Là một người trần tục bình thường thì hẳn đã thấy bị xúc phạm rồi, nhưng Thánh Theodore thì không. Anh chỉ đơn thuần lộ vẻ trầm ngâm. “Để tôi hiểu cho đúng nhé. Một kẻ bại trận như cô đang phân tích tôi đấy à?”

“Điểm nhìn mới thôi.”

Anh gạt đầu. Trầm ngâm suy nghĩ. Rồi anh làm một chuyện rất không phù hợp với phong cách Ted Beaudine. Anh nheo mắt lại và quét lên người cô cái ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Bắt đầu từ đỉnh đầu rồi trượt xuống cơ thể cô trên đường đi nấn ná chỗ này một tí, chỗ kia một chút. Miệng cô. Ngực cô. Bắp đùi cô. Lưu lại phía sau những cơn lốc ham muốn nhỏ.

Nổi kinh hoàng tột độ vì không đủ sức miễn dịch trước sức ảnh hưởng của anh hối thúc cô hành động, và cô nhảy bật lên khỏi sàn nhà. “Có cố cũng vô ích, ngài B. ạ. Trừ phi, tất nhiên, anh trả tiền.”

“Trả tiền?”

“Anh biết đấy. Một cốc hai mươi đô trên bàn trang điểm khi xong chuyện. Oái... Tôi không có bàn trang điểm. Ôi chà, thế là đi tong ý tưởng đó.”

Cuối cùng cô cũng chọc tức anh thành công. Anh sải bước vào căn phòng phía sau, hoặc để bật nước nóng, hoặc để làm nổ tung nơi này lên. Cô thực lòng hy vọng là trường hợp đầu tiên.

Không lâu sau, cô nghe tiếng cửa hậu đóng, và sau một lúc nữa, xe của anh lăn bánh. Cô thấy thất vọng một cách kỳ lạ.

Cuộc đấu bốn người diễn ra vào ngày hôm sau. Ted và Torie đấu với Kenny và Spencer.

“Hôm qua tôi phải đến Austin,” Spencer nói với Meg. “Và cứ mỗi khi nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp nào, tôi lại nghĩ đến cô.”

“Ái chà, vì sao?”

Ted lén lút huých cô một cú. Spencer hất đầu ra phía sau và bật cười. “Cô thật ấn tượng, cô Meg ạ. Cô có biết cô khiến tôi liên tưởng đến ai không?” “Tôi hy vọng là Julia Roberts thời trẻ.”

“Cô khiến tôi liên tưởng đến chính tôi, thế đấy.” Ông ta chỉnh lại cái mũ Panama trên đầu. “Trong đời tôi đã phải đương đầu với rất nhiều thử thách, nhưng tôi luôn xử lý ổn thỏa hết.”

Ted vỗ mạnh vào lưng cô. “Meg của chúng tôi là thế đấy.”

Tới lúc họ tiến đến khu lỗ thứ ba, cô đã héo hon vì nóng, nhưng vẫn vui mừng vì được ở ngoài trời. Cô buộc mình phải cố hết sức để tỏ ra là một caddy hoàn hảo, ngoài ra còn phải bắn cho Ted những cái liếc mắt ngưỡng mộ mỗi khi Spencer lộ vẻ nồng nhiệt quá mức.

“Cô có thôi đi không?” Ted nói khi hai người họ ở ngoài tầm nghe. “Anh bận tâm gì chứ?”

“Khó chịu lắm, thế thôi,” anh than phiền. “Cứ như bị bẫy vào một thế giới ảo ấy.”

“Lẽ ra anh phải quen với những ánh mắt ngưỡng mộ rồi chứ?”

“Từ cô thì không.”

Chẳng mấy chốc mà đến cả Meg cũng thấy rõ rằng Torie là một vận động viên đáng gờm, nhưng đến chín lỗ cuối, cô đột nhiên bắt đầu trượt các cú đánh nhẹ vào lỗ. Ted không bao giờ đánh mất vẻ ung dung quyến rũ, chỉ mãi tới tận khi ở một mình với Meg, anh mới xác nhận mối nghi ngờ của cô rằng Torie đang cố tình làm thế. “Lỗ golf cách chưa tới 10 xăng ti mét,” anh càu nhàu, “vậy mà Torie lại đánh lượn quanh miệng lỗ. Spencer có thể ở lại đây nhiều tuần. Chỉ có kẻ điên mới cho rằng tôi sẽ để ông ta thắng mọi trận đấu.”

“Hiển nhiên chính bởi vậy nên Torie mới đánh trượt cú đó.” Ít nhất cũng phải có ai đó ngoài cô ra hiểu được cái tôi của Spencer chứ. Cô liếc nhìn xung quanh, tìm cái bịt vừa dùng trước đó mà có vẻ như cô đã để sai chỗ. “Chú tâm vào bức tranh toàn cảnh đi, ngài thị trưởng. Nếu anh quyết tâm hủy hoại môi trường của thị trấn bằng dự án này, anh nên tỏ thái độ giống Torie và nỗ lực hơn nữa để khiến Spencer vui vẻ.”

Anh phớt lờ sự châm chọc của cô. “Xem ai đang nói đến chuyện phải khiến Spencer vui vẻ này. Cô chẳng thương tích gì nếu tỏ ra tử tế hơn với ông ta đâu. Xin thế là tôi sẵn sàng trình diễn một màn tranh cãi giữa chốn công cộng với cô để ông ta biết được chính xác niềm đam mê cô dành cho tôi đã không được đền đáp đến mức nào.”

Anh thực hiện một đường gậy đánh cát dài trên lỗ, ném gậy về phía cô và sải bước đi.

Nhờ Torie, Spencer và Kenny thắng chệnh một lỗ. Sau đó, Meg đến phòng thay đồ nữ, vốn trên nguyên tắc nhân viên không được phép dùng, nhưng vì nó được trang bị cả một biển mệnh mông những sản phẩm chăm sóc cá nhân đã bị thiếu vắng một cách đáng buồn trong bộ sưu tập đồ của cô, vậy nên dù sao đi nữa cô vẫn sử dụng nó. Khi cô đang vã nước mát lên khuôn mặt đỏ bừng vì nóng, Torie bước đến cạnh cô bên bồn rửa. Không giống Meg, có vẻ như hơi nóng chẳng ảnh hưởng gì tới Torie, và cô chỉ đơn thuần tháo cái mũ lưỡi trai ra để siết chặt lại mái tóc buộc kiểu đuôi ngựa, sau đó nhìn quanh để chắc chắn phòng thay đồ không có ai. “Vậy thật ra đã có chuyện gì giữa cô và Ted vậy?”

“Ý cô là sao? Lẽ nào cô chưa nghe tin đồn rằng tôi đã loại bỏ Lucy để có thể độc chiếm anh

ấy?”

“Tôi thông minh hơn vẻ ngoài nhiều đấy. Và cô không thuộc dạng phụ nữ sẽ phải lòng một anh chàng vẻ cơ bản đang ghét cay ghét đắng cô.”

“Tôi không nghĩ anh ấy còn căm ghét tôi nhiều như trước nữa. Giờ nó giống với sự kinh tởm thường tình hơn.”

“Thú vị thật.” Torie lắc tung mái tóc dài, sau đó lại túm nó lại.

Meg vớ lấy một chiếc khăn lau từ chồng khăn trên bệ rửa và hứng nó dưới làn nước mát. “Có vẻ như cô không ghét tôi. Sao vậy ở thị trấn này ai cũng ghét tôi cả.”

“Tôi có lý do của mình.” Cô thả sợi dây thun trở về vị trí. “Nhưng nói thế không có nghĩa là tôi không sẵn sàng móc mắt cô ra nếu tôi thật lòng tin rằng cô là mối đe dọa đối với Ted.”

“Tôi đã phá tan tành cuộc hôn nhân của anh ấy, nhớ không?”

Torie hờ hững nhún vai.

Meg quan sát cô, nhưng Torie không bộc lộ gì thêm.

Meg lấy chiếc khăn lạnh chà lên gáy. “Vì chúng ta vẫn đang trò chuyện chân thành như thế này, tôi lấy tò mò không biết chồng cô sẽ cảm thấy thế nào khi biết cô gần như khóa thân trong phòng khách sạn cùng Ted nhỉ?”

“Ôi, Dex chẳng lấy làm phiền vì cái khoản khóa thân đó đâu; tôi vừa mới tắm xong mà, nhưng anh ấy không thích Ted hơn tôi như thế, kể cả là khi tôi đã chỉ ra rằng tôi chỉ là một người ngoài cuộc vô tội.”

Cô biến mất vào buồng vệ sinh gần nhất, vẫn không ngừng nói. “Dex cáu điên lên và tuyên bố với Ted rằng anh ấy cấm tiết chuyện hôn hít. Tôi bảo Dex là tôi mong anh ấy đặt lệnh cấm đó sang những khoản khác đi, vì đầu cho tôi ngờ rằng trong những khoản khác Ted mới là một tay cự phách chứ trò hôn hít này tầm phào quá, nhưng lúc ấy vẫn buồn cười quá thể. Đến lúc đó Dex bảo anh ấy sẽ cho tôi thấy thế nào mới gọi là vui, và nếu cô hiểu chồng tôi thì cô sẽ cười phá lên với cách của anh ấy mất, nhưng Dex vẫn đang cáu kỉnh vì vài tuần trước, tôi vừa lập mưu để khiến anh ấy ở nhà trông con trong khi tôi lại đi cùng Ted để kiểm tra thiết bị GPS anh ấy mới lắp cho chiếc xe tải của anh ấy. Dex muốn tự mình kiểm tra cơ.”

Hắn đó chính là cái đêm Meg bắt gặp họ ở cùng nhau. Cô càng lúc càng tò mò về Dexter O'Connor. “Vậy ra chồng cô đã biết cô ở một mình trong phòng khách sạn với Ted?” Cô tóm lọ thuốc chống nắng. “Cô hẳn phải có một người chồng rất biết thấu hiểu.”

Bồn cầu được xả nước. “Cô nói một mình nghĩa là sao? Dex đang tắm đấy chứ. Đó là phòng chúng tôi. Ted chỉ tạt ngang thôi.”

“Phòng vợ chồng cô? Tôi cứ tưởng cô sống ở Wynette.”

Torie bước ra khỏi buồng vệ sinh và nhìn cô với vẻ thương hại thoáng qua. “Chúng tôi có bọn trẻ, Meg ạ. Bọn - trẻ. Hai đứa con gái bé bỏng tuyệt vời mà tôi yêu thương bằng cả trái tim, nhưng rõ ràng chúng rất giống tôi, bởi vậy nên cứ vài tháng một lần, Dex và tôi phải

tìm cách trốn đi, chỉ hai chúng tôi thôi.” Cô rửa sạch tay. “Thỉnh thoảng chúng tôi thu xếp một kỳ nghỉ cuối tuần dài ngày ở Dallas hay New Orleans. Tuy nhiên, thường là qua đêm trong khách sạn.”

Meg còn nhiều câu hỏi nữa, nhưng cô cần phải cất gậy cho Ted và thu thập tiền bo của mình.

Cô tìm thấy anh đang đứng nói chuyện cùng Kenny bên cửa hàng dụng cụ đánh golf. Khi cô lại gần, anh thò tay vào trong túi. Cô nín thở. Có thể là cô đã làm mất hai cái bịt vừa mới dùng của anh, nhưng cô không làm anh bị mất điểm ở lỗ nào, và nếu gã keo kiệt kia...

“Của cô này, Meg.”

Cả một tờ một trăm đô. “Oa,” cô thì thầm. “Tôi cứ tưởng tôi phải mua bàn phần để trong phòng ngủ xong thì mới kiếm được từng này tiền chứ.” “Đừng quen với nó quá,” anh nói. “Thời gian cô làm caddy cho tôi đã hết rồi.”

Đúng lúc đó, Spencer từ trong cửa hàng dụng cụ bước ra cùng một phụ nữ trẻ ăn mặc theo phong cách công sở, với váy đen không tay, ngọc trai và túi xách Birkin xanh sẫm. Cô ta cao và đầy đặn, mặc dù còn lâu mới được tính là béo. Cô ta có những đường nét mạnh mẽ, khuôn mặt dài với đôi lông mày sẫm màu tuyệt đẹp, cái mũi uy quyền và khuôn miệng đầy đặn tràn trề nhục cảm. Những đường highlight nhẹ làm sáng lên mái tóc nâu sẫm cụp thành những lọn tóc thẳng dài ôm lấy khuôn mặt cô. Mặc dù trông mới gần ba mươi tuổi, cô ta vẫn toát lên vẻ tự tin của một người phụ nữ già dặn hơn, đồng thời lộ rõ sự tự tin về ngoại hình quyến rũ của một cô gái trẻ vốn quen với việc đạt được mọi thứ theo cách của mình.

Skipjack vòng tay quanh người cô ta. “Ted, cậu đã gặp Sunny rồi đấy, nhưng tôi không nghĩ là các vị còn lại đã biết cô con gái xinh đẹp của tôi.”

Sunny nhanh nhẹn bắt tay mọi người, nhắc lại từng cái tên và khóa nó vào trong trí nhớ, bắt đầu với Kenny, rồi Torie, đánh giá Meg... dừng lại khi đến chỗ Ted. “Thật tuyệt vì lại được gặp anh, Ted.” Cô ta quan sát anh như thể anh là miếng thịt ngon lành nhất trên một con ngựa, khiến Meg thấy khó chịu.

“Cũng rất vui vì được gặp lại cô, Sunny.”

Spencer siết tay quanh cánh tay cô ta. “Torie đã mời hai chúng tôi tham dự buổi tiệc lớn mừng Quốc khánh. Một cơ hội tốt để gặp thêm người dân địa phương và tìm hiểu về mảnh đất.”

Sunny mỉm cười với Ted. “Nghe có vẻ tuyệt đấy.”

“Cô có muốn chúng tôi qua đón cô không, Meg?” Spencer hỏi. “Torie cũng mời cả cô đấy. Sunny và tôi sẵn lòng tạt ngang.”

Meg ra vẻ thiếu não. “Tiếc quá, tôi còn phải làm việc.”

Ted đâm vào lưng cô. Rất mạnh. “Giá như toàn thể nhân viên của câu lạc bộ đều tận tâm như thế.” Anh kín đáo chuôi ngón tay cái xuống dưới hõm vai cô, am đến đúng vị trí có lẽ là một trong những huyết chí tử chỉ các sát thủ mới biết. “May thay, bữa tiệc của Shelby phải đến chiều muộn mới bắt đầu cơ. Cô có thể đến ngay khi kết thúc công việc.”

Cô cố nở nụ cười yếu ớt, rồi quyết định rằng một bữa ăn miễn phí, sự hiếu kỳ về Sunny Skipjack cùng cơ hội chọc tức Ted có giá trị hơn nhiều so với việc ở một mình thêm một tối nữa. “Được rồi. Nhưng tôi sẽ tự đến.”

Trong lúc này, Sunny cố lắm vẫn không thể rời mắt khỏi Ted. “Anh đúng là một đay tớ trung thành của nhân dân.”

“Tôi chỉ làm hết sức thôi.”

Cô ta mỉm cười, lộ hàm răng rộng hoàn hảo. “Có lẽ chuyện tối thiểu tôi có thể làm là tham gia vào cuộc đấu giá.”

Ted nghiêng đầu. “Cô bảo sao?”

“Cuộc đấu giá ấy,” cô ta nói. “Nhất định tôi sẽ đặt giá.”

“Cô đã đặt tôi vào thế bị động rồi, Sunny.”

Cô ta mở cái túi Birkin và moi ra một tờ rơi màu đỏ thắm. “Sau khi dừng chân ở thị trấn, tôi đã tìm thấy cái này kẹp dưới kính chắn gió chiếc xe tôi thuê.” Ted liếc nhìn tờ rơi. Có lẽ chỉ là tưởng tượng của Meg thôi, nhưng cô nghĩ anh đang sững sờ.

Kenny, Torie và Spence tiến tới gần hơn để nhìn qua vai anh. Spencer ném cho Meg một ánh mắt đầy dò xét. Kenny lắc đầu. “Ý tưởng vĩ đại của Shelby đây mà. Tôi đã nghe bà ấy nói chuyện này với Công nương E., nhưng tôi không bao giờ nghĩ chuyện lại đi đến mức này.”

Torie huýt gió. “Chắc chắn tôi sẽ tham gia đấu giá. Tôi cóc cần quan tâm Dex nghĩ gì.”

Kenny nhú hàng lông mày đen. “Công nương E. chắc chắn sẽ không tham gia đấu giá.”

“Anh nghĩ thế thôi,” em gái anh phản bác. Cô chìa tờ rơi về phía Meg. “Ngó qua xem này. Thật tệ cô lại nghèo quá.”

Tờ rơi được in đơn giản bằng các chữ in đậm màu đen:

GIÀNH ĐƯỢC MỘT KỶ NGHỈ CUỐI TUẦN CÙNG TED BEAUDINE

Cùng chàng độc thân được mến chuộng nhất của Wynette trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần lãng mạn tại San Francisco.

Tham quan, một bữa tối ngon lành, du thuyền lãng mạn ban đêm, và nhiều hơn nữa. Hơn rất nhiều nữa...

Các quý bà quý mến, hãy tham gia đấu giá (tối thiểu 100 đô)

Đã kết hôn! Còn độc thân! Già! Trẻ!

Tất cả đều được hoan nghênh.

Kỳ nghỉ cuối tuần có thể thân thiện (hay thân mật) như bạn mong muốn.

www.weekendwithted.com

Mọi lợi nhuận thu được sẽ dùng để tu sửa Thư viện Công cộng Wynette.

Ted đoạt lấy tờ rơi từ tay cô, sẫm soi một lúc rồi vò nhàu nó trong nắm tay. “Chuyện ngu xuẩn, ngốc nghếch...!”

Meg gõ vào vai anh và thì thầm, “Nếu tôi mà là anh, tôi sẽ mua một cái bàn trang điểm.”

Torie hất đầu ra sau cười phá lên. “Tôi yêu thị trấn này!”

Chương 10

Tối đó, trên đường đi làm về, Meg ghé qua cửa hàng đồ cũ của thị trấn. Cô thích các cửa hàng mang phong cách vintage đẹp đẽ nên đã quyết định rẽ vào. Lại thêm một tờ rơi đỏ treo trên cửa sổ quảng cáo cuộc đua Giành được kỳ nghỉ cuối tuần cùng Ted Beaudine. Cô đẩy cánh cửa gỗ nặng trĩu kiểu cổ. Không gian màu vàng tươi bên trong cửa hàng thoang thoảng mùi mốc, đúng không khí quen thuộc của hầu hết cửa hàng đồ cũ, nhưng đồ đạc được sắp xếp hợp lý, những chiếc rương cổ bàn cổ vừa dùng làm điểm trưng bày vừa được coi như phương tiện chia khu. Meg nhận ra nhân viên đứng quầy là bạn của Birdie, Kayla, cô nàng tóc vàng đã đứng sau bàn tiếp tân khách sạn trong ngày nhục nhã nọ của Meg.

Bộ váy không tay họa tiết rằn ri màu xám với hồng của Kayla hiển nhiên không phải hàng bán lại. Cô ta đi kèm đôi giày gót nhọn và một bộ vòng tay trắng men đen có tua rua. Cho dù sắp đến giờ đóng cửa, lớp trang điểm của cô ta vẫn hoàn hảo không tì vết - đường kẻ mắt, xương gò má đánh phấn tạo khối, đôi môi nâu bóng, hiện thân của nữ hoàng sắc đẹp Texas. Cô ta không buồn ra vẻ không quen biết Meg, và giống như tất cả những người khác trong cái thị trấn ngu ngốc này, chẳng quan tâm gì đến chuyện tỏ ra tế nhị. “Nghe nói Spencer Skipjack đã để mắt đến cô,” cô ta nói trong lúc bước ra khỏi giá nữ trang.

“Nhưng tôi không để mắt đến ông ấy.” Liếc nhanh qua hàng hóa trong cửa hàng, có thể thấy những bộ đồng phục thể thao tẻ nhạt, quần áo đi lễ với những gam màu nhẹ cùng áo nỉ già nua trang trí hình bí ngô Halloween cùng các nhân vật hoạt hình, tất cả đều chẳng hợp mấy với nữ hoàng thời trang này.

“Thế cũng không có nghĩa là cô không thể tỏ ra tử tế với ông ấy,” Kayla nói. “Tôi tử tế với ông ấy đấy chứ.”

Kayla chống tay lên hông. “Cô có ý thức được khu sân golf nghỉ dưỡng ấy sẽ tạo ra bao nhiêu việc làm cho người dân thị trấn này không? Hoặc sẽ mang đến bao nhiêu cơ hội kinh doanh mới?”

Chẳng cần tốn công nhắc đến hệ sinh thái cũng bị nó hủy hoại làm gì. “Hắn là kha khá.”

Kayla nhặt lại một chiếc thắt lưng bị rơi ra khỏi giá. “Tôi biết người dân nơi này không hẳn vui mừng trải thảm chào đón cô, nhưng tôi dám chắc tất cả mọi người sẽ đánh giá cao nếu cô không bám lấy nó làm cái cớ để bêu xấu chúng tôi với Spencer Skipjack. Có một số chuyện quan trọng hơn nhiều so với ôm ấp nỗi oán hận vật vãnh.”

“Tôi sẽ nhớ rõ điều đó.” Đúng lúc quay người rời đi, Meg bất chợt nhìn thấy một thứ, một cái áo sơ mi nam màu xám cùng áo đồng bộ và quần soóc túm eo. Bộ đồ này là phiên bản cải tiến phá cách của phong cách thời trang hè thập niên 1950, và cô bước lại gần để xem cho kỹ hơn. Khi nhìn thấy cái mác, cô không thể tin nổi vào mắt mình. “Đây là đồ Zac Posen.”

“Tôi biết.”

Cô chớp chớp mắt nhìn bảng giá. Bốn mươi đô? Cho một bộ trang phục ba món của nhà thiết kế Zac Posen? Lúc này cô không thừa bốn mươi đô, ngay cả khi vừa nhận được món tiền boa của Ted, tuy nhiên, đây là một món hời không thể tin nổi. Treo ngay cạnh đó là

một bộ váy phong cách đột phá với phần corset phía trên được thiết kế hài hoà giữa gam màu xanh và hồng cam nhạt, nếu còn mới ít nhất cũng phải hai ngàn đô la, nhưng giờ chỉ có giá một trăm. Cái móc mang tên chú cô, Michel Savagar. Cô nghiên cứu những bộ quần áo khác trên giá và phát hiện ra một bộ váy lụa bó màu xanh ánh vàng in hình cái đầu bị kéo dài của một người phụ nữ trong tranh Modigliani, một chiếc áo khoác kiểu origami ấn tượng cùng quần bút chì màu xám thép, thêm một bộ váy ngắn Miu Miu màu đen trắng. Cô lôi một cái áo khoác len nữ tính màu hồng tím được móc hình những bông hoa hồng ra khỏi giá, hình dung nó được đi kèm với áo phông, quần bò và giày thể thao Chuck Taylors.

“Đồ đẹp, đúng không?” Kayla hỏi.

“Rất đẹp.” Meg đặt cái áo len dài về chỗ cũ và lướt ngón tay lên một chiếc áo khoác Nar Rodriguez.

Kayla nhìn cô với ánh mắt gần như tinh quái. “Phần lớn phụ nữ không có thân hình phù hợp để mặc những bộ đồ này. Phải thật cao và gầy mới được.” Cảm ơn mẹ! Meg làm một phép tính nhẩm chớp nhoáng, và mười phút sau, cô bước ra khỏi cửa hàng với chiếc váy ngắn Miu Miu và bộ váy bó Modigliani.

Hôm sau là Chủ nhật. Hầu hết nhân viên đều ăn trưa qua quýt trong phòng caddy hoặc ở một góc bếp, nhưng cô không thích cả hai nơi đó. Thay vào đó, cô thẳng tiến tới bể bơi, mang theo chiếc sandwich bơ lạc cô làm buổi sáng. Lúc đi ngang qua sảnh ăn, cô liếc thấy Spencer, Sunny và Ted đang ngồi bên một cái bàn dưới bóng ô. Sunny đặt tay lên cánh tay Ted, còn Ted có vẻ tuyệt đối mãn nguyện khi để mặc nó ở vị trí đó. Anh đang say sưa nói trong lúc Spencer lắng nghe chăm chú. Không ai để ý thấy cô.

Bể bơi đông nghịt các gia đình đang tận hưởng kỳ nghỉ dài cuối tuần. Ý thức được mình chỉ là một nhân viên thấp kém, cô tìm một chỗ trên bãi cỏ trong góc gần cửa hàng đồ ăn vặt, tách hẳn những người khác. Lúc cô đang ngồi khoanh chân trên bãi cỏ thì Haley xuất hiện, mang theo một cốc nước in logo câu lạc bộ màu xanh. “Em mua cho chị một cốc Coca này.”

“Cảm ơn.”

Haley để xoa mái tóc vừa phải buộc lên theo kiểu đuôi ngựa theo yêu cầu của công việc và ngồi xuống cạnh Meg. Cô đã cởi hết đám cúc trên chiếc áo phông nhân viên màu vàng, nhưng nó vẫn phủ trên ngực cô. “Ngài Clements và các con trai chơi lúc một giờ. Dr Pepper và Bud Light nhé.”

“Tôi thấy rồi.” Sáng nào Meg cũng kiểm tra kỹ lịch chơi với hy vọng cải thiện được tiền boa nhờ việc ghi nhớ những cái tên, khuôn mặt cũng như đồ uống ưa thích của các thành viên. Cô không hẳn được đón chào nồng nhiệt, nhưng chẳng có ai ngoại trừ cha của Kayla, Bruce, đã động đến việc loại bỏ cô, mà theo cô suy đoán, cô còn tồn tại là nhờ mối quan tâm của Spencer Skipjack hơn là từ chất lượng phục vụ của mình.

Haley nhìn chăm chăm chiếc vòng cổ ngắn nằm bên trong cổ áo thun đáng ghét đang để mở của Meg. “Chị có món nữ trang đẹp nhất đấy.”

“Cảm ơn. Tôi vừa làm nó tối qua.” Cô đã làm chiếc vòng cổ nhỏ phá cách bằng cách tập hợp các mẫu nữ trang dùng lại: cái mặt khảm xà cừ từ chiếc đồng hồ Hello Kitty vỡ, mấy hạt thủy tinh hồng nhỏ xíu cô tháo từ chiếc hoa tai lẻ cặp, cộng thêm một con cá bạc trông như thể được tách từ một chùm chìa khóa. Bằng ít keo và dây kim loại, cô xỏ chúng lại thành một món đồ thú vị, phù hợp tuyệt đối với sợi dây lụa đen được cô cắt ngắn lại.

“Chị sáng tạo thật,” Haley nói.

“Tôi thích nữ trang. Mua nó, chế tạo nó, đeo nó. Khi đi du lịch, tôi thường tìm đến chỗ các thợ thủ công địa phương để quan sát họ làm việc. Tôi đã học hỏi được rất nhiều.” Cô ngẫu hứng tháo sợi dây ra. “Này. Chúc vui nhé.”

“Chị tặng nó cho em à?”

“Sao lại không chứ?” Cô buộc chiếc vòng quanh cổ Haley. Vẻ đẹp hiện đại khác thường của nó góp phần làm thanh thoát bộ mặt trang điểm quá lố của cô. “Tuyệt quá. Cảm ơn nhé.”

Món quà đã cởi mở phần nào bản tính dè dặt của Haley, và trong lúc Meg ăn, Haley kể rằng đến mùa thu sẽ nhập học tại trường Cao đẳng Cộng đồng của hạt. “Mẹ muốn em đến Đại học Texas. Vì chuyện này mà mẹ cứ la lối suốt, nhưng em sẽ không đi đâu.”

“Tôi thấy ngạc nhiên vì em không thẳng tiến đến thành phố lớn đấy,” Meg nói.

“Ở đây cũng đâu tệ quá đâu. Zoey và Kayla lúc nào cũng bảo bọn họ thích chuyển tới Austin hay San Antonio, nhưng họ chẳng bao giờ động một ngón tay làm thật đâu.” Cô nhấp một ngụm Coca. “Ai cũng bảo ngài Skipjack bị chị ám rồi.”

“Ông ta bị ám bởi những mối quan hệ nổi tiếng của tôi thôi, và ông ta đeo đuổi kính lãm. Nói riêng giữa chúng ta với nhau thôi nhé, tôi vẫn đang cố đẩy ông ta ra bằng cách nói với ông ta rằng tôi đang yêu Ted.”

Đôi mắt to của Haley mở lớn hơn nữa. “Chị đang yêu Ted?”

“Chúa ơi, không. Tôi khôn ngoan hơn thế nhiều. Để đối phó với ông ta ngay trong tích tắc, tôi chỉ có thể nghĩ được thế.”

Haley dùng mắt cá chân xới một túm cỏ lên. Cuối cùng, cô nói, “Chị đã bao giờ yêu chưa?”

“Tôi cứ tưởng mình đã yêu vài lần rồi, nhưng hóa ra lại không phải. Em thì sao?”

“Trong một thời gian, em đã có tình cảm với anh chàng cùng khóa. Kyle Bascom. Năm sau anh ấy cũng tới trường Cao đẳng Cộng đồng của hạt.” Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường cửa hàng đồ ăn vặt. “Em phải quay lại làm việc đây. Cảm ơn vì chiếc vòng cổ nhé.”

Meg ăn nốt chiếc sandwich, tóm lấy một xe golf trống rỗng đánh xe quay lại điểm phát bóng mười bốn. Đến lúc bốn giờ, sân golf bắt đầu vắng dần, thành ra cô chẳng còn gì khác để làm ngoài trần trở về các thất bại của mình.

Tối đó, khi đậu chiếc Rustmobile trước nhà thờ, cô phát hiện ra một chiếc xe lạ đỗ cạnh bậc thềm. Khi cô bước ra ngoài xe, Sunny Skipjack xuất hiện từ góc rẽ vào khu nghĩa địa. Cô ta đã thay bộ đồ màu vàng cúc vạn thọ mặc lúc ăn trưa thành quần soóc, áo trắng và đeo cặp kính râm đỏ thẫm. “Cô không thấy phiền khi sống ngoài này một mình à?” Cô ta hỏi.

Meg nghiêng đầu về phía nghĩa địa. “Họ khá vô hại mà. Mặc dù có mấy tấm bia đen cũng làm tôi lạnh cả người.”

Sunny tiến lại gần hơn, di chuyển bằng một nhịp đong đưa càng làm nổi bật vòng hông

tròn lẳn và bộ ngực căng tròn của cô ta. Cô ta không thuộc dạng phụ nữ bị ám ảnh vì không có dáng người gầy như que củi, và Meg thích điều đó ở cô ta. Điều khiến cô không thích là thái độ hung hăng ra vẻ cô ta sẵn sàng đi cho đến chết bất cứ kẻ nào dám cả gan đối đầu với mình.

“Tôi sẽ không từ chối một chai bia lạnh đâu,” Sunny nói. “Hai tiếng vừa rồi, tôi đã đi với cha tôi và Ted. Chúng tôi đã lê khắp khu đất Spencer đang tính mua.”

“Không có bia đâu, nhưng tôi có trà đá.”

Sunny không thuộc kiểu người thỏa hiệp với thứ thấp hơn đòi hỏi của mình, vậy nên cô ta từ chối. Đang mong được đi bơi nên Meg quyết định giải quyết nhanh chóng mọi chuyện. “Tôi có giúp gì cô được không? Như thế cô không biết...” Sunny định cảnh báo cô tránh xa cha cô ta ra.

Sunny đợi một lúc lâu quá mức rồi mới trả lời. “Bữa tiệc ngày mai... quy định ăn mặc như thế nào nhỉ? Tôi đoán là cô biết.”

Một cái cơ đến là khập khiễng. Meg ngồi xuống bậc thềm. “Chúng ta đang ở Texas. Cảnh phụ nữ định diện thật bảnh.”

Sunny cơ hồ không để ý. “Sao con gái Jake Koranda lại dừng chân ở một thị trấn tỉnh lẻ như thế này nhỉ?”

Meg có lý do chính đáng để chế nhạo cái thị trấn tỉnh lẻ này, nhưng Sunny chỉ đơn thuần tỏ ra hờn hỉnh thôi. “Tôi muốn thay đổi không khí nên mới rời L.A.”

“Thay đổi khá lớn nhỉ,” Sunny nói.

“Đôi khi thay đổi chính là điều ta cần. Theo tôi nó sẽ giúp chúng ta nhìn nhận cuộc sống của mình theo cách mới.” Và chẳng phải cô đã biến thành một nhà triết học khôn ngoan hay sao?

“Tôi chẳng muốn thay đổi gì ở cuộc sống của mình hết.” Sunny trượt chiếc kính râm đỏ lên trên đỉnh đầu, để hai bên gọng kính đẩy những lọn tóc nâu dài ra khỏi khuôn mặt cô ta và làm lộ rõ những đường nét giống Spencer. Họ có cùng cái mũi nổi bật, bờ môi dày và mùi của quyền lực. “Tôi thích mọi thứ y như cái cách vốn có của chúng. Tôi có chân trong hội đồng quản trị tại công ty của cha tôi. Tôi thiết kế sản phẩm. Đó là một cuộc sống tuyệt vời.”

“Ấn tượng đấy.”

“Tôi có bằng kỹ sư cơ khí và bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh,” cô ta bổ sung, cho dù Meg không hỏi.

“Tuyệt.” Meg nghĩ đến bằng cấp mà cô chẳng có trên bất cứ lĩnh vực nào. Sunny ngồi xuống bậc thềm phía trên cô. “Từ khi đến đây, có vẻ như cô đã khuấy động thị trấn này.”

“Đây là thị trấn nhỏ mà. Dễ bị khuấy động lắm.”

Sunny lau vết bẩn dính trên mắt cá chân hẳn đã dính vào cô ta trong lúc khám phá khu đất. “Cha tôi nói khá nhiều về cô đấy. Ông ấy thích phụ nữ trẻ.” Cuối cùng cô ta cũng đi vào

trọng điểm chuyển viếng thăm ngày hôm nay, và Meg không thể nào vui vẻ hơn được nữa.

“Rõ ràng họ cũng thích ông ấy,” Sunny tiếp tục. “Ông ấy thành đạt, dễ gần và thích vui vẻ. Ông ấy cứ nói về cô suốt, nên tôi biết chắc cô đã thu hút được sự quan tâm của ông ấy. Tôi mừng cho cả hai người.”

“Cô mừng á?” Meg không ngờ tới chuyện này. Cô muốn một đồng minh chứ không phải một bà mai. Cô câu giờ bằng cách tháo dây giày. “Có lẽ tôi đã bị bất ngờ đấy. Cô không lo về... những kẻ đào mỏ à? Có lẽ cô đã nghe tin tôi bị cạn túi rồi.”

Sunny nhún vai. “Cha tôi lớn rồi. Ông ấy có thể tự chăm sóc bản thân. Chuyện cô là một thách thức chỉ càng làm ông ấy thấy cô hấp dẫn hơn thôi.”

Điều Meg không mong muốn nhất chính là việc ấy. Cô bỏ chân khỏi giày, tháo tất ra và cẩn trọng nói, “Thật lòng tôi không hợp với những người đàn ông già hơn đâu.”

“Có lẽ cô nên cho một người trong số đó thử xem sao.” Sunny đứng dậy khỏi bậc thềm và bước xuống ngang chỗ Meg. “Tôi sẽ thắng thắn với cô nhé. Cha tôi đã ly dị mẹ tôi gần mười năm rồi. Ông ấy đã lao động cật lực cả đời, và ông ấy xứng đáng được hưởng niềm vui. Vậy nên đừng lo tôi sẽ cản đường cô. Tôi chẳng có gì lấn tẩn nếu hai người vui vẻ với nhau đâu. Và ai mà biết được chuyện này có thể dẫn tới đâu chứ? Ông ấy chưa bao giờ keo kiệt với những người phụ nữ hẹn hò cùng ông ấy đâu.”

“Nhưng...”

“Hẹn gặp cô ngày mai tại bữa tiệc nhé.” Nhiệm vụ đã hoàn thành, cô ta bèn tiến thẳng tới chỗ chiếc xe cho thuê.

Khi cô ta lái xe đi, Meg bình tĩnh trở lại. Sunny hiển nhiên đã nghe tin về mối tình cảm công khai Meg dành cho Ted, và cô ta không thích nó. Cô ta muốn giữ cho Meg bận rộn với cha cô ta để cô ta rộng đường mà cột Thánh quyền rũ bên cạnh mình. Nếu biết sự thực, cô ta hẳn chẳng lãng phí thời gian làm gì.

Meg không gặp mấy khó khăn để tìm ra tòa dinh thự theo phong cách Maroc nơi Shelby và Warren Traveler đang sống. Theo tin đồn, Kenny và Torie không vui vẻ gì khi cha họ cưới một phụ nữ nhỏ hơn ông ta ba mươi tuổi lại tình cờ là chị em cùng hội nữ sinh của Torie. Ngay cả sự chào đời của đứa em trai cùng cha khác mẹ cũng chẳng xoa dịu được họ, nhưng từ đó đến nay, mười một năm đã trôi qua, cả Kenny và Torie đều đã kết hôn, và dường như mọi chuyện đều đã được tha thứ.

Một đài phun nước khảm những viên đá màu ấn tượng nằm phía trước ngôi nhà được trát vữa màu hoa hồng với mái ngói răng cửa như được bê ra y nguyên từ câu chuyện nghìn lẻ một đêm. Một người phục vụ dẫn cô băng qua một dãy cửa gỗ chạm trổ nằm dưới những ô cửa sổ mái vòm. Lối trang trí nội thất theo kiểu miền quê nước Anh quả là một sự bất ngờ trong một ngôi nhà đậm đặc nét kiến trúc Maroc như thế, nhưng chẳng hiểu sao những tấm vải hoa sắc sỡ, những bức tranh sơn thú và đồ nội thất Hepplewhite tuyền màu trắng được Shelby Traveler lựa chọn lại khá hiệu quả.

Hai cánh cửa khảm những viên đá màu dẫn ra sân hiên với những bức tường trát vữa cao, những chiếc ghế băng dài phủ vải với tông màu rực rỡ, những chiếc bàn họa tiết sắc sỡ chất những chiếc xô đồng tràn lan hoa xanh, trắng, đỏ kết hợp với những lá cờ Mỹ loại nhỏ. Cây cối rợp bóng râm cùng hệ thống làm mát bằng hơi nước giúp khách khứa được

thoải mái dưới hơi nóng buổi chiều muộn.

Meg liếc thấy Birdie Kittle và Kayla đang túm vào một chỗ với người bạn thân của Kayla, Zoey Daniels, hiệu trưởng trường tiểu học của thị trấn. Vài nhân viên câu lạc bộ đang hỗ trợ công tác phục vụ, và Meg vẫy tay chào Haley, lúc này đang bê một khay thức ăn khai vị. Kenny Traveler đứng cạnh một phụ nữ hấp dẫn có mái tóc xoăn nâu óng và gò má bầu bĩnh. Nhờ đã biết từ bữa tiệc trước hôn lễ, Meg nhận ra cô chính là vợ anh, Emma.

Meg tắm rửa trong phòng thay đồ nữ, dùng ít sản phẩm dưỡng tóc để tạo nếp cho mái tóc xoăn, thoa sơn môi và trang điểm mắt, rồi thay bộ váy bó màu xanh ánh vàng mua từ cửa hàng đồ cũ. Với cái đầu phụ nữ bị kéo dẫn trong tranh Modigliani được in trên mặt trước, bộ váy không cần phải đi kèm vòng cổ, nhưng cô vẫn không cưỡng lại được mà đính thêm hai cái vòng nhựa đặc màu tím to cỡ đồng xu vào hai bên hoa tai triều Tống. Sự kết hợp kịch tính giữa cổ điển và hiện đại đã làm tôn lên bức họa Modigliani và mang đến ấn tượng tổng thể vừa hào nhoáng vừa lịch sự. Ông chú Michel của cô hẳn sẽ hài lòng.

Vài mái đầu bắt đầu quay lại khi cô xuất hiện, nhưng cô ngờ rằng không phải bắt nguồn từ cặp hoa tai ngoại cỡ của cô. Cô đã xác định sẵn tinh thần sẽ phải nhận thái độ thù địch từ cánh phụ nữ, nhưng cô không lường trước được những ánh mắt thích thú họ thỉnh thoảng trao cho nhau khi nhìn thấy bộ váy bó của cô. Nó vừa vặn không chệ vào đâu được, lại có vẻ rất hợp với cô, vậy nên cô chẳng thêm quan tâm.

“Tôi có thể lấy giùm cô thứ gì để uống không?”

Cô quay sang, thấy một người đàn ông dong dong tâm quá bốn mươi có mái tóc nâu thẳng hơi rối và đôi mắt xám mênh mang có thể nhìn thấy rất rõ xuyên qua chiếc kính gọng kim loại. Anh ta khiến cô liên tưởng đến một giáo sư dạy văn. “Thạch tín chăng?” cô hỏi.

“Tôi không nghĩ sẽ cần đến nó đâu.”

“Tùy anh thôi.” “Tôi là Dexter O’Connor.”

“Không phải chứ!” Câu nói bật ra trước khi cô có thể ngăn lại được, nhưng cô không thể tin nổi người đàn ông có vẻ sách vở này lại là chồng của Torie Traveler O’Connor quyến rũ. Đây hẳn phải được xem là sự cộc cạch của thế kỷ rồi.

Anh mỉm cười. “Rõ ràng cô đã gặp vợ tôi rồi.”

Meg nuốt nước bọt. “Ờ... Chỉ là...” “Torie là Torie, còn tôi... không được sao?” Anh nhướng mày.

“Chà, ý tôi là... Có lẽ chuyện đó cũng hay, đúng không? Tùy thuộc vào cách anh nhìn nó như thế nào?” Cô vừa xúc phạm vợ anh một cách không chủ tâm. Anh đợi, nụ cười kiên nhẫn nở trên môi. “Tôi không có ý nói Torie không tuyệt vời...” Cô ngập ngừng. “Về cơ bản, Torie là người tử tế duy nhất tôi từng gặp ở thị trấn này, nhưng cô ấy rất...” Meg chỉ khiến cho mình bị lún sâu hơn, và cuối cùng cô đành đầu hàng. “Chết tiệt thật. Tôi rất tiếc. Tôi từ L.A. đến, vậy nên không biết cách cư xử cho lịch sự. Tôi là Meg Koranda, có lẽ anh đã biết rồi, và tôi quý vợ anh.”

Sự thích thú của anh trước vẻ bối rối của cô có vẻ mang ý tán thưởng nhiều hơn là sự đố kỵ. “Tôi cũng thế.”

Đúng lúc đó, Torie bước tới nhập hội cùng họ. Cô trông đẹp đến chói lóa trong chiếc áo thêu không tay kiểu Tàu màu đỏ và chân váy ngắn màu xanh hoàng gia để lộ đôi chân dài rám nắng. Sao một quả pháo nổ như thế này lại có thể cưới một người đàn ông với tác phong điềm đạm, đay học thức thế kia được nhỉ?

Torie móc tay vào khuỷu tay chồng. “Thấy chưa, Dex. Giờ gặp Meg rồi, anh có thể thấy cô ấy đâu có giống một con khốn như miêu tả của mọi người chứ. Ít nhất em không nghĩ vậy.”

Dex trao cho vợ nụ cười khoan dung và trao cho Meg nụ cười thương cảm. “Cô sẽ phải thú lỗi cho Torie thôi. Cứ trong đầu nghĩ gì là cô ấy buột ra miệng hết. Cô ấy không ngăn được. Cô ấy đã bị nuông chiều quá mức rồi.”

Torie toét miệng cười và nhìn người chồng thông minh sáng láng của mình bằng ánh mắt chứa chan tình cảm khiến Meg ngạc nhiên đến nghẹn cả họng. “Em chẳng hiểu tại sao anh lại nghĩ thế là vấn đề, Dex.”

Anh vỗ vỗ bàn tay cô. “Anh biết là em không hiểu mà.”

Meg nhận ra cô đã hoàn toàn sai khi nảy sinh ấn tượng ban đầu rằng Dexter O’Connor là một anh chàng cả tin. Anh cư xử hòa nhã, nhưng anh không phải kẻ ngốc.

Torie thả tay chồng ra túm lấy cổ tay Meg. “Tôi đang phát chán lên rồi. Đã đến lúc giới thiệu cô với vài người rồi. Chắc chắn chuyện đó sẽ khuấy động không khí lên cho xem.”

“Thật lòng tôi không nghĩ là...”

Nhưng Torie đã lôi cô tiến về phía vợ của Kenny Traveler, đang diện bộ váy màu cam tươi tắn với gấu váy được viền những cánh hoa tạo nên từ các lỗ tròn nhỏ. Màu sắc ấm áp làm nổi bật đôi mắt nâu và mái tóc xoăn vàng của cô.

“Công nương Emma, hẳn là chị vẫn chưa gặp Meg Koranda một cách chính thức,” Torie nói. Và rồi, với Meg. “Chỉ nói riêng cho cô biết nhé... một trong những người bạn thân nhất của Công nương Emma chính là mẹ Ted, Francesca. Tôi cũng chơi với bà ấy nữa, nhưng tôi có tư tưởng khoáng đạt hơn nhiều. Công nương Emma cũng ghét cay ghét đắng cô hết như những người khác vậy.”

Vợ Kenny chẳng buồn chớp mắt trước nhận xét thẳng thừng của Torie. “Cô đã khiến Francesca khổ sở rất nhiều,” cô nói với Meg bằng chất giọng Anh trầm, nhanh và rõ ràng. “Tuy nhiên tôi không nắm rõ được toàn bộ tình hình, nên ‘căm ghét’ là một từ quá mạnh, nhưng Torie vốn vẫn luôn tự hào vì biết cách tạo kịch tính mà.”

“Cô không yêu cách nói của chị ấy sao?” Torie rạng rỡ mỉm cười với người phụ nữ nhỏ nhắn ấy. “Công nương Emma là người coi trọng sự công bằng.”

Meg quyết định đã đến lúc cho đám phụ nữ ăn nói thẳng thừng này một lượng nhỏ loại thuốc chính họ đang dùng. “Nếu việc tỏ ra công bằng với tôi gây ra nhiều rắc rối quá, Công nương Emma ạ, thì tôi cho phép chị gạt bỏ các nguyên tắc của mình sang một bên đấy.”

Cô ấy thậm chí còn chẳng chớp mắt. “Chỉ gọi Emma thôi,” cô nói. “Ở đây mọi người đều biết tôi không có tước hiệu gì, họ gọi thế chỉ là để bày tỏ sự tôn trọng thôi.”

Torie nhìn cô vẻ khoan dung. “Hãy nhìn nhận vấn đề theo cách này nhé. Nếu cha tôi mà là Bá tước đời thứ năm của Woodbourne giống như cha cô, chắc như bấp là tôi sẽ tự gọi mình là Công nương đấy.”

“Cô vẫn luôn tỏ rõ thế rồi.” Cô hướng sự chú ý trở lại với Meg. “Theo tôi hiểu, ngài Skipjack rất hứng thú với cô. Liệu có phiền không nếu tôi hỏi cô có định lợi dụng điều này để chống lại chúng tôi không?”

“Ồ, hấp dẫn đấy,” Meg nói.

Ted bước ra hiên cùng Spencer và Sunny. Anh mặc quần soóc nâu tẻ nhạt cùng áo phông trắng cũng tẻ nhạt không kém có in logo Phòng Thương mại trên ngực. Có thể đoán trước được, một vật nặng đã chọn đúng lúc đó để cắt ngang qua tán cây và đổ hết ánh sáng lên người anh, khiến anh như thể vừa bước vào trong một dải sáng lấp lánh. Lẽ ra anh nên tỏ ra ngượng ngùng.

Haley nghiêm túc thể hiện vai trò trợ lý cá nhân của anh. Cô bỏ mặc người đàn ông đứng đuối đang với tay về miếng cánh gà rán trên khay thức ăn cô cầm để chạy tới bên cạnh phục vụ Ted.

“Ồ,” Emma nói. “Ted đây rồi. Tốt hơn hết tôi nên ra bể bơi xem bọn trẻ thế nào thôi.”

“Shelby đã cử ba nhân viên cứu hộ trực sẵn rồi,” Torie nói. “Chị không muốn đối mặt với anh ấy thì có.”

Emma khịt mũi. “Cuộc đua giành một kỳ nghỉ cuối tuần với Ted hoàn toàn là ý kiến của Shelby, nhưng cô biết thừa cậu ấy sẽ đổ lỗi cho tôi mà.”

“Chị là chủ tịch hội Những người bạn của Thư viện.”

“Mà tôi đã định nói trước với cậu ấy rồi đấy chứ. Tin tôi đi tôi không hề biết họ tung tờ rơi ra sớm thế.”

“Em nghe nói cuộc đấu giá đã thu được ba nghìn đô rồi,” Torie nói.

“Ba nghìn bốn trăm,” Emma đáp lại, có vẻ hơi choáng váng. “Nhiều hơn mức chúng ta có thể thu được ở cả tá hội chợ bánh nướng. Và tối qua Kayla gặp rắc rối với trang web đó, chứ không thì tiền đấu giá đã cao hơn nữa rồi.”

Torie nhăn mũi. “Có lẽ tốt hơn hết đừng nhắc đến chuyện trang web với Ted. Dễ chạm tự ái lắm đấy.”

Emma cắn cắn cái môi dưới đầy đặn, rồi lại thả ra. “Tất cả chúng ta đều lợi dụng Ted quá nhiều.”

“Anh ấy chẳng lấy làm phiền đâu.”

“Anh ấy có phiền đấy,” Meg nói. “Tôi không hiểu tại sao anh ấy lại kiên nhẫn chịu đựng các vị đến thế?”

Torie phẩy tay phản bác. “Cô là người ngoài cuộc. Cô phải sống ở đây thì mới hiểu được.” Cô nhìn chằm chằm sang bên kia hiên về phía Sunny Skipjack, mát mẻ và khêu gợi trong

chiếc quần trắng và áo tunic màu xanh lơ khoét ngực để lộ kha khá hai bầu ngực hấp dẫn. “Chắc chắn cô ta đang khiến Ted bận rộn ra trò. Nhìn xem kìa. Cô ta đang cọ hết cả ngực vào cánh tay anh ấy kìa.”

“Cậu ấy có vẻ thích thú đấy chứ,” Emma nói.

Có phải thế không? Với Ted thì ai mà nói được chứ? Chỉ mới ba mươi hai tuổi, và trên cánh tay anh không chỉ gánh trọng lượng bộ ngực của Sunny Skipjack mà còn cả sức nặng của toàn thị trấn.

Anh quan sát đám đông và gần như lập tức phát hiện ra Meg. Cô cảm thấy những đốm sáng trong lòng cô bắt đầu sáng lấp lánh.

Torie gạt hết tóc ra khỏi cổ mình. “Cô đang tự đặt mình vào thế tiến thoái lưỡng nan rồi đấy, Meg. Spencer đang nóng lòng muốn tóm lấy cô. Trong lúc đó, con gái ông ta lại đang dùng ngực mình để vây lấy đối tượng yêu đương của cô. Tình huống nan giải thật.” Và rồi, để phòng ngừa Emma bỏ lỡ mất trọng điểm, “Meg nói với Spencer cô ấy yêu Teddy.”

“Ai mà lại không chứ?” Hàng lông mày thanh tú của Emma cau lại. “Tôi đến nói chuyện với cậu ấy thì hơn.”

Nhưng Ted đã đẩy hai cha con Skipjack sang cho Shelby Traveler để anh có thể thẳng tiến tới chỗ vợ Kenny. Tuy nhiên, trước tiên, anh chậm rãi lắc đầu đánh giá Meg.

“Chuyện gì?” Cô hỏi.

Anh nhìn Torie và Emma. “Có ai định nói với cô ấy không?”

Torie cào tóc. “Không phải tôi.”

“Tôi cũng không,” Emma nói.

Ted nhún vai, và trước khi Meg kịp hỏi anh đang nói về chuyện gì, đôi mắt anh đã găm chặt lấy cô. “Spencer muốn gặp cô, và cô nên hợp tác thì hơn. Mỉm cười với ông ta, hỏi ông ta về đế chế ống nước của ông ta. Thành công đích thực của ông ta về hệ thống toilet Cleaner You mới khi Meg nhướng mày lên nhìn anh, anh xoay sang phía Emma. “Về phần chị...”

“Tôi biết rồi. Tôi chân thành xin lỗi. Thật đấy. Thật sự tôi đã định nói trước với cậu về cuộc đua đó.”

Torie chọc đầu ngón tay được cắt tỉa lên vai anh. “Đố anh dám phàn nàn đấy. Mức đặt giá giờ đã lên tới ba nghìn bốn trăm đô rồi. Anh đâu có con nên làm sao có thể hình dung được thư viện có ý nghĩa đến thế nào với những đứa trẻ bé bỏng đáng yêu trong thị trấn của chúng ta vẫn nức nở hàng đêm trước khi đi ngủ vì không có cuốn sách mới nào.”

Anh không cần câu. “Chi phí các cô phải trả sẽ ngon sạch sành sanh cả ba nghìn bốn trăm đô đó cho xem. Có ai tính chuyện đó không?”

“Ồ, chúng tôi đã tính toán hết mọi chi phí rồi,” Emma nói. “Một người bạn của Kenny đã tình nguyện cho mượn máy bay riêng của ông ta, thế là đã xong khoản vé máy bay đi San Francisco nhé. Còn mạng lưới người quen của mẹ anh sẽ giảm giá cực sốc chi phí khách

sạn và nhà hàng. Tất nhiên chỉ cần chúng ta nói với bà ấy là chúng ta cần hỗ trợ.”

“Tôi sẽ không đánh cược vào sự giúp đỡ của bà ấy đâu.”

“Ngược lại là đằng khác. Bà ấy sẽ thích ý tưởng này lắm cho xem... sau khi tôi chỉ ra rằng cuộc đấu giá này đã thành công trong việc giúp anh thanh lọc tâm trí khỏi...”

Trong lúc Emma đang tìm từ thích hợp, Meg nhảy vào giúp đỡ. “Sự sỉ nhục tâm cỡ quốc gia? Sự mất thể diện giữa chốn công cộng? Chẳng khác gì kẻ yếu đuối?”

“Cô nói thế mà được sao,” Torie phản đối. “Cô mới là người phải chịu trách nhiệm đấy.”

“Tôi đâu phải người đá vào cái mông tội nghiệp của anh ấy,” Meg nói. “Sao các vị không thể nhét nỗi thực tế đó vào trong cái đầu bã đậu của mình nhỉ?”

Cô đợi một câu trả đũa thể nào cũng vang lên. Rằng mọi chuyện vẫn đang êm đẹp cho tới khi cô xuất hiện. Rằng cô đã tàn nhẫn lợi dụng tâm lý cô dâu của Lucy. Rằng cô ghen tị và muốn giành Ted cho riêng mình. Nhưng thay vào đó, anh lại phẩy tay không để ý đến lời cô mà tập trung vào Emma. “Lẽ ra chị nên hiểu rõ hơn chứ đừng có hòa theo cái cuộc đấu giá ngu ngốc này.”

“Đừng có nhìn tôi như thế chứ. Cậu biết thừa tôi thấy khổ sở thế nào mỗi khi cậu cau mày còn gì. Cứ đổ lỗi cho Shelby ấy.” Emma đảo mắt quanh hiên để tìm mẹ chồng. “Có vẻ ai đó đã biến mất rồi. Đồ hèn nhát.”

Torie chọc vào sườn anh. “Ừ... Ồ... Đối tượng mới nhất của anh đang tiến đến chỗ này đây. Cùng với cha cô ta.”

Meg có thể thề là cô đã nhìn thấy Ted cau mày, chỉ có điều thật ra cô chỉ nhìn thấy anh uốn miệng nở một trong những nụ cười tẻ nhạt chẳng chút bất ngờ. Nhưng trước khi cha con Skipjack tới kịp chỗ anh, một tiếng hét đã xé ngang không khí ồn ào trong bữa tiệc.

“Ôi Chúa ôi!”

Mọi người ngưng trò chuyện, quay hết lại xem âm thanh đó bắt nguồn từ đâu. Kayla đang nhìn chăm chăm vào màn hình chiếc smartphone vỏ kim loại màu đỏ, còn Zoey nhón chân nhòm qua vai cô ta. Một lọn tóc tuột ra khỏi búi tóc bới cao khi cô ta ngẩng đầu lên.

“Ai đó vừa nâng mức đặt giá lên cả ngàn đô rồi!”

Đôi môi đỏ thắm của Sunny Skipjack nhếch thành một nụ cười mỉm hài lòng, và Meg thấy cô ta nhét điện thoại di động vào trong túi áo tunic. “Quý tha ma bắt,” Torie lẩm bẩm. “Leo đến mức đó thì sẽ làm thâm hụt nghiêm trọng khoản thu nhập được tự ý chi tiêu của tôi mất.”

“Cha!” Với một tiếng kêu khổ sở, Kayla bỏ Zoey lại mà lao qua đám đông về phía cha mình. Vừa mới sáng hôm đó, Meg đã mang cho Bruce Garvin một ly soda cam mà chẳng được một xu tiền boa nào. Kayla chớp lấy tay cha cô ta, giận dữ trao đổi.

Nụ cười lười nhác của Ted trông run run.

“Cứ nhìn vào mặt tươi sáng của vấn đề đi,” Meg thì thầm.

“Các cô bé cậu bé thân yêu ở Wynette đang tiến gần hơn tới tương lai được cuộn mình cùng cuốn sách mới của John Grisham.”

Anh phớt lờ cô mà quay sang Torie. “Đừng có nói với tôi là cô cũng đang tham gia trò đấu giá đấy nhé.”

“Tất nhiên tôi đấu giá rồi. Anh tưởng tôi sẽ từ bỏ cơ hội nghỉ ngơi cuối tuần tại San Francisco tránh xa lũ trẻ nhà tôi sao? Nhưng Dex sẽ đi cùng chúng ta.” Một cánh tay nóng rực vòng quanh eo Meg, cùng với đó là mùi nước hoa đậm đặc phát ngấy. “Cô vẫn chưa lấy nước này, cô Meg. Tôi phải giúp cô thôi.”

Ông vua ống nước trông chẳng khác gì Johnny Cash, vào khoảng năm 1985. Màu bạc trên mái tóc đen dày của ông ta sáng lên, và chiếc đồng hồ đắt đỏ của ông ta lấp lánh trên cái cổ tay đầy lông lá. Mặc dù đa phần cánh đàn ông đều mặc quần soóc, ông ta lại mặc quần dài màu đen cùng áo phông thiết kế riêng để lộ một túm lông nhỏ dưới cổ áo để hở. Trong lúc áp tải cô đi ra xa khỏi mọi người, ông xoa tay vào eo cô. “Hôm nay trông cô y như một ngôi sao điện ảnh vậy. Bộ váy đẹp đấy. Cô đã bao giờ gặp Tom Cruise chưa?”

“Tôi chưa bao giờ có được niềm vinh hạnh đó.” Đó là một lời nói dối, nhưng cô sẽ không để ông ta bẫy mình vào một cuộc trò chuyện về mọi ngôi sao cô từng gặp. Liếc từ khóe mắt, cô thấy Sunny đang mỉm cười táo bạo với Ted và Ted mỉm cười đáp lại. Một mẫu đối thoại giữa hai người đầy tâm trí cô trôi dạt.

“... Và với phần mềm của tôi,” Ted nói, “giúp các cộng đồng cải thiện hiệu suất sử dụng năng lượng. Cân bằng tải trọng động lực.”

Cách Sunny liếm môi khiến câu đáp của cô ta chẳng khác gì một hành động khiêu dâm. “Tối ưu hóa cơ sở hạ tầng sẵn có. Thông minh thật đấy, Ted.”

Họ nhanh chóng nhập thành nhóm bốn người. Sunny, như Meg quan sát, hoàn hảo không chê vào đâu được. Nóng bỏng, thông minh, hoàn mỹ. Cha cô ta rõ ràng ngưỡng mộ cô ta, và ông ta không ngừng quảng cáo đến mức buồn nôn những thành tích của cô ta, từ điểm GRE cho tới các giải thưởng thiết kế cô ta giành được cho công ty. Ted giới thiệu họ với mọi người, mà hóa ra trò đùa lại hay ho đến bất ngờ, vì ngay cả Birdie, Kayla và Zoey cũng phải tỏ ra lịch sự với Meg trước mặt cha con Skipjack. Ngay cả ở Hollywood, cả đời cô cũng chưa bao giờ được bữa vây giữa thái độ nịnh bợ đậm đặc như thế.

“Wynette là bí ẩn được giữ gìn cẩn trọng nhất ở Texas đấy,” Birdie rung giọng nói. “Chắc hẳn đây chính là thành phố của Chúa.”

“Chỉ cần bước dọc phố thôi, ta cũng có thể tình cờ gặp được Dallie Beaudine hay Kenny Traveler,” Kayla nói. “Cứ thử kể ra xem còn có thành phố nào khác có thể xảy ra chuyện tương tự hay không.”

“Không đâu có thể sánh với phong cảnh của chúng tôi,” Zoey nói, “và người dân Wynette biết rõ cách mang lại cảm giác thoải mái cho những người bạn mới.”

Meg có thể tranh cãi về luận điểm cuối cùng này, nhưng một bàn tay không phải của Spencer đã néo vào khuỷu tay cô ra ý cảnh cáo.

Đến lúc món thịt nướng sẵn sàng, Sunny đã cư xử với Ted như thể với một người bạn trai

lâu năm. “Anh phải đến Indianapolis mới được, đúng không cha? Anh sẽ yêu nó cho xem. Không thành phố nào ở miền Trung Tây bị đánh giá dưới tầm như nó.”

“Tôi cũng nghe thế đấy,” ngài thị trưởng đáp lại với đủ mọi sắc thái ngưỡng mộ.

“Sunny đúng đấy.” Spencer âu yếm nhìn con gái. “Và tôi đoán là Sunny và tôi đã quen biết hầu hết mọi người ở thị trấn rồi.”

Kayla bước tới ve vãn Ted và tuyên bố rằng mức đấu giá vừa tăng thêm năm trăm đô. Vì cô ta có vẻ vui vẻ trước chuyện này, Meg ngờ rằng nó có dính líu đến cha cô ta. Sunny có vẻ không bị đe dọa, cả bởi mức đấu giá cao hơn lần mái tóc vàng rực của Kayla.

Khi Zoey nhập hội cùng họ, Ted giới thiệu cô ta với cha con Skipjack. Mặc dù không lộ liễu như Kayla, nhưng cứ nhìn cô ta dán mắt vào Ted, chẳng có gì để nghi ngờ cảm xúc của cô ta đối với anh. Meg muốn bảo cả Zoey lẫn Kayla hãy tỉnh táo lại đi. Rõ ràng Ted thích họ, và cũng rõ ràng chẳng kém là cảm xúc của anh chẳng tiến xa hơn. Tuy nhiên, cô vẫn cảm thấy hơi tiếc cho cả hai người phụ nữ. Ted đối xử với tất cả phụ nữ - Meg là ngoại lệ duy nhất - như thể họ là những sinh vật vô cùng đáng ao ước, vậy nên chẳng lạ khi họ kiên trì bầu víu hy vọng.

Sunny đã thấy chán. “Tôi nghe nói ở đây có bể bơi đẹp lắm. Anh chỉ cho tôi được không, Ted?”

“Ý hay đấy,” anh nói. “Meg cũng đang háo hức muốn ngó qua đây. Chúng ta đi cùng luôn.”

Nếu không nhận ra động cơ thực sự của anh thì có lẽ Meg đã cảm ơn anh vì cố gắng không để cô lại với Spencer. Anh không muốn ở một mình với Sunny.

Cả nhóm thong thả đến bên bể bơi. Meg gặp người chủ trì bữa tiệc, cha của Kenny, Warren Traveler, trông giống hết phiên bản thô ráp hơn và lớn tuổi hơn của người con trai. Vợ ông, Shelby, bước ngang qua, trông chẳng khác gì một cô nàng bình hoa di động, mà Meg biết thừa ở Wynette đây rất có thể là một ấn tượng nhầm lẫn, và quả thật, cô đã nhanh chóng biết được Shelby Traveler là Chủ tịch Hội đồng quản trị tại ngôi trường nội trú Anh Emma Traveler làm hiệu trưởng hồi xưa.

“Trước khi cậu bắt đầu gào lên với tôi Shelby nói với Ted, “cậu nên biết rằng Margo Ledbetter đã làm cho anh một băng thử giọng và gửi tới chương trình tại chương trình Anh chàng độc thân^[5] rồi. Có lẽ anh nên bắt đầu thực hành nghi thức tặng hoa đi.”

Ted cau mày, một dây pháo bùng nổ, và Meg ngả người sát vào, vừa đủ để thì thầm, “Anh thật sự cần phải rời khỏi thị trấn này rồi.”

Cái cơ nhỏ mà cô đang dần trở nên quen thuộc bắt đầu kêu tích tắc ở góc quai hàm anh, nhưng anh chỉ mỉm cười vờ như không nghe thấy gì. Ghi chú:

Chương 11

Tại bể bơi, Meg quan sát Torie quần hai nữ hoàng sắc đẹp tương lai vào trong khăn tắm. Những nụ hôn hôn hoan cô hạ xuống mũi hai cô bé chứng tỏ cô thể nào cũng xù lông lên như gà mái mẹ nếu nghe thấy có ai phàn nàn về con cô. Cùng lúc, Kenny đang phân xử cuộc tranh cãi giữa hai cậu bé tóc cũng đen hết tóc anh, trong khi một cô bé thừa hưởng mái tóc vàng xoăn dài của mẹ lấy trộm cái xuống cao su vừa gây nên tranh chấp từ sau lưng hai cậu bé, mang theo nó chạy xuống bể bơi.

Cuối cùng Meg cũng tìm ra được cơ chui vào nhà vệ sinh, nhưng đến lúc đi ra, đã thấy Spence đợi giữa hành lang cùng một cốc rượu mới. “Nếu tôi nhớ không nhầm thì hẳn là cô uống rượu vang trắng.” Ông ta nhấn phụ âm rất mạnh, đúng kiểu một người không có kiên nhẫn với bất kỳ ngôn ngữ nào ngoài tiếng Anh, rồi hất đầu về phía nhà vệ sinh. “Nhà vệ sinh Kohler,” ông ta nói. “Nhưng vòi nước là của tôi. Mạ kền. Một phần trong hệ thống Chesterfield của chúng tôi.”

“Chúng thật... đáng yêu.”

“Sunny thiết kế đấy. Con bé đó đúng là ấn tượng.”

“Cô ấy có vẻ thật sự thành công.” Meg tìm cách lên đi, nhưng ông ta là người cao lớn nên đứng chặn hết hành lang. Tay ông ta hạ xuống một vị trí đã quá quen thuộc ở giữa lưng cô. “Tôi phải bay về Indy vài ngày. Sau đó, tôi cần tạt qua London để ngó nghiêng công ty sản xuất tũ một chút. Tôi biết cô còn công việc, nhưng...” Ông ta nháy mắt. “Sao tôi không thử xem có thể thu xếp cho cô nghỉ hai ngày để đi cùng tôi không nhỉ?”

Cô bắt đầu cảm thấy hơi buồn nôn. “Spence, ông là người tuyệt vời...” Một gã tuyệt vời với miếng gà nướng giắt vào răng cửa. “Thật lòng tôi rất lấy làm hạnh diện, nhưng...” Cô cố gắng tỏ vẻ mê mụ. “Ông biết rõ tôi yêu Ted mà.”

Ông ta mỉm cười khoan dung với cô. “Meg, cung à, theo đuổi một anh chàng không quan tâm gì đến cô sẽ chỉ khiến lòng tự trọng của cô bị chà đạp thôi. Tốt hơn hết, giờ đây hãy đối diện với thực tế vì cô càng lần lữa, chuyện sẽ càng khó khăn hơn.”

Cô sẽ không đầu hàng nhanh chóng. “Thực ra tôi không biết là Ted lại không quan tâm đến tôi đấy.”

Ông ta di chuyển tay lên vai cô và siết lại. “Cô đã thấy Ted ở cùng Sunny rồi đấy. Cách những tia lửa bắn ra giữa hai người họ. Ngay cả người mù dờ cũng có thể nói được họ sinh ra là để dành cho nhau.”

Ông ta đã nhầm. Những tia lửa chân thực duy nhất đều xuất phát từ Sunny. Những tia lửa còn lại đến từ cỗ máy tà thuật Beaudine. Cô không thể xác định được chính xác Ted cần mẫu phụ nữ như thế nào, nhưng một cách chắc chắn không kém gì Lucy, con gái Spence cũng không thuộc về mẫu đó. Tuy nhiên, cô thì biết gì cơ chứ. Biết đâu đấy, với tấm bằng cao cấp và trí tuệ của một kỹ sư, Sunny lại phù hợp với anh thì sao.

“Này nhé, tôi biết cậu ấy vừa thoát khỏi một cuộc đính hôn,” Spence nói, “nhưng Sunny là người thông minh. Con bé sẽ biết kiên nhẫn. Giờ cậu ấy đã đối xử với con bé như thể nó là người phụ nữ duy nhất trên đời rồi.”

Rõ ràng, Spence không để ý thấy anh đối xử với mọi phụ nữ đều theo cách đó. “Ted và Sunny ở cùng nhau.” Ông ta cười khùng khục. “Giờ thì không thể trì hoãn cái thỏa thuận đó được.”

Ngay lúc này, cô đã hình dung ra câu trả lời cho câu hỏi mà tất cả người dân thị trấn này vẫn đang hỏi: tại sao Spence lại thay đổi suy nghĩ về Wynette?

Mùa xuân vừa rồi, Spence đã loại thị trấn này để dành vinh dự cho San Antonio, nhưng chỉ hơn một tháng trước, ông ta tái xuất hiện và tuyên bố Wynette một lần nữa quay lại cuộc đua. Và giờ Meg đã biết nguyên nhân là vì Sunny. Con gái ông ta gặp Ted lần đầu tiên khi anh vẫn đang đính hôn với Lucy. Nhưng giờ anh không còn đính hôn với ai nữa, và Sunny muốn gì, Spence sẽ làm hết sức để chắc chắn Sunny giành được nó.

“Kể cho tôi nghe về mẫu bệ xí Cleaner You mới của ông đi.” Meg nói. “Tôi háo hức đến chết được.”

Ông ta hăm hờ diễn giải về một cái bệ xí tự động rửa sạch mông cho người sử dụng. Chuyện này nhanh chóng dẫn tới chủ đề ưa thích tiếp theo của ông ta, cuộc sống của cô ở Hollywood. “Nhà của tất cả những người nổi tiếng đó... Tôi dám cá là cô đã nhìn thấy vài cái nhà vệ sinh bá cháy rồi.”

“Tôi lớn lên chủ yếu ở Connecticut, và tôi dành rất nhiều thời gian đi du lịch.”

Câu trả lời này không ngăn nổi ông ta hỏi xem liệu cô có biết những ngôi sao ông ta yêu thích nhất không, một danh sách bao gồm Cameron Diaz, Brad Pitt, George Clooney, và một cách khó lòng lý giải nổi, Tori Spelling.

Pháo hoa bắt đầu nổ ngay khi trời sẩm tối. Trong lúc khách khứa tụ tập ở bãi cỏ sau nhà, cậu bé mười một tuổi Peter Traveler, con trai của Shelby và Warren, chạy đuổi nhau vòng quanh sân với bạn bè, và những đứa bé nhỏ tuổi hơn đang ngái ngủ thì cuộn mình trên những chiếc khăn tắm quá cỡ cạnh bố mẹ. Một cô con gái của Torie xọc ngón tay vào trong tóc mẹ. Ba đứa trẻ của Kenny và Emma nằm vắt lên người bố mẹ, đứa nhỏ nhất rúc vào dưới cánh tay cha mình.

Meg, Spence, Ted và Sunny ngồi trên một tấm chăn được Shelby cung cấp. Spence sán vào quá gần, và Meg dạt xuống đám cỏ. Ted dồn trọng lượng lên khuỷu tay và lắng nghe Sunny liệt kê các hợp chất hóa học nào được sử dụng để tạo nên màu này màu kia của pháo hoa. Anh có vẻ bị thôi miên, nhưng Meg ngờ là tâm trí anh đang chu du ở nơi nào khác rồi. Khách khứa reo lên khi chùm pháo hoa hình chong chóng đầu tiên nổ bùng trên trời. Spence thả một bàn tay lông lá nóng rục lên tay Meg. Không khí ẩm ướt ban đêm khiến cho mùi nước hoa của ông ta càng thêm nồng nặc, và khi một quả pháo hoa phóng vào trong không trung, viên đá đen trên chiếc nhẫn đeo ở ngón út nhấp nháy nhìn cô như con mắt quý.

Nước hoa... hơi nóng... quá nhiều rượu... “Xin thứ lỗi,” cô thì thầm. Cô chuỗi người ra và tìm đường băng qua đồng cỏ và khăn tắm tới chỗ cánh cửa kiểu Pháp dẫn vào một phòng khách rộng rãi. Thiết kế nội thất ấm áp kiểu nông thôn nước Anh làm nổi bật những chiếc ghế tựa thoải mái và ghế bành êm ái, mấy cái bàn nhỏ để tạp chí và ảnh gia đình lồng khung bạc, giá sách trưng bày mô hình máy bay, bàn cờ và một bộ Harry Potter.

Cửa mở ra sau lưng cô. Spence đã theo cô vào trong rồi, và dạ dày cô thắt lại. Cô mệt mỏi, rã

rời, và cô không thể chịu đựng thêm được nữa. “Tôi yêu Ted Beaudine. Yêu anh ấy say đắm.”

“Cô có cách thổ lộ kỳ quái thật đấy.”

Chết tiệt. Hoàn toàn không phải Spence. Cô quay người lại, thấy Ted đang đứng ngay bên trong cánh cửa kiểu Pháp, thân hình cao ráo, hoàn hảo tuyệt đối của anh in bóng trên bóng tối. Một quả pháo hoa bùng nổ giữa trời, tạo thành một chòm sao vàng rực sau đầu anh. Chuyện này hiển nhiên đến điên người, khiến cô chỉ muốn hét lên. “Để cho tôi yên.”

“Chắc chắn tình cảm say đắm đã làm cô trở nên cáu gắt rồi.” Lúc anh rời cánh cửa ra vào, chùm lửa vàng đổ xuống thành một dòng thác giữa trời. “Chỉ muốn xem cô có ổn không thôi. Trông cô có vẻ hơi tiểu tụy.”

“Mùi nước hoa nồng quá, và đó là câu nói láo. Anh muốn tránh khỏi Sunny.” “Tôi không hiểu sao cô lại nói thế. Cô ấy là một cô gái thật sự thông minh. Cũng nóng bỏng nữa.”

“Và cô ta là người hoàn hảo dành cho anh, chỉ trừ việc anh không thích cô ta, nói thế không có nghĩa là anh sẽ thừa nhận anh không thích một ai đó, ngoài không thích tôi. Tuy nhiên, nếu anh có thể tìm ra cách để yêu cô ta, anh sẽ thấy cái khu sân golf nghỉ dưỡng đáng ghê tởm đó được xây dựng khi anh còn chưa kịp ý thức được cơ. Spence đã bảo với tôi rằng cuộc hôn nhân giữa anh và Sunny sẽ khiến thỏa thuận đạt thành. Đó chính là lý do ông ta quay lại Wynette.” Cô ném cho anh ánh nhìn u ám. “Mà tôi dám chắc anh đã hình dung ra rồi.”

Anh chẳng buồn phủ nhận. “Wynette cần khu nghỉ dưỡng, và tôi không hối hận vì đã nỗ lực hết sức để chuyện đó xảy ra. Khó mà tìm ra được trong thị trấn này có ai không được hưởng lợi từ vụ này.”

“Vậy là anh sẽ phải cưới cô ta. Hạnh phúc của một người đàn ông có ý nghĩa gì nếu đem so với hạnh phúc của số đông chứ?”

“Chúng tôi gần như chẳng biết gì về nhau.”

“Đừng lo. Sunny là kiểu phụ nữ luôn theo đuổi những gì cô ta muốn.”

Anh xoa xoa sống mũi. “Cô ấy chỉ vui vẻ tí thôi.”

“Ngược lại là đằng khác. Anh là Ted Beaudine độc nhất vô nhị, và chỉ cần nhìn anh thôi phụ nữ cũng...”

“Im đi.” Từ ngữ cộc cằn, được truyền đạt bằng giọng nhẹ nhàng. “Chỉ cần im đi thôi, được không?”

Anh có vẻ mệt mỏi y như cô. Cô thả người xuống chiếc ghế bọc lụa Damask, chống khuỷu tay lên gối, tì cằm vào bàn tay. “Tôi ghét thị trấn này.”

“Có thể. Nhưng cô vẫn thích thử thách nó mang lại cho cô.”

Cô ngẩng phắt đầu lên. “Thử thách? Tôi đang phải ngủ trong một nhà thờ oi bức chưa được trang bị đồ nội thất và bán Bud Light cho những tay golf hư hỏng chẳng buồn vứt lon bia của họ vào thùng rác tái chế.Ồ, phải, tôi đúng là thích thử thách đấy.”

Đôi mắt anh dường như xuyên thấu cô. “Điều đó chỉ càng khiến cho mọi chuyện thú vị hơn thôi, không phải sao? Cuối cùng cô cũng tìm được cơ hội thử thách chính mình.”

“Cuối cùng?” Cô nhảy bật ra khỏi ghế. “Tôi đã chèo thuyền kayak trên sông Mêkong, đi lặn cùng cá mập trắng ngoài khơi Cape Town. Đừng có nói với tôi về chuyện thử thách.”

“Chúng có phải thử thách đâu. Đó chỉ là trò tiêu khiển của cô thôi. Nhưng chuyện xảy ra ở Wynette này thì khác. Cuối cùng cô cũng có cơ hội thấy mình có thể là ai khi không có tiền của cha mẹ cô. Liệu cô có thể sống sót tại một nơi chỉ có độc một mình Spence Skipjack bị ẩn tượng bởi cái họ của cô và cũng là nơi, hãy thẳng thắn đối diện với chuyện này nhé, không ai thích cô?”

“Torie kha khá thích tôi đấy. Và Haley Kittle nữa.” Cách anh đang quan sát cô khiến cô không thoải mái, vậy nên cô bước tới bên giá sách, vờ như sẫm soi các tên sách.

Anh bước tới sau cô. “Quan sát cô là chuyện thú vị ra phết đấy. Meg Koranda có thể sống sót chỉ dựa vào trí thông minh của mình không? Đó là một thử thách đích thực đối với cô, đúng không?”

Anh không đúng hoàn toàn, nhưng anh cũng chẳng sai hẳn. “Anh thì biết gì chứ? Trái ngược hẳn, anh là một câu chuyện thành công đúng kiểu Mỹ. Được nuôi lớn bởi bậc cha mẹ giàu có, được hưởng mọi lợi thế. Lẽ ra cuối cùng anh cũng phải bị nuông chiều thành hư như tôi, nhưng anh lại không thế.”

“Cô không bị nuông chiều thành hư, Meg. Đừng có nói về bản thân như thế.” Một lần nữa, anh lại làm cô bối rối. Cô nhìn chăm chăm một hàng sách tham khảo. “Anh thì biết gì chứ? Cả đời anh đã bao giờ làm hỏng chuyện gì đâu.” “Về điểm này thì cô nhầm rồi. Hồi còn bé, tôi từng phá hoại tượng Nữ thần Tự Do đấy.”

“Anh và một cây bút dạ. Chuyện lớn đấy.” Cô lướt ngón tay cái dọc gáy một cuốn từ điển.

“Ồ, còn tệ hơn thế nhiều. Tôi leo vào trong chiếc vương miện, đập vỡ một cánh cửa sổ và ném cái tấm biển biểu tình ‘Không vũ khí hạt nhân’ ra ngoài.” Thông tin này khiến cô choáng váng đến độ cuối cùng cô cũng quay lại đối diện anh. “Lucy chưa bao giờ kể chuyện này với tôi.”

“Vậy hả?” Anh nghiêng đầu khiến cô không thể nhìn thẳng vào mắt anh. “Có lẽ vì chúng tôi chưa bao giờ nói về chuyện đó.”

“Làm sao hai người có thể không nói về một chuyện quan trọng đến thế?” Anh nhún vai. “Còn mãi bận tâm đến những chuyện khác.”

“Trải nghiệm đó ít nhất cũng gây đau khổ phần nào nhỉ.”

Vẻ mặt anh dần ra, và anh mỉm cười. “Đó là thời khắc tồi tệ nhất trong thời thơ ấu của tôi. Và cũng là tuyệt vời nhất.”

“Làm sao lại là tuyệt vời nhất được? Chắc chắn anh đã bị bắt chứ?”

“Ồ, phải.” Anh nhìn chăm chăm bức tranh phong cảnh Anh treo trên lò sưởi. “Tôi chưa từng gặp cha, mãi cho đến tận khi lên chín, một câu chuyện dài, và khi chúng tôi gặp

nhau, mọi chuyện chẳng vui vẻ gì. Ông ấy mong đợi một đứa con theo kiểu khác, còn tôi mong đợi một kiểu người cha khác. Cả hai chúng tôi đều khá khổ sở. Cho tới cái ngày hôm đó ở tượng Nữ thần Tự Do.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Anh lại mỉm cười. “Tôi nhận ra tôi có thể tin tưởng ông ấy. Chuyện đó đã thay đổi cuộc đời cả hai chúng tôi, và từ đó trở đi, chuyện giữa chúng tôi đã vĩnh viễn thay đổi.”

Có lẽ là vì rượu. Cả hai đều mệt mỏi sau một ngày dài căng thẳng đối phó với Spence và Sunny. Tất cả những gì cô biết là họ nhìn chăm chăm vào mắt nhau, rồi sau đó, vì một lý do nào đó không thể hiểu nổi, cả hai cùng chuyển động, và cơ thể họ chạm vào nhau. Cô nghênh cằm lên, anh cúi đầu xuống, mi mắt anh nhắm lại, và cứ như thế, họ hôn nhau.

Cô choáng váng đến độ vung tay lên đập vào khuỷu tay anh, nhưng sự vụng về của cô không làm cả hai người dừng lại. Anh ôm khuôn mặt cô trong hai bàn tay mình, nghiêng đầu cô vào góc độ phù hợp. Cảm giác thôi thúc và những bản năng mãnh liệt trở dậy trong cô, cô không thể dừng lại.

Anh có vị ngon lành, giống như bia và kẹo cao su. Ngón cái của anh luồn vào trong vị trí mềm mại sau daị tai cô còn bàn tay kia luồn vào trong tóc cô. Không có gì nghi ngờ hết. Cô đang bối rối khi được đón nhận một trong những nụ hôn tuyệt nhất trong đời. Không quá thô bạo. Không quá nhẹ nhàng. Chậm rãi và hoàn hảo. Nhưng tất nhiên nó phải hoàn hảo rồi. Anh là Ted Beaudine cơ mà, và mọi hành động của anh đều hoàn hảo không chê vào đâu được.

Cô không nhớ cô đã vòng tay quanh vai anh, nhưng mà nó đã ở đó rồi, và khi cái lưỡi bằng bạc của anh làm nên điệu kỳ diệu trên lưỡi cô, cô tan chảy.

Anh dừng lại trước. Mi mắt cô rung rung, và khi ngẩng đầu lên, cô bắt gặp ánh nhìn choáng váng ắt hẳn giống y hệt ánh mắt cô. Đã xảy ra một điều gì đó. Một điều gì đó không ngờ tới. Và cả anh lẫn cô đều không vui vẻ gì về chuyện đó. Anh chậm rãi thả cô ra.

Cô nghe thấy một âm thanh. Anh thẳng người lên. Lý trí đã trở lại. Cô gài mấy lọn tóc ra sau tai và quay lại, Sunny Skipjack đang đứng bên khung cửa kiểu Pháp, tay chặn họng, vẻ tự tin quen thuộc đã vỡ tan. Meg không biết Ted liệu có giống cô, cho nụ hôn đó chỉ là kết quả của một giây phút bốc đồng; hay anh đã biết Sunny đang đứng đó và đánh bạo khơi mào nụ hôn để đập tan nhuệ khí của cô ta. Dù vì lý do gì đi nữa, anh cũng đã hối hận, một điều hiển nhiên chẳng kém gì sự run rẩy nơi đầu gối cô. Anh mệt mỏi, lớp phòng ngự của anh nhất thời bị hạ xuống, và anh biết anh vừa hành động rất dở.

Sunny cố lấy lại bình tĩnh. “Một trong những khoảnh khắc khó xử nhất trong đời,” cô ta nói.

Nếu Sunny vì chuyện này mà rút lại sự ủng hộ, người dân Wynette chắc chắn sẽ đổ tội cho Meg, trong khi chẳng cần chuyện đó cô cũng đã có đủ phiền phức rồi. Khi ngược lên nhìn Ted, cô đã lấy lại dáng vẻ của một cô gái đang đau khổ. “Tôi rất xin lỗi, Ted. Tôi biết tôi không thể kiểm chế được mà cứ lao vào anh như thế này. Tôi biết chuyện này khiến anh thấy khó chịu đến mức nào. Nhưng anh thật quá... quá... quá quyến rũ đến mức không cưỡng nổi.”

Một hàng lông mày sậm màu nhướng lên.

Cô nhìn về phía Sunny, như những người bạn gái với nhau. “Quá chén thôi. Tôi thể chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa đâu.” Và rồi, vì cô cũng chỉ là một con người, “Bây giờ anh ấy đang yếu đuối lắm. Quá ngọt ngào và tuyệt vọng sau vụ lộn xộn với Lucy. Tôi đã lợi dụng cơ hội.”

“Tôi không yếu đuối hay tuyệt vọng,” anh gằn giọng.

Cô áp ngón trở lên môi anh. “Một vết thương hở miệng.” Với thái độ đường hoàng của một phụ nữ dũng cảm đang khổ sở bởi tình yêu không được đền đáp, cô lách qua Sunny và thẳng tiến ra ngoài hiên, lấy lại ví và quay về ngôi nhà tạm thời của mình.

Cô chỉ vừa rửa mặt và chui đầu vào áo phông in dòng chữ Happy Printing Company thì nghe thấy tiếng xe hơi ngoài cửa. Rất có thể một tên giết người hàng loạt vùng Texas nào đó vừa xuất hiện, nhưng cô dám cá đây là Sunny Skipjack. Cô treo bộ váy Modigliani vào chiếc tủ quần áo cũ trong phòng dành cho dàn đồng ca rồi bước tới chỗ cánh cửa bên bàn thờ dẫn vào khu vực chính của nhà thờ.

Cô đã nhầm về Sunny.

“Cô quên mất món quà từ buổi tiệc này,” Ted nói.

Cô không thích cảm giác tâm trí chạy loạn khi nhìn thấy anh đứng cuối giáo đường, tay chìa ra một cái vợt gỗ khắc lá cờ Mỹ. “Shelby còn có một giỏ yoyo yêu nước nữa, nhưng tôi nghĩ cô thích cái vợt hơn. Hoặc có thể tôi vừa nảy ra ý nghĩ cô cần đến nó.” Anh vỗ mạnh cây vợt vào bàn tay.

Mặc dù cái áo phông Happy Printing Company phủ quá hông cô, nhưng ở bên dưới cô chỉ mặc độc có một cái quần lọt khe màu ngà. Cô cần thêm quần áo, ví dụ như áo giáp sắt và cái đai trinh bạch. Anh cầm cây vợt đánh vài đường bóng cao su và thông thả tiến về phía trước, đôi mắt quét khắp người cô. “Cảm ơn vì đã giúp tôi đối phó với Sunny, mặc dù tôi có thể xử lý xong xuôi mà không cần đến lời bình luận của cô.”

Cô nhìn cái vợt rồi nhìn anh. “Chính anh đã khơi mào còn gì. Lẽ ra anh không nên hôn tôi.”

Lông mày anh nhíu lại với vẻ phần nộ giả vờ. “Cô nói vậy là sao chú? Cô mới chính là người hôn tôi mà.”

“Không phải thế. Anh đã áp đảo tôi.”

“Cô nằm mơ thôi.” Anh đập cái vợt mạnh hơn. Cô hát đầu. “Nếu anh mà làm vỡ cửa sổ, tôi sẽ tố giác anh với chủ nhà của tôi.”

Anh chộp quả bóng lại, nhìn chăm chăm vào phần dưới của cơ thể cô, và lướt ngón cái dọc theo mép cây vợt. “Ý tưởng kỳ lạ nhất vừa nảy ra trong tâm trí tôi. Cái quạt trần cao tít xối tung mái tóc cô. Một lần nữa, anh lại vỗ vỗ cây vợt vào lòng bàn tay. “Tôi sẽ nói với cô ý này, nhưng nó sẽ chỉ làm cô phát điên thôi.”

Xúc cảm ái tình lơ lửng trong bầu không khí giữa hai người có nguy cơ bùng nổ như pháo hoa lúc tối. Bất chấp ai là người khơi mào vụ hôn giữa hai người, một điều gì đó không thể hồi lại được nữa đã thay đổi mối quan hệ giữa hai người, và cả hai đều biết điều đó.

Cái trò chơi này thật quá thể đáng. Mặc dù cô không căm ghét gì hơn chuyện trở thành một chiến tích tình ái của Ted Beaudine, nhưng cái ý tưởng biến anh thành một trong những chiến tích tình ái của cô cũng đáng để suy ngẫm. “Anh có thể có bất kỳ người phụ nữ nào trong thị trấn này. Có lẽ là trong toàn bang ấy chứ. Để tôi yên đi.”

“Tại sao?”

“Anh nói tại sao là có ý gì? Vì từ lúc tôi đặt chân đến đây, anh đã đối xử với tôi như đồ rác rưởi.”

“Nhảm rồi. Tôi đã cư xử với cô tử tế không chê vào đâu được ở bữa tiệc trước lễ cưới. Tôi đã không đối xử với cô như đồ rác rưởi cho tới tận khi Lucy bỏ trốn.”

“Đó đâu phải lỗi của tôi. Thừa nhận đi.”

“Tôi không muốn. Có lẽ tôi phải quy trách nhiệm cho chính mình, nhưng ai mà cần điều đó chứ?”

“Anh cần đấy. Tuy nhiên, thành thật mà nói, lẽ ra Lucy nên suy nghĩ thông suốt chuyện này trước khi tình hình đi xa đến thế.”

Anh đập cây vọt thêm vài cái nữa. “Trong danh sách than phiền của cô còn gì khác nữa không?”

“Anh buộc tôi phải làm việc cho Birdie Kittle.”

Anh thả cây vọt xuống cái ghế nâu, như thể nhu cầu sử dụng nó đã trở nên quá dữ dội đến độ khó lòng kiềm chế nổi. “Chuyện đó giữ cho cô không bị tống vào nhà giam, cô nhớ không?”

“Và anh đã khiến cho tôi được trả ít hơn những cô phục vụ khác.” Anh giả vờ ngỡ ngàng. “Tôi không nhớ chuyện đó đấy.”

Cô đã chất chứa trong mình mọi bất bình lâu nay. “Hôm ở nhà trọ, lúc tôi đang dọn phòng... Anh đứng ở cửa và cứ thế nhìn tôi suốt nửa đã giết chính mình trong lúc cố gắng lật tấm đệm đó.”

Anh toét miệng cười. “Tôi phải thú nhận rằng cảnh đó thú vị ra trò.”

“Rồi, sau khi tôi lôi cái túi gậy của anh đi suốt mười tám lỗ golf, anh lại boa cho tôi có một đồ.”

Lẽ ra cô không nên lôi chuyện này ra, vì anh vẫn ấp ủ mối hận. “Cô đã làm tôi mất ba lỗ. Và đừng có tưởng tôi không để ý thấy tất cả đóng bịt đầu gậy mới của tôi đều bị mất tích hết.”

“Anh là hôn phu của người bạn thân nhất của tôi! Và nếu thế vẫn còn chưa đủ, đừng quên là về cơ bản tôi ghét anh.”

Đôi mắt nâu vàng của anh quát toàn lực vào cô. “Về cơ bản cô cũng thích tôi nữa. Không phải lỗi của cô đâu. Chuyện cứ thế xảy ra thôi.”

“Tôi sẽ biến nó thành chuyện không-xảy-ra.”

Giọng anh hóa thành sương khói. “Này, sao cô lại muốn làm thế khi cả hai chúng ta đều có thể lao ngay sang bước tiếp theo chỉ trong tích tắc? Mà tôi đề nghị chúng ta nên làm chuyện đó trong tư thế thoải mái thôi.”

Cô nuốt nước bọt. “Tôi dám chắc anh thích chuyện đó, nhưng có lẽ tôi vẫn chưa sẵn sàng.” Tổ ra bẽn lễn không phải là thế mạnh của cô, và anh có vẻ thất vọng khi cô thủ khoác lên mình cái dáng điệu đó. Cô vung hai tay lên. “Thôi được, tôi thừa nhận là tôi rất muốn. Vô cùng luôn. Nhưng cả hai ta đều hiểu chuyện này sẽ dẫn tới đâu. Một bãi chiến trường.”

Anh mỉm cười. “Hoặc là sẽ rất rất thú vị.”

Cô căm ghét việc cô đang nghiêm túc nghĩ đến ý định để cho câu chuyện này phát triển. “Tôi không nghiêm túc nghĩ đến ý định để cho câu chuyện này phát triển,” cô nói, “nhưng nếu có, tôi sẽ có cả đồng điều kiện đấy.”

“Như thế nào?”

“Chuyện này chỉ thuần túy liên quan đến tình dục... không những tên gọi thân mật dễ thương, không tâm sự đêm khuya. Không...” cô nhăn mũi trước ý nghĩ này... “tình bạn.”

“Chúng ta đã hình thành sẵn một kiểu tình bạn rồi.”

“Chỉ trong tâm hồn méo mó của anh thôi vì anh không thể chịu được cái ý nghĩ anh không trở thành bạn bè với hết thảy mọi người trên hành tinh này.” “Tôi không hiểu chuyện đó thì có vấn đề gì không ổn.”

“Chuyện đó là không thể, vấn đề nằm ở đó đấy. Nếu chuyện này tiến triển xa hơn, anh không bao giờ được nói với bất cứ ai về chúng ta. Tôi nói nghiêm túc đấy. Wynette là thủ đô buồn chuyện của thế giới, và tôi đã vướng vào đủ rắc rối rồi. Chúng ta phải giấu giếm mọi người. Trước mặt người khác, anh phải tiếp tục giả vờ căm ghét tôi.”

Anh nheo mắt lại. “Tôi có thể dễ dàng xử lý chuyện đó.”

“Và đừng có nghĩ đến chuyện lợi dụng tôi để làm nhụt chí Sunny Skipjack.”

“Điều này thì cần thảo luận đấy. Người phụ nữ đó làm tôi sợ mất mặt.”

“Cô ta chẳng làm anh sợ hãi gì cả. Anh chỉ không muốn phải đối phó với cô ta thôi.”

“Tất cả đấy à?”

“Không. Tôi phải nói chuyện với Lucy trước đã.”

Chuyện này khiến anh ngạc nhiên. “Tại sao cô phải làm thế?” “Câu hỏi này lại một lần nữa chứng tỏ anh hiểu về tôi ít ỏi đến mức nào.” Anh vớ tay vào túi, lôi điện thoại di động ra ném cho cô. “VẬY THÌ LÀM ĐI.” Cô ném trả lại. “Tôi sẽ dùng điện thoại của mình.”

Anh nhét điện thoại trở lại túi quần và chờ đợi.

“Không phải bây giờ,” cô nói, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rõ ràng hơn nhiều so với mong muốn.

“Ngay bây giờ,” anh nói. “Cô vừa mới bảo tôi đó là tiền đề còn gì.”

Lẽ ra cô nên đá anh ra ngoài, nhưng cô quá ham muốn anh, và số phận đã định sẵn hễ chuyện dính đến đàn ông là cô luôn đưa ra những chọn lựa tệ hại, bởi vậy nên tình bạn với những người bạn gái mới quan trọng với cô đến thế. Cô ném cho anh một ánh nhìn khinh khỉnh, cử chỉ mang tính giữ thể diện nhất mà cô có thể làm được, rồi hùng hổ đi về bếp, đóng sầm cánh cửa bếp lại sau lưng. Lúc chộp lấy điện thoại di động, cô tự nhủ nếu Lucy mà không nhận cuộc gọi thì cô sẽ coi như đó là một dấu hiệu.

Nhưng Lucy nhận cuộc gọi. “Meg hả? Chuyện gì đấy?”

Cô ngồi xuống tấm vải sơn lót sàn và tựa lưng vào cửa tủ lạnh. “Này, Luce. Hy vọng tớ không đánh thức cậu.” Cô gỡ một mẩu bánh Cheerio cô làm hồi sáng đó, mà cũng có thể là từ tuần trước, rồi bóp vỡ nó giữa những ngón tay. “Vậy tình hình thế nào?”

“Đang là một giờ sáng. Cậu nghĩ tình hình sẽ thế nào chứ.”

“Thật à? Ở đây mới nửa đêm, nhưng vì tớ chẳng hề biết cậu đang ở đâu, nên cũng hơi khó để xác định được sai lệch về thời gian đấy.”

Nghe tiếng Lucy thở dài, Meg lại thấy hối hận vì thái độ nóng nảy của mình. “Sẽ không còn lâu nữa đâu. Tớ sẽ... kể với cậu ngay khi có thể. Còn bây giờ thì mọi chuyện hơi... phức tạp. Có gì không ổn à? Giọng cậu có vẻ lo lắng.”

“Đúng là có chuyện không ổn.” Không dễ mà nói ra chuyện này. “Cậu nghĩ sao về chuyện...” Cô kéo đầu gối ép sát vào ngực hơn và hít một hơi thở sâu. “Cậu nghĩ sao về chuyện tớ dính líu đến Ted?”

Bầu không khí rơi vào trong thình lạng một lúc lâu. “Dính líu? Như kiểu là...”

“Phải.”

“Với Ted.”

“Vị hôn phu cũ của cậu.”

“Tớ biết anh ấy là ai. Cậu và Ted là một... cặp?”

“Không!” Meg khuyu gối xuống sàn. “Không, không phải một cặp. Không bao giờ. Chuyện này chỉ thuần túy liên quan đến vấn đề tình dục thôi. Mà thôi quên đi. Ngay bây giờ thì tớ không suy nghĩ rõ ràng được. Lẽ ra tớ không bao giờ nên gọi. Chúa ôi, tớ đang nghĩ gì mới được chứ? Đây một trăm phần trăm là chuyện phản bội tình bạn của chúng ta. Lẽ ra tớ không nên...”

“Không đâu! Không phải đâu, tớ mừng vì cậu đã gọi.” Giọng Lucy quả thật đầy phấn khích. “Ôi, Meg, chuyện này thật hoàn hảo. Người phụ nữ nào cũng nên được cùng Ted Beaudine ân ái.”

“Tớ không biết chuyện đấy đâu, nhưng...” Cô lại kéo gối lên cao. “Thật à? Cậu không thấy phiền chứ?”

“Cậu đùa đấy à?” Giọng Lucy hồ như vui vẻ. “Cậu có biết tớ vẫn còn cảm thấy ăn năn tội lỗi

như thế nào không? Nếu anh ấy ngủ với cậu... Cậu là bạn thân nhất của tớ. Anh ấy sẽ ngủ với bạn thân nhất của tớ! Thật chẳng khác gì được Giáo hoàng xá tội vậy!"

"Cậu không cần tỏ ra đau khổ vì chuyện này như thế đâu."

Cửa bật mở. Meg vội hạ gối xuống khi Ted nhẹ nhàng bước vào. "Cho tôi gửi lời chào Lucy nhé," anh nói.

"Tôi không phải người đưa tin cho anh," cô bác lại.

"Bây giờ anh ấy đang ở đó à?" Lucy hỏi.

"Câu trả lời sẽ là đúng vậy." Meg đáp.

"Vậy cho tớ gửi lời chào anh ấy nhé." Giọng Lucy lại trở nên trầm thì, tràn ngập vẻ ăn năn. "Và hẳn là tớ rất xin lỗi."

Meg úp tay che điện thoại và nhìn anh chăm chăm. "Cô ấy bảo cô ấy đang sống rất tuyệt, ân ái với mọi gã đàn ông cô ấy gặp và đá anh chính là hành động tuyệt nhất cô ấy từng thực hiện trong đời."

"Tớ nghe thấy rồi đấy." Lucy nói. "Và anh ấy sẽ biết thừa cậu đang nói dối. Anh ấy biết rõ những chuyện kiểu đó đấy."

Ted tì cổ tay lên cái tủ trên cao và liếc nhìn cô đầy kể cả. "Đồ dối trá." Cô trợn mắt nhìn anh. "Đi ra chỗ khác đi. Anh đang làm tôi hoảng hồn đấy."

Lucy hít một hơi thở sâu. "Có phải cậu vừa nói với Ted Beaudine rằng anh ấy khiến cậu hoảng hồn không?"

"Có lẽ vậy."

Lucy thở phào. "Ái chà..." Cô ấy có vẻ hơi sửng sốt. "Chắc chắn tớ không ngờ được chuyện này sẽ xảy ra."

Meg cau mày. "Ngờ cái gì xảy ra? Cậu đang nói về chuyện gì vậy?" "Chẳng có gì cả. Yêu cậu. Và tận hưởng đi nhé!" Cô cúp máy.

Meg gập di động lại. "Tôi cho là chúng ta có thể đoán chắc rằng Lucy đã thoát khỏi cảm giác tội lỗi rồi."

"Có phải như thế có nghĩa là cô ấy cầu chúc cho chúng ta không?" "Tôi chứ. Cô ấy cầu chúc cho tôi."

Anh nhìn xa xăm. "Chắc chắn tôi thấy nhớ người phụ nữ đó đấy. Thông minh. HÀi hước. Ngọt ngào. Cô ấy không bao giờ khiến tôi phiền muộn." "Chúa ôi, tôi rất lấy làm tiếc về chuyện đó. Tôi biết chuyện của hai người tẻ ngắt đi được, nhưng không ngờ lại tệ đến mức ấy đấy."

Anh mỉm cười chìa tay ra. Cô để anh kéo mình đứng dậy, nhưng anh không dừng lại ở đó. Một cách êm ái, anh kéo cô áp sát vào người anh và bắt đầu hôn cô nồng nàn. Vì chiều cao của hai người mà cơ thể họ hòa hợp với nhau một cách dễ chịu đến ngạc nhiên, nhưng đó

là điều dễ chịu duy nhất ở nụ hôn say đắm, rung động tâm can này.

Anh có mùi rất tuyệt, vị rất tuyệt, cảm giác rất tuyệt. Súc nóng từ da anh, cảm giác về cơ bắp cường tráng và gân cốt rắn rỏi. Đã lâu quá rồi.

Anh không siết hông cô hay sục tay vào dưới chiếc áo phông để mà nhanh chóng khám phá rất nhiều vùng da trần trụi chỉ bị chia cắt bởi cái quần lọt khe màu ngà mỏng manh. Thay vào đó, anh chuyên chú vào đôi môi cô, khuôn mặt cô, mái tóc cô, vuốt ve và khám phá, trượt ngón tay xuyên qua những lọn tóc xoăn của cô, dùng ngón cái dò dẫm tìm hai bên dải tai cô. Cứ như thể anh đang ghi vào trong bộ nhớ một tấm sơ đồ phác họa toàn bộ những vùng nhạy cảm kín đáo của cô. Thật nóng bỏng, hồi hộp và ôi chao quá gọi tình.

Miệng họ tách ra. Anh thì trán lên trán cô và dịu dàng nói. “Tôi thích về chỗ của mình, nhưng tôi sẽ không mạo hiểm để cô có cơ hội thay đổi suy nghĩ trên đường, vậy nên chuyện sẽ phải tiến hành ở đây thôi.” Một tiếng ậm ừ bật ra từ môi dưới cô. “Còn lâu mới có chuyện đây là lần đầu tiên có hai người hành sự trong phòng dành cho dàn đồng ca, nhưng tôi cứ tưởng thời kỳ đồ mồ hôi trên đệm của tôi đã kết thúc từ khi tôi tốt nghiệp trung học rồi chứ.”

Cô cố gắng lấy lại hơi thở trong lúc anh túm lấy cổ tay lôi cô vào trong nhà thờ. “Gượng đã.” Gót chân cô phanh lại trên sàn nhà cũ lát gỗ thông. “Chúng ta sẽ không tiến thêm một bước nào về phía cái đệm kia cho tới khi chúng ta Trò Chuyện xong xuôi đã.”

Anh không ngốc. Anh rên lên, nhưng vẫn dừng chân. “Tôi không mắc bệnh truyền nhiễm gì hết. Không có bất kỳ ai sau Lucy, và vì chuyện đã xảy ra từ bốn tháng chết tiệt trước rồi, nên cô sẽ phải thông cảm nếu tôi có chút mất kiên nhẫn.”

“Không ai sau Lucy? Thật hả?”

“Cô không hiểu phần nào trong cụm từ bốn tháng chết tiệt ấy hả?” Anh nhìn cô với vẻ ngang ngạnh, như thể chờ trận tranh cãi nổ ra. “Và tôi chẳng đi đâu mà không mang theo bao cao su cả. Cô muốn hiểu gì thì hiểu. Chuyện chỉ là như vậy thôi.”

“Anh đúng là Ted Beaudine.”

“Như tôi đã nói rồi đấy.”

“Bốn tháng, huh? Tôi thì không lâu đến thế.” Nói dối. Chuyện tình ái thảm thương của cô cùng Daniel, anh chàng huấn luyện viên lái bè trên sông người Úc, đã kết thúc từ tám tháng trước. Vốn đã được mẹ mình đả thông tư tưởng từ các cuộc chuyện trò về vấn đề tình dục, cô không bao giờ hứng thú với những cuộc tình một đêm. Thật không may, những cuộc chuyện trò đó cũng chẳng giúp cô ngăn được những chọn lựa tệ hại. Bạn bè cô không chỉ một người nói rằng Meg cố tình chọn lựa những người đàn ông mà cô sẽ không bao giờ gắn bó suốt đời vì cô vẫn chưa sẵn sàng để trưởng thành.

“Tôi cũng không bị bệnh truyền nhiễm gì,” cô kiêu kỳ nói. “Và tôi đang dùng thuốc tránh thai. Tuy nhiên, anh đừng vì chuyện này mà từ bỏ ý định dùng một trong những cái bao cao su chắc chắn anh đã mua cả mới. Vì đây là Texas, mảnh đất cho phép sử dụng vũ khí giấu kín, nên nếu mang thai, tôi sẽ đi kiếm một món vũ khí nào đó rồi thổi bay não anh ra. Cảnh cáo thành thực đấy.”

“Tốt. Chúng ta đã làm rõ vấn đề rồi.” Anh túm lấy cổ tay cô, lôi cô treo lên dây bậc thang

uốn lượn của phòng dành cho dàn đồng ca, mặc dù anh cũng chẳng phải tốn quá nhiều công sức lôi kéo.

“Tôi cũng không chơi trò tình một đêm đâu,” cô nói khi họ đã lên đến đầu cầu thang. “Vậy nên hãy coi như đây là sự khởi đầu cho một mối quan hệ tình dục ngắn hạn nhé.”

“Thế còn hay ho hơn đấy.” Anh cởi phăng áo phông đang mặc ra. “Và anh không thể để tôi bị sa thải khỏi câu lạc bộ được.”

Anh dừng lại. “Hượm đã. Tôi muốn sa thải cô.”

“Tôi biết,” cô nói, “nhưng anh còn muốn một quan hệ đơn thuần tình dục và không tình cảm lãng nhăng hơn.”

“Chuẩn đấy.” Anh thả rơi chiếc áo phông.

Trước khi cô kịp ý thức được vấn đề, họ đã ở trên tấm đệm lồi lõm và anh lại đang hôn cô. Anh áp tay quanh hai bầu ngực trần của cô, luồn một ngón tay cái vào trong mép dải vải lụa lọt giữa khe ngực cô. “Một khi đã liên quan đến tình dục thì tôi tận hưởng ra trò đấy.” Vật đàn ông cương cứng của anh ép mạnh vào chân cô. “Cô chắc chắn phải cho tôi biết nếu lỡ tôi dọa cô sợ đấy nhé.”

Nguồn máu vốn bình thường phục vụ não bộ của cô đã cuộn cuộn đổ tới các bộ phận khác của cơ thể, vậy nên cô chẳng biết liệu anh có đang lừa cô hay không. “Lo cho chính mình đi là thú tốt nhất cô có thể làm.”

Anh chơi đùa với dây quần suốt một lúc vừa lâu vừa nóng bỏng, rồi rút ngón tay ra để kéo nó lên hình xăm rồng của cô. Mặc dù cô luôn bị kích thích bởi hình ảnh một người đàn ông chậm rãi cởi quần áo cho cô, nhưng từ trước đến giờ, cô chưa quen ai thực sự làm thế cả, và cô sẽ không cho Ted cơ hội trở thành người đầu tiên. Ngồi dậy trên khoảng không gian hạn hẹp bên cạnh anh, cô tì người lên gót chân, ngẩng người ra sau và kéo cái áo phông lên qua đầu.

Trong thời đại của những bộ ngực được bơm silicon, bộ ngực của cô chẳng hề đáng nhớ chút nào, nhưng Ted quá lịch lãm để mà lên tiếng chê bai. Anh có để ý, nhưng không làm bất cứ cử động vụng về nào để nắm lấy chúng. Thay vào đó, anh khum tay quanh xương sườn cô, chỉ dùng cơ bụng để rướn người lên, và chậm rãi rải những nụ hôn dọc cơ hoành của cô.

Làn da cô râm ran. Đã đến thời điểm quan trọng rồi. Cô chẳng mặc gì trên người ngoại trừ quần lọt khe, trong khi anh vẫn mặc quần soóc kaki cùng bất kỳ thứ gì - hoặc có hoặc không - bên trong nó. Cô kéo khóa quần hông khám phá ra.

“Vẫn chưa đâu,” anh thì thầm, kéo cô xuống sát anh. “Phải làm nóng người em trước đã.”

Nóng người à? Cô sắp bốc lửa đến nơi rồi ấy chứ!

Anh lăn người nằm nghiêng và dành trọn vẹn sự chú ý đến cơ thể cô. Ánh nhìn chăm chú của anh nấn ná trên hõm cổ cô. Đường cong bầu ngực cô. Nếp nhăn trên núm vú cô. Miếng đặng ten màu ngà dưới bụng cô. Nhưng anh không chạm vào bất kỳ chỗ nào trong số đó. Bất kỳ chỗ nào của cô.

Cô cong lưng lại, mời gọi anh tiến đến trước khi cô nổ tung. Anh vùi đầu vào ngực cô. Cô nhắm mắt lại háo hức đợi chờ, nhưng rồi chỉ cảm thấy răng anh nhấm nhấm vai cô. Lẽ nào người đàn ông này chưa bao giờ nghiên cứu cấu tạo cơ bản của cơ thể phụ nữ hay sao?

Cứ như thế mất một lúc. Anh nghiên cứu điểm nhạy cảm ở mặt trong khuỷu tay cô, điểm rung động ở cổ tay cô, và đường cong bên dưới bầu ngực cô. Nhưng chỉ là đường cong bên dưới thôi. Đến lúc anh chạm vào làn da mềm mại ở bắp đùi trong của cô, cô run rẩy vì ham muốn và không còn kiên nhẫn nổi trước sự tra tấn của anh. Nhưng khi cô nhổm lên hồng giành quyền kiểm soát, anh chuyển trọng lượng, làm nụ hôn sâu thêm, và bằng cách nào đó, cô lại một lần nữa phó mặc cho anh điều khiển. Làm sao một người đàn ông đã cấm dục bốn tháng lại có thể tự chủ được đến mức này cơ chứ? Cứ như thế anh không phải con người. Cứ như thế anh đã sử dụng các kỹ năng sáng tạo thiên tài của mình để tạo ra một hình mẫu nhục dục nào đó.

Với sự cương cứng cường đại nhất thế giới.

Sự tra tấn kinh hoàng vẫn tiếp tục, những vuốt ve của anh vẫn chưa lần nào chạm tới những nơi cô đang tuyệt vọng khát khao được anh chạm đến. Cô không muốn rên rỉ, nhưng âm thanh cứ thế bật ra. Đây là sự trả thù của anh. Anh sẽ vuốt ve kích thích cô cho tới chết thì thôi.

Cô không nhận ra cô suýt nữa đã với tay tự an ủi bản thân cho tới tận khi anh chộp tay cô. “E là tôi không thể cho phép chuyện này được.”

“Cho phép ư?” Với một sức mạnh được tiếp thêm nguồn lực nhờ ham muốn, cô vặn người chuôi ra từ dưới thân anh, vòng một chân vắt ngang hông anh và giật mạnh khóa quần soóc của anh. “Làm đi không thì im miệng.”

Anh khóa trụ cổ tay cô. “Cứ để yên đó cho tới khi tôi tự cởi đi.” “Tại sao? Anh sợ tôi cười à?”

Mái tóc dày của anh rối tung chắc hẳn do bị cô xọc tay vào, môi dưới anh hơi sưng chắc hẳn do bị cô cắn, vẻ mặt anh mơ hồ lộ vẻ nuối tiếc. “Tôi vẫn chưa muốn phải làm thế này đâu, nhưng em không cho tôi được phép lựa chọn.” Anh đẩy cô nằm dưới thân anh, giam cầm cô bằng cơ thể anh, mút miệng anh lên đầu vú cô để cho cô được trải nghiệm những cú mút hoàn hảo, gần như là một cảm giác đau. Đồng thời, anh luồn một ngón tay xuống dưới dải băng ten mỏng tang giữa hai chân cô và trượt vào bên trong cô. Cô rên lên, kéo cao hai gót chân trên giường, và vỡ tan.

Rồi sau đó, khi cô đang nằm vô lực, anh lướt môi ve vuốt dải tai cô. “Tôi cứ tưởng em tự chủ giỏi hơn chút nữa cơ. Nhưng có lẽ em đã cố hết sức rồi.” Cô mơ hồ nhận ra cái thắt lưng trinh bạch bằng dải băng ten của cô bị kéo mạnh, rồi cơ thể anh trườn xuống người cô. Anh tóm lấy chân cô, mở rộng chúng ra. Bộ râu lởm chởm của anh trượt vào đùi trong của cô. Rồi miệng anh chạm lên người cô.

Cô bùng nổ lần thứ hai, nhưng ngay cả khi đó, anh vẫn không chịu tiến vào bên trong cô. Thay vào đó, anh tra tấn cô, an ủi cô, lại tra tấn cô. Đến khi cô lần thứ ba đạt cực khoái, cô đã trở thành con búp bê tình dục của anh.

Cuối cùng anh cũng hoàn toàn khóa thân, và khi anh tiến vào bên trong cô, anh hành động một cách chậm rãi, cho cô thời gian tiếp nhận anh, tìm góc độ hoàn hảo, không chút vụng về, không hề dò dẫm, không vô tình cào ngón tay hay thúc khuỷu tay. Anh điểm tĩnh nhấn vào trong, rồi nổi ngay sau đó là một cú đâm mạnh mẽ, nhịp điệu hoàn hảo,

nhằm mang đến khoái lạc tột cùng. Cô chưa từng được trải nghiệm điều gì tương tự. Cứ như thể chỉ khoái lạc của cô là đáng được tính đến. Ngay cả khi đã đạt đến cực khoái, anh vẫn chống đỡ trọng lượng cơ thể sao cho cô không phải chịu một chút sức nặng nào.

Cô ngủ. Họ tỉnh dậy, làm tình lần nữa, rồi lại thêm một lần nữa. Lúc nào đó giữa đêm, anh kéo chăn lên đắp ngang người cô, lướt nụ hôn lên môi cô, và rời đi.

Cô không quay trở lại với giấc ngủ ngay. Thay vào đó, cô ngẫm lại về điều Lucy đã nói. Mọi phụ nữ đều nên có dịp làm tình với Ted Beaudine.

Meg không thể phản bác điều đó được. Cô chưa bao giờ được yêu một cách trọn vẹn đến thế, không ích kỷ đến thế. Cứ như thể anh ghi nhớ hết thấy những cuốn cảm nang tình dục từng được viết ra trên đời, mà cô nhận ra, đây là điều anh hoàn toàn có khả năng làm được. Chẳng trách anh đã trở thành huyền thoại. Anh biết đích xác cách thức để đưa một người phụ nữ đạt tới tột đỉnh cực khoái.

Vậy thì tại sao cô lại thấy thất vọng đến thế?

Chương 12

Hôm sau là ngày nghỉ, câu lạc bộ đóng cửa nên Meg giặt giũ quần áo rồi thẳng tiến tới khu nghĩa địa, mang theo mấy món dụng cụ gỉ sét cô tìm thấy cạnh tàn tích của nhà kho để tấn công đám cỏ dại. Khi dọn quang mấy tấm bia mộ cũ kỹ nhất, cô cố gắng không để mình bị ám ảnh quá nhiều về Ted, và khi chuông điện thoại reo, cô thậm chí còn không nhận cuộc gọi, mặc dù không thể cưỡng nổi mà vẫn nghe tin nhắn thoại của anh. Một lời mời ăn tối vào thứ Sáu tại Roustabout. Chắc chắn Sunny và Spence sẽ tham gia buổi tiệc tối này, vậy nên cô không gọi lại cho anh.

Lẽ ra cô nên hiểu rõ muốn làm anh nhụt chí hoàn toàn không phải chuyện dễ dàng. Khoảng ba giờ, anh xuất hiện cùng chiếc xe tải màu xanh lơ. Xét đến cách phụ nữ thị trấn này nhăm nhăm ăn mặc đẹp đẽ vì anh, cô lấy làm mừng với đôi cánh tay dọc ngang vết bẩn, chân trần, áo phông Longhorns bó sát vốn được cô cứu ra khỏi thùng rác trong phòng thay đồ nữ rồi sau đó chỉnh sửa lại bằng cách cắt tay và cổ áo đi. Nhìn tổng thể, trông cô đúng y như cô mong muốn.

Lúc anh bước ra khỏi xe, một cặp chim sẻ đất màu xanh đậm vắt vẻo trên cây phong bỗng ngân lên một điệu nhạc vui nhộn. Cô lắc đầu không tin nổi. Anh đội mũ bóng chày và diện một cái khác trong bộ sưu tập quần áo thoải mái dường như vô tận của anh, cái này là bằng vải chino màu nâu, đi kèm áo phông xanh lá cũng thoải mái không kém với họa tiết Hawaii bạc màu. Anh xoay xử kiểu nào mà sao bất cứ thứ gì anh ném lên người sáng đó cũng chẳng khác gì thời trang cao cấp vậy?

Ký ức về tối hôm qua len vào, hết thấy những tiếng rên rỉ đáng xấu hổ và những đòi hỏi bẽ bàng đó. Để bù lại, cô ngân nga. “Anh mà không định cởi quần áo ra thì tôi coi anh như không tồn tại luôn.”

“Phụ nữ California các em táo bạo quá thể.” Anh ra dấu về phía nghĩa địa. “Cứ mỗi tháng một lần tôi đều cử một đội bảo trì đến đây dọn dẹp. Em không cần làm thế đâu.”

“Tôi thích ở ngoài trời.”

“Đối với một cô nàng Hollywood hư hỏng thì em có những cách tiêu khiển khác thường thật đấy.”

“Còn hơn đứt cái trò lôi gậy đi lãng quăng của anh.” Cô bỏ chiếc mũ bóng chày ra và dùng mu bàn tay lấm lem lau cái trán lấm tấm mồ hôi. Những lọn tóc xoắn rối tung của cô rủ xuống mắt và chọc vào gáy cô. Cô phải cắt tóc thôi, nhưng cô không muốn mất tiền. “Thứ Sáu, tôi sẽ không đến Roustabout với anh đâu. Quá nhiều Skipjack.” Cô dận cái mũ trở lại trên đầu. “Thêm nữa, chúng ta càng ít ở bên nhau giữa chốn công cộng thì càng tốt.”

“Tôi không hề nói họ sẽ có ở đó.”

“Anh cũng chẳng bảo là họ sẽ không có ở đó, và tôi đã chán ốm lên với cả hai cha con họ rồi.” Cô đang nóng bức, cau kính và nhất quyết tỏ thái độ khó chịu. “Thành thực đi, Ted. Toàn bộ vấn đề liên quan đến khu sân golf nghỉ dưỡng này... Anh có thực lòng muốn để mặc cho cha con Skipjack hủy hoại thêm một vùng tự nhiên nữa để có thêm nhiều tên ngốc có thể đánh lòng vòng một quả bóng trắng ngu xuẩn? Anh đã có câu lạc bộ thị trấn rồi mà. Như thế vẫn chưa đủ sao? Tôi hiểu rõ về lợi nhuận kinh tế của địa phương, nhưng

anh không nghĩ là một ai đó, kiểu như ngài thị trưởng chẳng hạn, nên cân nhắc đến sức tàn phá lâu dài của cái sân golf đấy sao?”

“Em sắp thành cái nhọt ở mông rồi đấy.”

“Tức là trái ngược với kẻ hôn mê chứ gì?”

Cô đã thực sự chộc giận anh, vậy là anh sai bước quay về xe. Nhưng thay vì giận dữ lao đi, anh lại giật mở cửa bên ghế phụ. “Vào trong đi.”

“Tôi không ăn mặc phù hợp để đi chơi.” “Em cũng chỉ gặp có mỗi tôi thôi, mà thế lại thành hay đấy, vì trông em kinh chết đi được, và có lẽ em cũng bốc mùi tẹt lăm.”

Cô lấy làm mừng vì anh để ý. “Xe anh có điều hòa không?”

“Tự mình khám phá đi.”

Cô sẽ không từ chối một chuyến đi chơi bí ẩn để tiếp tục vợ vẫn nhỏ cở quanh đây. Tuy nhiên, cô vẫn tỏ vẻ lùng khùng di chuyển về phía chiếc xe. Lúc trèo vào trong, cô để ý thấy một bảng điều khiển bị thiếu, mấy cái nút có vẻ kỳ quái và hai bảng điện tử gắn vào vị trí đặt hộp đựng găng tay hồi trước.

“Đừng chạm vào đồng dây nhợ đấy,” anh nói trong lúc chui vào ngồi trước bánh lái, “trừ phi em muốn bị điện giật.”

Lẽ đương nhiên, cô chạm vào mớ dây, thành công chọc tức anh. “Nhờ đâu tôi nói sự thật thì sao,” anh nói. “Em làm sao biết chắc được.”

“Tôi thích đương đầu với nguy hiểm mà. Đó cũng là tính California đấy. Thêm nữa, tôi đã nhận thấy ‘sự thật’ là một từ khá linh hoạt ở đây đấy.” Lúc anh đóng sầm cửa lại, cô chìa ngón tay cái bản về phía một bảng số gắn bánh lái. “Cái gì kia?”

“Điều khiển hệ thống điều hòa chạy bằng năng lượng mặt trời nhưng nó không hoạt động theo cách tôi muốn.”

“Tuyệt,” cô lầu bầu. “Tuyệt thật đấy.” Lúc anh đánh xe rời khỏi nhà thờ, cô quan sát thấy có một màn hình nhỏ lắp giữa hai chiếc ghế. “Cái gì đây?” “Phiên bản thử nghiệm của một kiểu hệ thống định vị mới. Nó không hoạt động ngon lành đâu, vậy nên cũng đừng có chạm tay vào.”

“Trong cái xe này có thứ gì hoạt động không vậy?”

“Tôi khá hài lòng với pin nhiên liệu hydro mới nhất của tôi.”

“Điều hòa chạy bằng năng lượng mặt trời, hệ thống định vị, pin năng lượng hydro... Anh quả thực là một tay ăn ngủ với công nghệ, xứng đáng được trao huy chương đấy.”

“Rõ là em ghen tị với người có thể tạo ra của cải vật chất rồi.”

“Chỉ vì tôi là người trần mắt thịt và bởi vậy có những cảm xúc của người trần mắt thịt thôi. Đừng bận tâm nhé. Anh sẽ chẳng hiểu nó có nghĩa gì đâu.”

Anh mỉm cười và rẽ vào đường cao tốc.

Anh nói đúng. Hệ thống điều hòa chạy bằng năng lượng mặt trời không chạy ngon lành, nhưng vẫn đủ giúp cho buồng lái xe tải mát mẻ hơn so với nhiệt độ như thiêu như đốt ngoài trời. Họ im lặng lái xe chạy vài dặm ven sông. Một vườn nho mở đường tới một cánh đồng oải hương. Cô cố gắng không nghĩ đến cách cô để mặc anh biến cô thành một kẻ ướt át rên rỉ khát khao.

Anh ngoặt gấp vào một con đường hẹp lát nhựa đường bong tróc. Chiếc xe gập ghềnh băng qua vài bụi cây lờm chờm, vòng quanh một con dốc đá vôi để rồi tiến vào một khung cảnh rộng lớn, bằng phẳng, không cây cối, nhô cao một cách bất bình thường so với địa hình xung quanh khoảng ba mươi mét. Anh tắt máy và trèo ra khỏi xe. Cô bám theo anh. “Cái gì vậy? Trông kỳ cục quá.”

Anh móc hai ngón cái vào túi quần hậu. “Lẽ ra em nên nhìn thấy nó hồi năm năm trước, khi người ta còn chưa chụp mũ cho nó.”

“Anh nói ‘chụp mũ cho nó’ nghĩa là sao?”

Anh hất đầu về phía một biển hiệu gỉ sét lúc trước đã lọt khỏi tầm ngắm của cô. Nó treo xiêu vẹo giữa một dãy cột kim loại dãi dầu nắng gió cách không xa mấy cái lớp xe bị vút chổng chơ. Bãi chôn rác thải Indian Grass Solid. Meg nhìn bao quát bãi cỏ và bụi cây. “Đây là bãi rác của thị trấn à?”

“Còn được biết đến như là vùng thiên nhiên chưa bị tàn phá mà em luôn tâm tâm niệm niệm phải bảo vệ khỏi sự phát triển đấy. Và nó không phải bãi rác. Nó là một bãi chôn lấp.”

“Giống nhau cả thôi.”

“Không hề.” Anh bắt đầu một bài giảng ngắn nhưng ấn tượng về những lớp vải địa kỹ thuật, màng chống thấm, hệ thống thu gom nước rỉ rác và tắt tắt những đặc điểm khác biệt giữa những bãi rác truyền thống với các bãi chôn lấp hiện đại. Lẽ ra cô không nên tỏ ra hứng thú, và rất có thể hầu hết mọi người đều không mấy quan tâm, nhưng vấn đề này lại thuộc đúng kiểu cô cùng nghiên cứu hồi bỏ học đại học năm cuối. Mà có khi cô chỉ muốn quan sát biểu cảm khuôn mặt của anh, cách mái tóc nâu của anh lượn quanh viền mũ bóng chày.

Anh ra dấu về phía khoảng không gian trống trải. “Từ nhiều thập kỷ nay, hạt đã cho thành phố thuê mảnh đất này. Rồi hai năm trước, bãi chôn lấp không còn khả năng chứa tiếp nữa nên buộc phải đóng cửa vĩnh viễn. Vì chuyện này, chúng tôi mất một nguồn thu nhập, và còn lại với một trăm năm mươi mẫu đất thoái hóa, cộng thêm một trăm mẫu vùng đệm nữa. Đất thoái hóa, nếu em vẫn chưa hình dung ra, là loại đất không mấy phù hợp cho bất kỳ mục đích sử dụng nào.”

“Ngoại trừ làm sân golf?”

“Hoặc khu trượt tuyết, mà mục đích này thì không mấy thiết thực ở vùng trung tâm Texas. Nếu một sân golf được xây dựng đúng cách, nó có thể mang lại rất nhiều ích lợi tự nhiên trong vai trò một khu bảo tồn thiên nhiên. Nó còn hỗ trợ cho sự phát triển của các loại thực vật bản địa và cải thiện chất lượng không khí. Thậm chí nó còn điều hòa nhiệt độ nữa. Các sân golf có thể gồm nhiều thứ hơn là những tên gốc đuổi theo mấy quả bóng đấy.”

Lẽ ra cô nên biết lỡ một người thông minh như Ted hẳn đã suy nghĩ thấu đáo về vấn đề này rồi, và cô cảm thấy mình khá ngu ngốc vì cứ tự cho mình là đúng.

Anh chỉ về phía mấy cái ống dẫn nhô ra ngoài mặt đất. “Các bãi chôn lấp thải ra khí metan, vậy nên cần phải được kiểm tra phóng xạ. Tuy nhiên, metan có thể được thu nạp và sử dụng để phát điện, mà đây chính là kế hoạch của chúng tôi.”

Từ dưới vành mũ bóng chày, cô nhìn anh không chớp mắt. “Nghe có vẻ rất hay ho đấy.”

“Đây chính là sân golf của tương lai. Chúng ta không đủ khả năng xây thêm bất kỳ sân golf kiểu Augusta National nào nữa, chuyện đó thì chắc như bấp đậy. Những sân golf kiểu thế là những con khủng long, với những đường lăn bóng được chăm sóc quá mức tỉ mỉ đến độ có thể ăn được và những khu cỏ cao ngổn nước.”

“Spence có tin chút xíu gì vào những điều này không?”

“Có thể nói là vừa nghe tôi bắt đầu vẽ nên những giá trị quảng bá của việc xây dựng một sân golf thực sự thân thiện với môi trường, rồi nó có thể khiến ông ta trở thành nhân vật quan trọng như thế nào, không chỉ trong giới golf, ông ta đã vô cùng hứng thú.”

Cô phải thừa nhận đây là một chiến dịch khôn ngoan. Cái tôi quá lớn của Spence sẽ được ve vuốt nhờ được tâng lên là nhà tiên phong trong vấn đề môi trường. “Nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy Spence nhắc đến chuyện này.”

“Ông ta còn quá mãi mê ngắm nghĩa bộ ngực của em. Mà tiện đây mới nói, hiển nhiên món đó cũng đáng ngắm nhìn đấy.”

“Vậy hả?” Cô ngả người tì vào cái chần bùn, hông hơi đẩy về trước, cái quần soóc trễ xuống trên xương hông, quá đổi sung sướng để có thể bỏ ra chút thời gian ngắm nghĩ về hiểu biết mới thu hoạch được về Ted Beaudine.

“Phải.” Anh trao cho cô nụ cười gian trá nhất của mình, đầu vậy vẫn cơ hồ toát lên vẻ chân thành.

“Tôi đang ướt đầm mồ hôi này,” cô nói.

“Tôi không quan tâm.”

“Hoàn hảo.” Cô muốn đập tan cái vẻ tự tin rất ngẫu đó, làm anh bối rối đúng như anh đã khiến cô bối rối, vậy nên cô bỏ mũ xuống, túm lấy phần gấu tã tơi của cái áo phông hở rốn bó chặt rồi kéo nó lên quá đầu. “Tôi chính là câu trả lời cho những giấc mơ đào hoa của anh đấy, tri kỷ ạ. Ân ái không phải vương bạn hết thủy mớ cảm xúc rối rắm mà anh cảm ghét.”

Anh tóm lấy cái áo ngực màu xanh hải quân đang dính vào da cô nhớp nháp. “Gã đàn ông nào mà không thể chứ?”

“Nhưng anh thực lòng ghét chuyện đó.” Cô thả rơi cái áo xuống mặt đất. “Anh thuộc kiểu đàn ông vô cảm. Nói thế không có nghĩa là tôi phàn nàn gì về tối hôm qua đâu nhé. Tuyệt đối không phải.” Im đi, cô tự nhủ. Im ngay đi.

Một bên lông mày thoáng cong lên. “Cách em nói nghe không giống ý em nói nhỉ?”

“Thật thế à? Xin lỗi nhé. Anh là anh mà. Anh cởi quần ra đi.” “Không.”

Cái tội ba hoa của cô đã làm anh lạc đề rồi. Mà, thật tình, vì căn cứ gì mà cô phải phàn nàn cơ chứ? “Tôi chưa từng thấy có anh chàng nào lại lo lắng đến chuyện giữ quần áo trên người như thế. Anh bị sao thế hả?”

Anh chàng chưa bao giờ lâm vào thế phòng thủ bất ngờ tấn công. “Em có vấn đề gì về buổi tối hôm qua mà tôi không biết à? Em không được thỏa mãn à?”

“Sao tôi có thể không thỏa mãn chứ? Lẽ ra anh nên bán lại các hiểu biết của anh về cơ thể phụ nữ đi. Tôi thế là anh đã khiến tôi lên đến tận trời cao những ba lần đấy.”

“Sáu chứ.”

Anh đã đếm. Cô không lấy làm ngạc nhiên. Nhưng cô đúng là điên rồi. Sao cô lại có thể sỉ nhục người tình duy nhất từng quan tâm đến khoái lạc của cô còn hơn cả của anh chứ? Cô cần đi gặp bác sĩ trị liệu thôi.

“Sáu à?” Cô vội với tay ra sau lưng để tháo áo ngực ra. Ấp hai bàn tay lên bầu ngực, cô để mặc cho hai quai áo trượt khỏi vai. “Vậy thì hôm nay tốt hơn hết anh đừng nên bắt tôi lao lực quá.”

Khạo khát đã đánh bại sự bức xúc của anh. “Hoặc có lẽ tôi cần dành thêm chút thời gian với em.”

“Ôi, Chúa ôi, không.” Cô rên rỉ.

Nhưng cô đã thách thức kỹ năng làm tình huyền thoại của anh, và khuôn mặt anh toát lên vẻ quyết tâm nghiêm túc. Bằng một sải chân dài, anh xóa bỏ khoảng cách giữa họ. Sau đó, cô chỉ biết là áo ngực của cô đã nằm trên mặt đất và hai bầu ngực cô đã nằm trong tay anh. Ở đó, bên vành đai khu chôn lấp, với hàng bao nhiêu thập kỷ rác thải đang tan rữa trong các màng chống thấm, với hàng bao nhiêu mét khối khí metan đang tan vào không khí và nước thải độc hại rò rỉ qua các đường ống ngầm, Ted Beaudine đã dốc toàn tâm toàn lực của mình.

Ngay cả màn tra tấn chậm rãi tối hôm qua cũng không giúp cô sẵn sàng cho sự tra tấn được tính toán kỹ từng đường đi nước bước ngày hôm nay. Lẽ ra cô nên suy nghĩ thấu đáo hơn để đừng có mà bóng gió rằng cô đã không được thỏa mãn hoàn toàn, bởi vì bây giờ anh đã quyết tâm khiến cô phải rút lại lời đã nói. Anh cắn vào hình con rồng trên mông cô trong lúc cúi xuống cởi quần soóc và quần lót của cô ra. Anh gập người cô xuống và xoay cô lại. Anh vuốt ve mơn trớn và thám hiểm bằng những ngón tay của nhà sáng tạo điêu luyện. Một lần nữa, cô đành phó thác bản thân cho anh. Nếu muốn giữ được quyền kiểm soát trước người đàn ông này, cô chỉ còn cách dùng còng và xích tay.

Trong khi vắng mặt trời Texas chói chang đổ nắng xuống người họ, quần áo anh đã biến mất. Mồ hôi lấp lánh trên lưng anh, và hai nếp nhăn giống y nhau cắt ngang trán anh khi anh phớt lờ sự đòi hỏi khẩn thiết của cơ thể mình cốt để kiếm được một điểm A cộng trong việc kích thích cô. Cô muốn thét lên đòi anh hãy tiến tới hưởng thụ đi, nhưng cô còn quá mãi mê gào thét những đòi hỏi khác.

Anh giật mở cánh cửa xe, nâng cơ thể đã mềm rũ của cô lên ghế, và ban rộng hai chân cô

ra. Chân vẫn bám chắc trên mặt đất, anh trêu đùa và tra tấn, sử dụng các ngón tay của mình như những thứ vũ khí xâm lấn ngọt ngào. Lẽ đương nhiên, một cơn cực khoái vẫn chưa đủ so với anh, và khi cô vỡ tan, anh lôi cô ra khỏi xe, ép cô áp ngực vào thành xe. Lớp kim loại nóng bỏng chẳng khác gì một thứ đồ chơi tình dục đối với hai núm vú đã bị kích thích của cô trong khi anh chơi đùa cô từ phía sau. Cuối cùng, anh xoay người cô lại và bắt đầu quy trình một lần nữa.

Đến lúc anh tiến vào trong cô, cô đã không còn đếm được số lần cực khoái của mình nữa rồi, mặc dù cô dám chắc anh thì không thế. Anh có vẻ chẳng tốn nhiều công sức để giữ cô tì vào thành xe, hai chân cô vòng quanh thắt lưng anh, mông cô đặt trên lòng bàn tay anh. Nâng cả trọng lượng cơ thể cô chắc chẳng dễ dàng gì, nhưng anh không để lộ bất kỳ dấu hiệu căng thẳng nào.

Những cú nhấn của anh sâu và đầy kiểm chế, sự thỏa mãn của cô đạt đến đỉnh điểm, ngay cả khi anh ngửa cổ, hướng mặt về phía mặt trời, và đến lượt anh phóng thích.

Một người phụ nữ còn có thể mong muốn gì hơn ở một người tình chú? Trên suốt đoạn đường trở về nhà, cô vẫn hỏi mình câu hỏi đó. Anh đầy bản năng, hào phóng và luôn không ngừng đổi mới. Anh có cơ thể tuyệt vời và có mùi thật hấp dẫn. Anh hoàn hảo không chê vào đâu được. Chỉ trừ cái lỗ hồng cảm xúc trong lòng anh.

Anh đã sẵn sàng cưới Lucy và sắp dành phần đời còn lại ở bên cô ấy, nhưng sự thiếu vắng cô ấy chẳng hề khuấy động dẫu chỉ là một cơn sóng trong cuộc sống thường nhật của anh. Một điều cần ghi nhớ nếu lỡ có bao giờ cô phát hiện ra mình nảy sinh hứng thú với cái ý niệm mơ hồ nhất về một tương lai gần bó lâu dài hơn. Điều duy nhất Ted cảm nhận được một cách sâu sắc chính là ý thức trách nhiệm của anh.

Khi rẽ vào con đường nhỏ dẫn tới nhà thờ, anh bắt đầu nghịch nghịch một trong những nút điều khiển bí ẩn gắn trong xe. Cô ngờ rằng anh đang đợi nghe công bố bảng điểm của anh với vai trò một người tình, và ngoài điểm A+ ra, làm sao cô có thể chấm cho anh bất cứ điểm nào khác được? Sự thất vọng dằng dai của cô là vấn đề của cô, nào phải của anh. Chỉ một kẻ ngu ngốc toàn diện mới chê trách một người làm đúng đắn hết thảy mọi chuyện, hầu như hết thảy mọi chuyện.

“Anh là một người tình tuyệt vời, Ted ạ. Thật đấy.” Cô mỉm cười, từng câu từng chữ đều rất chân thành.

Anh liếc nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng. “Sao em lại nói thế với tôi?” “Tôi không muốn anh nghĩ tôi là kẻ vô ơn.”

Lẽ ra cô nên giữ mồm giữ miệng, vì đôi mắt anh giờ đã nổi bão dông. “Tôi không cần sự biết ơn chết tiệt của em.”

“Tôi chỉ muốn nói... Nó thật tuyệt vời.” Nhưng cô chỉ càng làm cho tình hình tệ hơn mà thôi, và nhìn cách các khớp ngón tay anh siết chặt cái bánh lái mòn vẹt, có thể thấy những người từng khẳng định không gì có thể khiến Ted Beaudine bất an rõ là chẳng biết họ đang nói gì.

“Tôi cũng ở đó, nhớ không?” Những từ ngữ bật ra từ miệng anh như những mảnh kim loại vỡ.

“Chắc chắn rồi,” cô nói. “Sao tôi có thể quên được chứ?”

Anh dận mạnh lên phanh xe. “Có chuyện quái quỷ gì với em vậy hả?” “Tôi chỉ mệt thôi. Dù tôi có nói gì thì cũng quên đi nhé.”

“Chắc chắn tôi sẽ làm thế.” Anh vươn người qua chỗ cô và đẩy mở cánh cửa bên ghế phụ.

Vì nỗ lực hòa giải đã thất bại thảm hại, cô quay về với tính cách thực của mình. “Tôi đi tắm đây, và anh không được mời vào đâu. Thực ra, đừng có chạm vào tôi lần nữa.”

“Việc gì tôi lại muốn thế chứ?” anh bật lại. “Có những phụ nữ quá rắc rối đến mức chết tiệt.”

Cô thở dài, chán ghét bản thân nhiều hơn là chán ghét anh. “Tôi biết.”

Anh chỉ một ngón tay dài về phía đầu cô. “Tốt hơn hết, em nên chuẩn bị sẵn sàng vào lúc bảy giờ ngày thứ Sáu, vì tầm đó tôi sẽ đến đón em. Và đừng trông chờ gặp được tôi trước lúc đó vì tôi còn bận việc ở Santa Fe. Tôi cũng sẽ không gọi điện đâu. Tôi còn nhiều việc quan trọng hơn là tranh cãi với một phụ nữ điên rồ.”

“Quên chuyện thứ Sáu đi. Tôi đã bảo anh tôi không muốn dây dưa gì thêm với bố con Skipjack... hoặc với anh rồi.” Cô nhảy ra khỏi xe, nhưng đôi chân vẫn còn run rẩy khiến cú tiếp đất của cô không khỏi vụng về.

“Em đã nói với tôi cả đồng chuyện tào lao,” anh bắt bẻ. “Tôi chẳng để ý đến bất cứ chuyện gì trong số đó hết.” Anh đóng sầm cánh cửa ngay trước mũi cô, động cơ gầm lên, và anh biến mất trong một đám bụi của dải Ngân Hà. Cô lấy lại thăng bằng và quay người bước đến thêm. Cả hai người bọn họ đều biết thừa cô thà trải qua buổi tối cùng cha con Skipjack còn hơn là nhìn chằm chằm bốn bức tường của ngôi nhà thờ quá mức tĩnh mịch này. Và dấu cho cả hai có vừa nói gì đi chăng nữa, họ cũng đều hiểu rõ mối quan hệ này còn lâu mới kết thúc.

Hai ngày tiếp theo là quãng thời gian bận rộn ở câu lạc bộ. Tin đồn về thái độ mê đắm của Spence với cô đã lan truyền rộng rãi từ sau bữa tiệc của Shelby, và tiền boa của cô tăng lên hẳn vì các tay golf đã nhận ra cô có thể tác động tới ông vua ống nước. Ngay cả cha Kayla, Bruce cũng tuôn cho cô một đô. Cô cảm ơn họ vì sự hào phóng và nhắc nhở họ bỏ chai bỏ lon nước của họ vào thùng rác tái chế. Họ bảo cô rằng cô cứ tự nhiên nhận đi và nhắc nhở cô rằng mọi người đang dõi theo từng cử động của cô.

Thứ Năm, các thùng đồ cô nhờ người quản gia của cha mẹ cô đóng gói đã được gửi đến từ L.A. Cô đi du lịch quá nhiều để mà có một tủ quần áo cầu kỳ, và cô cũng thường tống hết mọi thứ đi, nhưng cô cần lấy giày của mình. Quan trọng hơn nữa, cô cần cái túi nhựa to đựng các chiến lợi phẩm - những chuỗi hạt, bùa hộ mạng, đồng xu, rất nhiều thứ trong số đó là đồ cổ, được cô thu thập từ khắp nơi trên thế giới.

Ted không gọi từ Santa Fe. Nhưng cô cũng không mong ngóng anh làm thế. Tuy nhiên, cô thèm được gặp anh, và trái tim cô hơi đập rộn lên điên rồ khi anh và Kenny dừng lại bên xe của cô vào chiều thứ Sáu khi họ đã đi được nửa chặng chơi. Kenny báo cho cô biết Spence và Sunny vừa trở về từ Indianapolis và tối đó họ sẽ có mặt tại Roustabout để ăn tối. Cô nói với Ted cô sẽ tự lái xe đến nên anh không cần qua đón. Anh không thích thế, nhưng cũng không muốn tranh cãi trước mặt Kenny, vậy nên anh rảo bước về chỗ máy rửa bóng, nhét quả bóng Titleist Pro V1 sạch sẽ tinh tươm của anh vào và kéo cái cần một cách mạnh mẽ quá mức cần thiết.

Lúc anh phát bóng, ánh mặt trời tằm anh trong màu vàng rực rỡ, nhưng ít nhất chim chóc cũng lặng im. Anh có bao giờ mất kiểm soát không? Cô cố hình dung ra một dòng xoáy u ám đang cuộn cuộn bên dưới vẻ ngoài lịch sự thoải mái của anh. Có lúc, cô thậm chí còn tưởng như mình vừa bắt gặp một thoáng yếu mềm khi nụ cười uể oải của anh hơi mất quá nhiều thời gian để thành hình, hay trong đôi mắt anh thấp thoáng vẻ mệt mỏi. Nhưng những ấn tượng này tan biến nhanh chóng cũng chẳng kém gì khi chúng hình thành, trả lại nguyên vẹn vẻ rạng rỡ cho anh.

Meg là người đến Roustabout muộn nhất. Cô chọn chiếc váy ngắn Miu Miu đen trắng tậu từ cửa hàng đồ cũ mặc kèm áo vàng chanh và một trong những đôi dép yêu thích nhất của cô, đôi xăng đan đế xuồng bằng vải hồng được thêu và đính hạt một cách khéo léo. Nhưng khi cô tìm đường đến bên bàn ăn, cái váy hàng thùng của cô còn thu hút sự chú ý nhiều hơn cả đôi giày hoa lệ.

Ngoài Ted và cha con Skipjack, tất cả mấy cặp vợ chồng nhà Traveler đều đã tập trung quanh chiếc bàn gỗ lớn: Torie và Dexter, Emma và Kenny, Warren Traveler và Shelby. Sunny chọn vị trí bên phải Ted để có thể nhận được sự chú ý trọn vẹn của anh. Lúc Meg đến gần bàn, anh nhìn chiếc váy của cô và trao cho cô một ánh mắt sắc lẹm như thể yêu cầu cô ngồi xuống phía bên kia anh. Cô hiểu quá rõ cần phải che giấu mối quan hệ giữa hai người, vậy nên cô len một chiếc ghế vào giữa Torie và Shelby, đối diện Emma phía bên kia bàn.

Bầu không khí thoải mái giữa Torie, Emma và Shelby khiến cô thấy nhớ bạn bè mình. Giờ Lucy đang ở đâu, sống như thế nào? Còn những người khác nữa... Suốt mấy tuần nay cô vẫn luôn lẩn tránh, không nhận điện thoại của Georgie, April và Sasha, không muốn để bất kỳ người bạn hoàn mỹ nào biết được tình hình hiểm nguy của cô, nhưng vì họ đã quen với cách cô mất tâm mất tích nên việc cô không đáp lại các cuộc gọi có vẻ cũng chẳng làm dấy lên bất kỳ sự lo ngại nào.

Gia đình Traveler lắm mưu nhiều kế không tiếc lời tâng bốc cha con Skipjack. Shelby hỏi han cặn kẽ về sản phẩm mới của Viceroy, Torie tấm tắc khen mái tóc đen bóng và gu thời trang cổ điển của Sunny, Kenny chỉ ra những thế mạnh của Spence khi chơi golf mini. Bầu không khí hài hòa, gần như uể oải, cho tới khi Meg phạm phải sai lầm khi gọi vợ của Kenny là “Emma”.

Từng người một, tất cả cư dân thị trấn ngồi quanh bàn đều rơi vào im lặng. “Tôi vừa làm gì à?”, cô hỏi khi thấy mọi người quay hết lại nhìn cô chằm chằm. “Chị ấy bảo tôi gọi chị ấy là Emma mà.”

Emma siết chặt ly rượu, một hơi uống cạn.

“Làm thế là không hợp lễ nghĩa,” Shelby Traveler đáp, miệng mím lại vẻ không tán thành.

Chồng Emma lắc đầu. “Không bao giờ. Ngay cả tôi cũng không. Ít nhất khi cô ấy vẫn còn mặc nguyên quần áo.”

“Cư xử tệ quá,” Torie hất mái tóc đen dài nói thêm.

“Thật bất kính,” cha cô, Warren, tán thành.

Ted ngả người sát vào lưng ghế và nhìn cô vẻ nghiêm nghị. “Tôi cứ tưởng đến giờ cô đã

biết suy nghĩ hơn để đừng có mà sỉ nhục một người cô gần như chẳng quen biết gì chứ.”

Emma chậm rãi cúi đầu xuống và đập trán lên mặt bàn ba lần. Kenny mỉm cười xoa lưng vợ. Nét thích thú nháy nhót trong mắt Ted.

Meg rõ ràng đã nghe thấy cả Sunny và Spence gọi vợ Kenny là Emma, nhưng cô biết có chỉ ra điều đó cũng chỉ vô ích thôi. “Xin lỗi chị một cách sâu sắc nhất, Công nương Emma,” cô dài giọng. “Hy vọng tôi sẽ được thưởng thức bữa ăn cuối cùng trước khi lên đoạn đầu đài.”

Torie khịt mũi. “Không cần tỏ ra châm biếm thế.”

Emma hướng mắt sang phía đối diện bên kia bàn, nhìn Meg không chớp. “Họ không thể cưỡng lại được. Thật đấy.”

Chồng cô thỏa mãn hôn lên môi vợ, rồi quay lại với cuộc trò chuyện về bộ gậy Callaway mới của Spence. Ted cố gắng tham gia, nhưng Sunny muốn thu hút toàn bộ sự chú ý của anh, mà cô ta thì biết rõ cách để làm chuyện đó. “Hiệu suất động cơ pin nhiên liệu mới của anh là bao nhiêu vậy?”

Meg không biết câu này có ý nghĩa gì, nhưng Ted đã trở về với con người sẵn lòng chiều theo ý người khác. “Ba tám, bốn hai phần trăm, tùy theo tải.”

Sunny, mãi mê chăm chú, dịch lại sát hơn.

Spence mời Meg khiêu vũ, và cô còn chưa kịp từ chối thì hai đôi tay phụ nữ đã túm lấy hai bên cánh tay cô đẩy cô đứng dậy. “Cô ấy cứ tưởng ông sẽ chẳng bao giờ ngỏ lời mời đấy,” Shelby ngọt ngào nói.

“Tôi chỉ ước gì Dex có đôi chân sinh ra để khiêu vũ như ông thôi, Spence ạ,” Torie thủ thỉ.

Bên kia bàn, Emma trông lo lắng đúng theo cái kiểu mà một người mặc áo màu vàng điểm những bông hoa hướng dương có thể lo lắng, và Meg dám thề là cô đã bắt gặp một thoáng khó chịu trên mặt Ted.

May thay, bài hát đầu tiên có tiết tấu khá nhanh, và Spence không cố tìm cách lôi kéo cô trò chuyện. Tuy nhiên, nhoáng một cái, Kenny Chesney đã bắt đầu ngâm nga “All I Need to Know”, và Spence kéo cô lại sát người. Ông ta quá già so với loại nước hoa đang xúc trên người, và cô cảm thấy mình cứ như thể bị quây giữa một cửa hàng Abercrombie & Fitch. “Cô khiến tôi còn hơn cả phát điên, cô Meg ạ.”

“Tôi chẳng muốn làm ai phát điên đâu,” cô cẩn trọng nói. Ngoại trừ Ted Beaudine.

Qua khóe mắt, cô thấy Birdie, Kayla và Zoey đang yên vị tại một chiếc bàn gần quầy bar. Kayla trông sexy trong chiếc áo trắng lệch vai bó sát ôm lấy hai bầu ngực nhưng không hề lộ vẻ dâm dăng và chân váy ngắn in hoa sặc sỡ làm nổi bật đôi chân cân đối. Birdie và Zoey ăn mặc giản dị hơn, và cả ba người đều không rời mắt khỏi Meg.

Spence áp tay lên bàn tay cô và kéo nó về phía ngực ông ta. “Shelby và Torie đã kể cho tôi nghe về cô và Ted.”

Tiếng chuông báo động réo vang trong lòng cô. “Chính xác thì họ đã nói gì?”

“Rằng cuối cùng cô đã tìm ra được nghị lực của mình và chấp nhận sự thực rằng Ted không phải là người đàn ông dành cho cô. Tôi tự hào về cô.” Cô bước hụt mắt một bước trong lúc thăm nguyên rủa cả hai người phụ nữ kia.

Ông ta siết chặt ngón tay cô, một cử chỉ được cô đoán là để bày tỏ sự an ủi. “Sunny và tôi không có bất kỳ bí mật nào. Con bé đã kể cho tôi nghe chuyện cô tự lao vào anh ta tại bữa tiệc của Shelby. Tôi đoán là chính cách anh ta rũ bỏ cô cuối cùng đã khiến cô tỉnh ngộ mà nhận ra sự thực, và tôi chỉ muốn nói là tôi tự hào vì cô đã đối diện với điều đó. Giờ đây, khi đã ngừng theo đuổi anh ta rồi, cô sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều đấy. Chắc chắn Shelby cũng nghĩ thế, và Torie nói... ài chà, đừng bận tâm những gì Torie đã nói.”

“Ôi, không. Nói cho tôi nghe đi. Chắc chắn như thế sẽ rất hữu ích cho... sự trưởng thành của tôi.”

“Chà...” Ông ta xoa xoa xương sống cô. “Torie nói khi một người phụ nữ bị ám ảnh bởi một người đàn ông không có tình cảm với cô ta, điều đó sẽ giết chết tâm hồn cô ta.”

“Khá ra đáng triết gia đấy.”

“Chính tôi cũng ngạc nhiên đấy. Cô ấy có vẻ hơi lập dị. Cô ấy còn bảo với tôi là cô đang định xăm tên tôi trên mắt cá chân, mà chuyện đó thì tôi chẳng tin đâu.” Ông ta lưỡng lự. “Không đúng vậy phải không?”

Thấy cô lắc đầu, ông ta có vẻ thất vọng. “Ở thị trấn này có những người kỳ quặc thật đấy,” ông ta nói. “Cô có thấy thế không?”

Họ chẳng có gì kỳ quặc cả. Họ xảo trá như loài cáo và khôn ngoan gấp đôi ấy chứ. Cô giải phóng hai đầu gối cứng đờ. “Giờ ông nhắc đến tôi mới để ý đấy.”

Torie lồi chông lên sàn khiêu vũ và tìm cách tiến đến sát Spence hết mức, hiển nhiên là hy vọng nghe lén xem sao. Meg bắn cho cô một ánh mắt chết chóc và lùi xa khỏi Spence. “Thứ lỗi cho tôi. Tôi phải vào nhà vệ sinh đã.”

Cô suýt nữa đã kịp chui vào trong trước khi Torie, Emma và Shelby sầm sập lao vào phòng chặn đường cô. Emma chỉ về phía buồng vệ sinh gần nhất. “Đi đi. Chúng tôi sẽ đợi cô.”

“Không cần bận tâm.” Meg quay ngoắt về phía Shelby và Torie. “Sao cô lại bảo với Spence tôi không còn yêu Ted nữa?”

“Vì cô có bao giờ yêu cậu ấy đâu.” Đống vòng tráng men sáng màu của Shelby kêu leng keng trên cổ tay cô ta. “Ít nhất tôi cũng không nghĩ thế. Mặc dù Ted là Ted...”

“Còn cô là phụ nữ...” Torie khoanh tay. “Tuy nhiên, rõ ràng cô đã bịa ra toàn bộ chuyện này nhằm lảng tránh Spence, và nếu Sunny không xuất hiện thì tất cả chúng tôi hẳn đã tin lời cô rồi.”

Cánh cửa phòng vệ sinh bật mở, rồi Birdie bước vào, theo sau là Kayla và Zoey.

Meg vung hai tay lên. “Tuyệt. Tôi sắp bị cưỡng hiếp tập thể rồi đây.”

“Cô không nên đùa cợt về một vấn đề nghiêm túc như thế này,” Zoey nói. Cô ta mặc quần ngắn màu trắng, áo phông màu xanh hải quân có dòng chữ Wynette Public Schools Honor

Roll và đeo đôi hoa tai trông chẳng khác gì được làm từ ống nhựa hút nước.

“Cung cách dân Hollywood đấy,” Birdie nói. “Họ không có cùng thang điểm đạo đức như đám chúng ta đâu.” Và rồi, với Shelby, “Cô có bảo với cô ta phải để yên cho Ted vì bây giờ Sunny đã mê anh ấy rồi?”

“Chúng tôi đang bàn đến chuyện đó đây,” Shelby nói.

Emma nắm quyền điều khiển. Thật đáng chú ý khi một phụ nữ nhỏ nhắn với đôi má búp bê và mái tóc xoăn vàng rạng rỡ lại có thể sở hữu một uy quyền lớn đến vậy. “Cô đừng nghĩ là không ai hiểu tình hình của cô. Chính tôi cũng từng là một kẻ ngoài rìa ở Wynette, vậy nên tôi...”

“Chị vẫn còn là thế mà,” Torie nhận xét bằng giọng thì thầm nghe rõ mồn một.

Emma phớt lờ cô. “... vậy nên không phải tôi không thông cảm. Tôi cũng biết rõ cảm giác khi bị một người mà cô không có cảm tình để ý tới, mặc dù Công tước Beddington đáng ghét hơn ngài Skipjack nhiều. Tuy nhiên, người theo đuổi không được chào đón của tôi không nằm trong tay số phận kinh tế của thị trấn này. Nhưng tôi cũng không tính cách lợi dụng Ted để làm nhục ý chí của ông ta.”

“Chị cũng có phần muốn làm thế đấy,” Torie nói. “Nhưng khi đó Ted mới hai mươi hai tuổi, và Kenny đã nhìn thấu con người chị rồi.”

Khuôn miệng rộng của Emma mím chặt lại, làm hằn rõ môi dưới đầy đặn của cô. “Sự có mặt của cô càng làm phức tạp thêm cho một vấn đề vốn đã nhạy cảm lắm rồi, Meg ạ. Rồi rành cô thấy chướng tôi gai mắt với sự quan tâm của Spence, và chúng tôi hiểu điều đó.”

“Tôi thì không.” Kayla chỉnh lại chiếc kính râm không vành Burberry đã được cô ta đẩy lên trên đỉnh đầu tóc vàng. “Cô có biết người đàn ông đó giàu có như thế nào không hả? Mà ông ta lại còn có mái tóc rất đỉnh nữa.”

“Thật không may, phương pháp cô dùng để làm nhục ý chí của ông ta lại liên quan đến Ted,” Emma tiếp tục, “mà rất có thể phương pháp đó đã được chấp nhận nếu Sunny không xuất hiện.”

Birdie giật gấu áo lụa màu đỏ cà chua đang được cô ta mặc kèm váy cotton. “Chỉ cần nhìn bằng mắt thường thôi ai cũng có thể thấy Spence phát điên phát cuồng như thế nào vì con gái ông ta. Cô có lẽ có khả năng xoay sở loại bỏ ông ta, nhưng không đời nào cô có thể ném mình vào người đàn ông đang được con gái bảo bối của ông ta si mê.”

Torie gật đầu. “Sunny muốn gì được nấy.”

“Cô ta sẽ không có được Ted,” Meg nói.

“Chắc chắn Ted sẽ không để cô ta đoán ra được điều đó cho tới khi thỏa thuận đất đai đã ráo mực,” Emma nhanh nhẹn nói.

Meg đã nghe đủ rồi. “Một ý tưởng kinh hoàng đây này. Sẽ ra sao nếu ngài thị trưởng thân thánh của các vị quyết định ném tất cả các vị cho bầy sói còn anh ta tự mình xoay sở?”

Zoey chìa ngón tay giữa đầy phong thái của bà hiệu trưởng về phía cô, một cử chỉ hiệu quả

một cách đáng ngạc nhiên so với một người phụ nữ chỉ hơn Meg có một tuổi. “Đối với cô thì đây là một trò đùa hay ho, nhưng đây hoàn toàn không phải chuyện đùa đối với những cô bé cậu bé học trò phải chen chúc trong những phòng học chật chội ở trường tôi. Hay với những giáo viên đang phải nỗ lực đánh vật với những cuốn sách giáo khoa lỗi thời chẳng được ai hỗ trợ.”

“Chắc chắn tôi không hề coi đây là một trò đùa.” Kayla lén lút soi gương. “Tôi căm ghét việc quản lý một cửa hàng đồ cũ ngập ngụa quần áo của các bà già, nhưng lúc này đây, tại thị trấn này, số phụ nữ đủ khả năng mua được thứ trang phục mà định mệnh xếp sẵn cho tôi bán ấy chỉ đủ để đếm được trên đầu ngón tay.” Đôi mắt cô ta quét lên chiếc váy hàng thùng của Meg.

“Từ lúc tiếp quản nhà nghỉ, tôi vẫn luôn muốn mở một phòng trà và hiệu sách ngay cạnh đó,” Birdie nói.

Shelby đẩy búi tóc vàng ra phía sau một bên tai, để lộ đôi khuyên tai nhỏ bằng vàng. “Tôi có một ông chồng hầu như đêm nào cũng thức chong chong với cảm giác tội lỗi vì công ty của anh ấy không thể cung cấp đủ công việc để duy trì sự thịnh vượng của thị trấn này.”

“Dex cũng có cảm giác tương tự thế,” Torie nói. “Một thị trấn lớn thế này không thể sống sót dựa vào một ngành kinh doanh.”

Meg quay ngoắt sang Emma. “Chị thì sao? Lý do gì khiến chị trông đợi tôi bán mình cho Spencer Skipjack?”

“Nếu thành phố này chết,” Emma lặng lẽ nói, “Kenny và tôi vẫn có đủ tiền để sống tốt. Nhưng phần lớn bạn bè chúng tôi không được như thế.”

Torie gõ gõ mũi dép xăng đan da xỏ ngón dính dính tán lên mặt sàn. “Giữa Spence, Sunny và Ted, cô đã khiến mọi thứ trở nên quá phức tạp, Meg ạ. Cô cần phải rời Wynette đi thôi. Và, không giống như những người khác, tôi lại rất quý cô, vậy nên chuyện này không mang tính cá nhân gì đâu.”

“Thì không phải không quý cô,” Emma nói.

“Tôi thì có đấy,” Birdie nói.

“Tôi cũng không phải không quý cô,” Shelby nói. “Cô cười nghe hay lắm.”

Kayla ra hiệu về phía sợi dây chuyền chìa khóa-bộ xương Meg vừa làm xong cách đó vài tiếng. “Zoey và tôi thích nữ trang của cô.”

Birdie thở phì phì như một con vẹt giận dữ, “Sao mọi người lại có thể nói tốt về cô ta được? Các cô quên chuyện Lucy rồi à? Nhờ Meg, Ted đã bị tan vỡ trái tim rồi đấy.”

“Cậu ấy có vẻ đã hồi phục rồi,” Emma nói, “vậy nên tôi đã sẵn sàng bỏ qua cho chuyện đó.”

Shelby mở ví, một cái ví dài Juicy họa tiết paisley màu nâu và hồng, rồi lôi ra một mẫu giấy được gấp lại mà Meg nhanh chóng nhận ra là một tờ séc. “Chúng tôi biết cô không dư dả tiền bạc, vậy nên chúng tôi có một chút chút để giúp cô có một khởi đầu mới tại một nơi nào đó khác.”

Lần đầu tiên kể từ khi Meg gặp cô, Torie có vẻ ngượng ngùng. “Nếu không thấy thoải mái thì cô có thể coi đây như một khoản vay cũng được.” “Chúng tôi sẽ rất cảm kích nếu cô nhận nó.” Emma thân thiết nói. “Nó sẽ là cách tốt nhất đối với tất cả mọi người.”

Trước khi Meg kịp bảo họ cúi xuống địa ngục hết đi, cửa phòng vệ sinh mở ra và Sunny thông thả bước vào. “Đang có tiệc đấy à?”

Shelby nhanh chóng tuôn tờ séc trở lại ví. “Ban đầu không phải thế, nhưng rồi chúng tôi bắt đầu nói chuyện.”

“Giờ chúng tôi đang cần cô góp ý đây.” Torie chủ tâm quay về phía gương vờ như tìm kiếm vết mascara bị lem. “Charlize Theron hay Angelina Jolie? Nếu đồng tính thì cô sẽ chọn ai để lên giường nào?”

“Theo tôi là Angelina Jolie.” Kayla lôi thỏi son bóng ra. “Nghiêm túc đấy. Bất kỳ người phụ nữ nào nói không thì cũng là kẻ dối trá hoặc sống cả đời trong sự dối lòng. Người phụ nữ đó là quả bom sex.”

“Theo ý cậu thì thế thôi.” Zoey, vừa mới lúc trước còn tỏ ra đứng đắn là thế, bắt đầu cào tóc rối tung lên. “Tớ sẽ chọn Kerry Washington. Một phụ nữ da đen mạnh mẽ. Hoặc Anne Hathaway. Nhưng lý do duy nhất là vì cô ấy đã học ở Vassar.”

“Cô sẽ không lên giường với Anne Hathaway.” Birdie phản đối. “Anne Hathaway là một nữ diễn viên vĩ đại, nhưng cô ấy không thuộc mẫu bạn tình của cô.”

“Vì em không phải người đồng tính nên mẫu bạn tình của em không phải trọng điểm.” Zoey chộp lấy thỏi son bóng của Kayla. “Em chỉ đơn thuần bình luận rằng nếu như em là người đồng tính, em sẽ muốn một bạn tình thông minh tài năng chứ không chỉ có mỗi nhan sắc.”

Emma vượt thẳng cái áo từ hướng dương của mình. “Thú thực là tôi thấy Keira Knightley hấp dẫn một cách quái lạ.”

Kayla đoạt lại thỏi son bóng. “Chị lúc nào cũng thích người Anh.” “Ít nhất cô ấy cũng không còn vương vấn Emma Thompson.” Torie giật một tờ giấy vệ sinh ra khỏi hộp giấy.

“Cô thì sao, Meg?”

Meg phát ốm lên vì bị lôi kéo rồi. “Tôi thích đàn ông hơn. Đặc biệt là cánh đàn ông Texas cơ bắp. Các vị có ý kiến gì không?”

Cô có thể nghe thấy tiếng những bánh xe đang nghiêng ken két trong tâm trí mọi người xung quanh khi đám phụ nữ Wynette điên rồ này cố tìm cho ra cách đối đáp. Cô tiến ra cửa, để mặc họ trầm tư đứng đó.

Lúc quay lại bàn, cô rút ra ba kết luận: Vấn đề của Ted và Sunny cứ mặc cho anh đi mà xử lý. Cô sẽ đối phó với Spence trên cơ sở mưa dầm thấm đất. Và sẽ không ai tống cổ cô ra khỏi cái thị trấn kinh khủng này được cho tới khi nào cô đã yên ổn và sẵn sàng rời đi.

Chương 13

Ngày hôm sau, Meg nhìn thấy Ted trên sân golf, nhưng anh đang chơi cùng Spence và Sunny, và anh tránh xa khỏi chiếc xe chở đồ uống của cô. Tối đó khi về nhà, cô phát hiện ra một chiếc xe tải chuyển đồ đang đỗ chờ cô bên thềm nhà. Mười phút sau, cô đã tổng cả chiếc xe tải lẫn những đồ nội thất chật chội trên đó đi khuất mắt.

Cô sầm sầm bước vào trong ngôi nhà thờ nóng nực, ngọt ngào. Người ta cứ kiên trì cố gắng cho cô những thứ cô không mong muốn. Tối hôm qua, Shelby đã tuần tởm sét dưới người vào ví cô khiến cho Meg xé nó tan nát. Còn giờ thì thế này đây. Thành thực mà nói, cô cần đồ nội thất, và khi tia thấy đồng điều hòa không khí lưu động, cô suýt nữa đã gạt bỏ hết các quy tắc của mình. Chỉ suýt nữa thôi chứ cô vẫn chưa làm thế.

Cô mở tung các cánh cửa sổ nhà thờ, bật quạt và rót một ly trà đá cất trong tủ lạnh. Đây là lần thứ hai trong tuần có người cố gắng mua chuộc cô rời khỏi thị trấn. Nếu để mặc bản thân suy nghĩ về chuyện đó, thế nào cô cũng sẽ chán nản, mà cô thì không muốn chán nản. Cô muốn giận dữ. Sau khi tắm qua loa, cô mặc quần soóc, áo, đi dép xỏ ngón, và rời khỏi nhà.

Những cây cột đá đánh dấu lối vào dinh thự Beaudine. Cô vòng qua một lùm cây lá rộng, băng qua một cây cầu đá cổ kính nằm trước con đường lớn chia ra thành những nhánh đường mòn ngoằn ngoèo. Dễ dàng nhận ra ngôi nhà chính, thấp và trải dài, được xây bằng đá vôi và trát vữa theo phong cách Texas, với cửa sổ hình vòng cung và những cánh cửa được viền bằng gỗ tối. Đằng sau một bức tường thấp, cô loáng thoáng nhìn thấy một bể bơi rộng rãi, một ngôi nhà bên bể bơi, sân, vườn và hai tòa nhà nhỏ theo cùng phong cách nhà thấp trải dài có cổng rộng, có lẽ là nhà dành cho khách. Cô nhận thấy đây không hẳn là một dinh thự hoàn chỉnh mà giống với nhiều nhà ghép lại hơn, và đưa mắt đến nơi đâu cô cũng thấy những quang cảnh vô cùng ngoạn mục.

Khi con đường lộn lại thành một vòng tròn, cô chọn một đường mòn khác, nhưng rồi nó chỉ dẫn tới một bãi golf mini và mấy tòa nhà bảo trì. Cô thử một đường mòn khác và tìm được một ngôi nhà trệt nhỏ xây bằng gạch và đá, qua cánh cửa ga ra mở toang có thể nhìn thấy rõ chiếc xe tải của Skeet Cooper. Không gì sánh bằng việc giữ caddy của ta bên cạnh.

Con đường mòn cuối cùng uốn lượn lên đồi, dẫn lên một vách đá. Và sừng sững ở đó, một khối kiến trúc hiện đại hình chữ nhật trát vữa màu kem. Với sự cân bằng hoàn hảo, lợp mái cánh bướm. Các ô cửa kính trở ra hướng Nam với những mái hiên nhọn phủ bóng râm lên quang cảnh bên trong. Dầu không có mấy cái tua bin gió nhỏ nhắn xinh đẹp nhô ra trên mái nhà, cô sẽ vẫn biết đây chính là nhà anh. Vẻ đẹp, sự sáng tạo cùng sự tiện dụng của nó nói lên rất nhiều điều về chủ nhân nơi này.

Cô còn chưa kịp rung chuông thì cửa ra vào đã mở, và anh đứng trước mặt cô, chân trần, áo phông đen kèm quần soóc thể thao xám. “Em thích thú với chuyến tham quan chứ?”

Hắn đã có ai đó mách lẻo với anh, hoặc là hệ thống camera ở đây giám sát toàn bộ khu nhà. Biết rõ tình yêu của anh dành cho các loại thiết bị, cô nghiêng về về sau hơn. “Người trị vì vĩ đại của Vương quốc Beaudine quả thực là nhân vật cái gì cũng biết.”

“Tôi chỉ cố hết sức thôi.” Anh bước lùi lại để nhường đường cho cô vào trong.

Ngôi nhà rộng rãi thoáng đãng, được trang trí bởi những sắc màu trắng và xám nhạt, một nơi trú ẩn mát mẻ êm đềm thoát khỏi cái nóng mùa hè hành hạ khổ sở cùng những đòi hỏi cũng mang tính hành hạ khổ sở chẳng kém gì của việc phải là Ted Beaudine. Đồ nội thất thấp, món nào món nấy đều được lựa chọn cẩn thận để vừa thoải mái dễ chịu vừa toát lên vẻ đẹp tĩnh lặng, gần gũi. Gây ấn tượng nhất là một căn phòng vuông góc bằng kính treo lơ lửng trên phòng khách cao vút.

Ngôi nhà gần như có một sự trống trải như kiểu tu viện. Không có tượng điêu khắc nơi góc nhà; không có tranh tô điểm các bức tường. Nghệ thuật ở ngoài kia, trong quang cảnh những bờ sông thoai thoải, những dải đồi đá hoa cương và những thung lũng xa xa rợp bóng.

Cô đã trưởng thành trong những ngôi nhà lớn, trang trại mênh mông của gia đình cô ở Connecticut, mái nhà của họ ở Bel Air, ngôi nhà nghỉ cuối tuần ở vịnh Mono, nhưng nơi đây khác biệt hẳn. “Chỗ này đẹp đấy,” cô nói.

Lúc anh băng qua sàn nhà lát gỗ tre, ngọn đèn ở sảnh được bật sáng lúc anh dẫn cô vào nhà tự động tắt ngóm. “Nếu em đến để tìm sex thì tôi đã chán em rồi,” anh nói.

“Hẳn là vì thế nên mới có cái giường cỡ lớn trên xe chuyển đồ cùng với đám ghế thoải mái vừa khổ người.”

“Và cái trường kỷ nữa. Đừng quên cái trường kỷ. Không định làm tổn thương em đâu, nhưng chỗ em không được thoải mái lắm. Và theo như cuộc điện thoại tôi vừa nhận được thì nghe nói em vẫn muốn giữ chỗ ấy y như cũ. Sau em lại đẩy cái xe tải kia về vậy?”

“Anh có thật lòng nghĩ là tôi sẽ nhận quà của anh không?”

“Đồ nội thất ấy là dành cho tôi chứ không phải cho em. Quý tha ma bắt tôi đi nếu tôi còn lần nào nữa qua đêm trên cái đệm ấy.”

“May là anh đã chán tôi rồi.”

“Tôi có thể nghĩ lại. Thực ra mà nói...”

“Trang bị đồ đạc cho chỗ ở của tôi không phải việc của anh,” cô nói. “Khi nào muốn tôi sẽ tự làm. Tuy nhiên phải thừa nhận là anh suýt làm tôi mềm lòng với đồng điệu hòa không khí đó đấy. Thật không may, tôi đã nảy sinh cái ý thức dở hơi dở dối này về lòng kiêu hãnh.”

“Thiệt thòi cho em thôi.”

“Anh đã có đủ người để mà chăm lo rồi, ngài thị trưởng ạ. Anh không cần phải lo cho tôi đâu.”

Cuối cùng cô cũng khiến anh mất bình tĩnh. Anh nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái. “Tôi có định làm thế đâu.”

“Ồ, có đấy, anh có làm thế đấy.” Cô cố hết sức kìm nén cái suối nguồn dịu dàng đang bung ra trong lòng cô. “Tôi định đến đập vỡ đầu anh ra, nhưng có vẻ như ngôi nhà này đã quét sạch sự phần nộ chính đáng của tôi rồi. Anh có gì để ăn không?”

Anh nghiêng đầu. “Đằng sau kia kìa.”

Căn bếp ấn tượng bằng thép không gỉ mặc dù không lớn nhưng lại vô cùng hữu dụng. Một cái bàn dài thênh thang nhô lên giữa phòng như hòn đảo với phần đầu là nơi chuẩn bị đồ ăn, nhưng sau đó uyển chuyển mở rộng thành một cái bàn đẹp để tinh tế rộng rãi đủ sức tổ chức tiệc tối, dưới mỗi cạnh bàn đều có bốn cái ghế lưng uốn bằng dây kim loại. “Tôi không thích phòng ăn,” anh nói. “Tôi thích ăn luôn trong bếp.”

“Tôi nghĩ anh sắp có một phát kiến quan trọng đấy.”

Quên băng cơn đói, cô thả bước tới chỗ ấn tượng nhất phòng, một bức tường kính khổng lồ nữa, cái này trông xuống toàn cảnh thung lũng Pedernales, nơi dòng sông như dải ruy băng xanh lục và xanh dương chảy trên những mỏm đá vôi lởm chởm. Phía bên kia thung lũng, vầng mặt trời hoàng hôn viên dải ánh sáng màu cam quanh những dải đồi đỏ tía. “Kỳ diệu quá,” cô nói. “Anh đã thiết kế ngôi nhà này đúng không?”

“Nó là thử nghiệm cho mô hình năng lượng tái tạo.”

“Nghĩa là sao?”

“Ngôi nhà sản xuất nhiều năng lượng hơn so với mức tiêu thụ của nó. Hiện tại là khoảng bốn mươi phần trăm. Trên mái nhà lắp các tấm pin mặt trời và tấm quang điện mặt trời, cùng với thiết bị thu nước mưa. Tôi có hệ thống xử lý nước thải, các máy làm nóng và làm lạnh sử dụng năng lượng địa nhiệt, tất cả các thiết bị đều có công tắc tắt khẩn để ngăn chúng không tích tụ điện khi không hoạt động. Về cơ bản, tôi đang sống không dùng lưới điện quốc gia.”

Ted ăn nên làm ra nhờ việc giúp đỡ các thị trấn tối ưu hóa năng lượng điện, vậy nên lẽ đương nhiên ngôi nhà này cũng thể hiện tính chất công việc của anh, tuy nhiên nó vẫn rất ấn tượng.

“Ở xứ này, mọi người sử dụng năng lượng nhiều đến chết tiệt.” Anh mở cửa tủ lạnh. “Tôi còn thừa một ít thịt bò nướng này. Nếu không thì vẫn còn đồ trong ngăn đá.”

Cô không thể ngăn được sắc thái ngạc nhiên trong giọng nói. “Trên đời này có chuyện gì anh không làm được không?”

Anh đóng sầm cánh cửa và quay ngoắt lại. “Hiển nhiên, tôi không thể làm tình theo đúng các tiêu chuẩn của em, đầu cho chúng có thể là cái chết tiệt gì đi chăng nữa.”

Lại một lần nữa, cô đã tình cờ mạo hiểm xông vào trong vùng chết. “Tôi không định làm anh tổn thương.”

“Phải. Một anh chàng chắc chắn sẽ thấy hân hoan lắm nếu được nghe nói anh ta là một kẻ kém cỏi trên giường.”

“Anh không phải kẻ kém cỏi. Anh thật hoàn hảo. Đến tôi cũng biết thế cơ mà.”

“Vậy thì em kêu ca phàn nàn cái chết tiệt gì chứ hả?”

“Sao anh cứ để tâm mãi thế?” cô hỏi. “Anh có bao giờ nghĩ rằng đó là vấn đề của tôi chứ không phải của anh không?”

“Phải rồi, đó là cái vấn đề chết tiệt của em. Và tôi không hoàn hảo. Tôi chỉ mong em đừng có nói chuyện đó nữa.”

“Thật đấy. Ý thức trách nhiệm của anh quá rõ ràng, và anh che giấu cảm xúc thực của mình quá giỏi đến độ tôi ngờ là anh chẳng còn biết mình thực sự có cảm xúc gì nữa. Ví dụ điển hình nhé. Vị hôn thê của anh bỏ mặc anh trước bàn thờ Chúa, ấy vậy nhưng anh dường như chẳng để ý gì.”

“Để tôi làm rõ chuyện này nhé.” Anh nâng ngón tay lên chỉ vào cô. “Một người phụ nữ chưa từng có công ăn việc làm, không định hướng và dường như đã bị gia đình từ bỏ...”

“Họ không từ bỏ tôi. Họ chỉ... tôi không biết nữa... cần một thời gian nghỉ ngơi ngắn.” Cô vung hai tay. “Anh nói đúng. Tôi ghen tị vì anh có tất cả những gì tôi không có.”

Thái độ của anh có phần hòa hoãn hơn. “Em không ghen tị, và em biết thừa như thế.”

“Ghen tị chút chút. Anh chẳng để lộ cảm xúc thực của mình cho ai biết. Tôi để lộ tất cả mọi thứ cho tất cả mọi người đều biết.”

“Một cách thái quá.”

Cô không thể kiềm chế được. “Tôi chỉ nghĩ là anh có thể bộc lộ nhiều hơn.”

Anh há hốc miệng nhìn cô tỏ vẻ ngạc nhiên. “Em đang lái một cái xe đồ uống đấy!”

“Tôi biết. Và điều đáng buồn nằm ở chỗ tôi không hoàn toàn căm ghét việc đó.” Khịt mũi về khinh bỉ, anh lại với tay về phía tủ lạnh. Cô thở hỗn hển. Lao về phía trước, cô chộp lấy hai tay anh, nhìn chăm chăm vào gan bàn tay anh. “Ôi, Chúa ôi. Dấu Thánh.”

Anh giằng tay ra. “Tai nạn với cái bút đánh dấu thôi.”

Cô ôm ngực. “Cho tôi một giây để lấy lại hơi thở đã, rồi sau đó cho tôi tham quan phần còn lại của ngôi nhà nhé.”

Anh chà tay lên hai vết đỏ trong lòng bàn tay và sung sủa nói, “Đáng ra tôi nên tống cổ em ra ngoài.”

“Anh không định thế đâu.”

Anh sải bước rời khỏi bếp, và cô những tưởng anh sẽ làm như đã nói thật, nhưng lúc bước vào giữa phòng khách, anh lại xoay người không bước tới cửa ra mà tiến về phía cầu thang treo dẫn tới phòng kính lơ lửng kia. Cô bám theo và cùng bước vào trong thư viện của anh.

Cảm giác có phần tương tự như vừa bước vào một căn nhà trên cây theo tiêu chuẩn năm sao. Các bức tường sách bao quanh một không gian thoải mái dùng làm chỗ ngồi. Một cánh cổng tò vò để mở trở giữa bức tường phía sau dẫn tới một hành lang bằng kính nổi bên này nhà với một căn phòng nhỏ độc lập xây ốp vào sườn đồi. “Chỗ trú bom à?” cô hỏi. “Hay vùng an toàn để tránh né các quý bà quý cô?”

“Văn phòng của tôi.”

“Ngẫu thật.” Cô không đợi anh cho phép mà cứ thế băng qua hành lang.

Những tấm đèn đôi trên trần tự động bật sáng khi cô vừa bước xuống hai bước vào trong một căn phòng giản dị lắp cửa sổ cao; một khu bàn máy tính bằng thép đen lắp kính cường lực; vài cái ghế êm ái thiết kế riêng cho dân văn phòng và mấy tủ đồ bóng láng gắn liền vào tường. Văn phòng trang bị sơ sài, gầy như nghèo nàn. Từ căn phòng, tiết lộ duy nhất về chủ nhân của nó là tính hiệu quả.

“Không có lịch in hình vũ nữ thoát y hay cốc cà phê Tôi Yêu Wynette à?” “Tôi đến đây để làm việc.”

Cô bước lùi lại và chuyển hướng về thư viện trên không. “Biên biên sử Narnia,” cô nói, ngắm nghía một giá sách thiếu nhi kinh điển uyên bác. “Tôi thích bộ sách này. Và Chuyện về một kẻ vô dụng lớp bốn [\[6\]](#) Tôi phải đọc nó đến hàng chục lần rồi.”

“Peter và Fudge,” anh nói, bước từ sau lưng cô quay trở lại phòng. “Không thể tin nổi anh vẫn giữ những thứ này.”

“Khó mà từ bỏ bạn bè cũ lắm.”

Hay bất cứ người bạn nào. Toàn thể thế giới này đều thuộc về nhóm thân hữu của Ted. Ấy vậy nhưng anh gằn gỏi đến mức nào với bất kỳ ai trong số đó chứ?

Cô quan sát bộ sưu tập của anh, thấy có cả tiểu thuyết văn học lẫn tiểu thuyết thể loại, tiểu sử, các tác phẩm phi hư cấu đa dạng chủ đề đến chóng cả mặt và các sách kỹ thuật: các tài liệu về ô nhiễm và tình trạng tăng nhiệt toàn cầu; sinh học thực vật, sử dụng thuốc trừ sâu và sức khỏe cộng đồng; các sách về bảo tồn đất và nước sạch; về tạo môi trường tự nhiên và bảo tồn các vùng đất ngập nước.

Cô cảm thấy buồn cười. “Thế mà tôi còn cứ càu nhàu mãi về chuyện các sân golf đang phá hủy thế giới này như thế nào. Trong khi đó ngay từ ban đầu anh đã tìm hiểu thấu đáo rồi.” Cô lôi cuốn sách Sinh thái học mới ra khỏi giá. “Tôi nhớ có cuốn này trong danh mục sách cần đọc của đại học rồi. Tôi mượn được không?”

“Cứ tự nhiên.” Anh ngồi trên một cái đi văng thấp, vắt một bên mắt cá chân qua đầu gối. “Lucy từng bảo tôi em đã bỏ học vào năm cuối, nhưng cô ấy không nói lý do tại sao?”

“Quá vất vả.”

“Đừng có lôi cái lý do đó ra với tôi.”

Cô lướt tay lên trên bìa sách. “Tôi là người hiếu động. Ngu ngốc. Tôi không thể đợi cả đời để bắt đầu, và trường đại học giống như một sự lãng phí thời gian vậy.” Cô không thích cái sắc thái cay đắng thoáng trong lời nói của cô. “Đứa trẻ hư hỏng từ gốc rễ.”

“Không hẳn.”

Cô không thích cách anh đang nhìn cô. “Chắc chắn thế. Tôi là thế đấy.” “Này. Tôi cũng là một đứa trẻ con nhà giàu mà, nhớ không?”

“Đúng vậy. Anh và Lucy. Cùng là những bậc cha mẹ thành công vượt trội giống nhau, cùng những lợi thế giống nhau, ấy vậy nhưng cứ nhìn xem anh và cô ấy đã trở thành

người như thế nào đi.”

“Chỉ là vì cả hai chúng tôi đã sớm tìm ra được đam mê của mình thôi,” anh nhẹ nhàng nói.

“Phải, thế đấy, tôi cũng đã tìm ra được đam mê của mình rồi. Lang thang vòng quanh thế giới tận hưởng niềm vui.”

Anh nghịch nghịch một chiếc bút vừa nhặt từ sàn nhà lên. “Rất nhiều thanh niên đã làm thế trong lúc cố gắng suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện. Trên tám bản đồ chỉ đường, không có nhiều lựa chọn cho những người như chúng ta, những người lớn lên bên những bậc cha mẹ thành công vang dội. Đứa trẻ nào cũng muốn mang lại niềm tự hào cho gia đình, nhưng khi cha mẹ ta đã là những người xuất sắc nhất thế giới trong lĩnh vực của họ thì thật chẳng dễ mà đạt được mục tiêu.”

“Anh và Lucy đã làm được. Các em trai của tôi cũng vậy. Thậm chí cả Clay nữa. Hiện tại nó không kiếm được nhiều tiền, nhưng nó tài năng đến không ngờ, và nó rồi sẽ có ngày thành đạt.”

Anh bấm cây bút lách tách. “Em có thể so sánh mỗi một câu chuyện thành công với câu chuyện về một đứa trẻ sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, sống chơi bời vô định hết ra lại vào các trung tâm cải tạo, một cuộc đời mà có lẽ em đã tránh được.”

“Đúng là như vậy, nhưng...” Khi cô cuối cùng cũng nói được nên lời, lời cô nói có vẻ thật mỏng manh yếu ớt. “Tôi cũng muốn tìm thấy niềm đam mê của mình.”

“Có lẽ em đã tìm nhầm chỗ,” anh lặng lẽ nói.

“Anh quên là tôi đã đi khắp mọi nơi à.”

“Hẳn là du lịch vòng quanh thế giới sẽ vui hơn nhiều so với du lịch vòng quanh tâm trí của chính mình rồi.” Anh thả cây bút xuống và đứng dậy khỏi ghế. “Điều gì mang lại hạnh phúc cho em, Meg? Đó chính là câu hỏi em cần phải trả lời đấy.”

Chính anh mang lại hạnh phúc cho em. Việc nhìn ngắm anh. Lắng nghe anh. Quan sát cách tâm trí anh hoạt động. Hôn anh. Chạm vào anh. Để anh chạm vào em. “Được ở ngoài trời,” cô đáp. “Mặc quần áo theo kiểu phá cách. Sưu tầm tiền xu và những loại hạt cổ. Đấu nhau với các em trai. Lắng nghe chim hót. Ngửi mùi không khí. Những thứ hữu ích kiểu thế.”

Chúa sẽ không chế nhạo, và Ted cũng không. “Chà, vậy đấy. Câu trả lời dành cho em nằm ngay ở đó đấy.”

Cuộc trò chuyện đã đi quá sâu. Cô muốn làm bác sĩ tâm lý cho anh, chứ không phải ngược lại. Cô thả người xuống cái ghế anh vừa rời khỏi. “Vậy cuộc đấu giá hoang đường kia tiến triển đến đâu rồi?”

Vẻ mặt anh tối lại. “Tôi không biết mà cũng chẳng quan tâm.”

“Theo tin mới nhất tôi nhận được, số tiền đấu giá cho sự phụng sự của anh đã vượt quá bảy nghìn rồi đấy.”

“Không biết. Không quan tâm.”

Cô đã thành công lái cuộc đối thoại tránh khỏi những khuyết điểm của cô, và cô gác hai chân lên ghế để chân. “Tôi đã nhìn thấy tờ USA Today ngày hôm qua ở câu lạc bộ. Không thể tin được chuyện này đã bắt đầu thu hút sự chú ý của dư luận quốc gia đến mức nào.”

Anh chộp lấy hai cuốn sách đang nằm trên một cái bàn hẹp và nhét chúng trở lại giá sách.

“Tiêu đề nổi bật trên mục Đời sống nhé.” Cô vẽ minh họa trong không khí. “Vị hôn phu bị ruồng bỏ của Jorik sẽ được bán cho người đặt giá cao nhất.’ Họ miêu tả anh như một con người bác ái lắm vậy.”

“Cô đừng cái chủ đề này đi được không?” anh hầm hè.

Cô mỉm cười. “Anh và Sunny sắp được vui vẻ ở San Francisco rồi. Tôi nhiệt liệt đề cử anh dẫn cô ta tới bảo tàng nghệ thuật de Young nhé.” Và rồi, trước khi anh có thể quát lên, “Tôi tham quan phần còn lại ngôi nhà của anh được không?”

Lại một tiếng hầm hè nữa. “Em có định sờ mó vào cái gì không đấy?” Cô chỉ là người trần mắt thịt thôi, và khi đứng dậy, cô để mặc ánh mắt quét khắp người anh. “Nhất định rồi.”

Mấy từ đó đã thổi bay những đám mây đông mùa hè ra khỏi mắt anh. Anh nghiêng đầu. “Vậy để tôi chỉ cho em xem phòng ngủ của tôi trước nhé?” “Được thôi.”

Anh bước về phía cửa ra vào, rồi đột nhiên dừng lại và quay người nhìn cô chằm chằm. “Em sắp sửa mở miệng chê bai phải không?”

“Tôi chỉ đang có tâm trạng thôi. Đừng để ý.”

“Tôi cũng định thế đấy,” anh nói, giọng chứa một liều thuốc độc.

Phòng ngủ của anh có hai cái ghế mềm rộng rãi để đọc sách; đèn có chụp bằng kim loại uốn lượn; cửa sổ trên cao cho phép ánh sáng tràn vào nhưng không nhìn được cảnh tượng bên ngoài như những phòng còn lại của ngôi nhà, mang lại cho căn phòng không khí riêng tư sâu sắc. Một chiếc chăn lông vũ màu xám ngà phủ lên cái giường bệt - tấm chăn lông vũ rơi xuống sàn nhà gỗ tre bóng loáng còn nhanh hơn cả quần áo của họ.

Ngay lập tức, cô có thể đoán chắc anh đã quyết định sửa chữa những sai lầm cũ, mặc dù anh chẳng biết những sai lầm ấy là gì. Cô chưa bao giờ được hôn đắm đuối đến thế, được vuốt ve tận tình đến thế, bị kích thích tuyệt vời đến thế. Anh dường như chắc chắn rằng tất cả những gì anh cần làm chỉ là cố gắng hơn chút nữa. Thậm chí anh còn kiên nhẫn chịu đựng những nỗ lực giành quyền kiểm soát của cô. Nhưng anh vốn là người quen phục vụ người khác, và anh không đặt trái tim mình vào đó. Điều duy nhất đáng quan tâm là sự mãn nguyện của cô, và anh đã kìm nén sự thỏa mãn của bản thân để tiếp tục một màn trình diễn hoàn hảo tột độ khác trên thân thể cô. Nghiên cứu cẩn thận. Thực hiện hoàn hảo. Tất cả đều được tiến hành đúng theo quy tắc. Chuẩn xác như cách anh đã làm tình với hết thảy những phụ nữ khác trong đời anh.

Nhưng cô có quyền gì chỉ trích chứ khi cái phần cô mang lại cho quá trình này lại ít ỏi đến thế? Lần này cô sẽ giữ ý kiến ở yên trong lòng, và cuối cùng, khi đã nghĩ ngợi xong xuôi, cô lăn người gối lên khuỷu tay để đối mặt với anh.

Anh vẫn đang thở hào hển, và có ai mà không thế sau những gì anh vừa trải qua cơ chứ?

Cô đập tay vào lồng ngực ướt đầm mồ hôi vẫn còn nguyên lớp lông ngực tuyệt đẹp. “Ôi Chúa ôi, tôi đã nhìn thấy các vì sao!”

Hai hàng lông mày của anh nhíu lại. “Em vẫn không sung sướng à?”

Những mưu mẹo độc suy nghĩ người khác của anh đã vượt quá tầm kiểm soát rồi. Cô vờ há hốc miệng. “Anh đùa đấy à? Tôi sướng điên lên rồi. Người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.”

Anh chỉ nhìn cô chăm chăm.

Cô lại ngã sấp vào ghế, rên rĩ. “Giá như tôi có thể đem bán anh được, thế nào tôi cũng kiếm được cả một gia tài. Đó chính là chuyện tôi nên làm với cuộc đời mình đấy. Đáng ra đó nên là mục đích của đời tôi, để...”

Anh nhảy ra khỏi giường. “Chúa ôi, Meg! Em muốn cái chết tiệt gì hả?”

Em muốn anh muốn em chứ không phải chỉ là làm cho em muốn anh. Nhưng làm sao cô có thể nói thế mà không khiến mình chẳng khác gì một cô nàng nữa si mê Beaudine? “Giờ thì anh mắc bệnh hoang tưởng rồi đấy. Mà anh vẫn còn chưa cho tôi ăn đâu.”

“Tôi sẽ không làm thế.”

“Chắc chắn là có chứ. Vì đó chính là điều anh vẫn làm. Anh chăm sóc mọi người.”

“Kể từ khi nào chuyện đó lại thành ra chuyện xấu vậy hả?”

“Chưa bao giờ.” Cô trao cho anh nụ cười run rẩy.

Anh sải bước vào trong phòng tắm, còn cô nằm ngửa giữa đống gối. Ted không chỉ quan tâm đến người khác mà anh còn thể hiện sự quan tâm đó bằng hành động. Thay vì mang đến cho anh ý thức về quyền lợi, bộ não thiên tài lạnh lợi của anh lại hạ một lời nguyên bất anh phải có bốn phận chăm sóc hết thấy mọi người và mọi chuyện anh quan tâm. Gần như anh chắc chắn là con người tốt đẹp nhất mà cô từng gặp. Và có lẽ là người cô đơn nhất. Phải gánh vác một gánh nặng như thế, ắt hẳn mệt mỏi lắm. Chẳng trách anh che giấu nhiều cảm xúc của mình như vậy.

Mà cũng có thể cô chỉ đang tìm cách hợp lý hóa cho cái hố sâu xúc cảm mà anh đã đào ra ngăn cách giữa cô và anh mà thôi. Cô không muốn biết rằng cách anh đối xử với cô cũng giống y hệt cách anh đối xử với tất cả người khác theo đuổi anh, mặc dù cô không thể tưởng tượng nổi anh lại tỏ ra thô lỗ với Lucy như với cô.

Cô hất cái chăn ra và rời khỏi giường. Ted khiến tất cả mọi người có cảm giác như thể anh có mối quan hệ đặc biệt chỉ với riêng mình họ. Đó là con thỏ lớn nhất trong cái mũ ảo thuật của anh.

Spence và Sunny tạm biệt Wynette nhưng vẫn chưa quyết định được gì hết. Dân thị trấn nửa nhẹ nhõm vì họ đã đi, nửa lại e dè sợ họ không quay lại, nhưng Meg chẳng lo lắng gì cả. Chừng nào Sunny còn tin rằng cô ta vẫn có cơ hội với Ted, chừng đó cô ta sẽ còn quay lại.

Ngày nào Spence cũng gọi điện cho Meg. Ông ta còn gửi một hộp khăn giấy xa xỉ, một đĩa

đựng xà phòng và cái giá treo khăn xịn nhất của công ty Viceroy. “Cuối tuần này tôi sẽ đưa cô bay tới L.A.,” ông ta nói. “Cô có thể làm hướng dẫn viên cho tôi, giới thiệu tôi với bố mẹ cô và một số bạn bè của họ. Chúng ta sẽ vui vẻ lắm cho xem.”

Cái tôi của ông ta quá lớn để có thể hiểu được sự cự tuyệt của người khác, và càng ngày càng khó kiểm soát được sợi dây đang không ngừng trở nên mong manh hơn ngăn cách giữa nỗ lực giữ khoảng cách và tránh chọc tức ông ta. “Chà, nghe tuyệt đấy, Spence, nhưng hiện tại họ đều vắng mặt khỏi thành phố rồi. Có lẽ để tháng sau đi.”

Ted cũng vướng công việc phải đi xa, và Meg không thích thú gì khi cô nhớ anh biết bao nhiêu. Cô cố gắng tập trung tìm cách bình ổn lại cảm xúc của mình và nỗ lực lấp đầy ví tiền bằng cách tận dụng thời gian rảnh trên xe đồ uống lúc đợi các tay golf chơi xong một lỗ. Cô tìm thấy một cửa hàng đồ trang sức trên Internet có dịch vụ giao hàng miễn phí. Với các dụng cụ và nguyên liệu đã mua được, cộng thêm mấy món đồ cũ kỹ cô kiếm được trong thùng rác, cô làm việc cạnh các vị khách, kết được một chiếc vòng cổ và một đôi hoa tai.

Sau hôm hoàn thành các sản phẩm này, cô đeo chúng lên và ngay buổi sáng, nhóm phụ nữ chơi đấu bốn đầu tiên đã chú ý đến chúng. “Tôi chưa nhìn thấy đôi hoa tai nào giống như thế này,” người phụ nữ duy nhất trong nhóm uống Diet Pepsi nhận xét.

“Cảm ơn. Tôi vừa làm xong đấy.” Meg gỡ chúng ra khỏi tai và giơ lên cao. “Mấy cái hạt ấy là san hô Sherpa Tây Tạng đấy. Khá lâu đời rồi. Tôi thích cái cách màu sắc bị phai mòn.”

“Cái vòng cổ kia thì sao?” một phụ nữ khác hỏi. “Trông nó đặc biệt quá.”

“Nó là ống đựng kim Trung Quốc đấy,” Meg nói. “Của người Hoa ở Đông Nam Á. Hơn trăm năm tuổi đời rồi.”

“Cứ thử tưởng tượng đến chuyện được sở hữu một món đồ như thế mà xem. Cô có bán sản phẩm của cô không?”

“Chúa ôi, quả thật tôi chưa tính đến chuyện đó.” “Tôi muốn có đôi hoa tai này,” Diet Pepsi nói. “Cái vòng cổ giá bao nhiêu vậy?” một tay golf khác hỏi. Cứ như vậy, cô đã bắt đầu kinh doanh rồi.

Phụ nữ thích được sở hữu một món nữ trang đẹp nhưng càng thích hơn khi nó là một món đồ tạo tác mang tính lịch sử, và đến cuối tuần sau, Meg đã bán được ba món nữa. Cô tuyệt đối trung thực về độ tin cậy của sản phẩm, và mẫu thiết kế nào cũng được cô đính kèm một tấm card ghi rõ lai lịch của nó. Cô ghi chú rõ vật liệu nào là đồ cổ đích thực, vật liệu nào có thể là đồ sao chép, và tùy theo đó mà cô điều chỉnh giá cho phù hợp.

Nghe nói về việc làm của cô, Kayla bèn đặt vài món ký gửi tại cửa hàng đồ cũ của cô nàng. Mọi chuyện gần như tiến triển quá thuận lợi.

Sau hai tuần dài vắng mặt, Ted xuất hiện tại nhà thờ. Cơ hồ anh còn chưa kịp vào hẳn bên trong cửa thì họ đã lột quần áo của nhau rồi. Cả hai người chẳng ai có đủ kiên nhẫn leo qua cái cầu thang dẫn tới căn phòng nóng nực dành cho dàn đồng ca. Thay vào đó, họ ngã xuống cái trường kỷ mới được cô cứu thoát khỏi cái thùng rác ở câu lạc bộ. Ted bật rửa khi đập phải tay ghế đan bằng mây, nhưng anh cũng chẳng mất nhiều thời gian để quên đi sự thiếu thoải mái và dồn toàn bộ trí lực bù đắp những thiếu sót bí ẩn trong kỹ thuật làm tình của anh.

Như bao lần khác, cô đành chịu khuất phục trước anh. Họ lăn từ trên đi văng xuống sàn nhà cứng. Quạt trần khuấy động không khí trên cơ thể trần trụi của họ trong lúc anh tiến hành mọi công đoạn trong cuốn băng video hướng dẫn làm tình mà ắt hẳn anh đang bật trong tâm trí. Anh đèn nhá lên, một hình vòng cung quét ngang qua trần nhà thiếc. Cô dính chặt vào anh. Cầu xin. Ra lệnh. Đầu hàng.

Khi họ đã xong, anh có vẻ vừa như đã bị vắt kiệt lại vừa như hơi cáu kỉnh. “Như thế đã đủ làm em mãn nguyện chưa?”

“Lạy Chúa lòng lành, có chứ!”

“Chết tiệt thật. Năm lần đấy! Và em đừng có tìm cách phủ nhận.” “Đừng có đếm những cơn cực khoái của em nữa.”

“Anh là kỹ sư mà. Anh thích thống kê.”

Cô mỉm cười thúc khuỷu tay vào người anh. “Giúp em mang giường xuống dưới tầng đi. Trên đây nóng như thiêu không sao ngủ được.”

Lẽ ra cô không nên khơi chủ đề này lên, vì anh đã nhảy ra khỏi đi văng. “Ở nơi này thì chỗ nào mà chẳng nóng như thiêu. Mà đó có phải giường đâu, nó là một cái đệm chết tiệt có lẽ sẽ ổn cả nếu chúng ta đang ở tuổi mười chín, nhưng chúng ta nào có phải vậy.”

Cô phớt lờ màn kê ca rất không-giống-Ted của anh để thưởng thức hình dáng cơ thể không chút che lấp của anh. “Cuối cùng em cũng có đồ nội thất rồi, vậy nên đừng có than vãn nữa đi.”

Phòng thay đồ nữ dạo gần đây mới được tân trang lại, vậy nên cô có thể vợ vét được các đồ không dùng nữa. Mấy món đồ bện bằng mây đã cũ mòn và cây đèn cũ trông vô cùng hòa hợp với ngôi nhà thờ của cô, nhưng dường như anh chẳng bị ấn tượng. Một mẫu ký ức lồi cô ra khỏi cuộc nghiên cứu bằng thị giác, và cô dậy khỏi sàn. “Em đã nhìn thấy ánh sáng.”

“Thật mừng khi nghe thấy thế.”

“Không đâu. Khi chúng ta tiến vào nhau...” Khi anh tiến vào trong em. “Em đã nhìn thấy ánh đèn pha. Em nghĩ ai đó đã lái xe đến nhà thờ.”

“Anh chẳng nghe thấy gì cả.” Nhưng anh cũng kéo quần lên và bước ra ngoài nhìn ngó. Cô bám theo anh nhưng chỉ nhìn thấy chiếc xe của cô và cái xe tải của anh.

“Nếu có ai ở đây thì họ cũng biết điều mà rời đi rồi,” anh nói.

Cô cảm thấy bồn chồn lo lắng khi nghĩ đến chuyện có lẽ có ai đó đã thấy họ ở cùng nhau. Cô đã được phép giả vờ yêu Ted. Nhưng cô không muốn bất kỳ ai biết được chuyện đó có thể ở trên mức giả vờ.

Quan hệ tình dục với một người tình huyền thoại không được mỹ mãn như cô mong muốn, nhưng hai ngày sau, cô đã bán được món đồ đắt giá nhất của mình, một viên ngọc xanh La Mã được bọc giữa vành bạc cao cấp, sử dụng một kỹ thuật mà cô học được từ một người thợ bạc ở Nepal. Cuộc sống của cô trôi đi quá mức suôn sẻ, và cô gần như nhẹ cả người khi rời khỏi câu lạc bộ tối hôm sau, trước khi phát hiện ra ai đó đã rạch lên chiếc

Rustmobile.

Vết xước dài và sâu, chạy từ cái chắn bùn đằng trước tới cốp đằng sau, nhưng cân nhắc đến tình trạng ọp ẹp toàn diện của chiếc xe, khó có thể coi đây là một thảm họa. Sau đó thì những cái xe khác bắt đầu rú còi inh ỏi lên với cô một cách vô duyên vô cớ. Cô không đoán được có chuyện gì mãi cho tới lúc ngó thấy mấy mẫu giấy dán thô tục gắn ở thanh hãm xung đuôi xe.

Em không miễn phí nhưng em rất rẻ

Kẻ ti tiện mót. Em thì nuốt hết.

Ted tìm thấy cô đang cúi người trong bãi đậu xe của nhân viên, cố tìm cách lột những mẫu giấy dán ghê tởm kia đi. Cô không định la hét, nhưng cô không kiểm chế được. “Sao lại có người làm chuyện này cơ chứ?”

“Vì họ là những kẻ đáng ghê tởm. Này. Để anh.”

Vẻ dịu dàng của anh khi anh đẩy cô sang bên khiến cô gần như buông lỏng. Cô chộp lấy một cái khăn giấy trong ví và xì mũi ầm ĩ. “Em không coi làm thế là đùa.”

“Anh cũng không,” anh đáp.

Cô quay người tránh đi trong lúc anh bắt đầu lột bỏ một cách có phương pháp các mẩu giấy thứ hai.

“Người dân thị trấn này thật hèn hạ,” cô nói. “Bọn trẻ đấy. Tuy nhiên điều đó vẫn không bào chữa được chuyện này.”

Cô khoanh tay trước ngực, ôm lấy người. Mấy vòi phun nước đang tưới cho các thảm hoa. Cô xì mũi lần thứ hai.

“Này, em đang khóc đấy à?” anh hỏi.

Không hẳn là cô đang khóc, nhưng cũng gần như thế. “Em không phải người hay khóc. Chưa bao giờ như thế. Sẽ không bao giờ như thế.” Cô chẳng mấy khi khóc, cho mãi tới tận vài tháng gần đây.

Anh ắt hẳn không tin cô, vì anh đã nhੌm dậy, đặt tay lên vai cô. “Em đã kiên nhẫn chịu đựng Arlis Hoover, em đã kiên nhẫn chịu đựng anh. Em có thể xử lý chuyện này mà.”

“Chỉ là, nó quá... kinh tởm.”

Anh hôn lướt lên tóc cô, “Nó chỉ cho thấy đứa trẻ nào đã làm chuyện này là người như thế nào thôi.”

“Có lẽ không phải đứa trẻ nào làm. Ở đây có rất nhiều người không thích em.”

“Càng ngày càng ít hơn rồi,” anh khể khàng nói. “Em đã dũng cảm đối đầu với tất cả mọi người, và vì thế mà em đã phần nào dành được sự tôn trọng.”

“Em chẳng biết sao em lại bận tâm làm gì.”

Vẻ mặt anh càng lúc càng dụi dằng khiến cô chỉ muốn òa lên khóc. “Bởi vì em đang cố gắng gây dựng một điều gì đó cho bản thân,” anh nói. “Mà không nhận sự giúp đỡ từ bất cứ ai.”

“Anh đã giúp em.”

“Như thế nào?” Anh thả tay xuống, một lần nữa nản lòng với cô. “Em chẳng để anh làm gì hết. Thậm chí em còn chẳng để anh đưa em ra ngoài ăn tối.”

“Bỏ qua một bên chuyện Sunny Skipjack đang thèm khát anh, em không cần tất cả mọi người trong thị trấn này biết được rằng một kẻ tội lỗi như em lại đang quan hệ với ngài thị trưởng thánh thiện của họ.”

“Em đang hoang tưởng đấy. Lý do duy nhất anh kiên nhẫn chịu đựng chuyện này là vì anh đã vắng mặt ở thị trấn suốt hai tuần vừa rồi.”

“Giờ khi anh đã trở lại cũng sẽ chẳng có gì thay đổi hết. Mọi quan hệ bí mật của chúng ta sẽ vẫn cứ giữ nguyên theo cách đó.”

Anh tạm thời bỏ qua chủ đề này và mời cô tối đó tới chỗ anh thưởng thức một bữa ăn riêng tư. Cô chấp nhận lời mời của anh, nhưng ngay khi cô vừa đến nhà anh, anh đã lôi cô lên trên tầng và bắt đầu những trò chơi tình dục tử mị, được tính toán kỹ lưỡng của anh. Đến cuối cùng, anh đã làm thỏa mãn mọi tế bào trong cơ thể cô mà không chạm đến bất cứ phần nào trong tâm hồn cô. Chuẩn xác y như nó nên như thế, cô tự nhủ.

“Anh là thầy phù thủy,” cô nói. “Anh đã làm em vĩnh viễn chẳng màng đến những người đàn ông khác nữa rồi.”

Anh ném chặn lại, thả đôi chân rắn chắc qua mép giường và rồi biến mất.

Một lúc sau, cô tìm thấy anh trong bếp. Cô đã choàng cái áo phong denim bị anh bỏ lại ra ngoài quần lót, nhưng vẫn để mở quần áo còn lại của cô vớt bừa bãi giữa chiếc chăn lông vũ trên sàn phòng ngủ của anh. Mái tóc nâu sẫm của anh bị cô lùa tay làm rối tung lên, anh vẫn để ngực trần, đi chân trần và chỉ mặc độc cái quần soóc. Cô ngẫu nhiên biết được cái quần đùi của anh đã nằm lẫn giữa đồng ga đệm rồi.

Anh đang cầm một chai bia trong tay, còn chai thứ hai đang chờ sẵn cô trên quầy bếp. “Anh không giỏi bếp núc đâu,” anh nói, trông vừa đẹp đẽ vừa có vẻ dằn dỗi.

Cô rời ánh mắt khỏi ngực anh. “Em không tin anh đâu. Anh làm chuyện gì cũng giỏi.” Cô chẳng kiêng dè gì mà cứ nhìn thẳng vào đũng quần anh, với một nỗ lực đáng buồn để đền bù cho vẻ thất vọng của cô. “Và ý em là tất cả mọi chuyện ấy.”

Anh có thể đọc được suy nghĩ của cô, và anh giễu cợt. “Nếu anh không đạt được các tiêu chuẩn của em thì anh xin lỗi nhé.”

“Anh chỉ hoang tưởng, và em đói rồi đấy.”

Anh thì hông lên bệ rửa, vẫn chưa hết vẻ sưng sả. “Cứ chọn trong tủ lạnh xem em thích gì, và có lẽ anh sẽ rửa đông món đó cho.”

Anh hẳn chẳng bao giờ nói năng thô lỗ như thế với bất kỳ người phụ nữ nào khác, và cô

thấy lòng phơi phới. Khi cô di chuyển ra sau đảo bếp, cô định khơi chuyện về cuộc đấu giá, nhưng vì giới truyền thông quốc gia vừa khiến cho tiền đặt giá đã vượt qua chín nghìn đô, cô không thể tỏ ra xấu tính đến thế được.

Tủ lạnh của một người đàn ông cho biết rất nhiều về con người anh ta. Cô mở cửa tủ ra, quan sát những giá kệ bằng kính sáng lấp lánh đựng sữa hữu cơ, bia, phô mát, thịt băm và mấy ngăn trữ thức ăn được dán nhãn gọn gàng. Liếc nhìn vào ngăn đá, cô thấy thêm nhiều hộp trữ đồ nữa, những món ăn hữu cơ đắt tiền đóng đá và kem chocolate. Cô nhìn anh. “Đây trăm phần trăm là tủ lạnh của một cô nàng.”

“Tủ lạnh của em cũng giống như thế này à?”

“Chà, không. Nhưng nếu em mà là một phụ nữ tốt đẹp hơn thì hẳn là sẽ thế.”

Khóe miệng anh nhếch lên. “Chắc là em hiểu rõ anh không hẳn là người dọn dẹp và chất đồ vào nó đấy chứ?”

“Em biết Haley giúp anh mua đồ tạp hóa, và em cũng thích có trợ lý riêng.” “Cô bé không phải trợ lý riêng của anh.”

“Đừng có nói thế với cô bé nhé.” Cô lôi hai hộp đồ dán nhãn và thời hạn, khoai lang và giảm bông. Mặc dù không giỏi nấu nướng nhưng nhờ những người quản gia luôn kiên nhẫn chịu đựng đám trẻ nhà Koranda phá phách căn bếp của họ, cô vẫn thành thạo hơn cả hai bậc cha mẹ của cô.

Cô cúi người về phía đáy tủ, tìm rau xanh. Cửa ra vào mở ra và cô nghe thấy tiếng gót giày gõ trên sàn nhà gỗ tre. Cảm giác bất an râm ran khắp người cô. Cô vội đứng thẳng dậy.

Francesca Day Beaudine sải bước vào trong phòng và mở rộng vòng tay. “Teddy!”

Chương 14

Mẹ Ted mặc quần skinny đen kèm áo corset hồng gợi cảm theo đúng lý thì chẳng hòa hợp được đến thế trên người một phụ nữ đã gần năm mươi tuổi. Mái tóc màu hạt dẻ bóng mượt của bà không lộ ra một sợi hoa râm nào, vậy nên hoặc bà là người rất may mắn, hoặc bà có một chuyên gia nhuộm màu rất khéo léo. Kim cương lấp lánh nơi dải tai bà, trên hõm cổ và ngón tay của bà, nhưng ở bà, không có một mảy may sắc thái quá lộ nào. Thay vào ở bà toát lên vẻ thanh nhã của một người phụ nữ tự mình gặt hái thành công hội tụ đủ cả sắc đẹp, quyền lực lẫn phong cách riêng. Một phụ nữ vẫn chưa phát hiện ra Meg khi bà lao vào lồng ngực trần của cậu con trai yêu dấu.

“Mẹ nhớ con quá!” Bà trông nhỏ bé biết bao trong vòng tay của cậu con trai cao lớn, đến nỗi khó lòng hình dung nổi bà có thể sinh hạ được anh. “Thực ra mẹ đã bấm chuông rồi đấy, nhưng chuông của con đã hỏng mất rồi.”

“Nó bị ngắt điện rồi. Con vẫn đang hoàn thiện loại khóa cửa đợc đợc dấu vân tay.” Anh ôm lại bà rồi thả bà ra. “Cuộc phỏng vấn của mẹ với những ngài cảnh sát anh hùng thế nào?”

“Họ tuyệt lắm. Cuộc phỏng vấn nào của mẹ cũng rất thuận lợi, chỉ trừ mỗi gã diễn viên thô lỗ mà mẹ sẽ không bao giờ nhắc lại tên nữa đâu.” Bà vung tay lên. Và chính lúc đó, bà nhìn thấy Meg.

Hắn bà đã nhìn thấy chiếc Rustmobile đỗ bên ngoài, nhưng vẻ choáng váng đang lan tỏa trong đôi mắt xanh như mắt mèo của bà chứng tỏ bà vẫn định ninh chiếc xe ấy nếu không phải thuộc về một người phục vụ nào đó thì cũng là của người bạn xuất thân thấp kém nhất trong nhóm bạn thập cẩm của Ted. Vẻ ngoài không mấy chẵn chu của Meg và Ted càng khẳng định chắc chắn họ vừa trải qua chuyện gì, và cơn giận rần rật khắp người bà.

“Mẹ, chắc mẹ vẫn còn nhớ Meg nhỉ.”

Nếu Francesca mà là một con thú thì ắt hẳn phần lông trên gáy bà đã dựng đứng hết cả lên rồi.

“Ồ. Phải.” Vẻ thù địch của bà hẳn sẽ khôi hài lắm nếu Meg không cảm thấy buồn nôn. “Chào bà Beaudine.”

Bà Francesca rời ánh mắt khỏi Meg và dồn sự chú ý lên cậu con trai yêu dấu. Meg đã quen nhìn thấy nỗi giận dữ bùng cháy trong mắt các bậc phụ huynh, nhưng cô không chịu nổi khi nhìn thấy Ted phải đón nhận nó, vậy nên cô xen vào trước khi bà Francesca có thể nói được câu gì. “Tự cháu đã lao vào anh ấy giống như mọi phụ nữ khác trên vũ trụ này. Anh ấy không thể cưỡng lại đợc. Cháu dám chắc bác đã nhìn thấy chuyện này ít nhất hàng trăm lần rồi.”

Cả bà Francesca lẫn Ted đều nhìn cô không chớp mắt, bà Francesca với vẻ thù địch không chút giấu giếm, Ted với vẻ không tài nào tin nổi.

Meg cố gắng giật gấu áo phong của anh trùm xuống qua hông. “Em xin lỗi, Ted. Chuyện này... ừm... sẽ không xảy ra nữa đâu. Giờ... em đi đây.” Chỉ có điều cô cần chùm chìa khóa xe đang bị nhét trong túi quần soóc, mà cách duy nhất để cô lấy lại chúng là quay trở về

phòng ngủ của anh.

“Em sẽ không đi đâu hết, Meg,” Ted bình tĩnh nói. “Mẹ à, Meg không tự lao vào con. Cô ấy gần như chẳng thể chịu nổi con. Và chuyện này không liên quan gì đến mẹ cả.”

Meg vung tay lên. “Ted, thật đấy, anh không nên nói chuyện với mẹ anh theo cách đó.”

“Đừng cố tìm cách nịnh nọt mẹ anh,” anh nói. “Chẳng ích lợi gì đâu.” Nhưng cô vẫn cố gắng lần chót. “Chính là cháu,” cô nói với bà Francesca. “Cháu có ảnh hưởng xấu.”

“Thôi đi.” Anh ra dấu về phía mấy hộp thức ăn trên quầy bếp. “Bọn con sắp ăn rồi, mẹ. Mẹ ngồi ăn cùng nhé?”

Còn khuya mới có chuyện đó.

“Không, cảm ơn con.” Chất giọng Anh nhanh gọn của bà khiến cho câu nói trở nên lạnh lùng hơn. Bà bước lùi đôi xăng đan cao gót và ngược nhìn cậu con trai. “Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau.” Bà lao ra khỏi bếp, giận dữ gõ giày cồm cộp trên sàn như muốn xăm thủng nó.

Cửa ra vào đóng sầm lại, nhưng mùi nước hoa của bà, thoang thoảng hương độc cần, vẫn lảng vảng đằng sau. Meg ủ rũ nhìn Ted, “Tin tốt là anh quá tuổi bị cấm túc rồi.”

“Thế cũng chẳng ngăn mẹ anh cố thử đâu.” Anh mỉm cười giơ chai bia lên. “Hẳn là gay go ra trò khi yêu đương với người phụ nữ ít ai ưa nhất thị trấn nhỉ.” “Nó đã ngủ với cô ta!” bà Francesca kêu lên. “Cô có biết chuyện này đang diễn ra không? Cô có biết nó đang ngủ với cô ta không?”

Emma vừa ngồi xuống ăn sáng với Kenny và các con thì chuông cửa reo. Kenny liếc nhìn mặt bà Francesca, chộp lấy giỏ bánh muffin, xách bọn trẻ đứng lên và biến mất khỏi tầm nhìn. Emma dẫn bà Francesca ra hiên, hy vọng địa điểm được ưa thích nhất trong nhà này sẽ xoa dịu bà bạn, nhưng một làn gió thơm ngát buổi sớm mai và quang cảnh bãi cỏ xinh đẹp cũng chẳng đủ sức khiến bà bình tĩnh lại.

Bà Francesca nháy phắt ra khỏi cái ghế mây đến bóng láng mà bà vừa gieo mình vào. Bà chẳng buồn trang điểm, tuy nhiên bà cũng chẳng cần trang điểm cầu kỳ làm gì, và bà xô đôi chân nhỏ nhắn vào đôi guốc mà Emma tình cờ biết được bà chỉ dùng lúc làm vườn. “Ngay từ đầu cô ta đã vạch ra kế hoạch này rồi.” Đôi tay nhỏ nhắn của bà Francesca vung lên. “Y sì đức như tôi đã nói với Dallie đấy. Đầu tiên là loại bỏ Lucy, sau đó chuyển sang Teddy. Nhưng thằng bé quá hiểu mọi người. Tôi chưa bao giờ ngờ được thằng bé sẽ sập bẫy. Sao nó có thể mù quáng đến thế chứ? Bà bước tránh ra khỏi cuốn Fancy Nancy và chú cún sang chảnh cũ sờn. “Thằng bé hẳn vẫn chưa qua cơn choáng váng, nếu không nó đã nhìn thấu bản chất của cô ta rồi. Cô ta xảo quyệt lắm, Emma. Cô ta sẽ làm bất kỳ điều gì để chiếm được thằng bé. Và Dallie hoàn toàn vô dụng. Ông ấy bảo Ted đã trưởng thành rồi nên tôi đừng can thiệp làm gì, nhưng làm sao tôi có thể không can thiệp khi con trai tôi bị bệnh nặng chứ? Không, tôi không làm thế, và giờ tôi cũng sẽ không đứng ngoài đâu.” Bà giơ cuốn Fancy Nancy lên và chìa cuốn sách về phía Emma. “Cô chắc hẳn phải biết rồi. Sao cô không gọi cho tôi?”

“Tôi không hề biết chuyện đã tiến xa đến mức đó. Để tôi lấy cho bà một miếng muffin nhé, Francesca. Bà muốn uống chút trà không?”

Bà Francesca ném quyển sách lên trên ghế. “Ai đó phải biết rồi chứ.”

“Bà không có mặt ở đây nên bà không thể hiểu được tình hình với nhà Skipjack trở nên phức tạp thế nào đâu. Spencer bị ám ảnh bởi Meg còn Sunny thì muốn Ted. Chúng ta khá chắc đó chính là lý do khiến Spencer quay lại Wynette sau khi đám cưới đổ bể.”

Bà Francesca gạt phăng gia đình Skipjack đi. “Torie đã kể với tôi về Sunny rồi, và Ted có thể đối phó được với cô ta.” Nổi đầu thương phủ mờ đôi mắt bà. “Tôi không hiểu nổi sao cô hay Torie lại không gọi tôi?”

“Chuyện rắc rối lắm. Meg bảo với một số người rằng cô ấy đang yêu Ted, đúng như vậy thật. Nhưng chúng tôi đoán rằng cô ấy đơn thuần chỉ lợi dụng cậu ấy để loại bỏ Spence thôi.”

Đôi mắt xanh của bà Francesca trợn tròn ngạc nhiên. “Sao các cô lại không tin rằng cô ta yêu thằng bé?”

“Vì cách thể hiện của cô ấy không giống thế.” Emma kiên nhẫn giải thích. “Ngoài Torie, tôi chưa từng gặp bất kỳ người phụ nữ nào khiến cậu ấy chật vật đến thế. Meg không sáng rực mắt lên khi nhìn thấy cậu ấy hay háo hức nuốt lấy từng lời cậu ấy nói. Cô ấy còn công khai tỏ rõ mối bất hòa với cậu ấy.”

“Cô ta còn khôn ngoan hơn tôi tưởng đấy.” Bà Francesca xọc tay vào mái tóc vốn đã rối bù. “Thằng bé chưa từng gặp một người phụ nữ nào gây rắc rối cho nó. Chính sự mới mẻ đã thu hút nó.” Bà vui người vào ghế. “Tôi hy vọng cô ta không cần thuốc. Tôi chẳng ngạc nhiên nếu có chuyện đó đâu. Văn hóa nghiện ngập nhan nhản khắp Hollywood còn gì.”

“Tôi không nghĩ cô ấy dùng thuốc đâu, Francesca. Và chúng tôi đã thử thuyết phục cô ấy rời đi. Sunny Skipjack không muốn phải tranh giành Ted với bất kỳ ai hết, mà Spence thì cứng chiều con gái hết mực. Chuyện rối tinh rối mù cả lên. Chúng tôi biết Meg không có tiền, vậy nên đã đề nghị cho cô ấy một tấm séc. Không phải khoản khắc tốt đẹp nhất của chúng tôi đảm bảo với bà như vậy. Nhưng, cô ấy đã từ chối.”

“Tất nhiên cô ta sẽ từ chối rồi. Việc gì phải nhận tấm séc bèo bọt của các cô trong khi cô ta đã nắm thóp được Ted và cả tiền của thằng bé chứ?” “Có lẽ Meg phức tạp hơn thế đấy.”

“Tôi chắc chắn cô ta là người như thế đấy!” bà Francesca mạnh mẽ phản bác. “Gia đình cô ta đã từ bỏ cô ta, và cô không thể bảo tôi đó là hành động nông nổi được.”

Emma biết cô cần phải hành động thật cẩn trọng. Bà Francesca là người thông minh, hiểu lý lẽ, chỉ trừ những chuyện liên quan đến chồng và con trai bà. Bà yêu cả hai người đàn ông ấy bằng một tình yêu cuồng nhiệt, và bà sẽ đánh lui cả đội quân để bảo vệ họ, dẫu cho cả hai người ấy chẳng ai muốn bà phải bảo vệ. “Tôi biết có lẽ sẽ khó, nhưng nếu bà hiểu cô ấy...”

Bà Francesca chộp lấy một mô hình nhân vật Star War đang chọc vào hông bà và ném nó sang một bên. “Nếu bất kỳ ai, kể cả chồng tôi đi nữa, cho rằng tôi sẽ đứng sang một bên mà quan sát con bé đó bỏ bùa mê thuốc lú con trai tôi...” Bà chớp chớp mắt. Vai bà rũ xuống, và dường như toàn bộ năng lượng của bà đã bị rút cạn. “Sao bây giờ lại xảy ra chuyện thế này chứ?” bà nói khẽ.

Emma bước đến ngồi xuống đi vắng cạnh bà. “Bà vẫn hy vọng Lucy sẽ quay trở lại, đúng

không?”

Bà Francesca xoa xoa hai mắt. Từ những quầng thâm bên dưới mắt, có thể thấy rõ bà không ngủ ngon. “Sau khi bỏ trốn Lucy vẫn không quay về Washington,” bà nói.

“Không quay về sao?”

“Tôi đã nói chuyện với Nealy. Cả hai chúng tôi đều cho rằng đó là dấu hiệu tích cực. Rời xa gia đình, công việc và bạn bè, con bé sẽ có cơ hội suy nghĩ thấu đáo hơn về bản thân và về những gì nó đã từ bỏ. Cô đã nhìn thấy nó ở cạnh Ted rồi đấy. Họ yêu nhau. Rất yêu nhau. Và thằng bé không chịu nói về nó. Chuyện đó cũng có ý nghĩa nào đấy chứ, đúng không?”

“Đã hai tháng qua rồi,” Emma thận trọng nói. “Đó là một khoảng thời gian dài khủng khiếp đấy.”

Bà Francesca chẳng buồn để ý. “Tôi muốn tắt cả mọi chuyện dừng lại.” Bà đứng dậy rời khỏi ghế, đi đi lại lại. “Vừa đủ lâu để Lucy có cơ hội thay đổi suy nghĩ. Cô có thể hình dung được sẽ có chuyện gì nếu cuối cùng con bé quay trở lại Wynette và rồi phát hiện ra Ted đang yêu đương với người được nó coi là người bạn thân nhất không? Nghĩ đến chuyện đó thôi đã không thể chịu nổi rồi.” Bà quay ngoắt sang phía Emma, những đường nét kiên quyết hằn sâu quanh miệng bà. “Và tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.”

Emma cố gắng lần nữa. “Ted có đủ khả năng tự chăm sóc bản thân mà. Bà không nên... bà thực sự không nên có bất cứ hành động vội vàng nào.” Cô lo lắng nhìn bà bạn, rồi tiến về phía bếp để pha trà. Lúc đổ đầy nước vào ấm, cô trầm ngâm nhớ đến một trong những giai thoại được kể lại thường xuyên nhất ở Wynette. Theo lời kể của dân chúng, bà Francesca từng ném một cặp kim cương bốn carat vào trong một bãi đào vàng hòng chứng minh bà có thể đi xa đến mức nào để bảo vệ con trai mình.

Tốt hơn hết Meg nên cẩn thận.

Sau hôm Meg đụng độ với Francesca Beaudine, cô nhận được thông báo triệu tập đến văn phòng. Lúc cô lái chiếc xe đồ uống qua cửa hàng dụng cụ thể thao, Ted và Sunny hiện ra trong tầm mắt. Sunny mặc váy golf ngắn họa tiết xọc chéo màu vàng với xanh và áo thun không tay, một mặt dây chuyền kim cương hình bốn thùy yên vị trên cái cổ trần. Cô ta có vẻ chính tề, tự tin, quy củ và tuyệt đối có khả năng ngay sau khi sinh cho Ted một đứa bé thần đồng vào buổi sáng vẫn có thể thẳng tiến đến sân golf làm một ván chín lỗ chớp nhoáng.

Chiếc áo thun màu xanh nhạt của Ted rất hài hòa với áo của cô ta. Cả hai đều đi giày golf cao cấp, mặc dù anh đội mũ lưỡi trai trong khi cô ta chụp cái lưỡi trai chống nắng màu vàng lên mái tóc sẫm màu. Meg không kìm được mà thầm nghĩ anh có vẻ thoải mái đến mức nào trước người phụ nữ đang sẵn sàng đánh đổi một khu sân golf nghỉ dưỡng và khu chung cư cao cấp để nắm giữ được anh.

Meg đỗ xe lại và tìm đường băng qua câu lạc bộ tới văn phòng của trợ lý giám đốc. Mấy phút sau, cô đã đang vươn người qua bàn làm việc của anh ta, cố không gào thét. “Sao anh có thể sa thải tôi được chứ? Mới hai tuần trước, anh còn đề nghị thăng chức cho tôi làm quản lý cửa hàng bán đồ ăn vặt.” Một sự thăng chức đã bị cô bác bỏ vì cô không muốn bị giam mình bên trong.

Anh ta giật giật cái cà vạt màu hồng ngu ngốc. “Cô đã tiến hành công việc kinh doanh

riêng trong lúc lái xe đồ uống.”

“Từ đầu tôi đã kể với anh rồi mà. Tôi còn làm cho mẹ anh một cái vòng tay nữa!”

“Nó vi phạm chính sách của câu lạc bộ.”

“Cho tới tuần trước thì không đâu. Từ đó đến giờ đã có chuyện gì vậy?”

Anh ta không nhìn thẳng vào mắt cô. “Tôi rất tiếc, Meg. Tôi bị trói chân trói tay rồi. Lệnh này là từ trên xuống.”

Mọi suy nghĩ chạy rần rật trong đầu Meg. Cô muốn hỏi anh ta ai sẽ báo cho Spence biết tin cô đã bị sa thải? Hay với Ted? Lại còn những người đã nghỉ hưu đến chơi vào sáng thứ Ba hằng tuần và rất thích cách cô để dành cà phê của họ trên xe thì sao? Hay những tay golf từng để ý thấy cô không bao giờ tỏ ra vụng về khi xử lý những yêu cầu phục vụ đồ uống cho họ?

Nhưng cô không nói gì hết.

Khi ra đến xe, cô phát hiện ra ai đó đã cố gắng bẻ gãy đôi cần gạt nước. Lúc cô chui vào sau bánh lái, bắt đầu cô tìm trên mặt ghế bóng rât. Nhờ việc bán đồ nữ trang, cô đã có đủ tiền để quay về L.A., vậy thì tại sao cô lại quan tâm đến cái công việc kinh tởm này chứ?

Bởi vì cô thích công việc kinh tởm này, cô thích cái nhà thờ của cô cùng những đồ đạc tạm bợ kinh tởm của nó. Và cô thích cái thị trấn kinh tởm này cùng những vấn đề nghiêm trọng và những người dân kỳ quặc của nó. Ted đã đúng, vì hơn hết thảy, cô thích cái cảm giác bức bách buộc phải kiếm sống bằng trí thông minh và công việc vất vả của mình.

Cô lái xe về nhà, đi tắm, mặc quần Jean, áo boho trắng và xăng đan vải đế xuống màu hồng. Mười lăm phút sau, cô đã băng qua dây cột đá trong dinh thự Beaudine, nhưng cô không đến nhà Ted. Thay vào đó, cô lái chiếc Rustmobile vào bùng binh trước ngôi nhà đá vôi trắng vừa trải dài, nơi ở của bố mẹ anh.

Ông Dallie ra mở cửa. “Meg?”

“Vợ bác có nhà không ạ?”

“Bà ấy đang ở văn phòng.” Dường như ông không quá bất ngờ khi nhìn thấy cô, và ông bước lùi lại nhường chỗ cho cô vào trong. “Cách dễ nhất để đến được đó là đi đến tận cuối hành lang, ra ngoài cửa và băng qua sân. Dãy vòm lớn bên cánh phải.”

“Cháu cảm ơn ạ.”

Ngôi nhà có tường trắng vừa xù xì, trần lắp xà, sàn nhà lát đá mát mẻ. Một đài phun đang tung nước trong sân, và mùi than thoang thoang chứng tỏ ai đó đã nổi lửa bếp nướng làm bữa tối. Một cánh cổng mái vòm che bóng văn phòng Francesca. Xuyên qua khung cửa ra vào, Meg thấy bà đang ngồi bên bàn làm việc, chiếc kính đọc sách vắt vẹo trên cái mũi nhỏ nhắn của bà trong lúc bà nghiên cứu tờ giấy trước mặt. Meg gõ cửa. Bà Francesca nhìn lên. Khi nhận ra ai đang gọi cửa, bà ngả người ra sau ghế, trầm ngâm suy nghĩ một lúc.

Bất chấp những tấm thảm phương Đông trên sàn nhà lát gạch, những đồ nội thất bằng gỗ chạm trổ, nghệ thuật dân gian và những bức ảnh lồng kính, đây vẫn là một văn phòng làm

việc với hai máy vi tính, một ti vi màn hình phẳng và các giá sách chất đầy giấy tờ, cặp tài liệu và bìa báo. Cuối cùng bà Francesca cũng đứng dậy, băng qua sàn trên đôi dép xỏ ngón màu cầu vồng. Mái tóc của bà được gạt ra không vướng vào mặt và kẹp lại bằng hai cái cặp bạc nhỏ hình trái tim làm đối trọng với cặp kính bán nguyệt già dặn hơn. Chiếc áo phông vừa vặn tuyên bố lòng trung thành của bà đối với đội Texas Aggies, còn chiếc quần soóc denim phối bầy đôi chân vẫn còn thon thả. Nhưng trang phục thoải mái này cũng không làm bà từ bỏ mấy món kim cương. Chúng vẫn sáng lấp lánh trên đá tai bà, quanh ngón tay và cổ tay mảnh dẻ của bà.

Bà mở cửa. “Sao vậy?”

“Cháu hiểu tại sao bác lại làm như thế,” Meg nói. “Cháu muốn bác thu hồi lại mệnh lệnh đó.”

Bà Francesca gỡ kính ra nhưng vẫn không nhúc nhích. Meg từng thoáng nghĩ rằng chính Sunny là người phải chịu trách nhiệm, nhưng đây là hành động nhất thời xúc động chứ không phải đã được tính toán cẩn thận. “Tôi còn phải làm việc,” bà Francesca nói.

“Cháu thì không, nhờ có bác.” Cô không dời mắt khỏi những cột băng lạnh toát xanh lục bắn ra từ đôi mắt của bà Francesca. “Cháu thích công việc của mình. Thừa nhận thế cũng thật xấu hổ, vì đó khó có thể được coi là một sự nghiệp lớn lao, nhưng cháu làm tốt việc đó.”

“Thú vị đấy, nhưng ta đã nói rồi, ta đang bận.”

Meg không nhúc nhích. “Chuyện là thế này. Cháu muốn được làm việc trở lại. Đổi lại, cháu sẽ không mách con trai bác về hành động này của bác.”

Bà Francesca lần đầu tiên lộ ra vẻ cảnh giác. Sau một khoảng im lặng ngắn, bà bước sang bên, thừa lại vừa đủ không gian cho Meg đi vào. “Cô muốn thỏa thuận hả? Được thôi, vậy thì làm đi.”

Những bức ảnh gia đình lấp kín văn phòng. Một trong những bức nổi bật nhất chụp cảnh chàng thành niên Dallie Beaudine đang ăn mừng giải thưởng thể thao bằng cách bế bổng bà Francesca lên. Bà lơ lửng phía trên ông, một lọn tóc xòa xuống má, một cái hoa tai bạc quét lên quai hàm, chân trần, một chiếc xăng đan đỏ cực kỳ nữ tính đỡ thăng bằng trên mũi giày golf của ông. Còn có ảnh của Francesca chụp cùng người vợ đầu của Dallie, nữ diễn viên Holly Grace Jaffe. Nhưng phần lớn là ảnh Ted hồi trẻ. Những bức ảnh cho thấy một cậu bé gầy gò, giản dị với cặp kính quá khổ, quần gấu như rách tới nách, khuôn mặt nghiêm trang, ngộ chữ khi anh tạo dáng cùng những mô hình tên lửa, những dự án khoa học, và cha anh.

“Lucy rất thích những bức ảnh này.” Bà Francesca trở về yên vị sau bàn.

“Cháu dám cá là vậy.” Meg quyết định tung ra một liều thuốc gây sốc nho nhỏ. “Trước khi ngủ với con trai bác, cháu đã được cô ấy cho phép rồi. Và cả cầu chúc nữa. Cô ấy là bạn thân nhất của cháu. Cháu chưa từng làm chuyện gì xấu sau lưng cô ấy.”

Bà Francesca không ngờ tới chuyện này. Trong một thoáng, mặt bà dường như co rúm lại, nhưng rồi bà hếch cằm lên.

Meg đánh liều tiếp tục. “Cháu sẽ bỏ qua không đề cập chi tiết hơn với bác về đời sống tình

dục của con trai bác, mà chỉ báo cho bác biết anh ấy an toàn khi ở với cháu. Cháu không có ảo tưởng về hôn nhân, con cái, hay vĩnh viễn định cư ở Wynette.”

Bà Francesca cau mày, không cảm thấy nhẹ nhõm trước tuyên bố này như lẽ ra phải thế. “Tất nhiên cô sẽ không thể rồi. Cô thuộc kiểu người chỉ sống cho hiện tại mà, đúng không?”

“Theo một cách nào đó. Cháu cũng không biết nữa. Không còn quyết liệt như xưa nữa.”

“Ted đã chịu đựng đủ rồi. Ngay lúc này đây, nó không cần cô xáo trộn cuộc sống của nó thêm nữa.”

“Cháu nhận thấy rất nhiều người trong thị trấn này cứ nằng nặc họ cho rằng Ted cần hay không cần cái gì.”

“Ta là mẹ nó. Ta quá rõ về vấn đề đó.”

Đây mới đến chỗ cần phải xử sự khéo léo, nhưng tất nhiên nói thế không có nghĩa là quá trình trước đó được xuôi chèo mát mái. “Theo cháu, một người ngoài không có những hiểu biết từ trước có lẽ sẽ nhìn nhận về một người nào đó theo cách hơi khác biệt so với cách nhìn của những người đã quen biết người đó từ lâu rồi.” Cô nhắc một bức ảnh hồi Ted còn nhỏ, chụp bên tượng Nữ thần Tự Do. “Ted rất thông minh,” cô tiếp tục. “Ai cũng biết thế. Và anh ấy là người ranh mãnh. Rất nhiều người cũng biết điều này. Anh ấy có ý thức thái quá về trách nhiệm. Anh ấy không thể không làm thế được. Nhưng có một điều mà đa phần mọi người, đặc biệt là những phụ nữ si mê anh ấy, dường như không để ý tới. Ted đã lý trí hóa những thứ mà hầu hết mọi người xử lý bằng tình cảm.”

“Tôi không hiểu cô đang nói về chuyện gì.”

Cô đặt bức ảnh lại chỗ. “Anh ấy không đắm chìm trong các mối quan hệ lãng mạn giống như người khác. Anh ấy liệt kê những điều hơn lẽ thiệt vào cuốn sổ cái trong đầu và dựa theo đó mà hành động. Chuyện xảy ra với Lucy là như thế đó. Trong quyển sổ cái của anh ấy, họ vừa khít với nhau.”

Sự phẫn nộ đẩy bà Francesca ra khỏi ghế. “Cô muốn nói rằng Ted không yêu Lucy phải không? Rằng con tôi không cảm nhận sâu sắc mọi điều?”

“Anh ấy cảm nhận sâu sắc rất nhiều điều. Sự bất công. Lòng trung thành. Trách nhiệm. Con trai bác là người thông minh nhất và ngay thẳng nhất mà cháu từng gặp. Nhưng anh ấy hoàn toàn thực tế trong các mối quan hệ mang tính cảm xúc.” Càng nói, cô càng cảm thấy chán nản hơn. “Đó chính là điều cánh phụ nữ không hiểu. Họ muốn anh ấy trở nên nồng nhiệt, nhưng anh ấy không phải người có thể nồng nhiệt được. Quyết định của Lucy gây tổn thương cho bác nhiều hơn cho anh ấy.”

Bà Francesca giậm chân vòng quanh mép bàn. “Đấy là điều cô muốn tin. Cô chẳng thể sai lầm hơn thế được đâu.”

“Cháu không phải mối đe dọa, bà Beaudine,” cô nói, khễ khàng hơn. “Cháu sẽ không làm tổn thương anh ấy cũng như không tìm cách đánh bẫy bắt anh ấy phải cưới. Cháu sẽ không bám dính lấy anh ấy. Cháu chính là nơi trú ẩn an toàn cho con trai bác, cho tới khi một người phụ nữ phù hợp hơn xuất hiện.”

Điều này khiến cô đau đớn hơn mong muốn nhiều, nhưng bằng cách nào đó, cô vẫn xoay sở để có thể nhún vai vô tư lự. “Cháu chính là cô gái mà bác mong muốn. Và cháu muốn được trở lại làm việc.”

Bà Francesca đã bình tĩnh trở lại. “Cô không thể thực sự nhìn thấy tương lai với một công việc thấp kém tại một câu lạc bộ trong thị trấn nhỏ được.” “Cháu thích nó. Ai mà biết được, phải không ạ?”

Bà Francesca cầm một sổ ghi chép từ trên bàn lên. “Tôi sẽ kiếm cho cô một công việc ở L.A. New York. San Francisco. Cô muốn ở đâu cũng được. Một công việc tốt. Cô thích làm gì thì làm.”

“Cảm ơn bác, nhưng cháu vốn quen dựa vào hai bàn tay của mình.”

Bà Francesca bỏ cuốn sổ ghi chép xuống và xoay xoay chiếc nhẫn cưới, cuối cùng cũng lộ vẻ không thoải mái. Thêm vài giây nữa trôi qua. “Sao cô không nói thẳng với Ted những ám ức của cô đối với tôi?”

“Cháu muốn tự mình chiến đấu cho mình.”

Phút yếu lòng ngắn ngủi của bà Francesca biến mất, và vẻ sắt đá lại ngự trị. “Con trai ta đã chịu đựng đủ rồi. Ta không muốn nó bị tổn thương thêm lần nữa.”

“Bác hãy tin rằng cháu hoàn toàn thật lòng khi nói rằng cháu không quan trọng đến mức có thể làm xảy ra chuyện đó.” Lại thêm một nỗi đau. “Cháu là cô gái sẽ giúp anh ấy hồi phục. Cháu còn là người phụ nữ duy nhất, ngoài Torie, có thể khiến anh ấy thích thì cứ việc tỏ ra cáu kỉnh. Điều đó giúp anh ấy được thư thái. Còn về phần cháu... Anh ấy là chốn dừng chân dễ chịu của cháu sau những kẻ thất bại thường thu hút cháu.”

“Cô quả là người thực tế.”

“Như cháu đã nói rồi đấy. Cháu là cô gái mà bác mong muốn.” Bằng cách nào đó, cô cũng cố nặn ra được một nụ cười tự mãn, nhưng khi rời khỏi văn phòng và băng qua khoảng sân để trở về, sự dửng dưng của cô tan mất dần. Cô thấy rã rượi trước cảm giác mình là kẻ đáng khinh.

Ngày hôm sau, khi cô trình diện tại chỗ làm, dường như chẳng ai còn nhớ cô đã từng bị sa thải. Ted dừng lại cạnh chiếc xe đồ uống của cô. Giữ đúng lời đã nói, cô không nhắc gì về chuyện đã xảy ra cũng như sự động chân động tay của mẹ anh.

Trời hôm đó nắng chói chang, và đến tối lúc về nhà, cô đã ướt đầm mồ hôi, lồi thối lếch thếch. Cô không đủ kiên nhẫn để đợi tới hồ nước. Cô lôi áo thun ra khỏi đầu trên đường đi qua cái bàn cũ sồn cật các món nữ trang. Một cuốn sách sinh thái học cô mượn của Ted đang nằm để mở trên cái đi văng tã tơi. Trong bếp, chồng bát đĩa bẩn đang chờ đợi trong bồn rửa. Cô hất đôi giày để mềm rơi ra và mở cánh cửa phòng tắm.

Toàn bộ máu trong đầu cô như bị rút cạn khi cô nhìn thấy thứ gì được nguệch ngoạc viết một cách đầy ác ý bằng son đỏ thắm trên tấm gương. CÚT ĐI

Chương 15

Tay cô run lên khi cô cố gắng xóa sạch dòng chữ này, và những âm thanh khẽ khàng kỳ dị đã bật thoát ra từ cổ họng cô.

CÚT ĐI

Để lại tin nhắn bằng son môi trên các tấm gương là trò sến nhất trên đời, một hành động chỉ một kẻ thiếu trí tưởng tượng mới làm. Cô cần bình tĩnh lại. Nhưng cô chỉ thấy buồn nôn khi ý thức được một kẻ xâm nhập đã lén vào trong nhà khi cô đi vắng và chạm vào đồ đạc của cô. Cô không ngừng run rẩy cho tới tận khi đã xóa sạch dòng chữ kính tẩm kia và lùng sục khắp cả nhà thờ tìm xem còn dấu hiệu xâm nhập nào khác không. Cô không tìm thấy gì.

Khi nổi hoảng loạn đã nhạt dần, cô cố gắng hình dung xem ai đã làm chuyện này, nhưng có quá nhiều ứng cử viên tiềm năng, thành ra cô không thể rà soát hết được. Cửa ra vào đã khóa. Cửa hậu giờ cũng đang khóa, nhưng cô không kiểm tra nó trước khi đi. Theo cô biết, kẻ đột nhập đã vào trong theo đường ấy, sau đó khóa cửa lại. Cô mặc lại cái áo thun ướt sũng, ra ngoài đi một vòng quanh nhà thờ nhưng chẳng thấy có gì bất thường cả.

Cuối cùng cô đành đi tắm, vừa tắm rửa vừa bất an liếc nhìn cánh cửa mở toang. Cô ghét cảm giác hoảng sợ. Càng cảm ghét nó hơn khi Ted lù lù xuất hiện không hề báo trước trên ngưỡng cửa mở toang, và cô kêu thét lên.

“Chúa ôi!” anh nói. “Em làm sao vậy?”

“Đừng có lén lút như thế!”

“Anh đã gõ cửa rồi mà.”

“Em làm sao mà nghe thấy chứ?” Cô giật tắt vòi tắm.

“Từ lúc nào em lại trở nên ỡng ẹo như vậy hả?”

“Anh đã làm em bất ngờ, chỉ có vậy thôi.” Cô không thể nói cho anh biết. Cô biết ngay lập tức như vậy. Vốn đã được chứng nhận là một siêu anh hùng, anh sẽ chẳng đời nào cho phép cô sống ở đây một mình thêm nữa. Cô không đủ khả năng tài chính để sống ở bất kỳ nơi nào khác, mà cô lại không muốn để anh trả tiền thuê một chỗ khác. Bên cạnh đó, cô yêu nhà thờ này. Có thể ngay lúc này không, nhưng rồi cô sẽ lại yêu nó, ngay khi cô đã xóa bỏ được nỗi hãi hùng.

Anh lôi một cái khăn tắm ra khỏi giá treo khăn Viceroy mới vừa được cô lắp đặt. Nhưng thay vì đưa cho cô, anh vắt nó lên vai.

Cô chìa tay ra, mặc dù vẫn ý thức được khá rõ sắp có chuyện gì. “Đưa nó cho em đi.”

“Đến mà lấy đi này.”

Cô đang không có tâm trạng. Chỉ có điều, không có cũng phải có, vì Ted đang đứng trước mặt cô đây là người đàn ông điềm tĩnh, quyến rũ và thông minh hơn bất cứ người nào cô

tùng biết. Để rũ bỏ hết những bồn chồn đang vương trong lòng cô, còn cách nào hiệu quả hơn là để cô thả mình vào một cuộc làm tình đòi hỏi cô phải cố gắng rất ít?

Cô bước ra khỏi buồng tắm, ép cơ thể ướt đẫm của mình vào thân hình anh. “Hãy thực hiện màn diễn tuyệt vời nhất của anh đi, anh yêu.”

Anh toét miệng cười và làm y như cô yêu cầu. Còn tuyệt hơn cả cô yêu cầu. Mỗi một lần, anh đều chăm sóc tận tình hơn, trì hoãn sự thỏa mãn của anh lâu hơn. Khi cuộc ân ái đã qua, cô quần chiếc xà rồng quanh người cùng với một trong mấy dải lụa được cô mặc trong buổi tối trước đám cưới của anh, rồi lấy bia cho cả hai người từ trong cái két bia mười hai lon anh đã trữ trong tủ lạnh của cô. Anh đã mặc quần soóc vào rồi, và anh lôi từ túi quần ra một mẫu giấy được gấp lại.

“Hôm nay anh nhận được cái này trong đồng thư từ.” Anh ngồi xuống trên chiếc đi văng, một cánh tay vắt lên lưng ghế và bắt chéo mắt cá chân trên cái thùng rượu gỗ bỏ đi được cô trưng dụng làm bàn uống nước.

Cô nhận tờ giấy từ tay anh và liếc mắt xuống phần địa chỉ người gửi. PHÒNG CHĂM SÓC SỨC KHỎE TEXAS. Thông thường, anh không hay chia sẻ những khía cạnh trần tục hơn trong công việc thị trường của anh, vậy là cô bèn ngồi xuống bên tay chiếc ghế mây có đồng đệm họa tiết nhiệt đới đã phai màu để đọc. Chỉ sau vài giây, cô đứng bật dậy, để rồi phát hiện ra đầu gối cô đã nhũn ra không chống đỡ nổi trọng lượng cơ thể nữa. Cô ngã vào trong đồng đệm và đọc lại đoạn văn có liên quan.

Luật pháp Texas yêu cầu bất kỳ người nào kiểm tra dương tính với một bệnh lây nhiễm qua đường tình dục bao gồm, nhưng không chỉ giới hạn, bệnh chlamydia, bệnh lậu, HPV và AIDS, phải cung cấp danh sách những người cùng họ quan hệ tình dục trong thời gian gần đây. Thư này lưu ý với bạn rằng Meg Koranda đã liệt kê bạn là một trong những bạn tình. Bạn nhất thiết phải ngay lập tức đi khám bác sĩ. Bạn nhất thiết phải ngừng mọi liên hệ tình dục với người nhiễm bệnh được nêu tên ở trên.

Meg ngược nhìn anh chằm chằm, cảm thấy mệt mỏi rã rời. “Người nhiễm bệnh?”

“Bệnh lậu bị sai chính tả,” anh chỉ ra. “Và địa chỉ trên thư không có thật.” Cô vò nhàu tờ giấy trong tay. “Sao anh không đưa cho em xem ngay khi anh đến đây?”

“Anh sợ em sẽ không nhiệt tình ân ái.”

“Ted...”

Anh bình tĩnh nhìn cô. “Em có đoán ra ai có thể đứng sau trò này không?”

Cô nhớ lại thông điệp trên tấm gương phòng tắm. “Bất kỳ ai trong số hàng triệu phụ nữ si mê anh.”

Anh phớt lờ câu nói. “Bức thư được gửi từ Austin, nhưng như thế cũng không ý nghĩa nhiều lắm.”

Giờ đã đến lúc kể cho anh nghe mẹ anh đã tìm cách sa thải cô, nhưng Meg không tài nào hình dung nổi bà Francesca Beaudine lại có bất kỳ hành động nào hèn hạ như việc gửi bức thư này. Ngoài ra, gần như chắc chắn bà Francesca sẽ kiểm tra lại lỗi chính tả. Và cô cũng không tin Sunny lại phạm phải sai lầm đó, trừ phi cô ta cố tình làm thế để đánh lạc hướng

họ. Về phần Kayla, Zoey và những phụ nữ khác đang ôm ấp ảo tưởng với Ted... Meg khó có thể chỉ dựa vào những cái nhìn khinh miệt mà quy kết này nọ. Cô ném tờ giấy lên sàn. “Sao Lucy lại không gặp phải chuyện rác rưởi này nhỉ?”

“Bọn anh chủ yếu sống ở Washington. Và, thành thật mà nói, Lucy không chọc người khác tức điên lên giống như em.”

Meg đứng dậy rời khỏi ghế. “Chẳng ai biết chuyện của chúng ta ngoài mẹ anh và bất kỳ người nào đó có thể đã nghe bà ấy kể lại.”

“Cha anh và Công nương Emma, mà chị ấy rất có khả năng đã kể với Kenny.”

“Chắc chắn anh ta đã kể với Torie. Và nếu một người nhiều chuyện như Torie mà biết...”

“Nếu Torie biết, cô ấy đã gọi điện cho anh ngay rồi.”

“Vậy thì chỉ còn lại vị khách bí ẩn của chúng ta ba đêm trước,” cô nói. Đôi mắt lơ đãng của Ted tố cáo cái xà rồng của cô đã bị lỏng ra, và cô bèn quấn chặt nó hơn. “Cứ nghĩ đến chuyện ai đó có lẽ đã theo dõi chúng ta xuyên qua cửa sổ...”

“Trúng phóc rồi.” Anh đặt chai bia lên thùng rượu. “Anh bắt đầu cho là đám giấy dán trên xe em hôm trước có lẽ không phải sản phẩm của bọn trẻ con.” “Có kẻ đã cố gắng bẻ gãy cần gạt nước trên xe em.”

Anh nhú mày, và một lần nữa cô lại cân nhắc đến chuyện nói cho anh biết về dòng chữ trên gương kia, nhưng cô không muốn bị tống ra khỏi nhà, mà chuyện đó chắc chắn chẳng thể tránh khỏi. “Có bao nhiêu người có chìa khóa nhà thờ?” cô hỏi.

“Sao vậy?”

“Em chỉ băn khoăn mình có nên lo lắng hay không thôi.”

“Lúc tiếp quản nơi này anh đã thay khóa rồi,” anh nói.

“Em giữ chìa khóa anh cất ở ngoài. Anh có một cái. Lucy có lẽ vẫn giữ một, và có một chìa dự phòng ở trong nhà.”

Như thế có nghĩa là kẻ đột nhập rất có thể đã vào nhà qua đường cửa hậu không khóa. Chắc chắn Meg sẽ không lặp lại sai lầm không khóa cửa nữa.

Đã đến thời điểm dành cho câu hỏi quan trọng, và cô lấy ngón chân trần chọc chọc cục giấy nhàu nhĩ. “Địa chỉ trên thư có vẻ rất đáng tin. Và vô khối nhân viên chính phủ không giỏi chính tả.” Cô liếm môi. “Có thể bức thư đó là thật lắm chứ.” Cuối cùng cô cũng nhìn vào mắt anh. “Sao anh không lập tức hỏi em về nó?”

Thật bất ngờ, câu hỏi của cô dường như khiến anh không vui “Ý em là sao? Nếu có vấn đề thì em đã nói với anh từ lâu rồi.”

Cô cảm thấy như thể anh đã xé toạc tấm sàn bên dưới cô. Hết thấy sự tin tưởng đó... vào phẩm hạnh của cô. Ngay chính lúc đó, cô biết điều tồi tệ nhất đã xảy ra rồi. Lòng cô chùng xuống. Cô đã yêu anh mất rồi.

Cô những muốn vò đầu bứt tóc. Tất nhiên là cô yêu anh. Có phụ nữ nào không như thế chứ? Yêu Ted chính là một nghi thức đối với phụ nữ ở Wynette, và cô vừa chính thức gia nhập hội chị em.

Cô đang bắt đầu thở quá dồn dập, vậy nên cô hành động đúng theo thói quen mỗi khi cảm thấy mình bị dồn vào chân tường. “Anh phải đi đi thôi.” Ánh nhìn của anh nhẩn nha lướt xuống chiếc xà rộng lụa mỏng. “Nếu anh làm thế, chuyện này sẽ chẳng khác gì một cuộc với gái gọi.”

“Chính xác. Đúng là cách em muốn đấy. Cơ thể tuyệt vời của anh và chuyện trò càng ít càng tốt.”

“Anh bắt đầu cảm thấy trong mối quan hệ này, anh chẳng khác gì một cô nàng.”

“Anh hãy coi nó như một sự gia tăng trải nghiệm đi.”

Anh mỉm cười, đứng dậy khỏi ghế, kéo cô vào lòng và bắt đầu hôn cô đến mức thân hôn điên đảo. Ngay khi cô bắt đầu chìm vào một cơn khoái cảm do Beaudine-gây-ra khác, anh lại diễn cái vai người tự chủ huyền thoại và kéo người ra. “Xin lỗi nhé, bé cưng. Nếu em muốn nhiều hơn thì em phải đi ra ngoài với anh. Mặc quần áo vào đi.”

Cô kéo bản thân mình trở về hiện thực. “Năm từ em không bao giờ muốn nghe lại từ miệng anh. Dù sao đi nữa, có chuyện gì với anh vậy?”

“Anh muốn đi ăn tối,” anh nói nhẹ nhàng. “Hai chúng ta. Như người bình thường. Tại một nhà hàng đích thực.”

“Một ý tưởng thực sự tệ đấy.”

“Spence và Sunny sắp tham gia một triển lãm thương mại quốc tế nên sẽ phải vắng mặt một thời gian, và trong thời gian họ không có ở đây, anh sẽ phải bắt nhịp trở lại với công việc vốn đã bị bỏ bê một cách đáng buồn.” Anh gạt một lọn tóc ra sau tai cô. “Anh sẽ vắng mặt gần hai tuần. Trước khi đi, anh muốn có một tối hẹn hò, và anh phát ốm lên vì cứ phải lén lén lút lút rồi.”

“Cố chịu đi,” cô bật lại. “Đừng có tỏ ra ích kỷ thế. Anh cứ nghĩ đến thị trấn quý giá của anh đi, rồi thử hình dung ra vẻ mặt của Sunny khi cô ta phát hiện ra hai chúng ta...”

Vẻ bình tĩnh của anh nhạt dần. “Thị trấn và Sunny là việc của anh, không phải của em.”

“Với cái thái độ tự coi mình là trung tâm như thế, ngài thị trưởng ạ, anh sẽ chẳng bao giờ tái đắc cử được đâu.”

“Ngay từ đầu anh đã không muốn được bầu!”

Cuối cùng cô cũng đồng ý đến nhà hàng Tex-Mex ở Fredericksburg, nhưng khi họ đã đến đó, cô lại dụ anh ngồi ở cái ghế đối diện bức tường để cô có thể canh chừng được. Chuyện này chọc cho anh tức giận đến nỗi anh tự gọi món cho cả hai chứ chẳng buồn hỏi han ý kiến cô.

“Anh chẳng bao giờ tức giận,” cô nói khi người phục vụ đã rời bàn. “Chỉ trừ đối với em.”

“Không đúng,” anh nghiêng răng nói. “Torie cũng có thể làm anh giận.” “Torie không tính. Rõ ràng kiếp trước anh chính là mẹ cô ấy.” Anh trả đũa bằng cách đoạt lấy giỏ khoai tây chiên.

“Em chưa từng nghĩ anh là người hay giận dỗi,” cô nói sau một khoảng im lặng dài nặng nề. “Nhưng nhìn anh kìa.”

Anh nhúng một miếng khoai tây chiên vào trong bát nước sốt cay nhất. “Anh ghét lén lén lút lút, và anh sẽ không làm thế nữa đâu. Mọi quan hệ này sẽ được phơi ra ngoài ánh sáng.”

Thái độ kiên quyết của một con lừa của anh dọa cô phát sợ. “Cứ để yên mọi chuyện như thế đi. Spence đã quen giành được những thứ ông ta muốn cho Sunny và cho bản thân rồi. Nếu không tin như vậy thì anh đã chẳng khuyến khích em duy trì thái độ thân ái với ông ta.”

Anh bẻ đôi một miếng khoai. “Chuyện đó cũng sẽ dừng lại. Ngay bây giờ.”

“Không, không có chuyện đó đâu. Em sẽ xử lý Spence. Anh đối phó với Sunny. Về phần hai chúng ta... Ngay từ lúc bắt đầu em đã nói với anh chuyện sẽ diễn tiến theo cách nào rồi đấy.”

“Còn anh nói cho em biết...” Anh chĩa mẩu khoai tây vừa bị bẻ về phía mặt cô. “Cả đời anh chưa bao giờ lén lút làm gì, và giờ anh sẽ không làm thế đâu.”

Cô không thể tin nổi điều anh vừa nói. “Anh không thể mạo hiểm một chuyện quan trọng đến mức đó vì mấy cái thứ tầm phào. Mọi quan hệ này chỉ mang tính tạm thời thôi, Ted. Tạm thời. Giờ bất cứ ngày nào em cũng có thể thay đổi chỗ ở và quay trở về L.A. Em lấy làm ngạc nhiên vì anh vẫn chưa hiểu rõ chuyện này đấy.”

Nếu cô hy vọng anh sẽ khẳng khái rằng mọi quan hệ của họ không phải chuyện tầm phào, vậy thì cô đã tự đưa mình tới thất vọng rồi. Anh rướn người qua bàn. “Chuyện này chẳng liên quan gì đến tạm thời hay không tạm thời. Vấn đề chỉ nằm ở chỗ anh thuộc kiểu người như thế nào thôi.”

“Thế còn chuyện em thuộc kiểu người như thế nào thì sao? Một người luôn lấy làm thoải mái khi lén lén lút lút.”

“Em nghe thấy anh nói rồi đấy.”

Cô thất thần nhìn anh. Đây chính là hậu quả không mong muốn khi có một người tình trọng danh dự. Hoặc ít nhất cũng là cái được anh coi là danh dự. Cái mà cô coi là một lựa chọn rõ ràng giữa thảm họa và đau khổ.

Vừa phải cố hết sức không nghĩ đến tình yêu với Ted, vừa canh cánh trong lòng mối bận tâm về khả năng xuất hiện trở lại của kẻ đột nhập bí ẩn, Meg chẳng thể ngủ ngon được. Cô bèn tận dụng những đêm thao thức để làm nữ trang. Những sản phẩm càng lúc càng trở nên phức tạp hơn, vì nhóm khách hàng nhỏ nhỏ của cô đã thể hiện thái độ thiên vị rõ ràng đối với những món nữ trang được chế tác từ các di vật đích thực thay vì các bản sao chép. Cô tìm kiếm trên Internet các nhà cung cấp chuyên bán các đồ cổ thuộc kiểu cô muốn sử dụng và quảng một khoản lớn đến đáng lo ngại trong món tiền dự trữ để mời một giáo sư nhân học vùng Boston nổi tiếng trung thực cung cấp thông tin chi tiết về nguồn gốc của tất tạt các sản phẩm cô bán ra.

Khi Meg bày mấy đồng tiền Trung Đông cùng ngọc mài tròn La Mã và ba hạt cườm khảm hình mặt người quý giá có từ khoảng thế kỷ thứ hai ra, cô nhận thấy mình đang bán khoản tự hồi công việc chế tạo nữ trang này không biết là nghề của cô hay là một phương pháp đánh lạc hướng để cô khỏi phải tưởng tượng xem mình thực ra nên làm gì với cuộc đời của mình đây?

Một tuần sau khi Ted rời thị trấn, Torie gọi điện đề nghị Meg sáng hôm sau đến chỗ làm sớm hơn một tiếng. Khi Meg hỏi lý do, Torie phản ứng cứ như thể Meg vừa trượt bài kiểm tra IQ.

“Vì lúc đó Dex sẽ ở nhà trông bọn trẻ chứ sao. Ổi chà.”

Sáng hôm sau, ngay khi Meg tới câu lạc bộ, Torie bèn lôi cô ra bãi tập. “Sống ở Wynette rồi thì cô không thể không nhắc một cây gậy golf lên được. Đây là quy định của thị trấn đấy.” Torie chuyển cho cô cây gậy sắt năm. “Làm một cú swing đi.”

“Tôi không còn ở đây lâu nữa đâu, vậy nên chẳng có vấn đề gì cả.” Meg phớt lờ cơn đau đang siết chặt trái tim cô. “Thêm nữa, tôi cũng chẳng giàu có đến mức trở thành tay golf được.”

“Cú swing cái thứ chết tiệt đó đi.”

Meg làm theo và đánh trượt bóng. Cô thử lại và lại trượt, nhưng sau vài cú swing, chẳng hiểu bằng cách nào cô cũng đánh quả bóng lướt một đường vòng cung hoàn hảo tới giữa bãi tập. Cô bật reo lên.

“Cú đánh ăn may,” Torie nói, “nhưng đích xác vì thế mà golf hấp dẫn cô đấy.” Cô lấy lại cây gậy, chỉ dẫn cho Meg thêm chút nữa, rồi bảo cô tiếp tục tập đi.

Nửa tiếng đồng hồ tiếp theo, Meg tập theo các chỉ dẫn của Torie, và vì được thừa hưởng tố chất thể thao tự nhiên của cha mẹ, cô đã bắt đầu có sự gắn kết với quả bóng.

“Nếu được thực hành thì cô có thể chơi giỏi đấy,” Torie nói. “Nhân viên được chơi miễn phí vào thứ Hai. Tận dụng ngày nghỉ của cô đi. Cô có thể mượn bộ gậy dự phòng tôi cất trong phòng để đồ.”

“Cảm ơn vì đề nghị này, nhưng thật lòng tôi không hứng thú.” “Ồi chao, cô hứng thú chứ, đúng vậy còn gì.”

Quả thực như vậy. Hứng thú của cô đã bị khơi dậy khi quan sát nhiều người khác chơi như thế. “Sao cô lại làm chuyện này?” cô hỏi trên đường mang túi của Torie trở lại câu lạc bộ.

“Vì ngoài tôi ra, cô là người duy nhất từng nói thật với Ted về khả năng khiêu vũ của anh ấy.”

“Tôi không hiểu.”

“Chắc chắn là cô hiểu chứ. Tôi còn để ý thấy Ted đã trở nên im lặng một cách đáng ngạc nhiên khi tôi nhắc đến tên cô lúc nói chuyện điện thoại với anh ấy tuần này. Tôi không biết liệu hai người có tương lai bên nhau không, với điều kiện anh ấy không cần phải cưới Sunny, nhưng tôi sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.”

Sao cũng được. Tuy nhiên, Meg nhận ra cô đã bỏ sung cái tên Torie O'Conner vào danh sách những điều cô sẽ nhớ khi cuối cùng cô phải rời Wynette. Cô thả túi giấy ra khỏi vai.

“Chưa kể đến Sunny thì tôi và Ted cũng làm sao có tương lai được chứ? Anh ấy là Chúa Jesus, còn tôi là cô gái hư của thị trấn.”

“Tôi biết.” Torie vui vẻ nói.

Tối đó, khi Meg đang phun nước rửa chiếc xe đồ uống, người quản lý khu vực ăn uống bước đến thông báo một thành viên câu lạc bộ muốn thuê cô phục vụ bữa trưa của hội phụ nữ tại nhà riêng vào ngày hôm sau. Trong thị trấn, vài người có đủ khả năng kinh tế vẫn thường xuyên thuê nhân viên tới phục vụ tại các bữa tiệc tư, nhưng trước giờ chưa từng có ai hỏi tới cô, trong khi cô lại cần tất tậ các khoản tiền có thể kiếm được để bù vào những nguyên vật liệu cô vừa mua được. “Chắc chắn rồi,” cô nói.

“Trước lúc về nhớ kiếm một cái áo phục vụ màu trắng ở văn phòng nhé. Mặc kèm với chân váy đen.”

Món phù hợp nhất mà Meg có là chiếc váy Miu Miu trắng đen mua từ cửa hàng đồ cũ. Phải dùng đến nó rồi.

Viên quản lý khu ăn uống đưa cho cô một mẫu giấy kèm theo chỉ dẫn. “Bếp trưởng Duncan sẽ nấu nướng, còn cô làm việc cùng Haley Kittle. Cô ấy sẽ thông báo rõ tình hình với cô. Có mặt ở đó lúc mười giờ. Và vụ này quan trọng đấy, nên làm cho tốt vào.”

Tối đó sau khi từ hồ bơi về, cuối cùng Meg cũng nhìn đến thông tin viên quản lý đưa cho cô. Những chỉ dẫn đường đi có vẻ quen. Cô đưa mắt xuống cuối trang giấy, nơi ghi tên người đã thuê cô.

Francesca Beaudine

Cô nắm chặt tay vò nhàu tờ giấy. Bà Francesca đang định chơi trò gì đây? Bà ấy thực lòng nghĩ rằng Meg sẽ chấp nhận công việc này sao? Chỉ có điều Meg đã hành động đúng y như thế rồi.

Cô giận dữ khoác cái áo phông in dòng chữ Happy Printing Company và nện chân đi qua đi lại trong bếp một hồi, nguyên rửa bà Francesca, nguyên rửa chính cô vì đã không đọc trước thông tin khi vẫn còn cơ hội từ chối. Nhưng liệu cô có từ chối không? Có lẽ sẽ không. Lòng kiêu hãnh ngu ngốc của cô sẽ không cho phép cô làm thế.

Cô gần như không thể chịu được nỗi thôi thúc đang cháy bỏng trong lòng đòi cô nhắc điện thoại lên gọi cho Ted. Nhưng thay vì làm thế, cô tự làm cho mình một cái sandwich và mang ra ngoài nghĩa địa, để rồi phát hiện ra cô chẳng còn muốn ăn nữa. Không phải tình cờ mà chuyện này lại xảy ra lúc anh đi vắng. Bà Francesca đã thi hành một màn đánh lén được thiết kế sẵn để nhắc cho Meg biết rõ vị trí của cô. Có lẽ đối với bà, Meg có nhận lời hay không cũng chẳng mấy khác biệt. Bà muốn chỉ ra vấn đề cốt yếu. Meg là người ngoài, một kẻ trôi dạt thiếu may mắn buộc phải làm việc để nhận khoản thù lao bèo bọt tính theo giờ. Một người ngoài chỉ được phép bước vào nhà bà Francesca trong vai trò người giúp việc.

Meg ném cái bánh sandwich vào giữa bãi cỏ. Khốn kiếp.

Cô đến dinh thự Beaudine ngay trước mười giờ sáng hôm sau. Cô đã chọn đôi giày nữ hồng đi kèm áo cánh đồng phục trắng và váy Miu Miu. Đôi giày không phải lựa chọn thoải mái nhất cho công việc, nhưng sự phòng thủ hiệu quả nhất chống lại bà Francesca chính là hãy mạnh mẽ tấn công, và đôi giày mang hàm ý cô không có ý định biến thành kẻ vô hình. Meg sẽ ngẩng cao đầu, mỉm cười cho đến khi hai má nhức nhối, và hoàn thành tốt công việc, đủ sức khiến cho bà Francesca không thể thỏa mãn.

Haley lái chiếc Ford Focus đỗ đến. Lúc hai người cùng nhau bước vào nhà, cô bé hầu như không nói năng gì, và trông nhợt nhạt đến độ Meg lấy làm lo lắng. “Em có ổn không?”

“Em vừa bị... đến tháng.”

“Có cần nhờ ai đó làm thay em không?”

“Em đã thử rồi, nhưng chẳng có ai rảnh cả.”

Khu bếp nhà Beaudine vừa xa hoa vừa ấm cúng với những bức tường màu vàng cam, sàn nhà màu đất nung và gạch lát thủ công màu xanh coban. Một cái đèn chùm khổng lồ tinh xảo bằng sắt nung với những cốc thủy tinh rực rỡ sắc màu đang lơ lửng giữa phòng, những giá kệ để mở để lộ đám nổi đồng và bát đĩa gốm.

Bếp trưởng Duncan đang tháo mở bao bì thức ăn được ông chuẩn bị sẵn cho sự kiện này. Một người đàn ông tầm trên bốn mươi tuổi, dáng người thấp, mũi to và có một nhúm tóc nâu đỏ bõm xồm ngả màu muối tiêu thò ra dưới chiếc mũ đầu bếp. Ông cau mày lại khi Haley biến mất trong phòng tắm, rồi quát nặng lên bảo Meg bắt tay ngay vào việc.

Trong lúc cô sắp xếp ly cốc thủy tinh và bắt đầu bày biện các đĩa thức ăn, ông liệt kê thực đơn: bánh ngàn lớp khai vị cỡ nhỏ phết đầy mứt cam và pho mát Brie tan chảy, xúp đậu Hà Lan bạc hà tươi đựng trong những chiếc chén nhỏ vẫn cần được rửa sạch, salad rắc thì là, bánh mì xoắn nóng hổi cùng với món chính gồm trứng rán măng tây kiểu Ý và cá hồi hun khói được bày lên đĩa từ trong bếp. Món chủ lực là tráng miệng, món soufflé chocolate nướng riêng trong từng tách vốn được đầu bếp nghiên cứu suốt mùa hè để đạt đến độ hoàn hảo và phải, nhất thiết phải được phục vụ ngay khi vừa ra khỏi lò và được đặt một cách nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng trước mặt từng thực khách.

Meg gật đầu lắng nghe chỉ dẫn rồi bê đám ly có chân rộng miệng màu xanh vào trong phòng ăn. Cây chanh và cọ trồng trong những chiếc bình Cựu Thế giới đặt trong góc phòng, và nước chảy thành dòng nhỏ từ một đài phun bằng đá xây giữa bức tường ốp gạch. Căn phòng đặt hai chiếc bàn tạm thời bổ sung cho chiếc bàn gỗ dài cố định bề mặt xước xước. Thay vì dùng vải lanh như thông lệ, bà Francesca chọn khăn lót đĩa dệt tay. Chính giữa mỗi bàn đều có một khay đồng đặt các bát gốm đựng rau thơm đủ loại, bạc hà, kinh giới, xô thơm, húng tây cùng các bình gốm tràn ngập hoa vàng. Qua những cánh cửa sổ phòng ăn rộng rãi, cô có thể nhìn thấy một góc sân và lối đi râm mát dưới giàn dây leo, với một cuốn sách nằm chổng chơ trên băng ghế gỗ. Thật khó cưỡng nổi mối cảm tình dành cho một người phụ nữ đã tạo nên khung cảnh xinh đẹp đến nhường này để mua vui cho bạn bè, nhưng Meg đã quyết sẽ cố hết sức.

Khi Meg quay trở lại bếp, Haley vẫn chưa rời khỏi phòng tắm. Cô vừa bắt tay vào rửa đám chén sứ thì tiếng giày gõ cộp cộp cộp trên sàn đã thông báo sự xuất hiện của người chủ trì bữa tiệc. “Cảm ơn ông đã giúp đỡ tôi ngày hôm nay, đầu bếp Duncan,” bà Francesca nói. “Hy vọng ông đã tìm thấy đủ thứ ông cần rồi.”

Meg tráng một chiếc tách, quay người lại từ bồn rửa và trao cho bà Francesca nụ cười rạng rỡ nhất. “Chào bác Francesca.”

Không giống con trai, khuôn mặt bà Francesca không che giấu được cảm xúc của bà, và người ta khá dễ dàng giải mã được các nét biểu cảm lộ trên mặt bà. Đầu tiên là ngạc nhiên. (Bà không ngờ Meg chấp nhận công việc này.) Sau đó là hoang mang. (Thực lòng mà nói, tại sao Meg lại xuất hiện?) Nổi lo lắng nối tiếp. (Khách khứa của bà sẽ nghĩ gì đây?) Rồi hoài nghi. (Có lẽ bà nên suy nghĩ về chuyện này một cách thấu đáo hơn.) Tiếp theo là nỗi khổ sở. (Ý kiến này đúng là khủng khiếp.) Tất cả những cảm xúc đó cuối cùng dẫn đến... một lối thoát.

“Meg, tôi nói chuyện với cô trong phòng ăn được không?”

“Tất nhiên rồi ạ.”

Cô bám theo đôi gót giày đang lộp cộp rời khỏi bếp. Bà Francesca nhỏ bé đến độ Meg cơ hồ có thể nhét bà xuống dưới gầm, mặc dù cô không thể tưởng tượng nổi mình có thể làm chuyện gì kiểu thế. Bà Francesca vẫn ăn mặc phong cách như mọi khi - áo màu ngọc lục bảo và chân váy cotton trắng sành điệu đi kèm thắt lưng xanh màu lông công. Bà dừng chân bên đài phun nước lát đá và xoay xoay chiếc nhẫn cưới. “Tôi e rằng đã có một sự nhầm lẫn. Tất nhiên là từ phía tôi. Tôi hoàn toàn không cần cô giúp đỡ. Lẽ đương nhiên, tôi sẽ trả thù lao cho cô. Tôi dám chắc vấn đề tiền bạc khá căng, nếu không hôm nay cô hẳn đã không cảm thấy cần phải... xuất hiện.”

“Không căng như trước đâu ạ.” Meg vui vẻ đáp. “Việc kinh doanh nữ trang khấm khá hơn nhiều so với tưởng tượng của cháu.”

“Phải, tôi có nghe nói rồi.” Bà Francesca bối rối thấy rõ và cũng rõ ràng đã hạ quyết tâm xử lý dứt điểm chuyện này. “Có lẽ tôi không ngờ cô lại chấp nhận công việc này.”

“Có đôi khi chính cháu cũng lấy làm ngạc nhiên về bản thân.” “Tất nhiên chuyện này là lỗi của tôi. Tôi thường tỏ ra bốc đồng. Cái tính đó khiến tôi gặp rắc rối hơn cả cô tưởng tượng đấy.”

Meg biết quá rõ về thói bốc đồng rồi.

Bà Francesca đứng thẳng người để lấy lại trọn vẹn chiều cao không mấy ấn tượng của mình và nói với vẻ đường hoàng kiên quyết. “Để tôi lấy séc.”

Cám dỗ khó cưỡng làm sao, nhưng Meg không thể làm thế được. “Bác sắp đón hai mươi vị khách, trong khi Haley lại không khỏe. Cháu không thể bỏ mặc bếp trưởng giữa lúc khó khăn được.”

“Ta dám chắc chúng ta sẽ xoay sở tìm ra cách nào đó.” Bà mân mê chiếc vòng tay kim cương. “Thật rắc rối. Tôi không muốn khách khứa khó chịu. Tất nhiên là cả cô nữa.”

“Nếu khách khứa của bác đúng y như tưởng tượng của cháu thì họ sẽ rất thích bữa tiệc này. Còn về phần cháu... Cháu đã ở Wynette hai tháng rưỡi rồi, vậy nên để cháu khó chịu thì cũng không đơn giản đâu ạ.”

“Thực lòng mà nói, Meg... Khi cô làm việc ở câu lạc bộ thì thế, nhưng tình hình ở đây lại hoàn toàn khác. Ta biết rằng...”

“Xin phép bác. Cháu phải rửa nốt chén.” Đôi giày nữ hồng của Meg miễn cưỡng gõ cộp cộp lên sàn khi cô hiên ngang quay trở lại bếp.

Haley đã từ phòng tắm đi ra, nhưng lúc đến đứng ở quầy bếp, trông cô chẳng khá khẩm hơn chút nào, và bếp trưởng càng lúc càng rối bời. Meg đoạt lấy chai rượu đào từ tay cô bé và, theo chỉ dẫn của bếp trưởng, rót một chút xíu vào mỗi chiếc ly thủy tinh cao cổ. Cô thêm champagne, thả vào một lát hoa quả tươi, rồi xoay cái khay về phía Haley, hy vọng được như mong muốn. Lúc Haley bung khay rượu đi rồi, Meg lấy đĩa bánh nướng vừa được bếp trưởng kéo ra khỏi lò, cầm thêm một chồng khăn ăn và bước theo sau.

Haley đã chiếm một chỗ gần cửa ra vào để không phải đi lòng vòng. Khách khứa nhanh chóng kéo đến. Họ mặc quần áo bằng vải linen và vải cotton sáng màu, trang phục sang trọng hơn hẳn nếu so với những vị khách tương tự ở California khi tham gia một sự kiện như thế này, nhưng ở Texas, ngay cả với lớp người trẻ tuổi, ăn mặc thiếu sang trọng cũng là một trọng tội.

Meg nhận ra vài vị khách nữ là thành viên chơi golf ở câu lạc bộ. Torie đang nói chuyện với người duy nhất trong phòng mặc tuyền màu đen, một phụ nữ Meg chưa gặp bao giờ. Sắp nâng ly champagne lên môi thì Torie nhìn thấy Meg bê khay đồ ăn tiến đến gần. “Cô làm cái quái gì ở đây vậy?”

Meg nhún gối chào đầy giả tạo. “Tôi tên là Meg, và hôm nay tôi là người phục vụ các vị.”

“Tại sao?”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì...” Torie phẩy tay. “Tôi không chắc tại sao lại không. Tôi chỉ biết là, chuyện này có vẻ không đúng.”

“Bà Beaudine cần hỗ trợ, vừa khéo hôm nay tôi lại nghỉ.”

Torie nhíu mày, rồi quay sang phía người phụ nữ gầy gò tóc đen cắt kiểu bob táo bạo và đeo kính gọng nhựa đỏ. Chẳng buồn để ý đến chuyện vi phạm nghi thức xã giao thông thường, cô giới thiệu họ với nhau. “Lisa, đây là Meg. Lisa là trợ lý của bà Francesca. Còn Meg là...”

“Tôi nồng nhiệt đề cử món bánh ngàn lớp này đây.” Meg không dám đoán chắc Torie sẽ không định giới thiệu cô là con gái của Fleur Savagar Koranda vĩ đại, siêu sao của các nhà quản lý nhân tài, nhưng giờ cô đã biết khá rõ về Torie để mà chơi trò may rủi. “Các vị nhớ để dành bụng cho món tráng miệng nhé. Tôi sẽ không phá hủy tính bất ngờ bằng cách tiết lộ cho các vị biết món đó là gì, nhưng các vị sẽ không phải thất vọng đâu.”

“Meg?” Emma xuất hiện, hàng lông mày thanh mảnh cau lại, đôi hoa tai được Meg chế tạo từ những hạt đá carnelian màu đỏ từ thế kỷ mười chín lúc lắc trên tai cô. “Ôi trời...”

“Công nương Emma.” Meg giơ khay ra.

“Chỉ Emma thôi. Ôi, bỏ qua đi. Tôi chẳng biết sao mình lại bận tâm nữa.”

“Tôi cũng không.” Torie nói. “Lisa, tôi dám chắc Francesca đã kể cho cô nghe mọi chuyện

về thành viên hoàng gia Anh của chúng tôi rồi, nhưng hẳn là hai người vẫn chưa gặp nhau. Đây là chị dâu tôi, Công nương Emma Wells Finch Traveler.”

Emma thở dài chìa tay ra. Meg lặng lẽ rời đi và, dưới đôi mắt theo dõi đầy lo lắng của Francesca, tiến đến mời bánh cho nhóm các nàng mafia của thị trấn.

Birdie, Kayla, Zoey và Shelby Traveler đang túm tụm bên cửa sổ. Lúc tiến lại gần, Meg nghe thấy Birdie nói, “Tối qua Haley lại ở với Kyle Bascom. Thề có Chúa, nếu con bé dính bầu...”

Meg nhớ lại khuôn mặt nhợt nhạt của Haley, lòng thầm cầu nguyện chuyện đó vẫn chưa thành sự thực. Kayla nhìn thấy Meg, bèn huých mạnh vào Zoey đến mức làm cô ta bắn cả champagne ra tay. Cả đám phụ nữ đều sẫm soi chiếc váy của Meg. Shelby liếc nhìn Kayla về dò hỏi. Meg gơ chồng khăn ăn ra cho Birdie.

Zoey mân mê chiếc vòng cổ trông như thể được chế từ những miếng ngũ cốc Froot Loops đánh bóng. “Thật không ngờ cô vẫn phục vụ ở các bữa tiệc đấy, Meg. Nghe Kayla nói công việc kinh doanh đồ nữ trang của cô rất tốt.”

Kayla vuốt tóc. “Không tốt đến thế đâu. Tôi đã hạ giá chiếc vòng con khỉ tận hai lần rồi đấy, vậy mà vẫn không đẩy nó đi được.”

“Tôi đã bảo để tôi sửa lại rồi mà.” Meg phải thừa nhận rằng chiếc vòng con khỉ không phải sản phẩm tốt nhất của cô, nhưng hầu như tất cả những sản phẩm khác cô đưa cho Kayla đều được bán rất nhanh.

Birdie giật giật một món tóc đỏ như cái mào chim ổ kiến và nhìn Meg đầy trịch thượng. “Nếu tôi cần thuê người nấu nướng, tôi sẽ chỉ định rõ mình muốn người nào. Bà Francesca quá tùy tiện trong những chuyện kiểu này.”

Zoey liếc mắt nhìn quanh. “Hy vọng Sunny vẫn chưa quay lại. Cứ thử tưởng tượng đến cảnh bà Francesca mời cả cô ta lẫn Meg đến đây xem. Chúng ta chẳng ai cần đến kiểu stress đó. Ít nhất với tôi thì không, giữa lúc chỉ còn vài tuần ngắn ngủi nữa là đến ngày khai giảng, và tôi chỉ còn có một giáo viên mầm non.”

Shelby Traveler quay sang phía Kayla. “Tôi thích khỉ,” cô ta nói. “Tôi sẽ mua cái vòng đó.”

Torie cũng nhập hội. “Cô bắt đầu thích khỉ từ lúc nào vậy? Ngay trước hôm sinh nhật mười tuổi của Petey, tôi còn nghe thấy cô bảo thằng bé chúng là những con quái vật nhỏ bần thủ mà.”

“Chỉ tại lúc đó thằng bé vừa nằn nì Kenny mua cho nó một con làm quà sinh nhật thôi.”

Torie gật đầu. “Kenny thế nào cũng sẽ làm theo. Anh ấy yêu Petey chẳng kém gì yêu con anh ấy vậy.”

Kayla lắc lắc mái tóc. “Cái cô bạn gái người Pháp của Ted, cô người mẫu ấy, tôi vẫn luôn cảm thấy cô ta cứ na ná một con khỉ. Nhìn răng của cô ta ấy.” Những Phụ Nữ Wynette Diên Rồ bắt đầu vào cuộc đua rồi. Meg lẳng lẳng rời đi.

Khi cô tới bếp, Haley đã biến đi đâu mất, và cô thấy bếp trưởng đang đùng đùng nổi giận bước qua đồng ly champagne vỡ. “Hôm nay cô ta thật vô dụng! Tôi đã bảo cô ta về nhà rồi.

Cứ mặc kệ đồng thủy tinh khốn kiếp ấy, bắt tay vào bày salad đi.”

Meg cố hết sức tuân theo các mệnh lệnh bắn nhanh như súng liên thanh của ông. Cô chạy như con thoi quanh bếp, vừa tránh đám thủy tinh vỡ vừa nguyên rửa đôi giày hồng, nhưng đến lúc mang theo khay đồ uống mới quay trở lại phòng khách, cô cẩn thận bước chậm lại, như thể cô có toàn bộ thời gian trên đời. Có thể cô không có bất kỳ kinh nghiệm làm phục vụ nào, nhưng không cần ai phải nhận ra điều đó.

Quay trở lại bếp, cô lôi ra ba bình dầu giấm nhỏ trong lúc bếp trưởng lao tới bên bếp lò kiểm tra món măng tây. “Tôi muốn món này được mời khi còn nóng hôi hổi.”

Một tiếng đồng hồ tiếp theo trôi qua nhanh chóng khi Meg cố gắng hoàn thành phần việc của hai người còn bếp trưởng lo đứng lo ngồi vì món tráng miệng soufflé chocolate. Cả Torie lẫn Emma dường như đều quyết tâm lôi cô vào cuộc trò chuyện mỗi khi cô xuất hiện trong phòng khách, cứ như thể cô cũng là một vị khách vậy. Meg rất cảm kích thiện ý của họ, nhưng chỉ mong sao họ để yên cho cô tập trung vào công việc. Kayla quên mất nỗi thù địch của cô ta trong một lúc lâu, đủ để nói cho Meg biết cô ta muốn lấy thêm một bộ hoa tai và vòng đá thời kỳ tiền-Colombo cho một người bạn sở hữu một cửa hàng ở Austin. Ngay cả quản lý của Francesca cũng muốn chuyện trò, không phải về cha mẹ Meg - có vẻ chưa ai mách cho bà ta biết - mà về món măng tây và rằng không biết có phải bà ta đã ném thấy vị ca ri không.

“Bà tinh thật đấy.” Meg nói. “Bếp trưởng chỉ sử dụng có một chút xíu xiu thôi. Không ngờ bà lại phát hiện ra.”

Bà Francesca hẳn đã nhận ra Meg chẳng mấy may biết được món măng tây ấy có chứa ca ri hay không, vì bà đã vội vã đánh lạc hướng chú ý của Lisa.

Trong quá trình phục vụ, Meg nghe lồm bồm được vài mẫu đối thoại. Khách khứa muốn biết khi nào Ted quay lại cũng như những dự định của anh đối với đủ mọi vấn đề của thị trấn, từ con gà âm ỉ của nhà nào đó cho tới chuyện cha con Skipjack quay trở lại Wynette. Lúc Meg rót một cốc trà đá mới cho Birdie, Torie đang rầy la Zoey về chiếc vòng Froot Loops của cô ta. “Cô không thể đeo nữ trang bình thường ít nhất một lần trong đời được à?”

“Cô tưởng tôi thích lượn qua lượn lại với một nửa cái cửa hàng tạp hóa đang treo trên người à?” Zoey thì thầm, tóm lấy một ổ bánh mì từ trong giỏ và bẻ nó ra làm đôi. “Nhưng mẹ của Hunter Gray đang ngồi ngay bàn bên cạnh, và tôi cần bà ta để tổ chức hội chợ năm nay.”

Torie ngược nhìn Meg. “Tôi mà là Zoey thì tôi đã vạch ra ranh giới rõ ràng hơn nhiều giữa công việc và đời sống cá nhân.”

“Giờ thì cô nói như vậy,” Zoey đập lại, “nhưng nhớ lại mà xem, cô đã phấn khích đến mức nào khi tôi đeo đôi hoa tai mì ống Sophie làm tặng tôi chứ?”

“Chuyện đó khác. Con gái tôi rất có khiếu thẩm mỹ.”

“Chắc chắn rồi,” Zoey mỉm cười tự mãn. “Và đúng ngày hôm đó cô đã xây dựng hệ thống trả lời tự động ở trường cho tôi.”

Bằng cách nào đó, Meg cũng xoay sở dọn sạch đồng đĩa mà không đổ đồ thừa vào người ai.

Những tay golf nữ hỏi cô liệu có trà đá Arizona không. Trong bếp, viên bếp trưởng nhễ nhại mồ hôi lúi từng cái bánh soufflé chocolate nở phồng hoàn hảo ra khỏi lò. “Nhanh lên! Mang chúng ra bàn trước khi chúng xẹp xuống. Nhẹ nhàng nhé! Nhớ tôi nói gì với cô rồi đấy.”

Meg nâng cái khay nặng trĩch vào phòng ăn. Phục vụ món soufflé là việc dành cho hai người, nhưng cô thì mếp khay lên hông và với tới tách bánh đầu tiên.

“Ted!” Torie kêu lên. “Mọi người nhìn xem ai đến này!”

Trái tim Meg nhảy lên trên cổ họng, đầu cô giật nảy lên và cô loạng choạng trên đôi giày hồng khi cô nhìn thấy Ted xuất hiện trên ngưỡng cửa. Chỉ vài giây, món soufflé bắt đầu biến dạng... Và trong đầu cô, chỉ còn duy nhất hình ảnh chiếc xe nô.

Hồi cô còn nhỏ, cha cô từng chỉ ra mọ này. Nếu đang xem phim mà ta nhìn thấy một chiếc xe nô, vậy thì ắt hẳn một chiếc xe tốc độ cao đang trên đường lao tới. Cũng tương tự như với một xe bán hoa, bánh cưới, hay một cửa sổ kính đang được chuyển sang phía bên kia con phố.

Hãy ngồi dán vào lưng ghế, cô em, và bám cho chặt nhé, vì cô em sắp đụng phải một cuộc đua xe rồi đó.

Cũng hết như chuyện xảy ra với món soufflé chocolate.

Cô gần như chẳng dựa được vào cái khay. Cô đang mất thăng bằng. Những chiếc soufflé đã bắt đầu trượt xuống. Cô sắp đụng đầu một cuộc đua xe.

Nhưng cuộc sống không phải một bộ phim, và cô thà ăn hết đám thủy tinh vỡ trên sàn bếp còn hơn là để cho những cái tách trắng này rơi xuống. Ngay khi đương loạng choạng, cô chuyển trọng lượng, điều chỉnh lại vị trí hông và dồn toàn bộ ý chí vào mục đích lấy lại thăng bằng.

Đám tách yên vị trở lại. Bà Francesca nhồm dậy khỏi ghế. “Teddy, con yêu, con đến vừa kịp món tráng miệng. Đến đây tham gia cùng chúng ta đi.”

Meg hếch cằm lên. Người đàn ông cô yêu đang nhìn cô chăm chú. Đôi mắt hổ từng mơ màng sương khói đến thế mỗi khi họ làm tình giờ trong trẻo và vô cùng thấu hiểu. Ánh mắt anh chuyển tới cái khay cô đang mang trên tay. Quay trở lại phía cô. Meg nhìn xuống. Món soufflé bắt đầu xẹp xuống. Từng cái từng cái một. Xì... Xì... Xì...

Chương 16

“Ồi các quý bà quý cô.” Ánh mắt Ted rời khỏi cái tạp dề phục vụ màu trắng của Meg chuyển sang nhìn bà mẹ vừa đột nhiên trở nên bận tít ta tít tít.

“Kiểm một cái ghế đi, con yêu. Ghế vào ngồi cạnh Shelby đây này.” Bàn tay nhỏ nhắn của bà bay từ mái tóc xuống chiếc vòng tay rồi đến cái khăn ăn, một con chim thiên đường đang tìm chốn dừng chân an toàn. “Thật may, con trai tôi vốn không hề thấy gò ép khi ở giữa cánh phụ nữ.”

Torie khịt mũi. “Cô có thể nói lại câu đó được đấy. Anh ấy đã hẹn hò với một nửa số người trong phòng này còn gì.”

Ted nghiêng đầu về phía nhóm người. “Và tận hưởng mọi phút giây.”

“Không phải mọi phút giây đâu,” Zoey nói. “Còn nhớ lần Bennie Hanks bịt hết các bồn cầu ngay trước buổi họp xướng của học sinh lớp năm không? Hôm đó chúng ta đã không thể ăn tối cùng nhau được còn gì.”

“Nhưng tôi đã được chứng kiến một giáo viên trẻ tận tâm xử lý rất tốt công việc của mình,” Ted lịch sự nói, “và Bennie đã học được một bài học quý giá.”

Một xúc cảm khao khát nhất thời khiến khuôn mặt Zoey dịu hẳn lại, cô như đắm chìm trong ký ức xưa. Thật đáng khen, cô đã mau chóng rũ bỏ ký ức đó ra khỏi tâm trí. “Bennie đang ở trại hè tại Huntsville. Hy vọng ở đó họ canh chừng nhà vệ sinh cẩn thận hơn.”

Ted gật đầu, nhưng anh hướng sự tập trung trở lại với mẹ mình. Mắt anh điềm tĩnh, miệng không mỉm cười. Bà Francesca hấp tấp với lấy cốc nước. Emma lo lắng liếc nhìn hết người này đến người kia, rồi vội tìm lối thoát cho bạn mình. “Chuyến công tác của cậu thành công chứ, Ted?”

“Phải.” Anh chậm rãi chuyển ánh mắt chăm chú từ mẹ anh sang Meg. Cô vờ như không chú ý và phục vụ tách soufflé đầu tiên với thái độ khoa trương, như thể món tráng miệng đó vốn dĩ phải có một cái hố toang hoác ở giữa vậy.

Anh bước lại gần cô, quai hàm siết lại vẻ ngang ngạnh. “Để anh giúp em, Meg.”

Ánh đèn cảnh báo lóe sáng trong đầu cô. “Không cần đâu.” Cô nuốt nước bọt. “Thưa ngài.”

Anh nheo mắt lại. Cô nhắc cái tách tiếp theo lên. Cả bà Francesca lẫn Emma đều biết cô và Ted là tình nhân, và cả Kẻ Nhìn Lén bí ẩn buổi đêm, rất có thể cũng chính là kẻ đã đột nhập vào nhà cô, cũng vậy. Liệu ngay lúc này kẻ đó có đang ở đây, đang theo dõi họ hay không? Khả năng đó chỉ là phần nào nguyên cơ cho cái ý thức càng lúc càng mãnh liệt của cô về một điềm gở sắp xảy ra.

Ted đón lấy khay thức ăn từ tay cô và bắt đầu mang đi mời từng vị khách kèm theo nụ cười thoải mái và lời ca ngợi được chọn lựa hoàn hảo. Dường như Meg là người duy nhất để ý thấy nét căng thẳng ẩn giấu bên khóe miệng đang nhoẻn cười đó.

Bà Francesca vui vẻ chuyện trò cùng khách khứa, cư xử như thể con trai bà vẫn luôn giúp

đỡ các nhân viên phục vụ vậy. Đôi mắt Ted tối lại khi Shelby thông báo giá đặt cho “Giành được một kỳ nghỉ cuối tuần cùng Ted Beaudine” đã chạm mốc mười một nghìn đô. “Nhờ mọi hình thức quảng cáo mà chúng ta đã triển khai đó, chúng ta đã nhận được đầu giá từ khắp mọi nơi.”

Chuyện này dường như không khiến Kayla vui vẻ như với những người khác, có lẽ vì bị cha cô ta cắt khoản tiền đầu giá.

Một tay golf vẫy tay thu hút sự chú ý của anh. “Ted này, có đúng là đoàn làm chương trình Anh chàng độc thân đang đến Wynette để quay cảnh hậu trường không?”

“Không phải đâu,” Torie nói. “Anh ấy không qua được bài kiểm tra ngu ngốc của họ.”

Cái khay cuối cùng cũng đã trống trơn, và Meg nhắm nhe chạy trốn, nhưng ngay khi cô lao vào trong bếp, Ted cũng theo sau.

Bếp trưởng cười toe toét khi nhìn ra ai vừa đột nhập vào bếp. “Chào anh Beaudine. Gặp được anh thật tuyệt quá.” Ông bỏ mặc mấy bình cà phê vừa được châm đầy. “Tôi nghe nói anh không có mặt ở thị trấn mà.”

“Mới vừa về thôi, ngài bếp trưởng.” Tâm trạng vui vẻ không chút gượng gạo nào của Ted tan thành mây khói khi anh tập trung vào Meg. “Vì lý do gì mà em lại phục vụ ở bữa tiệc của mẹ anh vậy hả?”

“Em chỉ phụ một tay thôi,” cô nói, “và anh đang chặn đường em đấy.” Cô chộp lấy một phần tráng miệng dư trên quầy bếp gửi cho anh. “Ngồi xuống ăn đi.”

Bếp trưởng đi vòng qua đảo bếp. “Cô không thể đưa cho anh ấy cái đó được. Nó đã xẹp lép rồi.”

May thay, bếp trưởng không biết khoảng hai mươi phần tráng miệng khác cũng đã gặp phải số phận tương tự. “Ted không để ý đâu,” cô nói. “Anh ấy còn ăn kem Marshmallow Fluff ngay từ trong lọ cơ.” Chính cô mới là người làm chuyện đó, nhưng cuộc sống ở Wynette đã dạy cô giá trị của việc quanh co lảng tránh.

Ted trả tách tráng miệng trở lại quầy, miệng hẳn lên vẻ dữ tợn. “Mẹ anh đã gài bẫy em, đúng không?”

“Gài bẫy em? Mẹ anh á?” Cô vớ lấy mấy bình cà phê, nhưng cô không đủ nhanh, vậy nên anh đã chộp được nó từ bên dưới cô. “Trả chúng đây cho em,” cô nói. “Em không cần anh giúp. Em chỉ cần anh tránh đường để cho em làm việc.”

“Meg!” Khuôn mặt vốn đã đỏ sần của bếp trưởng có phần sạm lại. “Tôi xin lỗi, anh Beaudine. Meg vốn không có kinh nghiệm phục vụ, và cô ấy còn cần học hỏi rất nhiều về cách ứng xử với khách.”

“Chuyện đó thì khỏi phải nói.” Ted mang theo bình cà phê biến mất qua cánh cửa.

Anh sẽ làm tất cả mọi chuyện rồi tung lên cho xem. Cô không biết như thế nào. Cô chỉ biết anh sắp làm một chuyện khủng khiếp nào đó, và cô phải ngăn nó lại. Cô túm vội lấy bình trà đá và hối hả đuổi theo anh.

Anh đã bắt đầu châm đậy các tách mà chẳng buồn hỏi xem ai muốn hay không, nhưng ngay cả những vị khách muốn uống trà cũng không phản đối. Họ còn đang mải mê bàn tán về anh. Ted không nhìn mẹ, và trên vầng trán vốn láng mịn của bà Francesca hằn lên hai nếp nhăn song song.

Meg tiến về phía đối diện của phòng ăn và bắt đầu châm đậy các cốc trà đá. Người phụ nữ được Zoey nhận diện là mẹ của Hunter Gray ra dấu về phía Meg. “Torie này, cái kia trông giống hết cái váy Miu Miu của cô nhỉ. Cái váy cô mặc hôm chúng ta đi xem buổi biểu diễn của Vampire Weekend ở Austin ấy.”

Ted ngừng phất cuộc chuyện trò với quản lý của Francesca. Torie lướt ánh mắt đậm chất cô gái nhà giàu biếng nhác lên chiếc váy của Meg. “Thời buổi bây giờ cái gì cũng bị làm nhái hết ấy mà. Không có ý xúc phạm gì cô đâu nhé, Meg. Nó là sản phẩm hàng nhái cũng tươm phết đấy.”

Nhưng đây không phải hàng nhái, và Meg đột nhiên hiểu được những ánh mắt thậm thụt ném về phía cô mỗi khi cô mặc bất kỳ món trang phục nào mua từ cửa hàng đồ cũ của Kayla. Suốt bao lâu nay, cô vẫn mặc đồ thừa của Torie O'Connor, những món trang phục quá dễ bị nhận diện đến nỗi sẽ chẳng được ai khác trong thị trấn mua. Và trong khi cô chẳng may hay biết thì tất cả mọi người, kể cả Ted, đều hiểu rõ câu chuyện lộ bịch này. Birdie ném cho Meg ánh mắt tự mãn trong lúc giơ cốc trà đá ra cho cô. “Những người khác quá kiêu hãnh để mặc lại quần áo cũ của Torie.”

“Chưa kể, cơ thể chúng ta cũng chẳng mặc hợp với chúng,” Zoey nói.

Kayla vuốt vuốt tóc. “Tôi vẫn bảo Torie là nếu cô ấy mà gửi đồ đến bán tại cửa hàng ký gửi ở Austin thì thể nào cũng kiếm được khối tiền cho xem, nhưng cô ấy lại kêu thế thì phức tạp quá. Trước khi Meg đến, đồ của Torie tôi chỉ bán được cho mỗi dân ngoài thị trấn thôi.”

Những lời bình luận có thể như con dao khoét vào trong lòng, chỉ trừ một điều. Tất cả đám phụ nữ, kể cả Birdie, đều giữ giọng thì thầm sao cho chỉ mình Meg có thể nghe thấy những lời châm chọc của họ. Meg không có thời gian ngẫm ngợi tại sao họ lại làm thế, vì Ted đã đặt cả hai bình cà phê xuống và tiến thẳng về phía cô.

Mặc dù nụ cười thoải mái của anh vẫn cố định trên khuôn mặt, nhưng đôi mắt kiên quyết lại toát lên vẻ nguy hiểm hơn nhiều. Một vụ tai nạn xe hơi đang nhắm thẳng về phía cô, và cô không thể nghĩ ra được bất kỳ cách né tránh nào.

Anh dừng lại ngay trước mặt cô, nhắc bình trà đá ra khỏi tay cô và đưa nó cho Torie. Meg lùi lại một bước, nhưng đã cảm thấy rõ những ngón tay anh đang ôm lấy gáy cô, giữ cô ở yên tại chỗ. “Sao em không vào bếp giúp đỡ bếp trưởng đi, em yêu. Anh sẽ dọn hết đĩa cho.”

Em yêu?

Động cơ gào rú, bánh xe rít lên, phanh xe xì khói, và chiếc xe tốc độ cao đâm sầm vào cái xe nô. Ngay tại đó, trước mặt những kẻ ngồi lê đôi mách nhiệt tình nhất thị trấn Wynette, Texas, Ted Beaudine cúi đầu xuống, dán đôi môi huyền thoại của anh lên môi cô, và tuyên bố với cả thế giới rằng sẽ không còn vụng trộm gì nữa. Meg Koranda là người phụ nữ mới trong đời anh.

Kayla giận dữ rời khỏi ghế. Shelby rên lên. Birdie hát đồ cốc trà đá. Emma giấu mặt vào

lòng bàn tay, còn Zoey, trông ngờ ngác y như một trong những học sinh lớp hai của cô ta, kêu lên, “Tôi cứ tưởng cô ta dựng chuyện để loại bỏ Spence.”

“Ted và Meg hả?” mẹ của Hunter Gray bật thốt.

Bà Francesca lún sâu vào trong ghế. “Teddy... Con đã làm gì vậy hả?”

Có lẽ ngoại trừ người quản lý của bà, tất cả những người khác trong phòng đều hiểu chuyện vừa xảy ra có ý nghĩa gì. Kayla chứng kiến cửa hàng quần áo cao cấp của cô ta trôi đi mất dạng. Birdie thấy hiệu sách và phòng trà mới của cô ta tan thành sương khói. Zoey khóc than cho những cải tiến trường cô ta sẽ vĩnh viễn không tài nào với tới được. Shelby và Torie như thấy hiển hiện trước mắt mình những đêm áy náy thao thức của hai người chồng. Còn bà Francesca thấy người con trai độc nhất đang rơi vào móng vuốt của một người phụ nữ mưu mô, hèn hạ.

Meg những muốn òa khóc vì niềm hạnh phúc khôn cùng khi biết được anh đã vì cô mà hành động một cách ngu ngốc tột độ như thế.

Anh ve vuốt những khớp ngón tay trên má cô. “Giờ thì đi thôi, em yêu. Mẹ rất cảm kích vì hôm nay em đã giúp đỡ mẹ, nhưng từ giờ cứ giao cho anh.” “Phải đấy, Meg,” bà Francesca nói khê. “Từ giờ chúng tôi có thể xử lý được rồi.”

Đối với anh, Meg quan trọng hơn thị trấn này. Trái tim cô cuộn trào những cơn sóng ngất ngây choáng váng, nhưng người phụ nữ mà cô đang cố trở thành không cho phép cô chìm đắm quá lâu vào giây phút này. Cô cắn chặt móng tay vào lòng bàn tay và nhìn thẳng vào những vị khách của mẹ anh. “Tôi... tôi... rất tiếc vì các vị buộc phải chứng kiến chuyện này.” Cô hắng giọng. “Anh ấy, ừm, dạo gần đây đang trong giai đoạn khó khăn. Tôi vẫn cố gắng tỏ ra tử tế, nhưng...” Cô run rẩy hít một hơi thở gấp. “Anh ấy không thể chấp nhận được sự thực tôi... không si mê đắm đuối anh ấy.”

Ted nhặt phần souffle thừa của Torie, cắn một miếng và kiên nhẫn lắng nghe trong lúc Meg cố hết sức để hành động đúng đắn, nỗ lực lôi anh ra khỏi mớ hỗn loạn anh vừa tạo ra. “Chuyện do em, không phải do anh.” Cô quay sang phía anh, dùng ánh mắt hối thúc anh hòa theo cô. “Tất cả những người khác đều cho rằng anh thật phi thường, nên đáng lý ra em cũng phải nghĩ thế, đúng không? Dường như không có bất kỳ người nào khác nhận ra anh hơi có chút... khiến người khác sồn cả gai ốc.”

Anh nhếch một bên lông mày.

Bà Francesca rướn người lên trong ghế. “Cô vừa nói con trai ta ‘khiến người khác sồn cả gai ốc’?”

Ted xúc thêm một thìa chocolate nữa, thích thú chờ xem cô còn nảy ra ý tưởng gì nữa. Anh sẽ không giúp đỡ gì cả. Cô những muốn hôn anh, hét lên với anh. Nhưng thay vì thế, cô hướng sự chú ý trở lại cánh phụ nữ. “Lời thật lòng đấy.” Giọng cô trở nên mạnh mẽ nhờ ý thức được tính đúng đắn của hành động này. “Tất cả các cô đều biết ý tôi là gì. Cách chim chóc véo von mỗi khi anh ấy dạo bước ngoài trời ấy. Thật sồn cả gai ốc, đúng không? Và còn cả vầng hào quang cứ bất thành linh bao trên đầu anh ấy nữa?”

Không ai cử động. Không ai nói một lời.

Miệng cô khô khốc, nhưng cô vẫn tiếp tục. “Còn về dấu Chúa thì sao?” “Dấu Chúa?” Torie

hỏi. “Chuyện mới đây.”

“Tai nạn với cái bút dấu thôi.” Ted đánh chén nốt thìa chocolate cuối cùng và bỏ đĩa sang bên. “Meg, cung à, chỉ vì rất rất quan tâm nên anh mới nói điều này đấy nhé, em cư xử cứ như đã phát điên vậy. Anh hy vọng em không mang thai đấy chứ.”

Một cái đĩa rơi loảng xoảng trong bếp, kéo theo cả cái kế hoạch cô đang cố thực hiện. Anh quả là ngẫu hơn cả ngẫu. Cô chỉ là một kẻ nghiệp dư và chẳng bao giờ có thể đánh bại anh trong cái trò này. Đây là thị trấn của anh, là vấn đề phải để anh giải quyết. Cô chộp lấy bình trà đá và lao vào trong bếp.

“Anh sẽ gặp em tối nay nhé,” anh gọi với theo cô. “Vẫn giờ như cũ. Và nhớ mặc bộ váy đỏ của Torie nhé. Em mặc nó đẹp hơn nhiều so với cô ấy. Xin lỗi nhé, Torie, nhưng cô biết sự thực là thế mà.”

Khi Meg lao qua cánh cửa, cô nghe thấy Shelby than vãn. “Nhưng còn cuộc đấu giá thì sao? Chuyện này sẽ phá tan thành mọi thứ mất.”

“Vút quách cái cuộc thi đó đi,” Torie nói. “Chúng ta có những vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều. Ngài thị trưởng của chúng ta vừa cho Sunny Skipjack một ngón tay thối và cho San Antone một khu sân golf nghỉ dưỡng mới đấy.”

Ted khôn ngoan không quay trở lại bếp. Trong lúc Meg giúp bếp trưởng dọn dẹp, tâm trí cô quay cuồng theo cả chục hướng khác nhau. Cô nghe tiếng khách khứa ra về, và ngay sau đó, bà Francesca bước vào bếp. Mặt bà tái nhợt. Bà đi chân trần, trang phục dự tiệc đã được thay bằng quần soóc áo phông. Bà cảm ơn bếp trưởng và trả thù lao cho ông, rồi đưa tấm séc cho Meg.

Nó giá trị gấp đôi số thù lao Meg được hứa trước.

“Cô đã làm công việc của hai người,” bà Francesca nói.

Meg gật đầu và trả lại tờ séc. “Phần đóng góp của cháu cho quỹ thư viện.” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt chăm chú của bà Francesca một lúc lâu, đủ để thể hiện một chút đáng về đường hoàng, rồi sau đó quay trở lại với công việc.

Gần tới giờ ăn tối, những đĩa thức ăn cuối cùng đã được dọn xong và cô có thể ra về, vác theo một túi to thức ăn thừa được bếp trưởng đưa cho. Suốt trên đường trở về nhà thờ, cô không thể nén được nụ cười. Xe của Ted đã đỗ cạnh thêm. Một rã cả người như thế nhưng cô chẳng nghĩ ngợi được gì ngoài mong muốn lột sạch quần áo của anh. Cô chộp lấy túi thức ăn thừa và phóng vào bên trong nhà, nhưng rồi dừng khựng lại.

Ngôi nhà thờ đã bị lục soát. Bàn ghế lỏng chỏng, gối bị rách nát, quần áo rơi tú tung... Nước cam và sốt cà chua tung tóe trên đệm, các nguyên liệu làm đồ nữ trang vương vãi khắp nơi - những hạt vòng quý giá của cô, những dụng cụ cô vừa mua, những sợi dây rối tung.

Ted đang đứng giữa đống hỗn độn. “Cảnh sát trưởng đang trên đường tới rồi.”

Cảnh sát trưởng không tìm thấy bất cứ dấu hiệu đột nhập bằng vũ lực nào. Lúc đề cập đến vấn đề chìa khóa, Ted thông báo anh vốn đã cho thay khóa rồi. Tới lúc cảnh sát trưởng đưa ra giả thiết đây có lẽ là hành động của một kẻ lang thang, Meg biết đã đến lúc nói rõ ràng về thông điệp được bôi trên tấm gương trong phòng tắm của cô rồi.

Ted bùng nổ. “Giờ em mới nói với anh hả? Em suy nghĩ cái chết tiệt gì vậy? Anh sẽ không để em ở đây thêm một ngày nào nữa.”

Cô chỉ nhìn anh. Anh chăm chăm nhìn lại cô - không có vầng hào quang nào trong tầm mắt hết.

Cảnh sát trưởng với bộ mặt thật thà hỏi liệu có bất kỳ ai hằn thù gì cô không. Cô những tưởng ông đang đùa, cho tới khi cô nhớ ra ông làm việc cho hạt và có lẽ không biết gì về những chuyện ngồi lê đôi mách ở thị trấn.

“Meg có xích mích với một vài người,” Ted nói, “nhưng tôi không thể hình dung nổi có bất kỳ ai trong số đó lại làm chuyện này.”

Cảnh sát trưởng rút sổ ghi chép ra. “Người nào?”

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh. “Về cơ bản, bất kỳ ai yêu mến Ted cũng không có mấy cảm tình với tôi.”

Cảnh sát trưởng lắc đầu. “Thế thì nhiều đến mức khủng khiếp rồi. Cô có thể thu hẹp lại được không?”

“Thực ra mà nói, cũng chẳng ý nghĩa gì nếu cứ ngẫu nhiên ném ra vài cái tên,” cô nói.

“Cô không kết tội ai cả. Cô chỉ cung cấp cho tôi một danh sách những người có hiềm khích với cô thôi. Tôi cần cô hợp tác, cô Koranda ạ.”

Cô hiểu ý của ông, nhưng nó có vẻ không ổn.

“Cô Koranda.”

Cô cố tập trung năng lượng để bắt đầu. “Chà, có...” Cô cơ hồ chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. “Sunny Skipjack muốn có Ted cho riêng mình.” Cô nhìn chăm chăm cảnh tàn phá xung quanh và hít một hơi thở sâu. “Rồi còn có Birdie Kittle, Zoey Daniels, Shelby Traveler, Kayla Garvin. Cha của Kayla, Bruce. Có lẽ cả Emma Traveler nữa, tuy nhiên tôi nghĩ cô ấy đã thay đổi quan điểm rồi.”

“Chẳng bất kỳ ai trong số họ lại đi phá nát chỗ này ra như thế đâu,” Ted nói. “Một kẻ nào đó đã làm,” Cảnh sát trưởng đáp, lật sang một trang sổ ghi chép mới. “Tiếp tục đi, cô Koranda.”

“Tất cả những bạn gái cũ của Ted, đặc biệt là sau chuyện xảy ra tại bữa trưa hôm nay.” Vậy là lại phải thêm một đoạn giải thích ngắn gọn được Ted cẩn thận cung cấp, kèm theo cả nhận xét của anh về tính hèn nhát của những người thích bày trò lên lút thay vì thẳng thắn trao đổi về mối quan hệ của họ.

“Còn ai khác không?” Cảnh sát trưởng lật thêm một trang sổ nữa.

“Skeet Cooper đã nhìn thấy tôi ấn một quả bóng golf của Ted xuống đất để ngăn Ted thắng trận đấu với Spencer Skipjack. Ông phải nhìn thấy cái cách ông ta nhìn tôi cơ.”

“Em phải nhìn thấy cái cách anh nhìn em lúc đấy cơ.” Ted nói vẻ ghét bỏ.

Meg rút rút chỗ xước măng lô trên móng tay.

“Và?” Cảnh sát trưởng bấm bút.

Cô giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ. “Bà Francesca Beaudine.”

“Này này đợi đã!” Ted kêu lên.

“Cảnh sát trưởng muốn một danh sách,” cô bật lại. “Em cung cấp cho ông ấy một danh sách, không hề quy kết gì cả.” Cô quay lại nhìn cảnh sát trưởng. “Tôi đã gặp bà Beaudine cách đây hơn một tiếng đồng hồ tại nhà bà ấy, vậy nên rất khó có khả năng bà ấy làm chuyện này.”

“Khó, nhưng không phải là không thể,” cảnh sát trưởng nói.

“Mẹ tôi không biến ngôi này thành bãi rác,” Ted tuyên bố.

“Tôi không biết về cha Ted,” Meg nói. “Ông ấy khó nắm bắt lắm.”

Giờ đến lượt cảnh sát trưởng phùng phùng giận dữ. “Dallas Beaudine vĩ đại không phải kẻ phá hoại các công trình văn hóa.”

“Có lẽ không. Và tôi nghĩ chúng ta có thể yên tâm loại trừ bà Cornelia Jorik. Khó có chuyện một cựu tổng thống Mỹ lén lút lén vào Wynette mà lại không bị phát hiện.”

“Bà ấy có thể cử tay sai đi lắm chú,” Ted dài giọng.

“Nếu không thích danh sách của em thì anh cứ tự lập một cái đi,” cô phản pháo. “Anh hiểu biết hơn em nhiều về tất cả đối tượng tình nghi. Quan trọng nhất, ai đó đang gửi cho em một thông điệp rõ ràng rằng họ muốn em rời khỏi Wynette.”

Cảnh sát trưởng nhìn Ted. “Thế nào, Ted?”

Ted xọc tay vào tóc. “Tôi không thể tin nổi bất kỳ ai trong số những người đó lại đi làm một chuyện xấu xa như thế. Đồng nghiệp của em tại câu lạc bộ thì sao?”

“Họ là những người duy nhất đáng tin cậy mà em quen.”

Cảnh sát trưởng đóng cuốn sổ ghi chép lại. “Cô Koranda, cô không nên ở lại đây một mình. Trước khi chuyện này được xử lý ổn thỏa thì không nên.” “Cứ tin tôi đi, cô ấy sẽ không ở lại đâu,” Ted nói.

Cảnh sát trưởng hứa sẽ nói chuyện với cấp cao hơn. Ted tiễn ông ra xe, và điện thoại di động trong ví Meg reo vang. Liếc nhìn màn hình, cô thấy người gọi là mẹ cô, người cô không nên nói chuyện vào lúc này nhất nhưng đồng thời là người cô muốn được nghe giọng nhất. Cô bước qua căn bếp tan hoang đi ra chỗ cửa hậu. “Chào mẹ.”

“Chào con yêu. Công việc thế nào?”

“Tuyệt ạ. Thật sự tuyệt lắm ạ.” Cô ngồi xuống bậc thềm. Mặt xi măng vẫn lưu cái nóng ban ngày, và cô có thể cảm nhận được độ ẩm của nó xuyên qua cái váy đồ thừa của Torie

O'Connor.

“Cha mẹ rất tự hào về con.”

Mẹ cô vẫn ôm ấp ảo tưởng Meg đang giữ vai trò điều phối các hoạt động tại câu lạc bộ, một suy nghĩ cần phải được cô đính chính ngay. “Thành thực mà nói, đó không phải một công việc đáng kể đâu ạ.”

“Này, chẳng ai rõ hơn mẹ cảm giác khi làm việc với những người có cái tôi quá lớn đâu, mà con lại phải gặp gỡ quá nhiều người như thế ở một câu lạc bộ địa phương. Chính vì vậy nên mẹ mới gọi điện đấy. Mẹ có tin tuyệt lắm đây.”

“Bà Belinda đã mất và để lại toàn bộ tiền cho con.”

“Con cứ mơ đi. Không đâu, bà của con sẽ sống mãi mãi. Bà thuộc vào những người bất tử mà. Tin tuyệt vời là... Cha mẹ đang đến thăm con đây.”

Ôi, Chúa ôi ... Meg bật dậy khỏi thêm. Hàng tá hình ảnh tệ hại lóe lên trong đầu cô. Gối sofa bị rách... Kính vỡ... Xe đồ uống... Khuôn mặt của tất cả những người có hiềm khích với cô.

“Cha mẹ nhớ con lắm và rất muốn gặp con,” mẹ cô nói. “Cha mẹ muốn gặp bạn bè mới của con. Cha mẹ rất tự hào với cách con tự mình xoay sở mọi chuyện.”

“Thật... Thật tuyệt vời.”

“Cha mẹ vẫn chưa thu xếp được thời gian, nhưng sẽ xong sớm thôi. Một chuyến thăm không quá rình rang. Chỉ trên dưới một ngày thôi. Mẹ nhớ con lắm.”

“Con cũng nhớ mẹ lắm.” Cô vẫn còn thời gian dọn dẹp đống hỗn loạn bên trong, nhưng như thế cũng chưa thấm vào đâu. Còn công việc của cô thì sao? Cô cân nhắc đến khả năng được thăng chức lên làm điều phối các hoạt động của câu lạc bộ trước khi bố mẹ cô đến thăm, và rồi rút ra kết luận xác suất để cô có cơ hội được mời đến nhà Birdie tham dự tiệc ngủ còn lớn hơn nhiều. Cô rùng mình tưởng tượng đến cảnh giới thiệu cha mẹ cô với Ted. Chẳng cần phải mất quá nhiều trí tưởng tượng mới hình dung ra được cảnh mẹ cô quỳ gối xuống cầu xin Ted đừng có tỉnh ngộ ra.

Cô chọn vấn đề bất phức tạp nhất trong các rắc rối của cô. “Mẹ à, chỉ có một chuyện... Công việc của con. Nó không được ấn tượng đến mức đó đâu.”

“Đừng tự hạ thấp bản thân nữa, Meg. Mẹ không thể thay đổi được thực tế con lớn lên trong một gia đình có nhiều thành viên thành đạt một cách điên rồ. Chúng ta là những kẻ khác thường. Con là một phụ nữ bình thường, xinh đẹp và thông minh đã để bản thân đi sai đường dưới ảnh hưởng của hết thầy những điên cuồng xung quanh. Nhưng giờ đây, với con chuyện đó đã thành quá khứ rồi. Con đã có một khởi đầu mới, và cha mẹ không thể tự hào hơn thế được nữa. Mẹ phải chạy đi rồi. Mẹ yêu con.”

“Con cũng yêu mẹ,” Meg yếu ớt nói. Và rồi, sau khi mẹ cô đã tắt máy: “Mẹ, con là một cô gái lái xe bán nước chứ không phải người điều phối hoạt động. Nhưng công việc kinh doanh nữ trang của con rất thuận lợi.”

Cánh cửa hậu mở ra, và Ted xuất hiện. “Ngày mai anh sẽ cho người đến dọn dẹp.”

“Đừng,” cô mệt mỏi nói. “Em không muốn có ai chứng kiến cảnh này.” Anh hiểu. “Vậy cứ ngồi đây nghỉ ngơi đi nhé. Anh sẽ xử lý chuyện này cho.”

Cô chỉ muốn cuộn người như một quả bóng mà ngẫm nghĩ về hết thảy mọi chuyện đã xảy ra, nhưng cô đã mất quá nhiều năm để cho người khác dọn dẹp giúp cô rồi. “Em ổn mà. Để em thay quần áo đã.”

“Em không cần phải làm đâu.”

“Cả anh cũng không.” Khuôn mặt điển trai, ân cần đó làm cô đau đớn. Mới vài tuần trước cô còn tự hỏi không biết một người đàn ông như Ted thì dính dáng gì đến một phụ nữ như cô chứ, nhưng một điều gì đó đã bắt đầu xảy ra trong lòng cô, cảm giác thành công đã bắt đầu khiến cô cảm thấy mình có phần đáng được coi trọng chút ít.

Anh kéo cái ghế sắt đã bị phá tan tành ra ngoài, tiếp theo là ghế và đi văng cô lấy từ câu lạc bộ giờ đã không còn có thể nhận ra. Anh vừa làm vừa trêu đùa hòng làm cô vui vẻ hơn. Cô quét sạch đồng thủy tinh vỡ, sẫm soi cẩn thận để không tình cờ ném đi bất cứ cái hạt vòng quý giá nào. Khi đã hài lòng, cô vào bếp dọn dẹp đồng hồ loạn trong đó, nhưng anh đã làm xong việc này rồi.

Đến lúc cả hai đều xong xuôi mọi việc thì đã sẩm tối và cả hai đều đói meo. Họ mang bữa trưa còn thừa cùng hai chai bia vào trong khu nghĩa địa và bày tất cả mọi thứ lên một cái khăn tắm. Họ ăn trực tiếp từ trong túi đựng thức ăn, hai cái nĩa của họ thỉnh thoảng chạm vào nhau. Cô cần nói về chuyện đã xảy ra tại nhà anh, nhưng cô đợi cho đến khi họ ăn xong mới đề cập đến vấn đề này. “Lẽ ra anh đừng bao giờ hành động như ở bữa trưa hôm nay.”

Anh ngả người tựa vào tấm bia mộ Horace Emst. “Hành động gì?”

“Đừng có giả bộ. Chuyện hôn em ấy.” Cô cố gắng xóa bỏ nỗi hân hoan vẫn đang tung bừng trong lòng. “Bây giờ, cả thị trấn này đã biết chúng ta là một đôi rồi. Spence và Sunny mà đến đây thì chưa đầy năm phút họ sẽ biết được tin này.”

“Chuyện Spence và Sunny thì cứ để anh xử lý.”

“Sao anh có thể làm một chuyện ngu ngốc đến thế chứ?” Tuyệt vời đến thế chứ.

Ted duỗi chân về phía ngôi mộ Mueller. “Anh muốn em chuyển vào ở với anh một thời gian.”

“Anh có để ý đến bất cứ điều gì em đang nói không đấy?”

“Giờ mọi người đều biết chuyện của chúng ta rồi. Chẳng có lý do gì để không chuyển vào cả.”

Sau tất cả những chuyện anh đã làm vì cô, cô không thể tranh cãi với anh thêm nữa. Cô nhặt một cành cây lên và lấy móng tay gọt vỏ cây. “Em rất cảm kích với lời đề nghị này, nhưng chuyển đến ở cùng anh như thế chẳng khác gì đang chế nhạo mẹ anh.”

“Anh sẽ lo chuyện mẹ,” anh nói nghiêm túc. “Anh yêu mẹ anh, nhưng bà không sống hộ anh được.”

“Phải, chúng ta ai mà chẳng nói thế. Anh. Em. Lucy.” Cô chọc cái cành cây xuống đất. “Đó là những người phụ nữ quyền lực. Họ tỉnh táo, họ khôn ngoan, họ điều khiển thế giới của họ, và họ yêu chúng ta điên cuồng. Một sự kết hợp đầy uy lực đến độ khó có thể giả vờ như họ là những người mẹ bình thường được.”

“Em sẽ không ở đây một mình. Thậm chí em còn chẳng biết ngủ vào chỗ nào.”

Cô nhìn xuyên qua hàng cây về phía đồng rác giờ đang chiếm mất cái đệm của cô. Cho dù chuyện này do kẻ nào gây ra đi chẳng nữa thì nó cũng sẽ không dừng lại, cho tới chừng nào Meg vẫn còn ở Wynette. “Được rồi,” cô nói. “Nhưng chỉ tối nay thôi đấy.”

Cô lái chiếc Rustmobile theo anh về nhà anh. Họ còn chưa kịp vào hẳn trong nhà thì anh đã kéo cô vào lòng và dùng một tay gọi điện thoại. “Mẹ, ai đó đã đột nhập vào nhà thờ và xới tung chỗ đó lên, vậy nên Meg sẽ ở cùng con vài ngày. Mẹ làm cô ấy sợ, con đang điên mẹ lắm, và ngay lúc này thì mẹ không được đón chào ở đây đâu, vậy nên để cho bọn con yên nhé.” Anh ngắt máy.

“Mẹ anh không làm em sợ,” Meg phản đối. “Dù sao thì cũng không nhiều lắm.”

Anh hôn lên mũi cô, xoay cô về hướng cầu thang và vỗ vỗ vào hông cô, nấn ná trên hình con rồng. “Mặc dù anh rất ghét phải nói điều này, nhưng em mệt chết đi được rồi. Lên giường đi. Anh sẽ lên sau.”

“Hẹn hò nóng bỏng à?”

“Còn hay hơn nhiều ấy chứ. Anh sẽ đặt camera theo dõi ở nhà thờ.” Giọng anh sắt lại. “Chuyện mà lẽ ra anh đã làm từ trước rồi nếu em kể cho anh nghe về vụ đột nhập đầu tiên.”

Cô không ngu ngốc đến độ tự biện hộ cho mình. Thay vào đó, cô quàng tay ôm lấy anh và kéo anh ngã xuống sàn nhà lát gỗ tre. Sau hết thấy những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, lần này sẽ khác hẳn. Lần này, anh sẽ chạm đến được không chỉ riêng cơ thể cô.

Cô lăn lên người anh, hai tay ôm lấy đầu anh, và hôn anh thắm thiết. Anh hôn đáp trả cô bằng kỹ năng quen thuộc. Khởi gợi bản năng của cô bằng những cách thức luôn không ngừng mới lạ. Để lại cô ướt đầm mồ hôi, thở không ra hơi và gần như... nhưng không hoàn toàn... mãn nguyện.

Chương 17

Meg không quen dùng điều hòa nhiệt độ, và vì chỉ đắp có mỗi một chiếc chăn, cả đêm cô lạnh run cả người. Cô cuộn người lại dán vào Ted, và đến lúc cô mở mắt ra, trời đã sáng.

Cô lăn người nằm nghiêng ngắm nghía anh thật kỹ. Khi ngủ, anh vẫn quẹo rừ khôn cưỡng không kém gì lúc thức. Anh có kiểu tóc khi ngủ tuyệt nhất, chỗ này hơi xẹp, chỗ kia hơi xù, và ngón tay cô ngửa ngáy những muống phân nó ra rành rẽ. Cô ngắm nghía vết rám nắng rõ ràng cắt ngang bắp tay anh. Không một anh chàng quẹo rừ đứng đắn nào ở Nam California lại để mình bị bắt gặp với một vết rám nắng như thế, nhưng Ted chẳng mấy may để ý. Cô ấn môi mình lên vết rám.

Anh lật người lại, lôi theo một phần chăn, khuấy động mùi vị tình dục tỏa ra từ những cơ thể đang say ngủ của họ. Ngay lập tức, cô bị kích thích, nhưng cô cần sớm có mặt tại câu lạc bộ, và cô buộc mình phải rời khỏi giường. Giờ đây, tất cả mọi người sẽ đều biết tường tận chuyện đã xảy ra tại bữa trưa hôm qua, và sẽ chẳng có bất kỳ ai nảy sinh ý nghĩ đổ lỗi cho Ted vì nụ hôn đó. Một ngày tràn đầy rắc rối đang trải dài trước mặt cô.

Cô đang xếp đồ lên xe, trũ sẵn cho những tay golf nữ sáng thứ Ba thì Torie hiện ra từ cửa kho. Mái tóc đuôi ngựa tung tẩy cô hùng dũng tiến về phía Meg, và với phong cách đậm đặc chất Torie, vào ngay vấn đề. “Rõ ràng cô không thể ở lại nhà thờ sau chuyện đã xảy ra, và cô chắc chắn không thể ở nhà Ted, vậy nên tất cả chúng tôi đều đi đến kết luận tốt nhất là cô chuyển đến dãy phòng dành cho khách của Shelby. Tôi từng sống ở đó thời kỳ giữa hai cuộc hôn nhân bất hạnh đầu tiên của mình. Nó khá riêng tư và thoải mái, chưa kể còn có phòng bếp riêng, một điểm hơn hẳn so với nếu như cô ở cùng Emma hay tôi.” Cô bỏ đi đến cửa hàng dụng cụ thể thao, mái tóc đuôi ngựa nảy tung tung, rồi gọi với lại sau lưng, “Shelby hẹn cô lúc sáu giờ đấy nhé. Mọi người mà đến muộn là cô ấy thể nào cũng bồn chồn không yên cho xem.”

“Hượm đã!” Meg đuổi theo cô. “Tôi sẽ không chuyển vào ngôi nhà hồi nhỏ của cô đâu.”

Torie chống tay lên hông, trông nghiêm túc hơn bao giờ hết. “Cô không thể ở lại nhà Ted.”

Meg đã biết thừa như thế, nhưng cô không thích bị ra lệnh này nọ. “Trái ngược hẳn với niềm tin của mọi người, chẳng ai trong số các vị có quyền bỏ phiếu đâu. Và tôi sẽ quay lại nhà thờ.”

Torie khịt mũi. “Cô có thực lòng nghĩ là anh ấy sẽ cho phép cô làm thế sau chuyện đã xảy ra không?”

“Ted chẳng cho phép tôi làm gì hết.” Cô sầm sầm quay trở lại xe giải khát. “Cảm ơn Shelby hộ tôi vì sự hào phóng của cô ấy nhé, nhưng tôi đã có kế hoạch rồi.”

Torie bước theo cô. “Meg, cô không thể chuyển vào ở cùng Ted được. Cô thực sự không thể được đâu.”

Meg vờ như không nghe thấy và lái xe đi.

Cô không được làm đổ nữ trang trong lúc đợi khách nữa, vậy nên cô lôi một bản cuốn

American Earth mượn của Ted ra, nhưng ngay cả ý kiến của những nhà môi trường học sắc sảo nhất nước cũng không thể thu hút được sự chú ý của cô. Cô để cuốn sách sang bên khi nhóm bốn tay golf nữ đầu tiên xuất hiện.

“Meg này, chúng tôi đã nghe kể về vụ đột nhập rồi.”

“Cô hẳn phải sợ hãi lắm.”

“Cô có nghĩ ra ai làm chuyện đó không?”

“Tôi dám cá là kẻ đó muốn lấy nữ trang của cô đấy.”

Cô gấp đá bỏ vào trong các cốc giấy, rót nước và trả lời các câu hỏi của họ một cách ngắn gọn hết mức có thể. Vâng, chuyện đó quả là đáng sợ. Không, cô không nghĩ ra được ai đã làm chuyện đó. Vâng, sau này cô nhất định sẽ cẩn thận hơn nhiều.

Khi nhóm bốn tay golf nữ tiếp theo xuất hiện, cô lại nghe thêm những nhận xét tương tự, nhưng vẫn không lập tức hiểu ra vấn đề. Chỉ sau khi tất cả mọi người đã ra đến đường bóng lăn, cô mới bất chợt nghĩ ra rằng không ai trong số tám người phụ nữ này nhắc đến vụ hôn của Ted tại bữa tiệc trưa hay tuyên bố của anh rằng anh và Meg là một cặp.

Cô không hiểu được tại sao. Cánh phụ nữ trong thị trấn không hứng thú gì hơn chỗ mũi vào chuyện của người khác, đặc biệt là chuyện của Ted, vậy nên cho dù có lịch sự cỡ mấy họ cũng chẳng kiểm chế họ được. Đang có chuyện gì vậy?

Mãi cho tới khi nhóm bốn người tiếp theo bắt đầu lái xe của họ lên đến khu lố, cô mới hiểu được tình hình.

Trong số những người phụ nữ cô vừa nói chuyện ấy, không ai có mặt tại buổi tiệc trưa, vậy nên họ không biết chuyện. Hai mươi vị khách tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra đó đã lập nên một âm mưu giữ im lặng.

Cô cúi người chui vào trong xe, cố gắng hình dung ra những tiếng chuông điện thoại vang lên không ngớt tối qua. Cô có thể nghe thấy mỗi vị khách của bà Francesca đang thể trên cuốn Kinh Thánh, hoặc trên ấn phẩm mới nhất của tạp chí InStyle, rằng họ sẽ không tỏ ra một lời với bất cứ ai. Hai mươi người phụ nữ Wynette giỏi ngồi lê đôi mách đã lập lời thể giữ im lặng. Nếu như bình thường thì chuyện đó đã không thể xảy ra. Nhưng khi đã liên quan đến Ted thì hoàn toàn có thể.

Cô phục vụ cho nhóm tiếp theo, và dĩ nhiên, họ chỉ chuyện trò về vụ đột nhập, không nhắc nhở gì đến Ted. Nhưng nửa giờ sau đó, tình hình đã thay đổi khi nhóm cuối cùng, chỉ gồm hai người, xuất hiện.

Ngay khi nhìn thấy hai người phụ nữ đó rời khỏi xe, cô đã biết cuộc nói chuyện này sẽ khác. Cả hai người họ đều có mặt tại bữa tiệc. Cả hai người họ đều đã chứng kiến chuyện xảy ra. Và cả hai người họ giờ đang tiến về phía cô với vẻ mặt cau có lộ vẻ không chút thân thiện.

Người lùn hơn, một cô nàng tóc nâu nghiêm nghị được tất cả mọi người gọi là Cookie, đi thẳng vào vấn đề. “Tất cả chúng tôi đều biết cô chính là kẻ đứng sau vụ đột nhập ở nhà thờ, và chúng tôi biết tại sao.”

Lẽ ra Meg nên dự đoán được chuyện này, nhưng cô lại không.

Người cao hơn kéo mạnh cái găng tay golf của cô ta. “Cô muốn chuyển đến ở với anh ấy, và anh ấy không muốn thế, vậy nên cô quyết định phải khiến cho anh ấy không thể từ chối được. Sáng đó, cô đã xới tung chỗ của cô lên trước khi đến nhà Francesca làm việc.”

“Các cô không đời nào thật lòng tin chuyện đó.” Meg nói.

Cookie giật một cây gậy golf ra khỏi túi mà chẳng buồn lấy đồ uống thường lệ của mình. “Cô không thật lòng nghĩ rằng cô có thể thực hiện được chuyện đó đấy chứ?”

Sau khi họ đi, Meg hăm hăm đi quanh khu phát bóng một lát, ngồi sụp xuống cái ghế bằng gỗ cạnh mồi đánh dấu khu phát bóng. Vẫn chưa tới mười một giờ, nhưng những đợt khí nóng đã lơ lửng treo giữa không trung. Cô nên đi thôi. Cô chẳng có triển vọng gì ở đây hết. Không bạn bè đích thực. Không công việc xứng đáng. Nhưng dù sao đi nữa, cô vẫn ở lại. Cô vẫn ở lại vì người đàn ông khiến cô ngu ngốc yêu thương ấy đã đánh liều tương lai của cái thị trấn anh quan tâm sâu sắc này mà chứng tỏ cho cả thế giới biết được cô quan trọng với anh đến mức nào.

Cô ôm ấp ý nghĩ đó trong trái tim mình.

Ngay sau đó, di động của cô đổ chuông. Cuộc gọi đầu tiên là của Ted. “Anh nghe nói các bà mafia của thị trấn đang tìm cách tống em ra khỏi nhà anh,” anh nói. “Đừng để ý đến họ. Em phải ở cùng anh, và anh hy vọng em đang lên kế hoạch làm món ngon lành gì đó cho bữa tối.” Một khoảng lặng dài.

“Anh sẽ lo món tráng miệng.”

Cuộc gọi tiếp theo của cô là từ Spence, vậy nên cô không trả lời, nhưng ông ta để lại tin nhắn thông báo ông ta sẽ trở lại sau hai ngày nữa, và ông ta sẽ cử một chiếc limo đến đón cô đi ăn tối. Sau đó, Haley gọi điện đề nghị Meg đến gặp cô bé tại cửa hàng đồ ăn vặt vào giờ nghỉ giải lao lúc hai giờ. Khi đến nơi, Meg nhận được một sự ngạc nhiên chẳng hề đáng chào mừng nào trong hình dạng Birdie Kittle đang ngồi đối diện với con gái cô ta tại một chiếc bàn ăn bằng kim loại màu xanh.

Birdie mặc trang phục đi làm, với bộ vest len màu tím hoa cà. Cô ta đã vắt áo vest lên trên lưng ghế, để lộ chiếc áo ca mi trắng và hai cánh tay mũm mĩm hơi lấm tẩm tàn nhang. Haley không bận tâm trang điểm, và lẽ ra chuyện đó đã giúp cho vẻ ngoài của cô gái cải thiện đáng kể nếu như cô không nhợt nhạt và căng thẳng quá mức như thế. Cô bật dậy khỏi bàn như hình nộm trong chiếc hộp lò xo. “Mẹ có chuyện cần nói với chị.”

Meg không muốn nghe bất cứ điều gì Birdie Kittle cần nói, nhưng cô vẫn ngồi vào một chiếc ghế trống giữa hai mẹ con. “Em thấy thế nào?” cô hỏi Haley. “Chị hy vọng em khá hơn hôm qua rồi.”

“Ồn ả.” Haley lại ngồi xuống và bắt đầu chọc chọc chiếc bánh quy chocolate đang nằm trên một tờ giấy nền vuông trước mặt. Meg nhớ lại cuộc nói chuyện cô nghe lỏm được ở bữa tiệc trưa.

“Tối qua Haley lại ở với Kyle Bascom,” Birdie đã nói vậy. “Thế có Chúa, nếu cô bé dính bầu...”

Cuối tuần vừa rồi, Meg đã nhìn thấy Haley ở bãi đỗ xe cùng với một cậu nhóc cao kều trạc tuổi cô bé, nhưng khi cô nhắc đến chuyện đó, Haley đã lảng tránh.

Cô gái chọc vỡ một mẩu bánh quy. Meg đã thử bán những chiếc bánh quy tương tự này, nhưng những hạt chocolate cứ chảy ra suốt. “Bắt đầu đi, mẹ,” Haley nói. “Hỏi chị ấy đi.”

Birdie mím chặt môi, chiếc vòng vàng leng keng va vào mép bàn. “Tôi đã nghe kể về vụ đột nhập ở nhà thờ.”

“Phải, có vẻ như ai cũng đều nghe nói rồi.”

Birdie xé vỏ bọc cái ống hút và cắm nó vào cốc nước. “Mấy tiếng trước tôi đã nói chuyện với Shelby. Cô ấy đã rất tử tế mời cô đến nhà cô ấy ở. Cô biết đấy, cô ấy không nhất thiết phải làm vậy.”

Meg cố giữ cho câu trả lời không lộ ra biểu cảm gì. “Tôi hiểu.” Birdie chọc cái ống hút qua lớp đá. “Tuy nhiên, có vẻ như cô không sẵn lòng ở lại đó, nên Haley cho rằng...”

“Mẹ!” Haley bắn cho cô ta một ánh mắt chết chóc.

“Chà, thứ lỗi cho tôiiii. Tôi nghĩ có lẽ cô sẽ thoải mái hơn nếu ở nhà trọ. Nó gần câu lạc bộ hơn so với nhà Shelby, vậy nên cô sẽ không phải lái xe quá xa đến chỗ làm, và ngay bây giờ tôi vẫn chưa kín phòng.” Birdie thọc mạnh vào đáy cốc giấy đến nỗi chọc thủng một lỗ. “Cô có thể ở trong phòng Hoa Nhài, tôi mời đấy. Có một cái bếp nhỏ hẳn cô vẫn còn nhớ vì đã lau dọn nó không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Mẹ!” Khuôn mặt tái nhợt của Haley nhuộm đỏ. Ở cô gái toát ra một sắc thái điên cuồng khiến Meg phát lo. “Mẹ muốn chị ở lại. Không phải chỉ có em đâu.”

Meg nghi ngờ cao độ chuyện này, nhưng nó chứng tỏ Haley quý trọng tình bạn của họ đủ mức để cô gái dùng cảm đương đầu với bà mẹ. Cô nhặt một miếng bánh quy Haley chưa ăn. “Tôi rất cảm kích về lời đề nghị này, nhưng tôi đã có kế hoạch của mình rồi.”

“Kế hoạch gì?” Haley hỏi.

“Tôi định quay lại nhà thờ.”

“Ted sẽ không đời nào cho phép cô làm thế.” Birdie nói.

“Anh ấy đã thay khóa rồi, và tôi muốn trở lại chỗ của chính mình.” Cô không nhắc đến chiếc camera theo dõi anh dự định lắp đặt xong xuôi trong hôm nay. Càng ít người biết chuyện đó càng tốt.

“Phải rồi, vậy đấy, chúng ta không thể luôn luôn muốn gì được nấy,” Birdie nói, thể hiện tâm hồn Mick Jagger^[7] của mình. “Cô có bao giờ lên kế hoạch nghĩ đến bất kỳ ai khác ngoài bản thân cô không?”

“Mẹ! Chị ấy quay lại cũng tốt mà. Sao mẹ cứ phải tỏ thái độ tiêu cực như thế?”

“Mẹ rất tiếc, Haley, nhưng con cứ không chịu thừa nhận Meg đã xáo trộn mọi thứ lên như thế nào. Hôm qua, tại nhà Francesca... Con không có mặt ở đó, vậy nên con không thể...”

“Con không điếc. Con đã nghe mẹ nói chuyện điện thoại với Shelby.”

Có vẻ như mặt mã im lặng đã có vài lỗ hổng.

Birdie suýt nữa đã hát đổ cốc nước trong lúc đứng dậy khỏi ghế. “Tất cả chúng tôi đều đang cố gắng hết sức để dọn dẹp cái đồng hồ loạn mà cô gây ra, Meg Koranda, nhưng chúng tôi không thể làm điều đó một mình được. Chúng tôi có thể tận dụng một sự hợp tác nho nhỏ.” Cô ta túm lấy áo khoác và sải chân bỏ đi, mái tóc đỏ chói lọi dưới ánh mặt trời.

Haley bẻ vụn cái bánh vào giữa mẩu giấy nén vuông. “Em nghĩ chị nên quay trở lại nhà thờ.”

“Có vẻ mỗi mình em thấy thế.” Trong lúc Haley dỗi mắt nhìn xa xăm, Meg lo ngại nhìn cô gái. “Hiển nhiên, chị không giỏi xử lý các vấn đề của bản thân, nhưng chị biết em đang phiền lòng chuyện gì đấy. Nếu em muốn nói, chị rất sẵn lòng lắng nghe.”

“Em chẳng có chuyện gì để nói cả. Em phải quay lại làm việc đây.” Haley vớ lấy cốc soda mẹ cô bỏ lại cùng với cái bánh ướt nhoét và quay về quầy đồ ăn vặt.

Meg trở lại nhà câu lạc bộ lấy xe đồ uống. Lúc này cô để nó lại gần máy nước uống công cộng, và ngay khi cô vừa về đến nơi, một bóng người vô cùng quen thuộc và vô cùng không được hoan nghênh đang sải bước vòng qua góc nhà câu lạc bộ. Chiếc váy không tay thiết kế riêng và đôi giày gót nhọn Louboutin cho thấy bà không đến đây để chơi golf. Thay vào đó, bà dứt khoát nện gót tiến về phía Meg, đôi giày gỗ lộp cộp trên mặt nhựa đường, rồi trở nên im re lúc bà bước vào giữa bãi cỏ.

Meg cưỡng lại khao khát giơ ngón tay lên làm dấu thánh, nhưng khi bà Francesca dừng lại trước mặt cô, cô không thể ngăn được một tiếng rên. “Xin bác đừng nói với cháu điều cháu nghĩ là bác sẽ nói.”

“Phải, thế đấy, chuyện này cũng chẳng khiến ta vui vẻ gì cho cam.” Bà chớp nhoáng hất nhẹ tay, đẩy chiếc kính râm Cavalli lên trên đỉnh đầu, để lộ đôi mắt xanh lá long lanh, mi mắt phủ phấn màu đồng, và lớp mascara đen mượt mà bao bọc hàng lông mi vốn đã dày sẵn của bà. Lớp trang điểm phơn phớt của Meg lúc đầu ngày đã bị mồ hôi quét sạch vài tiếng trước, và trong khi bà Francesca tỏa hương Quelques Fleur, Meg lại bốc mùi bia.

Cô cúi nhìn bà mẹ bé nhỏ của Ted. “Ít nhất bác cũng có thể đưa cho cháu một khẩu súng để cháu tự tử trước chứ?”

“Đừng có ngốc thế,” bà Francesca đập lại. “Nếu có súng thì ta đã tự mình dùng nó đối phó với cô rồi.”

Bà đập một con ruồi cả gan vo ve quá gần khuôn mặt thanh tú của bà. “Nhà nghỉ dành cho khách của nhà ta nằm tách biệt với nhà chính. Cô sẽ có nó cho riêng mình.”

“VẬY cháu có phải gọi bác là mẹ không?”

“Lạy Chúa lòng lành, không.” Một nét gì đó hiện trên khóe môi bà. Nhăn nhó? Cười tự mãn? Chẳng thể nói chắc được. “Cứ gọi ta là Francesca như những người khác.”

“Tuyệt.” Meg móc ngón tay vào trong túi. “Chỉ là tò mò thôi ạ, liệu trong thị trấn này, có

bất kỳ ai có khả năng dù là chút xíu thôi không chõ mũi vào chuyện thiên hạ không ạ?”

“Không đâu. Và chính vì vậy nên ngay từ đầu, ta khẳng định rằng ta và Dallie nhất định phải giữ ngôi nhà ở Manhattan. Cô có biết là mãi khi chín tuổi Ted mới lần đầu tiên đến Wynette không? Cô có hình dung được nếu ngay từ khi chào đời nó đã sống ở đây thì sẽ nhiễm bao nhiêu đặc điểm khác thường của thị trấn này không?” Bà khịt mũi. “Không thể chịu đựng nổi suy nghĩ đó.”

“Cháu rất cảm kích trước lời đề nghị này, cũng như cháu rất cảm kích đề nghị của Shelby và Birdie Kittle, nhưng phiền bác giúp cháu thông báo lại với các bạn bác là cháu sẽ quay lại nhà thờ nhé.”

“Ted sẽ không đời nào cho phép chuyện đó.”

“Ted không có quyền biểu quyết,” Meg cảm cầu.

Bà Francesca khẽ bật ra một âm thanh hài lòng. “Chúng tôi cô không hiểu rõ con trai ta như cô vẫn tưởng rồi. Nhà nghỉ dành cho khách không khóa đâu, và tủ lạnh đầy đồ dự trữ. Đừng có nghĩ đến chuyện cãi lại ta.” Và bà bỏ đi.

Băng qua bãi cỏ.

Dọc con đường cho xe giải khát.

Cộp... cộp... Cộp... cộp... Cộp... cộp...

Tối đó, khi đánh xe rời khỏi bãi đỗ xe cho nhân viên và xuôi xuống đường ven để ra đường cao tốc, Meg hồi tưởng lại cái ngày khốn khổ của cô. Cô không định chuyển vào nhà nghỉ của bà Francesca Beaudine, hay nhà Shelby Traveler, hay Wynette Country Inn. Nhưng cô cũng không muốn ở lại chỗ Ted. Cho dù có giận dữ đến thế nào với đám phụ nữ thích xen vào chuyện thiên hạ của thị trấn này, cô cũng sẽ không xía mũi vào chuyện của họ. Cho dù họ có ghê gớm đến mức nào, thích phán xét và giới thiệu hạ người khác đến mức nào, họ cũng chỉ làm điều họ tin rằng đúng đắn. Không giống như rất nhiều người Mỹ khác, những cư dân thị trấn Wynette, Texas không hiểu cái khái niệm sống vô cảm. Và thực tế cũng luôn đè nặng lên họ. Cô không thể sống với Ted chừng nào cha con Skipjack còn ở quanh đây.

Không biết từ đâu, một thứ gì đó bay về phía xe cô. Cô há hốc miệng giảm mạnh phanh, nhưng đã quá muộn. Một hòn đá đập vào kính chắn gió xe cô. Cô bắt gặp một thoáng chuyển động giữa đám cây cối bên đường xe lại và nhảy ra ngoài. Cô trượt chân trên viên sỏi nào đó không bám chặt vào đất, nhưng rồi lấy lại được thăng bằng và chạy về phía lùm cây chạy dọc đường ven.

Những cái gai mắc vào quần soóc của cô và cào rách chân cô trong lúc cô chui vào trong bụi cây thấp. Cô nhìn thấy một chuyển động khác, nhưng không thể nói chắc được liệu có phải do ai đó gây ra hay không. Cô chỉ biết có kẻ đã lại tấn công cô lần nữa, và cô phát chán vì phải đóng vai nạn nhân rồi.

Cô chui sâu hơn vào trong rừng, nhưng không dám chắc nên đi đường nào. Cô dừng lại lắng nghe một lúc, nhưng chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng thở hào hển của cô. Cuối cùng, cô đành từ bỏ. Cho dù kẻ ném viên đá đó có là ai đi nữa thì kẻ đó cũng đã đi mất rồi.

Lúc quay trở lại xe, cô vẫn chưa thôi run rẩy. Từ chính giữa kính chắn gió, mặt kính nứt ra thành một tấm mạng nhện, nhưng chỉ cần nghiêng cổ lên, cô gần như vẫn nhìn đủ rõ để lái xe được.

Đến lúc về tới nhà thờ, cơn giận đã ăn sâu trong cô. Cô khát khao được nhìn thấy chiếc xe tải của Ted đỗ bên ngoài, nhưng anh không có ở đó. Cô cố dùng chìa khóa riêng để vào nhà, nhưng ổ khóa đã bị thay, đúng như cô dự đoán. Cô hậm hực quay trở lại thêm và nhìn xuống dưới con ếch bằng đá, nhưng dù nhắc nó lên, cô vẫn biết thừa anh sẽ không để lại chìa khóa mới cho cô. Cô nện gót đi quanh thêm một lúc nữa, cho tới khi tìm thấy chiếc camera an ninh vắt vẻo trên cây hồ đào từng che chắn cho tin đồ sùng đạo khi họ đến đây sau khi cầu nguyện.

Cô dứ dứ nắm tay về phía nó. “Theodore Beaudine, nếu anh không đến đây ngay để cho em vào nhà, em sẽ phá cửa sổ đấy!” Cô ngồi phịch xuống đờ trên chân thêm, rồi lại nhảy lên bằng ngang qua khu nghĩa địa để tới con sông nhỏ.

Hồ bơi đã sẵn sàng chờ cô. Cô cởi quần áo, chỉ mặc áo ngực cùng quần lót rồi nhảy vào trong nước. Nước, mát lạnh và chào mời, chồm qua đầu cô. Cô bơi xuống lòng hồ lớn nhón đá rồi đập chân nhô lên trên mặt hồ. Cô lại lặn xuống, mong mỗi làn nước gột rửa sạch sẽ ngày tệ hại của cô hôm nay. Cuối cùng, khi đã bình tĩnh lại, cô xỏ đôi chân ướt nhoẹt vào đôi giày đế mềm, túm lấy bộ quần áo đi làm đã bẩn và mặc nguyên bộ đồ lót ướt sũng nước mà thẳng tiến trở lại nhà thờ. Nhưng đúng lúc bước ra khỏi hàng cây, cô đứng sững lại.

Ngài Dallas Beaudine vĩ đại đang ngồi trên một tấm bia mộ đen bằng đá granite còn người caddy trung thành của ông, Skeet Cooper, đứng bên cạnh.

Rửa thắm trong bụng, cô vội thụp người chui trở lại vào hàng cây, xỏ quần soóc và chiếc áo phông ướt đẫm mồ hôi. Đương đầu với cha Ted là một cuộc đấu khác hoàn toàn so với việc đối phó cánh phụ nữ. Cô xọc tay vào trong mái tóc ướt nhoẹt, thắm nhắc bản thân không được tỏ ra sợ hãi và thong thả tiến vào nghĩa địa. “Bác đang kiểm tra nơi yên nghỉ tương lai sao?”

“Vẫn chưa đến mức ấy.” Dallie nói. Ông thoải mái tựa người lên tấm bia mộ, đôi chân dài giấu sau ống quần Jean duỗi dài trước mặt, ánh sáng lốm đốm đùa nghịch giữa những sợi bạc trên mái tóc vàng sậm của ông. Dù đã ở tuổi năm mươi chín, trông ông vẫn rất điển trai, làm nổi bật vẻ xấu xí thô cứng của Skeet.

Chân cô lép nhép trong đôi giày đế mềm khi cô tiến lại gần hơn. “Đây đúng là chỗ tốt đấy ạ.”

“Hửn vậy.” Dallie bắt tréo hai mắt cá chân. “Đoàn khảo sát đến sớm hơn một ngày, vậy nên Ted đi cùng họ ra bãi chôn lấp rồi. Rốt cuộc cái hợp đồng khu nghỉ dưỡng này cũng có khả năng được thông qua rồi. Chúng ta đã bảo nó chúng ta sẽ giúp cháu chuyển đồ đạc vào nhà nó.”

“Cháu đã quyết định ở lại đây rồi.”

Dallie gật gù, như thể đang nghiền ngẫm vấn đề. “Có vẻ không được an toàn lắm.”

“Anh ấy đã lắp ít nhất là một cái camera an ninh rồi.”

Dallie lại gật đầu. “Thực ra, Skeet và bác đã chuyển xong đồ đạc của cháu rồi.”

“Bác không có quyền làm thế!”

“Chuyện đó thì còn phải bàn lại đây.” Dallie quay mặt theo hướng làn gió nhẹ, như thể ông đang kiểm tra hướng gió trước khi thực hiện cú đánh golf tiếp theo. “Cháu sẽ ở cùng Skeet.”

“Cùng Skeet?”

“Ông ấy không hay nói đâu. Hẳn là cháu thà chuyển vào đó ở còn hơn là phải đối phó với vợ bác. Bác có thể nói cho cháu hay, bác không hề thích thú gì khi bà ấy khó chịu đâu, mà cháu thì rõ là làm bà ấy khó chịu rồi.”

“Bà ấy khó chịu vì những thứ chết tiệt nhất.” Skeet chuyển cái tầm từ bên này sang bên kia miệng. “Ông cũng chẳng cách nào bảo bà ấy thôi đi được, Francie là Francie mà.”

“Với trọn vẹn sự tôn trọng thích đáng...” Meg nói như một luật sư, nhưng vẻ bình tĩnh quyết đoán của Dallie khiến cho cô rối bời, không như cánh phụ nữ. “Cháu không muốn sống cùng với Skeet.”

“Chẳng hiểu nổi sao lại không chú.” Skeet lại chuyển chỗ chiếc tầm. “Cô sẽ có tí vi riêng, và tôi sẽ chẳng làm phiền cô gì hết. Tuy nhiên, tôi thích giữ nhà cửa gọn gàng ngăn nắp.”

Dallie đứng dậy khỏi tấm bia mộ. “Cháu có thể đi theo sau chúng tôi, nếu không thì để Skeet lái xe của cháu còn cháu ngồi cùng bác.”

Ánh mắt chăm chú vững vàng của ông tuyên bố rõ ràng chuyện này đã được quyết định, và cho dù cô có nói gì thì cũng sẽ không thay đổi được. Cô cân nhắc các lựa chọn của mình. Ngay lúc này, quay trở lại nhà thờ rõ ràng không phải một lựa chọn.

Cô sẽ không chuyển đến ở cùng Ted. Nếu anh không hiểu lý do thì cô cũng hiểu. Như vậy còn lại phương án ở nhà Shelby và nhà Warren Traveler, khách sạn, nhà nghỉ của Francesca, hoặc ở cùng với Skeet Cooper.

Với khuôn mặt sạm nắng ngả màu thời gian và mái tóc đuôi ngựa kiểu Willie Nelson thông xuống giữa hai bả vai dẹt, Skeet trông giống một người tú cổ vô thân hơn là một người kiếm được mấy triệu đô la nhờ làm caddy cho một huyền thoại golf. Cô gom góp lòng kiêu hãnh tan rã của mình lại và nhìn ông vẻ kiêu căng. “Tôi không cho bạn cùng phòng mượn quần áo, nhưng tôi khá thích một bữa tiệc spa nhờ vào các tối thứ Sáu. Sơn móng tay móng chân. Ông làm cho tôi. Tôi sẽ làm cho ông. Đại loại thế.”

Skeet chuyển vị trí cây tầm và nhìn chăm chăm Dallie. “Có vẻ như chúng ta tự dính thêm một đối tượng nữa rồi đây.”

“Có vẻ vậy.” Dallie lôi chìa khóa ô tô ra khỏi túi quần. “Nhưng vẫn quá sớm để nói chắc được.”

Cô không biết họ đang nói đến chuyện gì. Họ rời đi trước cô, và cô nghe tiếng Skeet cười khúc khích. “Còn nhớ cái đêm chúng ta suýt nữa đã để Francie chết đuối trong hồ bơi không?”

“Ý đó hiển nhiên rất cảm dỗ,” người chồng yêu quý của Francie đáp. “May mà chúng ta

không làm thế.”

“Chúa xử lý mọi việc theo những cách thức rất bí ẩn.”

Skeet ném cây tăm vào trong bụi rậm. “Dạo này hiển nhiên Người có vẻ phải làm việc quá giờ rồi.”

Cô đã nhìn thấy ngôi nhà nhỏ bằng đá theo phong cách nông trại của Skeet vào lần đầu tiên khám phá khu nhà Beaudine. Hai ô cửa sổ kính trượt mở cửa ra vào sơn một màu nâu khó tả. Một lá cờ Mỹ, vật trang trí duy nhất, lơ lửng từ cây cột gần lối vào trước nhà.

“Trong lúc chuyển đồ, chúng ta đã cố gắng không làm xáo trộn quá mức đồ đạc của cháu,” ông Dallie nói trong lúc giữ cửa ra vào mở ra cho cô.

“Chu đáo quá.” Cô bước vào phòng khách gọn gàng không chút vết được sơn màu nâu nhẹ hơn một chút so với cửa trước và bị choán hết cho bởi hai cái ghế nâu cao cấp đặc biệt xấu xí chia thẳng về phía chiếc ti vi màn hình phẳng cỡ lớn treo trên tường. Bên trên nó, ở chính giữa bức tường, treo một cái mũ cao bồi rộng vành sặc sỡ. Nét thẩm mỹ đích thực duy nhất trong căn phòng toát ra từ một tấm thảm màu nâu đất đẹp đẽ tương tự thảm trong văn phòng bà Francesca, một tấm thảm Meg ngờ là không phải do đích thân Skeet lựa chọn.

Ông cầm điều khiển bật kênh Golf. Phần rộng rãi đối diện với cửa ra vào gồm một phần hành lang và căn bếp tiện dụng với tủ bếp bằng gỗ, quầy bếp trắng và một bộ các can thức ăn bằng gốm được tạo hình như những ngôi nhà nông trại nhỏ kiểu Anh. Một chiếc ti vi màn hình phẳng nhỏ hơn treo phía trên chiếc bàn ăn tròn bằng gỗ có bốn chiếc ghế xoay lót đệm.

Cô theo sau ông Dallie bước dọc hành lang. “Phòng ngủ của Skeet ở cuối hành lang,” ông nói. “Ông ấy ngày càng kinh lắm đấy, vậy nên có lẽ cháu sẽ muốn mua một ít nút bịt lỗ tai.”

“Càng lúc càng tốt đẹp làm sao, đúng không ạ?”

“Tạm thời thôi. Cho tới khi mọi thứ đâu vào đấy.”

Cô muốn hỏi theo ông chính xác ra đó có thể là khi nào, nhưng rồi lại đổi ý. Ông dẫn cô vào một phòng ngủ sơ sài trang bị đồ nội thất giản dị, toàn loại sản xuất đại trà theo kiểu thời kỳ đầu nước Mỹ; một cái giường đôi phủ chăn chăn in hoa văn hình học; một tủ quần áo, một ghế đệm và thêm một chiếc ti vi màn hình phẳng nữa. Căn phòng được sơn cùng màu nâu như các phòng khác trong nhà, và va li của cô, cùng với mấy thùng đồ, được đặt trên sàn nhà lát gạch trơn. Qua cánh cửa tủ để mở, cô nhìn thấy toàn bộ quần áo của mình được treo trên một thanh gỗ còn giày dép xếp gọn gàng thành hàng phía dưới.

“Francie đã không ít lần đề nghị trang trí chỗ này cho ông ấy,” Dallie nói, “nhưng Skeet thích đơn giản. Cháu có phòng tắm riêng đấy.”

“Hoan hô.”

“Phòng làm việc của Skeet ở ngay phòng ngủ kế bên. Theo như bác biết, ông ấy chẳng dùng nó làm cái chết tiệt gì cả, nên cháu có thể thu xếp làm đồ nữ trang ở đấy. Ông ấy sẽ không để ý đâu, trừ phi cháu làm mất cái điều khiển ông ấy cất trên nóc tủ hồ sơ.”

Cửa trước đóng sầm lại, và ngay cả kênh Golf cũng không thể át được tiếng bước chân giận dữ kèm theo tiếng gầm cật vắn của đứa con cứng của Wynette. “Cô ấy đâu rồi?”

Ông Dallie nhìn chăm chăm về phía hành lang. “Tôi đã bảo với Francie lẽ ra chúng tôi nên ở lại New York thì hơn mà.”

Chương 18

Skeet vận to tiếng ti vi để đáp trả lại sự xâm phạm của Ted. Meg lấy lại bình tĩnh và thò đầu ngó vào phòng khách. “Ngạc nhiên thật.”

Cái mũi lưỡi trai của Ted phủ bóng xuống mắt anh, nhưng quai hàm cứng rắn của anh đã cho thấy rõ tâm trạng bão dông. “Em đang làm gì ở đây vậy?” Cô làm bộ làm tịch ra hiệu về phía cái ghế. “Em vừa có tình nhân mới. Rất tiếc vì anh phải khám phá ra sự thực bằng cách này.”

“Chương trình Golf Central đang phát đấy,” Skeet lầm bầm, “và tôi chẳng nghe thấy cái chết tiệt gì cả.”

Dallie bước ra khỏi hành lang phía sau cô. “Đó là vì ông sắp điếc tới nơi rồi. Cả mấy tháng nay tôi vẫn bảo ông mua mấy cái máy trợ thính chết tiệt đi còn gì. Nay, con trai. Tình hình bả chôn lấp thế nào?”

Ted vẫn hung hăng chống tay lên hông. “Cô ấy đang làm gì ở đây? Lẽ ra cô ấy phải ở chỗ con chứ?”

Ông Dallie hướng sự chú ý trở lại với cô, đôi mắt xanh của ông trong vắt như bầu trời Hill Country. “Bác đã bảo với cháu thằng bé sẽ không vui về gì với chuyện này đâu mà, Meg. Lần sau nhớ nghe theo bác nhé.” Ông lắc đầu buồn bã. “Bố đã cố hết sức giải thích với cô ấy, con trai ạ, nhưng Meg tự có quyết định của mình.”

Cô có vài sự lựa chọn. Cô chọn cách không gây tổn thương cho ai. “Như thế này thì tốt hơn.”

“Tốt hơn cho ai?” Ted vận lại. “Chắc như báp rằng không tốt hơn cho anh. Và nó cũng chẳng tốt hơn cho em.”

“Thực ra là có đấy. Anh không biết...”

“Tốt hơn hết hai đứa nên trao đổi chuyện này một cách riêng tư đi.” Ông Dallie có vẻ ngưỡng ngừng, nhưng thực ra không phải vậy. “Tối nay bố mẹ sẽ ăn tối ở câu lạc bộ. Như bình thường thì bố sẽ mời cả hai đứa cùng tham gia, nhưng tình hình có vẻ căng thẳng quá.”

“Bố nói đúng về chuyện căng thẳng đấy,” Ted nói. “Cô ấy dính phải một kẻ điên nào đó vẫn đang ở ngoài kia chĩa súng vào cô ấy, và con muốn cô ấy ở chỗ con có thể để mắt đến cô ấy được.”

“Bố nghi ngờ chuyện cô ấy, bị tổn hại gì ở đây đấy.” Ông Dallie tiến về phía cửa ra vào. “Ngoại trừ với màng nhĩ của cô ấy.”

Cánh cửa khép lại sau lưng ông. Ánh mắt chăm chăm khiển trách của Ted, cùng với bộ quần áo ẩm ướt và đồ lót dính bết vào người cô, khiến cô nổi hết cả da gà. Cô nện gót đi xuôi hành lang tới phòng ngủ của cô và quỳ xuống trước va li. “Em đã có một ngày vất vả,” cô nói khi anh sải bước vào phòng đến sau lưng cô. “Giờ anh cũng có thể đi được rồi đấy.”

“Anh không tin nổi em lại để họ làm phiền em!” anh kêu lên. “Anh cứ tưởng em cứng rắn hơn cơ đấy.”

Cô không ngạc nhiên vì anh lật tẩy được bố anh. Cô lôi từ trong balô ra một cái túi xếp gọn gàng các món đồ vệ sinh cá nhân. “Em đói lắm, và em cần tắm.”

Bước chân anh dừng lại. Tấm đệm thở dài khi anh ngồi lên trên mép. Từng giây từng giây trôi qua, cho đến khi anh nói khẽ khàng đến mức cô hầu như không nghe thấy. “Đôi lúc, anh khát khao được rời khỏi thị trấn này đến độ có thể ném rổ mùi vị đó.”

Cảm xúc âu yếm tràn ngập trong cô. Cô gạt cái túi sang bên và bước tới bên anh. Giữa âm thanh quảng cáo Viagra vọng vào từ phòng khác, cô mỉm cười cởi chiếc mũ lưỡi trai của anh ra. “Anh chính là thị trấn này,” cô thì thầm. Rồi cô hôn anh.

Hai ngày sau, khi cô ngồi dưới bóng râm bên cạnh điểm phát bóng thứ năm để đọc về sự ủ phân quy mô lớn, một trong những caddy tiền bối lái xe tiến về phía cô. “Có người muốn gặp cô ở cửa hàng dụng cụ thể thao đấy,” anh ta nói. “Tôi sẽ lo ở đây.”

Cô lái chiếc xe của anh ta quay trở lại nhà câu lạc bộ, trong lòng gợn lên một dự cảm không hay mà hóa ra đã được chứng thực sau đó. Ngay khi cô vừa đặt chân vào trong cửa hàng, một đôi tay to ướt mồ hôi đã che lấy mắt cô. “Đoán xem ai nào?”

Cô nén tiếng rên, rồi lấy lại bình tĩnh. “Giọng nam tính kéo dài cho thấy có lẽ là Matt Damon, nhưng linh tính mách bảo cho tôi biết... Leonardo DiCaprio phải không?”

Một tiếng cười sảng khoái, hai bàn tay thả xuống, và Spencer Skipjack xoay cô lại đối diện với ông ta. Ông ta đội chiếc mũ Panama quen thuộc, áo thể thao xanh và quần sẫm màu. Nụ cười toe toét kéo cái miệng rộng của ông ta ra để lộ gần hết hàm răng to trắng tinh đều đặn. “Tôi nhớ cô lắm đấy, cô Meg. Cô đúng là người độc nhất vô nhị.”

Thêm nữa, cô còn có ông bố bà mẹ siêu nổi tiếng, và cô trẻ hơn ông ta hơn hai mươi tuổi, một tổ hợp quyến rũ khó lòng cưỡng nổi trong mắt một kẻ cực kỳ ích kỷ. “Spence này. Cảm ơn ông vì các món quà nhé.”

“Cái đĩa đựng xà phòng đó là sản phẩm mới của chúng tôi đấy. Bán lẻ là một trăm tám lăm đô. Cô có nhận được tin nhắn của tôi không?”

Cô giả vờ ngây ngốc. “Tin nhắn?”

“Về chuyện tối nay ấy. Vì chuyến đi mà tôi đã bỏ bê cô, nhưng ngay từ giờ chuyện ấy sẽ bắt đầu thay đổi.” Ông ta phác một cử chỉ mơ hồ về phía mấy văn phòng phía trước. “Từ giờ đến hết ngày tôi sẽ bốc cô ra khỏi công việc. Chúng ta sẽ bay tới Dallas.” Ông ta chộp lấy cánh tay cô. “Đầu tiên là lượn lơ mua sắm cho cô ở Neiman, rồi uống ở Adolphus và ăn tối ở Mansion. Máy bay của tôi đang đợi sẵn chúng ta rồi.”

Ông ta đã lôi cô đi được nửa đường đến cửa rồi, và lần này ông ta sẽ không để cô gạt ông ta như cô đã làm trước đó. Trong những lựa chọn của cô lúc này, mời gọi nhất chính là cái mong muốn được bảo ông ta rút đi cho khuất mắt, nhưng đoàn khảo sát khu đất vẫn đang ở thị trấn, hợp đồng khu nghỉ dưỡng gần như đã được ký rồi, vậy nên cô sẽ không trở thành bà chúa phá hoại. “Ông đúng là người chu đáo bậc nhất.”

“Chính Sunny đã gợi ý về Neiman đấy.”

“Cô ấy tuyệt thật.”

“Nó đang dành thời gian ở bên Ted. Hai người họ có vô khối chuyện để kể cho nhau nghe.”

Sunny có lẽ chưa nghe kể về nụ hôn ở bữa tiệc trưa, nhưng hầu như chắc chắn cô ta đã nghe kể về các kỹ năng làm tình huyền thoại của Ted, và Meg ngờ là cô ta sẽ làm tất cả những gì có thể để tự mình khám phá xem lời đồn có thật hay không. Meg cũng biết rõ Ted sẽ không chạm vào cô ta.

Cô không khỏi bất an khi ý thức được sự tin tưởng mạnh mẽ đến thế dành cho một người đàn ông. Trước đây, chẳng phải cô cũng tin tưởng đàn ông rồi sao? Nhưng tất cả những người đàn ông đó đều không phải là Ted.

Ted... người đã công khai mối quan hệ với cô trước toàn thể thị trấn bất chấp hậu quả của việc ấy. Một hành động ngu ngốc nhưng lại có ý nghĩa nhất đối với cô.

Cô lấy răng nhay nhay môi dưới. “Chúng ta biết nhau khá rõ, đủ để tôi có thể thành thật, phải không?”

Đôi mắt nheo lại của ông ta không cổ vũ cô, vậy nên cô đành ném lòng tự trọng ra sau đầu và cố bấu môi. “Cái tôi thật sự thích là một bài học golf.” “Bài học golf?”

“Ông có cú swing đẹp mê người. Nó khiến tôi liên tưởng đến cú swing của Kenny, nhưng tôi không nhờ anh ta dạy được, mà tôi lại muốn học từ người giỏi nhất. Làm ơn đi mà, Spence. Ông là golf thủ tuyệt thế cơ mà. Nó có ý nghĩa đối với tôi hơn nhiều so với một chuyến đi nữa tới thành phố Dallas tôi vốn đã đi ít nhất cả nghìn lần rồi.”

Thật ra một lần thì đúng hơn, nhưng ông ta không biết điều đó, vậy là hai mươi phút sau, họ đã có mặt trên bãi tập.

Không giống Torie, Spence là một giáo viên dở tệ, hứng thú với việc giành được sự ngưỡng mộ của cô trước cú swing của ông ta hơn là giúp cô cải thiện kỹ năng, nhưng Meg làm ra vẻ như thể ông ta là ông vua của những huấn luyện viên golf. Trong lúc ông ta thao thao bất tuyệt, Meg thầm băn khoăn không biết liệu ông ta có cam kết xây dựng một khu sân golf có ý thức về bảo vệ môi trường như Ted vẫn định ninh hay không. Cuối cùng, khi họ đã ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, cô quyết định thăm dò xem sao. “Ông chơi giỏi thật đấy. Tôi dám thề là tình yêu ông dành cho môn thể thao này hiển hiện qua mọi hành động của ông, Spence ạ.”

“Tôi đã chơi từ khi còn nhỏ mà.”

“Bởi vậy nên ông mới trân trọng cái môn này đến thế. Cứ nhìn ông mà xem. Bất kỳ ai có tiền cũng có thể xây dựng một sân golf, nhưng mấy người có tầm nhìn xa để xây dựng một sân golf sẽ trở thành chuẩn mực cho các thế hệ tương lai chứ?”

“Tôi tin chắc làm như thế là đúng đắn.”

Câu nói có phần khiến cô vững tin hơn. Cô tăng cường sức ép lên một chút. “Tôi biết thế nào ông cũng sẽ bảo tất cả những giải thưởng môi trường mà chắc chắn ông sẽ giành được không phải là thứ quan trọng nhất, nhưng ông xứng đáng với hết thảy sự công nhận mà ông sẽ giành được.”

Cô nghĩ cô đã đi quá xa rồi, nhưng một lần nữa, cô đã đánh giá quá thấp cái tôi vô tận của ông ta. “Ai đó phải thiết lập chuẩn mực mới chứ,” ông ta nói, nhắc lại những từ cô đã từng nghe từ miệng Ted.

Cô mạnh tay hơn chút nữa. “Đừng quên thuê một thợ nhiếp ảnh để chụp ảnh bãi chôn lấp trong tình trạng hiện tại nhé. Mặc dù không phải nhà báo, nhưng tôi cho là nhiều ủy ban trao giải sẽ rất muốn có những bức ảnh đẹp theo kiểu so sánh ‘trước kia và sau này’ đấy.”

“Nào, đừng cầm đèn chạy trước ô tô chứ, cô Meg. Tôi vẫn chưa ký cọt gì đâu.”

Thực lòng, cô không nghĩ ông ta sẽ tiết lộ cho cô biết quyết định cuối cùng của ông ta, nhưng cô đã hy vọng thế. Tiếng điều hòa cao vút phía trên đầu, và Spence bắt đầu âm ỉ về một bữa tối lãng mạn tại một trong những vườn nho ở thị trấn. Nếu nhất định phải ăn cùng ông ta thì cô muốn ăn ở một chỗ nào đó có nhiều người ở cùng, vậy nên cô khẳng định bảo chỉ món thịt nướng ở Roustabout mới thỏa mãn được khẩu vị của cô.

Quả nhiên, họ còn chưa kịp ngồi vào chỗ thì đoàn quân tiếp viện đã xuất hiện. Dallie thong thả bước vào đầu tiên, theo sau là Shelby Traveler, thậm chí còn chưa kịp chuốt mascara. Cha của Kayla, Bruce, vẫn mặc quần soóc thể thao, lao vào sau, vừa gọi món vừa ném ánh mắt ghê tởm về phía Meg. Họ không có ý định để cô ở lại một mình với Spence, và đến chín giờ, nhóm của họ đã chiếm mất ba bàn, trong khi Ted và Sunny vắng mặt một cách đáng lưu ý.

Meg đã tắm qua trong phòng thay đồ trước khi họ rời câu lạc bộ và đổi sang bộ quần áo còn lại của cô: chiếc áo màu xám cổ phễu không mấy ấn tượng, chân váy xòe và xăng đan, nhưng việc ăn mặc tùy tiện này lại không làm nản lòng Spence, ông ta không cách nào giữ tay ở yên bên người được. Ông ta tận dụng mọi cơ để ép sát vào người cô. Ông ta lướt ngón tay lên cổ tay cô, chĩnh lại chiếc khăn ăn trong lòng cô và quét cánh tay qua ngực cô khi với tay lấy chai Tabasco. Công nương Emma cố hết sức đánh lạc hướng sự chú ý của ông ta, nhưng Spence là kẻ nắm trong tay đủ mọi quyền hành, và ông ta muốn dùng nó để đạt được thứ mình mong muốn. Chính bởi vậy, cuối cùng, chẳng còn cách nào khác cô đành đứng trong bãi đỗ xe bên dưới tấm biển hiệu nhà hàng Roustabout màu xanh đỏ, điện thoại áp sát bên tai.

“Cha à, con đang ở cạnh một trong những người hâm mộ cuồng nhiệt nhất của cha này,” cô nói khi cha cô nghe điện.

“Con biết cha đã nghe nói đến Spencer Skipjack, người sáng lập công ty Viceroy. Họ sản xuất ra những sản phẩm đường ống xa hoa nhất. Về cơ bản, ông ấy là một thiên tài.”

Spence toét miệng cười, bộ ngực của ông ta phồng lên dưới ánh đèn neon như một trong những cái bánh souffle của bếp trưởng trước vụ tai nạn.

Hoặc cô đã lôi cha cô ra khỏi chiếc máy chữ Smith Corona cổ của ông, hoặc đã lôi ông ra khỏi mẹ cô. Dù sao đi nữa, ông cũng không vui vẻ gì. “Chuyện này là sao vậy, Meg?”

“Cha có tin nổi không?” cô đáp lại. “Ông ấy bận rộn như thế mà hôm nay vẫn dạy con học đánh golf đấy.”

Sự bực bội của ông chuyển thành lo lắng. “Con đang gặp rắc rối đấy à?” “Tuyệt đối không đâu ạ. Golf là môn thể thao đáng ngạc nhiên nhất trần đời. Nhưng tất nhiên cha biết điều

đó rồi.”

“Tốt hơn hết con nên có lý do hợp lý cho chuyện này.”

“Có chứ ạ. Ông ấy ở đây này.”

Cô nhét điện thoại vào tay Spence, thầm cầu mong mọi chuyện suôn sẻ.

Spence ngay lập tức thể hiện một thái độ thân mật đến mức đáng xấu hổ với cha cô, liền thoảng một bài phê bình điện ảnh bằng những lời khuyên về đường ống, mời mọc cho mượn chiếc phản lực riêng của ông ta và nói cho Jake Koranda biết ở L.A. thì ông nên đến đâu ăn. Có vẻ như cha cô không nói điều gì khiến ông ta méch lòng vì đến lúc cuối cùng khi trả điện thoại lại cho cô, Spence đang tươi cười rạng rỡ.

Tuy nhiên, cha cô không được vui vẻ tương tự. “Thằng cha đó đúng là đần.” “Con biết cha sẽ bị ấn tượng mà. Yêu cha nhiều.” Meg ngắt điện thoại và giơ ngón tay cái tán thưởng với Spence.

“Bình thường cha tôi không nhanh chóng thân thiện với người khác như vậy đâu.”

Chỉ cần nhìn vẻ mặt hân hoan của Spence, cô cũng dám chắc cuộc đối thoại chỉ càng làm cho ông ta thêm mê muội vì cô. Ông ta nắm cánh tay cô, lôi cô về phía ông ta đúng lúc cửa ra vào nhà hàng Roustabout bật mở và Torie, cuối cùng cũng nhận ra họ đã biến đi đâu mất, bay ra ngoài giải cứu kịp thời. “Nhanh lên nào, hai vị. Mỗi món tráng miệng trên thực đơn Kenny đều vừa gọi ba phần đấy.”

Spence không rời ánh mắt kẻ săn mồi ra khỏi người Meg.

“Meg và tôi có kế hoạch khác rồi.”

“Bánh chocolate nướng chảy?” Meg reo lên.

“Và ga tô quả đào tẩm nhục đậu khấu!” Torie kêu lên phấn khích.

Họ thành công trong việc đưa được Spence quay trở lại trong nhà hàng, nhưng Meg đã chán ốm lên vì bị giữ làm con tin rồi. Thật may là cô đã kiên quyết tự lái xe đến, và sau bốn miếng bánh chocolate nướng chảy, cô đứng dậy khỏi bàn. “Ngày hôm nay quả là dài, và mai tôi còn phải làm việc nữa.”

Dallie ngay lập tức nổi gót cô. “Để bác đưa cháu ra xe.”

Kenny chìa một chai bia về phía Spence, ngăn ông ta lại trước khi ông ta kịp đi theo. “Tôi dám chắc sẽ cần đến một vài lời khuyên kinh doanh, Spence ạ, và tôi không thể nghĩ ra một người nào tốt hơn ông để nhờ cậy.”

Cô đã trốn thoát.

Hôm qua, khi rời khỏi câu lạc bộ, cô phát hiện ra kính chắn gió bị vỡ của chiếc Rustmobile đã được thay bằng một cái mới. Ted không chịu nhận là do anh làm, nhưng cô biết rõ anh chính là người xử lý. Cho đến giờ, chưa có thứ đồ nào khác của cô bị phá hoại, nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc ở đây. Cho dù kẻ căm ghét cô có là ai đi chăng nữa thì kẻ đó cũng sẽ không dùng tay, chùng nào cô còn ở lại Wynette.

Khi về đến nhà, cô thấy Skeet đã ngủ thiếp đi trên ghế. Cô nhón chân đi qua chỗ ông để vào phòng ngủ của mình. Đúng lúc cô hất đôi xăng đan ra khỏi chân, cửa sổ trượt mở và thân hình dong dỏng của Ted lách vào. Những xoáy nước hân hoan nho nhỏ cuộn xoáy trong lòng cô. Cô ngênh đầu. “Em rất mừng vì chúng ta không còn phải lén lén lút lút thêm nữa.”

“Anh không muốn nói chuyện với Skeet, và tối nay cho dù em có thể làm anh phát điên thì anh cũng không nói gì đâu.”

“Cuối cùng Sunny cũng muốn quan hệ rồi hả?”

“Còn tuyệt hơn nhiều.” Anh toét miệng cười. “Sáng mai sẽ có thông báo. Spence đã chọn Wynette.”

Cô mỉm cười. “Chúc mừng, ngài thị trưởng.” Cô nhào tới ôm anh, rồi lui lại. “Anh biết rõ anh đang thỏa thuận với quý đây.”

“Cái tôi của Spence chính là nhược điểm của ông ta. Chừng nào còn kiểm soát được nó thì chúng ta vẫn kiểm soát được người đàn ông đó.” “Tàn nhẫn, nhưng thực tế,” cô nói. “Em không thể tin nổi tất cả những người phụ nữ đó đều giữ miệng kín như bưng.”

“Về chuyện gì?”

“Sự sao nhãng tạm thời của trí khôn của anh tại bữa tiệc trưa mẹ anh tổ chức. Hai mươi người phụ nữ đấy! Nếu tính cả mẹ anh là hai mươi mốt.”

Nhưng anh còn mãi bận tâm đến chuyện khác hơn. “Anh có một hãng P.R. đã sẵn sàng tác nghiệp rồi. Ngay khi mực vừa ráo trên tờ hợp đồng đất, báo chí sẽ tung hô Spence là người đi đầu trong phong trào xanh của làng golf. Anh sẽ làm mọi cách để đảm bảo tay ông ta ngay từ đầu đã nhúng quá sâu vào vụ này để có thể có cơ hội rút lui.”

“Em thích những lúc anh nói năng thô bỉ lắm.”

Ngay cả khi trêu chọc anh, cô vẫn không tránh khỏi cảm giác bất an choáng ngợp, cứ cảm thấy như cô đã không chú ý đến thứ gì đó, nhưng rồi cảm giác đó đã bị gạt qua một bên khi cô bắt đầu kéo quần áo của anh ra. Anh phối hợp một cách tuyệt hảo, và chẳng mấy chốc, họ đã nằm trên giường cô, trên người không mảnh vải che thân, làn gió từ ngoài ô cửa sổ để mở quét trên da họ.

Lần này, cô không để anh nắm quyền điều khiển. “Nhắm mắt lại đi,” cô thì thầm. “Chặt vào.”

Anh làm theo cô yêu cầu, và cô ghé miệng vào một bên núm vú nhỏ rắn chắc. Cô lần lữa ở đó một lúc, rồi luồn bàn tay vào giữa hai bắp đùi anh. Cô hôn anh, khum tay áp lấy anh, ve vuốt.

Mí mắt anh giãn ra, nặng trĩu. Anh vươn tay về phía cô, nhưng cô đã trượt lên trên người anh trước khi anh kịp nắm quyền điều khiển. Chậm rãi, cô bắt đầu dẫn dắt anh tiến vào cơ thể cô, một cơ thể chưa hoàn toàn sẵn sàng cho một sự xâm lấn dữ dội đến thế. Nhưng sự căng ra miễn cưỡng cùng cơn đau đã làm cô phấn khích.

Giờ đây, mắt anh đã mở lớn. Cô bắt đầu mạnh mẽ đẩy người xuống anh, nhưng rồi cảm nhận được hai bàn tay anh đã túm chặt lấy đùi cô, giữ cô lại. Hàng lông mày của anh nhăn lại. Cô không muốn nhìn thấy sự lo âu trong đó. Cô muốn sự mê đắm.

Nhưng anh quá hào hiệp.

Anh uốn cong lưng, áp miệng lên trên ngực cô. Cử động này nâng đùi anh lên và đẩy cô ra khỏi anh. “Không nhanh thế đâu,” anh thì thầm bên núm vú ẩm ướt của cô.

Có chú, nhanh lên! Cô những muốn kêu lên. Nhanh và vụng về và điên rồ và đắm đuối.

Nhưng anh đã cảm nhận được sự căng thẳng của cô, trong khi anh không hề căng thẳng chút nào. Anh sẽ không để cô phải chịu đựng dù là trong một thoáng cảm giác thiếu thoải mái khi mãi tìm cách mang lại sự thỏa mãn cho anh. Trong lúc trêu đùa với đầu vú của cô, anh đồng thời vươn tay xuống nơi kết hợp giữa hai người, bắt đầu màn ảo thuật kỳ diệu của anh, khuấy động cô cho đến khi cô chìm vào mê muội. Lại một màn trình diễn A cộng nữa.

Cô hồi phục lại trước và lăn người ra từ dưới chân anh. Anh đang nhắm mắt, và cô thử tìm kiếm sự trấn an trong nhịp phập phồng hỗn hển của lồng ngực anh, trong làn da loang loáng mồ hôi của anh. Nhưng, bất chấp mái tóc bù xù của anh, bất chấp vết sưng nhẹ cô gây ra trên môi dưới của anh, cô vẫn không thể thuyết phục bản thân rằng cô đã thật sự chạm tới được trái tim anh nhiều hơn là một thoáng. Chỉ duy nhất ký ức về nụ hôn công khai đầy bất cẩn kia mới nhắc nhở được cô rằng cô không nhầm lẫn.

Cả thị trấn bùng nổ bởi tin Spence đã chọn Wynette. Trong ba ngày sau đó, dân tình ôm hôn nhau trên phố, quán bar Roustabout rót tràn trề bia miễn phí, còn tiệm cắt tóc tưng bừng những khúc nhạc xưa của ban nhạc Queen được phát ra từ một cái dàn âm thanh cỡ lớn. Ted đi đến chỗ nào là y như rằng ở chỗ đó đàn ông vỗ lưng anh, đàn bà lao mình vào anh, nhưng tất nhiên dù sao đi nữa, trước đây cũng chẳng phải họ chưa làm thế. Tin tức tốt lành ấy thậm chí còn làm lu mờ cả tuyên bố của Kayla rằng mức đấu giá đã tiến đến con số mười hai nghìn đô.

Meg hầu như chẳng gặp được anh. Nếu không phải anh đang trò chuyện qua điện thoại với các luật sư của Spence, những người vốn rất có thể sẽ bay tới đây vào bất kỳ ngày nào để hoàn tất hợp đồng, thì cũng là đang tham gia Chiến dịch Tránh Sunny. Cô nhớ anh điên cuồng, cùng với cả đời sống tình dục dưới - tầm mắt - nguyện của họ.

Giờ cô đang lảng tránh Spence. May thay, các công dân thị trấn này đã góp sức để giữ ông ta tránh xa cô. Tuy nhiên, sự bất an bám lấy cô mấy ngày nay vẫn không biến mất.

Chủ nhật, sau giờ làm việc, cô làm một chuyến đến hồ bơi để hạ nhiệt. Cô đã trở nên yêu quý tha thiết cả nhánh sông này lẫn con sông Pedernales cấp nước cho nó. Mặc dù cô đã xem nhiều bức ảnh cho thấy một cơn mưa dông đột ngột có thể biến con sông thành một hành lang hủy diệt điên cuồng, nhưng dòng nước vẫn luôn tỏ ra dịu dàng với cô.

Cây bách và cây tần bì mọc gần bờ sông, và thỉnh thoảng, cô lại bắt gặp một chú hươu đuôi trắng hay một con tatu. Có lần, một con chó sói đồng cỏ đã lộ ra từ sau mấy bụi cây và có vẻ sững sờ khi nhìn thấy cô y như cô sững sờ khi nhìn thấy nó. Nhưng hôm nay, dòng nước mát lạnh không đủ sức ban phát phép kỳ diệu của nó. Cô không tài nào gạt bỏ được cảm giác bứt rứt rằng cô đang bỏ qua một thứ quan trọng nào đó. Nó cứ lúc lắc trước mặt cô, một thứ quả cô không sao với tới được.

Một đám mây bay tới, và một chú chim giẻ cùi cất tiếng khiến trách cô từ trên một cành cây sếu gần đó. Cô giữ nước trên tóc và lại lặn xuống lần nữa. Khi nhô lên sau cú lặn, cô không chỉ có một mình.

Spence đang đứng lù lù trên bờ sông ngay gần chỗ cô, đóng quần áo cô cởi ra đang ở trên đôi bàn tay to tướng của ông ta. “Cô không nên đi bơi một mình, cô Meg ạ. Như thế không an toàn đâu.”

Ngón chân cô cắm vào trong lớp bùn, dòng nước vỗ quanh vai cô. Ất hẳn ông ta đã theo cô đến đây, nhưng cô quá mải mê suy nghĩ nên không để ý đến. Một sai lầm ngớ ngẩn mà lẽ ra một người có quá nhiều kẻ địch như cô không nên mắc phải bao giờ. Dạ dày cô thắt lại khi nhìn thấy ông ta đang giữ quần áo của cô. “Tôi không có ý xúc phạm gì đâu, Spence, nhưng lúc này tôi không có tâm trạng bầu bạn gì cả.”

“Có lẽ tôi phát mệt vì cứ phải đợi cô sẵn sàng rồi.” Vẫn giữ quần áo của cô trong tay, ông ta ngồi xuống trên một tảng đá to bên mép sông cạnh chiếc khăn tắm cô bỏ lại và chăm chú quan sát cô. Ông ta mặc trang phục công sở, quần màu xanh hải quân và áo sơ mi dài tay màu xanh dương đã bắt đầu ướt mồ hôi. “Có vẻ như cứ mỗi lần tôi bắt đầu trò chuyện nghiêm túc với cô thì cô lại tìm cách lẩn đi mất.”

Cô gằn như khóa thân, chỉ mặc độc cái quần lót ướt sũng, và cho dù cô có tha thiết muốn coi Spence như một thằng hề như thế nào đi chăng nữa, ông ta vẫn không phải thế. Một đám mây che khuất mặt trời. Cô siết chặt bàn tay thành nắm đấm dưới làn nước. “Tôi vốn là người vô tư được đến đâu hay đến đấy. Tôi không thích những cuộc trò chuyện nghiêm túc.”

“Ai rồi cũng sẽ có lúc phải nghiêm túc.”

Cô lạnh cả người trước cái cách ông ta trượt chiếc áo ngực của cô qua ngón tay ông ta, và cô không hề thích cảm giác bị đe dọa. “Đi chỗ khác đi, Spence. Ông không được đón chào đâu.”

“Nếu cô không lên là tôi sẽ xuống đấy.”

“Tôi sẽ ở nguyên tại chỗ. Tôi không thích chuyện này, và tôi muốn ông đi đi.”

“Dòng nước kia có vẻ hấp dẫn quá.” Ông ta thả quần áo của cô xuống tảng đá cạnh ông ta. “Tôi đã có khi nào bảo cô biết thời đại học tôi từng thi đấu môn bơi lội không?” Ông ta bắt đầu cởi giày. “Thậm chí, tôi còn từng nghĩ đến chuyện tập dượt cho Olympics đấy, chỉ có điều tôi còn có quá nhiều việc khác để làm.”

Cô chìm sâu hơn vào trong nước. “Nếu ông nghiêm túc quan tâm đến tôi, Spence, thì ông đang chọn sai cách rồi đấy.”

Ông ta cởi tất ra. “Lẽ ra tôi nên thẳng thắn với cô sớm hơn, nhưng Sunny nói tôi có thể hơi lỗ mãng quá. Bộ não của tôi hoạt động nhanh hơn hầu hết những người khác. Con bé nói không phải lúc nào tôi cũng cho người khác đủ thời gian để hiểu tôi.”

“Cô ấy nói đúng đấy. Ông nên lắng nghe con gái mình.”

“Thôi nói vớ vẩn đi, Meg. Cô đã có đủ thời gian rồi.” Ngón tay ông ta không ngừng hoạt

động trên những nút áo sơ mi xanh. “Cô tưởng tôi chỉ muốn tình một đêm. Tôi muốn nhiều hơn thế nhiều, nhưng cô sẽ chẳng ở yên đủ lâu để nghe tôi nói cặn kẽ.”

“Tôi xin lỗi. Tôi sẽ gặp ông trong thị trấn để cùng ăn tối nhé, và ông muốn nói gì tùy ý.”

“Chúng ta cần không gian riêng tư cho cuộc trò chuyện này, mà ở thị trấn thì sẽ chẳng có được nó đâu.” Ông ta nới lỏng cổ tay áo. “Hai chúng ta có tương lai bên nhau. Có lẽ không kết hôn, nhưng vẫn có một tương lai. Ở bên nhau. Tôi đã biết thế ngay từ lần đầu tiên gặp cô.”

“Chúng ta không có tương lai gì hết. Thực sự. Chỉ vì cha tôi nên ông mới bị tôi thu hút thôi. Ông thậm chí còn chẳng hiểu tôi. Ông chỉ tưởng rằng ông hiểu thôi.”

“Cô nhầm rồi.” Ông ta đã cởi áo sơ mi ra, để lộ bộ ngực lông lá đáng sợ. “Tôi đã đi đây đi đó sớm hơn cô nhiều, và tôi thấu hiểu bản chất loài người hơn cô nhiều lắm.” Ông ta đứng dậy. “Nhìn cô mà xem. Lái chiếc xe đồ uống chết tiệt tại một sân golf hạng ba tự cho mình là một câu lạc bộ nông thôn. Có những phụ nữ có thể tự lo cho bản thân rất tốt, nhưng cô không nằm trong số đó. Cô cần người chu cấp.”

“Ông nhầm rồi.”

“Thật không?” Ông ta tiến sát bờ sông. “Cha mẹ cô rất cứng chiều cô. Đó là một sai lầm tôi không phạm phải với Sunny. Từ hồi mười bốn tuổi, nó đã làm việc tại nhà máy rồi, vậy nên ngay từ nhỏ, con bé đã học được cách kiếm tiền. Nhưng với cô thì không phải thế. Cô có mọi lợi thế và chẳng có chút trách nhiệm nào hết.”

Trong những lời ông ta nói, có đủ sự thực để khiến cô nhói lòng. Ông ta dừng lại bên mép sông. Một con quạ kêu vang. Mặt nước quanh cô chảy dồn. Cô run rẩy vì lạnh và vì nguy hiểm trước mắt.

Tay ông ta thả xuống khóa thắt lưng. Cô nghẹt thở khi ông ta mở nó ra. “Dừng ngay lại,” cô nói.

“Tôi đang nóng, mà nước thì có vẻ mát mẻ thật.”

“Tôi nói nghiêm túc đấy, Spence. Tôi không muốn ông ở đây.”

“Cô chỉ tưởng là cô không muốn thôi.” Ông ta cởi quần ra, ném nó sang bên và đứng sừng sững trước mặt cô. Cái bụng lông lá của ông ta treo bên trên chiếc quần đùi trắng, đôi chân nhợt nhạt thò ra ở dưới.

“Spence, tôi không thích chuyện này đâu.”

“Tự cô gây ra thôi, cô Meg. Nếu hôm qua cô đi Dallas cùng tôi như tôi mong muốn thì chúng ta đã có thể thực hiện cuộc trò chuyện này trên máy bay của tôi rồi.” Ông ta ngụp xuống nước. Bọt nước bắn vào mắt cô. Cô chớp mắt, và chỉ trong vài giây, ông ta đã trôi lên trên mặt nước ngay bên cạnh cô, mái tóc dính bết vào da đầu, nước chảy ướt đầm bộ râu màu xanh đen của ông ta. “Thật ra vấn đề nằm ở đâu vậy, Meg? Cô cho rằng tôi sẽ không chăm lo cho cô sao?”

“Tôi không muốn ông chăm lo cho tôi.” Cô không biết liệu ông ta có định cưỡng hiếp cô không, hay ông ta chỉ thuần túy muốn cô phải khuất phục trước uy quyền của ông ta. Cô

chỉ biết rằng cô phải đi khỏi đây, nhưng ngay khi cô xoay người lại định tiến về bờ, ông ta đã vung cánh tay ra chụp lấy cổ tay cô. “Lại đây.”

“Thả tôi ra.”

Ngón tay cái của ông ta bấm chặt vào bắp tay cô. Ông ta rất khỏe, và ông ta nhấc bổng cô lên khỏi đáy sông lớn nhón đá, phơi bày bộ ngực của cô. Cô nhìn thấy đôi môi ông ta tiến lại gần, những cái răng vuông to tương nhấm về phía miệng cô.

“Meg!”

Một bóng người lộ ra khỏi đám cây. Mạnh khảnh, tóc đen, mặc quần soóc bó và áo phong Haight-Ashbury.

“Haley!” Meg kêu lên.

Spence nhảy bật ra sau như thể vừa bị giáng cho một cú. Haley tiến đến gần hơn, rồi dừng lại. Cô gái ôm lấy người, khoanh tay trước ngực và siết chặt khuỷu tay, không chắc nên làm gì tiếp theo.

Meg không biết tại sao cô bé lại xuất hiện, nhưng cô chưa bao giờ mừng rỡ đến thế khi gặp bất kỳ ai. Hàng lông mày rậm u sầu của Spence nhướng lên đầy đe dọa trên đôi mắt nhỏ của ông ta. Meg buộc mình nhìn thẳng vào ông ta. “Ông Spence đang định đi, phải không, Spence?”

Vẻ mặt giận dữ của ông ta báo cho cô biết chuyện tình ái giữa họ đến đây đã kết thúc. Bằng cách đâm một nhát vào cái tôi của ông ta, cô đã chuyển lên hàng đầu tiên trong danh sách kẻ thù của ông ta.

Ông ta lội ra khỏi dòng nước. Cái quần đùi trắng dán vào mông ông ta, và cô hướng mắt đi chỗ khác. Haley đứng như trời trồng giữa bóng cây, và ông ta không thèm liếc nhìn cô gái một cái nào trong lúc vội vàng mặc quần rồi xỏ chân vào giày, chẳng thèm mang tất. “Cô cứ tưởng cô đã thắng được tôi, nhưng không đâu.” Giọng ông ta gần như gầm gừ trong lúc ông ta vờ lấy cái áo phong. “Không có chuyện gì xảy ra ở đây hết, và cả hai người các cô đừng ai thử nói khác đi.”

Ông ta biến mất trên con đường.

Răng Meg đánh lập cập vào nhau, và đầu gối cô cứng đờ đến nỗi cô không nhúc nhích được.

Cuối cùng Haley cũng lấy lại được giọng nói. “Em... Em phải đi đây.” “Chưa đâu. Giúp chị ra khỏi đây đi. Chị hơi run.”

Haley tiến về phía bờ sông. “Lẽ ra chị không nên bơi một mình ở đây.”

“Tin chị đi, chị sẽ không lặp lại chuyện này nữa đâu. Thật ngu ngốc.” Một viên đá nhọn đâm vào gan bàn chân cô, khiến cô nhăn mặt lại. “Này, đưa tay em đây cho chị.”

Với sự giúp đỡ của Haley, cô đã lên được bờ sông. Cô ướt sũng, cả người chỉ có độc chiếc quần lót, hai hàm răng không ngừng đánh lập cập. Cô chụp lấy chiếc khăn tắm mang theo lúc trước và ngồi sụp xuống tảng đá nóng bỏng vì mặt trời. “Chị không biết chị sẽ làm gì

nếu em không xuất hiện.”

Haley nhìn về phía con đường. “Chị có định báo cảnh sát không?” “Em thật lòng nghĩ là ngay lúc này đây sẽ có bất kỳ ai muốn bắt Spence sao?”

Haley chà chà khuỷu tay. “Còn Ted thì sao? Chị có định nói với anh ấy không?”

Meg hình dung ra những hậu quả nếu cô làm thế và không thích những viễn cảnh cô nhìn thấy chút nào. Nhưng cô cũng không muốn giữ chuyện này trong lòng. Cô lấy khăn tắm lau tóc rồi vo nó lại. “Mấy ngày tới chị sẽ xin nghỉ ốm và tìm cách để đảm bảo Spence không thể tìm ra chị được. Nhưng ngay khi khoản tiền ứng trước của thằng khốn đó đã yên vị trong ngân hàng của thị trấn, chị sẽ kể lại cận kề cho Ted biết chuyện đã xảy ra. Thêm cả vài người khác nữa. Họ cần biết Spence là kẻ thô bạo như thế nào.” Cô siết chặt chiếc khăn tắm. “Còn bây giờ, hãy giữ kín chuyện này, được chứ?”

“Không biết nếu em không xuất hiện thì Spence sẽ làm gì?”

“Chị không muốn nghĩ đến chuyện đó đâu.” Meg vớ lấy cái áo phong đang nằm trên mặt đất và trông vào người, nhưng cô không sao buộc mình chạm vào cái áo ngực đã bị ông ta cầm trong tay. “Chị không biết may mắn nào đã đưa em đến đây hôm nay, nhưng chắc chắn chị rất mừng. Em định làm gì vậy?”

Haley giật bắn người, như thể câu hỏi này đã làm cô hoảng hốt. “Em chỉ... Em không biết.” Khuôn mặt dưới lớp trang điểm của cô đỏ phùng phùng. “Em đang lái xe, và em nghĩ có lẽ chị muốn... kiếm vài cái bánh burger hay gì đó.”

Tay Meg dừng lại bên gấu áo phong. “Tất cả mọi người đều biết chị đang ở chỗ Skeet. Làm sao em tìm thấy chị ở đây?”

“Chuyện đó thì có quan trọng gì chứ?” Cô bé quay ngoắt người lại và tiến về phía đường mòn.

“Đợi đã!”

Nhưng Haley không đợi, và phản ứng của cô quá căng thẳng, không hề liên quan gì tới cuộc trò chuyện của họ, khiến Meg ngạc nhiên đến sững cả người. Rồi mọi thứ bắt đầu khớp vào vị trí.

Ngực cô thắt lại. Cô xỏ chân vào đôi dép xỏ ngón và chạy đuổi theo cô ta. Cô đi đường tắt băng qua nghĩa địa thay vì bám theo đường mòn. Đôi dép đập vào gót chân cô, cổ bám vào đôi chân vẫn ướt đầm của cô. Cô ra tới phía trước nhà thờ đúng lúc Haley chạy vòng ra từ đằng sau nhà thờ, và cô chặn đường cô ta lại. “Dừng ngay lại! Chị muốn nói chuyện với em.”

“Tránh ra!”

Haley cố vượt qua cô, nhưng Meg không để cô ta thoát. “Em biết chị ở đây vì em theo dõi chị. Giống như Spence.”

“Chị chẳng biết chị đang nói gì đâu. Để tôi đi!”

Meg siết chặt tay. “Chính là em!”

“Dừng lại!”

Haley cố gỡ tay ra, nhưng Meg đã nhanh như chớp bấu những ngón tay lạnh băng nhỏ nước tong tong vào gáy cô ta. “Suốt thời gian qua. Em chính là kẻ đột nhập vào nhà thờ. Em chính là kẻ gửi bức thư đó và ném đá vào xe chị. Hết thấy những chuyện khác nữa. Chính là em.”

Ngực Haley phập phồng thở. “Tôi không... Tôi không biết chị đang nói gì.” Chiếc áo phông ướt sũng dính chặt vào da Meg, cánh tay cô nổi da gà. Cô cảm thấy buồn nôn. “Chị cứ tưởng chúng ta là bạn.”

Câu nói của cô đã cắt đứt một thứ gì đó trong lòng Haley. Cô ta giật tay lại, miệng méo mó vì nụ cười khinh bỉ. “Bạn bè! Phải, chị đã từng là bạn tôi, đúng vậy.”

Gió nổi lên. Một con thú vọi vã luồn trong bụi rậm. Meg cuối cùng cũng hiểu. “Đó là bởi vì Ted...”

Khuôn mặt Haley rúm ró vì giận dữ. “Chị đã bảo tôi chị không yêu anh ấy. Chị đã bảo tôi chị chỉ nói thế nhằm loại bỏ Spence. Và tôi đã tin chị. Tôi mới gốc làm sao chứ. Tôi đã tin chị cho tới tận đêm đó khi nhìn thấy hai người ở cùng nhau.”

Cái đêm Meg và Ted làm tình tại nhà thờ và Meg đã nhìn thấy ánh đèn pha. Dạ dày cô quặn lại. “Em đã theo dõi bọn chị.”

“Tôi không theo dõi.” Haley kêu lên. “Không phải như thế! Tôi đang lái xe đi lòng vòng thì nhìn thấy xe của Ted. Anh ấy vừa mới vắng mặt khỏi thị trấn, và tôi muốn nói chuyện với anh ấy.”

“Thế nên em đã đi theo Ted đến đây.”

Haley lắc đầu, người hơi co giật. “Tôi không biết anh ấy đang đi đâu. Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh ấy thôi.”

“Và em thực hiện việc đó bằng cách theo dõi bọn chị qua cửa sổ.”

Những giọt nước mắt giận dữ trào ra ướt đẫm mi mắt cô ta. “Chị đã nói dối tôi! Chị đã bảo với tôi tất cả chuyện đó đều là giả!”

“Chị không nói dối. Ban đầu chuyện xảy ra đúng như thế. Nhưng nhiều thứ đã thay đổi, và chắc chắn chị sẽ không rêu rao chuyện đó.” Meg nhìn cô ta bằng ánh mắt ghê tởm. “Chị không thể tin được em lại làm thế với chị. Em có biết cảm giác phải trải qua những điều đó như thế nào không?”

Haley lấy mu bàn tay lau mũi. “Tôi không làm tổn thương chị. Tôi chỉ muốn chị rút đi thôi.”

“Thế còn Kyle thì sao? Chị không hiểu nổi đấy. Chị cứ tưởng em phát điên lên vì cậu ta. Chị đã thấy hai người ở cạnh nhau.”

“Tôi đã bảo anh ta để cho tôi yên, nhưng anh ta cứ xuất hiện ở chỗ làm việc.” Những giọt nước mắt dính mascara nhoe nhoét bởi bản hai bên má cô ta. “Năm ngoái, hồi tôi thích

anh ta, anh ta thậm chí còn chẳng buồn nói chuyện với tôi. Rồi đến khi tôi không còn thích anh ta nữa thì đột nhiên anh ta lại muốn hẹn hò.”

Các mảnh ghép bắt đầu ăn khớp với nhau. “Không phải vì Kyle mà em thay đổi suy nghĩ đến đại học Texas. Đó là vì Ted. Vì anh ấy và Lucy đã không cưới nhau.”

“Vậy thì sao?” Mũi cô ta đỏ ửng, mặt lấm lem.

“Em có đối xử với cô ấy theo kiểu này không? Có quá rồi cô ấy giống như em đã quá rồi chị không?”

“Lucy thì khác.”

“Cô ấy sắp cưới anh ấy! Ấy vậy nhưng em để cô ấy yên trong khi bám theo chị. Tại sao? Chị không hiểu đấy.”

“Hồi đó tôi chưa yêu anh ấy,” cô ta nói dữ dội. “Không phải giống như bây giờ. Mọi thứ đã thay đổi sau khi cô ta chạy trốn khỏi anh ấy. Trước đó... Tôi cũng si mê anh ấy như tất cả những người khác, nhưng đó chỉ là trò trẻ con thôi. Sau khi cô ta bỏ đi, như thể tôi có thể nhìn thấu mọi nỗi đau trong trái tim anh ấy, và tôi muốn xua tan những đau khổ đó. Như thể tôi hiểu rõ anh ấy trong khi không ai khác hiểu.”

Lại thêm một người phụ nữ nữa cứ tưởng cô ta hiểu Ted Beaudine.

Mắt Haley điên cuồng. “Lúc đó, tôi đã biết rằng tôi sẽ không bao giờ yêu ai giống như yêu Ted. Và nếu cô đã yêu một ai sâu sắc đến mức đó, họ sẽ phải đáp trả lại chứ, đúng không? Tôi phải khiến cho anh ấy nhìn tôi như chính con người thật của tôi. Chuyện đang suôn sẻ. Tôi chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi. Và rồi cô bám theo anh ấy.”

Haley chẳng biết gì cả, và Meg quá giận dữ nên chẳng ngại ngần mà nói ra tất cả. “Nó chỉ suôn sẻ trong tưởng tượng của em thôi. Ted sẽ không bao giờ yêu em. Em quá trẻ, còn anh ấy quá khó tính.”

“Anh ấy không khó tính! Sao chị có thể nói thế về anh ấy?”

“Vì sự thực đúng là như thế.” Meg ghè tởm bước tránh xa cô ta hơn. “Em chỉ là một cô bé. Mới mười tám đôi mươi. Tình yêu đích thực khiến em trở thành một người tốt hơn. Nó không biến em thành một kẻ lén lút và phá hoại. Em có thực lòng nghĩ rằng Ted có thể yêu một người đã làm tổn thương người khác giống như em đã làm không?”

Câu nói của cô đã đánh trúng mục tiêu, và khuôn mặt Haley nhăn nhúm. “Tôi không muốn làm tổn thương chị. Tôi chỉ muốn chị rời đi thôi.”

“Rõ là thế rồi. Hôm nay em định làm gì với chị?”

“Chẳng làm gì cả.”

“Đừng có nói dối chị!”

“Tôi không biết,” cô ta kêu lên. “Tôi... khi tôi nhìn thấy chị đang bơi, tôi định sẽ lấy quần áo của chị. Có lẽ sẽ đốt chúng đi.”

“Chín chắn thật.” Meg dừng lại, xoa xoa cổ tay bị Spence túm lấy. “Thay vì làm thế, em đã bước ra khỏi chỗ ẩn nấp để bảo vệ chị.”

“Tôi muốn chị rời đi chứ không phải bị cưỡng hiếp!”

Meg không nghĩ Spence sẽ cưỡng hiếp cô, nhưng cô vốn là người lạc quan.

Tiếng bánh xe nghiền trên sỏi cát ngang vở kịch của họ. Cả hai quay lại và nhìn thấy một chiếc xe tải màu xanh đang lao trên con đường mòn.

Chương 19

Meg đã quên mất chiếc camera an ninh, còn Haley không biết gì về nó. Cô ta giật nảy đầu lên hoảng loạn. “Chị sẽ nói với anh ấy về chuyện em đã làm, phải không?”

“Không. Chính em sẽ nói với anh ấy.” Haley đã tỏ ra hần học và phá hoại, nhưng hôm nay cô ta đã bảo vệ Meg khỏi Spence, và Meg nợ cô ta vì chuyện đó. Cô chớp lấy vai cô ta. “Nghe chị này, Haley. Ngay bây giờ, em có một cơ hội để thay đổi số phận em. Đừng làm một đứa mê muội vì yêu và lén lút rình mò và phá hoại nữa, hãy bắt đầu làm một người phụ nữ có tính cách riêng.” Haley nhìn mặt lại khi Meg nắm móng tay vào cánh tay cô ta, nhưng Meg không thả cô ta ra. “Nếu ngay bây giờ, em không dừng cảm đối diện với những hậu quả từ hành động của em, em sẽ phải sống cả đời trong bóng tối - luôn luôn hổ thẹn, luôn luôn ý thức rõ em là một kẻ đê tiện đã phản bội bạn mình.”

Khuôn mặt Haley rúm rỏ. “Em không làm được.”

“Em có thể làm được bất cứ chuyện gì em quyết tâm. Cuộc đời không trao cho em nhiều thời khắc giống như thế này đâu, và em biết chị nghĩ gì không? Chị nghĩ rằng cách em hành động trong vài phút tới đây sẽ xác định con người em từ giờ trở đi là người như thế nào.”

“Không, em...”

Ted nhảy ra khỏi xe lao về phía Meg. “Nhân viên an ninh vừa gọi. Họ nói Spence đã xuất hiện. Anh đã lao hết tốc lực đến đây.”

“Spence đi rồi.” Meg nói. “Ông ta bỏ đi khi nhìn thấy Haley.”

Quét mắt một cái, anh đã thấy đôi chân trần của Meg cùng cái áo phông sũng nước không che hết được cái quần lót ướt nhoét của cô. “Có chuyện gì vậy? Ông ta gây chuyện cho em, phải không?”

“Chỉ cần nói là ông ta không mấy dễ chịu thôi. Nhưng em không thổi bay cái hợp đồng quan trọng của anh đâu, nếu đó là chuyện anh muốn biết.” Tất nhiên đó là chuyện anh muốn biết rồi. “Ít nhất thì em cũng không nghĩ là em đã thổi bay nó,” cô bổ sung.

Sự nhẹ nhõm cô nhìn thấy trên mặt anh phản ánh nỗi lo lắng của anh dành cho cô hay là dành cho thị trấn? Hơn bất kỳ điều gì khác, cô muốn nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nếu vậy, anh sẽ bị kẹt trong tình thế khó xử. Cho dù có khổ sở đến mức nào đi chăng nữa, cô cũng sẽ chờ đợi thời cơ thích hợp, chỉ vài ngày nữa thôi.

Cuối cùng anh cũng để ý đến đôi mắt đỏ hoe và khuôn mặt nhem nhuốc của Haley. “Có chuyện gì với em vậy?”

Haley nhìn Meg, đợi Meg tố cáo cô ta, nhưng Meg chỉ nhìn lại cô ta không chớp mắt. Haley gục đầu xuống. “Em... em bị ong đốt.”

“Ong đốt?” Ted hỏi.

Haley lại nhìn Meg chằm chằm, thách thức cô. Hoặc cũng có khi cầu xin cô hãy làm điều

mà Haley không cách nào tự mình làm được. Vài giây trôi qua, và thấy Meg vẫn không nói gì, Haley bắt đầu véo môi dưới. “Em phải đi đây,” cuối cùng cô ta lẩm bầm bằng giọng khe khẽ của một kẻ hèn nhát.

Ted biết chuyện không chỉ đơn giản là một cú ong chích. Anh nhìn Meg tìm lời giải thích, nhưng Meg vẫn dồn sự chú ý vào Haley.

Haley xọc tay vào chiếc quần soóc bó tìm chìa khóa xe. Cô ta đã đổ chiếc Focus đối diện con đường mòn, có lẽ để tìm con đường trốn nhanh nhất sau khi đốt quần áo của Meg. Cô ta lôi chùm chìa khóa ra, sẫm soi chúng một lúc, vẫn đợi Meg vạch trần. Mãi không thấy chuyện đó xảy ra, cô ta bắt đầu ngập ngừng bước những bước ngắn về phía xe.

“Chào mừng em đến với phần đời còn lại,” Meg kêu to.

Ted tò mò nhìn cô. Haley run rẩy, rồi dừng lại. Cuối cùng, khi cô ta cũng đã xoay hẳn người lại, đôi mắt cô ta tràn ngập vẻ u uất, khẩn cầu.

Meg lắc đầu.

Các cơ trên cổ họng Haley bắt đầu chuyển động. Meg nín thở.

Haley quay lưng lại tiến về phía xe. Dẫn thêm một bước nữa. Dừng lại và đối mặt với anh, “Chính là em,” cô ta hấp tấp nói. “Chính em là người đã làm những chuyện đó với Meg.”

Ted trừng trừng nhìn cô. “Em đang nói gì vậy?”

“Em... em chính là người đã phá hoại nhà thờ.”

Ted Beaudine không thường xuyên không biết nói năng gì, nhưng đây chính là một lúc như thế. Haley vặn vẹo chùm chìa khóa trong tay. “Em đã gửi bức thư đó. Em đã dán giấy trên xe chị ấy và cố bẻ cần gạt nước và ném đá vào kính chắn gió của chị ấy.”

Anh lắc đầu, cố tiêu hóa thông tin này. Rồi anh quay về phía Meg. “Em đã bảo anh cục đá rơi ra từ một cái xe tải mà.”

“Em không muốn anh lo lắng,” Meg nói. Hoặc khiến anh tính cách thay chiếc Rustmobile bằng một chiếc Humvee, một hành động anh hoàn toàn có khả năng sẽ thực hiện.

Anh quay ngoắt lại chất vấn Haley. “Tại sao? Tại sao em lại làm tất cả những chuyện đó?”

“Để... để buộc chị ấy rời đi. Em... xin lỗi.”

Đối với một thiên tài thì anh giờ đang quá chậm hiểu. “Cô ấy đã làm gì em?”

Một lần nữa, Haley run rẩy. Đây mới là phần khó khăn nhất đối với cô ta, và cô ta nhìn Meg cầu xin giúp đỡ. Nhưng Meg không giúp. Năm tay Haley siết quanh chùm chìa khóa. “Em ghen tị với chị ấy.”

“Ghen tị vì cái gì?”

Meg chỉ ước gì giọng anh đừng có lộ vẻ hoài nghi như thế. Giọng Haley hạ xuống thành tiếng thì thầm. “Bởi vì anh.”

“Anh?” Càng hoài nghi hơn.

“Vì em yêu anh,” Haley nói, mỗi một từ đều thấm đẫm nỗi thống khổ.

“Đó đúng là chuyện ngu ngốc nhất tôi từng nghe đấy,” vẻ kinh tởm của Ted lộ rõ đến độ Meg gần như thấy thương thay cho Haley. “Việc hành hạ Meg làm sao có thể chứng tỏ cái mà em gọi là tình yêu cơ chứ?” Giọng anh găm giữ giận dữ đến nỗi đập tan thành thế giới ảo mộng của Haley.

Cô ta ép hai tay lên bụng. “Em xin lỗi.” Cô ta òa khóc. “Em... không bao giờ muốn mọi chuyện đi xa đến thế. Em... rất xin lỗi.”

“Có xin lỗi cũng không cứu vãn được,” anh bật lại. Và rồi anh tung ra bằng chứng cuối cùng cho thấy chính xác tình cảm cô ta dành cho anh không được đền đáp lại đến mức nào. “Vào xe đi. Chúng ta sẽ đến đồn cảnh sát. Và tốt hơn hết trên đường đi, em nên gọi điện cho mẹ em đi, vì em sẽ cần đến tất cả những sự hỗ trợ có thể cầu viện được đấy.”

Nước mắt lăn dài trên má Haley, những tiếng nức nở nghẹn ngào khe khẽ kẹt lại trong cổ họng, nhưng cô ta vẫn ngẩng cao đầu. Cô chấp nhận số phận của mình, và cô không tranh cãi với anh.

“Gượng đã nào.” Meg hít một hơi thở sâu rồi thở ra. “Em phải bỏ phiếu chống với chuyện cảnh sát đấy.”

Haley nhìn cô chằm chằm. Ted thấy tay gạt ý kiến của cô đi. “Anh sẽ không tranh cãi với em về chuyện này.”

“Vì em là nạn nhân nên em có quyền quyết định.” “Quý tha ma bắt em đi,” anh nói. “Cô ta đã khùng bố em, và giờ cô ta sẽ phải trả giá.”

“Chắc chắn là sẽ phải trả với cái giá anh đã trả cho cái kính chắn gió mới của em rồi.”

Anh giận dữ đến nỗi làn da bên dưới lớp rám nắng của anh tái nhợt. “Không chỉ có thế. Cô ta ít nhất đã vi phạm hàng tá điều luật. Xâm nhập bất hợp pháp, quấy rối, phá hoại...”

“Anh đã vi phạm bao nhiêu điều luật,” Meg nói, “khi anh phá hoại tượng Nữ thần Tự Do?”

“Hồi đó anh mới chín tuổi.”

“Và là một thiên tài,” cô chỉ ra điểm chính, trong khi Haley nhìn hai người họ, không chắc chuyện gì đang xảy ra hay nó sẽ ảnh hưởng như thế nào đến cô ta. “Điều đó có nghĩa là anh ít nhất mười chín tuổi nếu tính theo chỉ số thông minh. Như thế là lớn hơn cô bé một tuổi rồi.”

“Meg, hãy nghĩ xem cô ta đã làm gì với em đi.”

“Em không cần phải nghĩ. Chính Haley mới là người cần suy nghĩ, và có thể em nhầm, nhưng em có cảm giác cô bé ấy sẽ suy nghĩ không ít đâu. Xin anh đấy, Ted. Ai cũng xứng đáng có cơ hội thứ hai.”

Tương lai của Haley phụ thuộc vào Ted, nhưng cô ta vẫn nhìn Meg với vẻ mặt vừa xấu hổ

vừa bản khoăn.

Ted trừng mắt nhìn Haley. “Em không xứng đáng được nhận điều này.”

Haley lấy ngón tay chùi má và nhìn Meg không chớp mắt. “Cảm ơn chị,” cô ta thì thầm. “Em sẽ không bao giờ quên chuyện này. Và em hứa đấy. Bằng cách nào đó em sẽ đền đáp cho chị.”

“Đừng lo đến chuyện đền đáp cho chị,” Meg nói. “Hãy tự bù đắp cho bản thân đi.”

Haley ngẫm nghĩ một lát. Cuối cùng, cô gật đầu - một cử động khế khàng, dè dặt - và rồi gật đầu một cách quả quyết hơn.

Lúc Haley bước về phía xe, Meg nhớ lại cái cảm giác cứ bám riết không thôi rằng cô đã bỏ qua một chuyện quan trọng nào đó. Ất hẳn là thế rồi. Đâu đó trong tiềm thức, cô hẳn đã nghi ngờ Haley, mặc dù cô không dám chắc vì sao lại thế.

Haley lái xe rời đi. Ted lấy gót giày đá lớp sỏi. “Em quá ủy mị, em có biết thế không hả. Quá ủy mị đến mức chết tiệt.”

“Em vốn là đứa con hư hỏng của người nổi tiếng mà, nhớ không? Em chỉ biết ủy mị thôi.”

“Đây không phải lúc đùa đâu.”

“Này, nếu anh có thể nghĩ ra một trò đùa nào khôi hài hơn chuyện Ted Beaudine qua lại với một con người tầm thường như Meg...”

“Thôi đi!”

Sự căng thẳng của ngày hôm nay bắt đầu khiến cô muốn đổ gục, nhưng cô không muốn để anh nhìn ra cô đang mong manh đến mức nào. “Em không thích anh cấu gắt đâu,” cô nói.

“Như thế là đi ngược lại quy luật của tự nhiên đấy. Nếu anh có thể biến thành một người cáu kỉnh, thế thì ai mà biết được sau đó sẽ có chuyện gì chứ? Toàn thể vũ trụ này có khi nổ tung cũng không chừng.”

Anh phớt lờ câu nói đó. Thay vào đó, anh luồn tay vào một lọn tóc ướt sau tai cô. “Spence muốn gì vậy? Ngoài sự chú ý đăm đúi của em và hy vọng được giới thiệu với những người bạn nổi tiếng của em?”

“Thì về cơ bản chỉ có thế thôi.” Cô nghiêng má áp vào lòng bàn tay anh. “Em đang giấu anh chuyện gì đó.”

Cô biến giọng sang một tông mềm mại gợi cảm. “Cưng à, em còn giấu anh nhiều chuyện lắm.”

Anh mỉm cười, vuốt ngón cái lên môi dưới của cô. “Em không thể đi lảng quăng một mình được. Tất cả mọi người đều đang cố gắng hết sức để đảm bảo em không bao giờ ở một mình với ông ta, nhưng tự em cũng phải cố gắng nữa.”

“Em biết. Và tin em đi, chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa đâu. Mặc dù em không thể nói cho anh biết em thấy phiền phức thế nào khi em phải lẩn trốn chỉ vì một gã nhà giàu húng

tình nào đó...”

“Anh biết mà. Không ổn chút nào.” Anh in môi lên trên trán cô. “Chỉ cần cách xa ông ta thêm vài ngày nữa thôi, rồi em có thể bảo ông ta rút đi cho khuất mắt. Thực ra, anh sẽ làm thế hộ em. Em không thể tưởng tượng được anh buồn nôn đến thế nào vì phải để cho gã hề đó điều khiển cuộc đời của anh đâu.”

Cảm giác đó đột ngột quay lại mà không hề báo trước. Cảm giác một điều gì đó đang nằm sẵn đó đợi cô. Một điều gì đó không hề liên quan đến Haley Kittle.

Bầu trời tối dần, gió thổi chiếc áo phong của cô dán sát vào cơ thể. “Anh không... Anh không thấy thật kỳ quái vì Spence không nghe thấy chuyện của chúng ta sao? Hay Sunny cũng vậy? Nhiều người biết như thế cơ mà, nhưng... không phải họ. Sunny không biết, đúng không?”

Anh liếc nhìn những đám mây. “Có vẻ là không.”

Cô không thể hít đủ không khí vào trong phổi. “Hai mươi người phụ nữ đã chứng kiến anh hôn em tại bữa tiệc trưa hôm đó. Vài người trong số họ ắt hẳn đã kể lại cho chồng, cho bạn. Birdie đã kể cho Haley.”

“Có lẽ thế.”

Những đám mây trôi vùn vụt đẩy khuôn mặt anh vào trong bóng tối, và cái quả chín cô vẫn luôn nỗ lực gạt hái được giờ đang tới gần hơn. Cô hít thêm không khí. “Tất cả những người đó đều biết chúng ta là một đôi. Nhưng Spence và Sunny thì không.”

“Đây là Wynette mà. Mọi người đều sát cánh bên nhau.”

Cái quả chín kia đang treo sát sạt đến độ cô có thể ngửi được mùi của nó, không còn dễ chịu nữa mà hôi thối và ngọt ngào giả tạo.

“Những con người trung thành biết bao.”

“Họ chỉ cố gắng hết sức thôi.”

Và ngay lúc đó, cô đã nắm cái trái chín kia trong tay. “Suốt thời gian đó, anh đã biết rõ sẽ không ai nói gì với Spence và Sunny.”

Một tiếng sấm văng vẳng... Anh nghiêng cổ về phía máy quay treo trên cây, như thể anh muốn đảm bảo nó chưa bị dịch chuyển. “Anh không hiểu em có ý gì.”

“Ồ, anh hiểu chứ, đúng vậy.” Cô nói nốt bằng giọng yếu ớt, đau đớn. “Khi anh hôn em... Khi anh nói với tất cả những người phụ nữ đó rằng chúng ta là một đôi... Anh đã biết họ sẽ giữ bí mật.”

Anh nhún vai. “Mọi người sẽ làm thứ họ phải làm.”

Cái quả chín vỡ ra trong tay cô, để lộ lớp ruột thối rữa lúc nhúc sâu. “Hết thấy những điều anh nói về sự cởi mở và chân thành, về việc anh ghét lén lút lút lút như thế nào. Em đã tin chuyện đó.”

“Anh ghét lén lén lút lút.”

Những đám mây trôi vùn vụt phía trên đầu, sấm ì ùng, và một cơn sóng phần nộ siết chặt lấy cô. “Em đã cảm động xiết bao khi anh hôn em trước mặt mọi người. Choáng váng đến nhường nào vì anh sẵn lòng thực hiện một hành động hy sinh như thế. Vì em! Nhưng anh... anh chẳng mạo hiểm bất kỳ thứ gì hết.”

“Đợi đã nào.” Đôi mắt anh bùng cháy ngọn lửa phần nộ chính đáng. “Tối đó em đã trách mắng anh còn gì. Em bảo hành động của anh thật ngu ngốc.” “Đó là lý trí của em bảo thế. Còn trái tim em... Trái tim ngu ngốc của em...” Giọng cô vỡ ra. “Nó đã reo ca.”

Anh cau mày. “Meg...”

Thật quá dễ dàng đến mức đau đớn để giải mã được trò chơi cảm xúc trên khuôn mặt người đàn ông vốn không bao giờ sẵn lòng làm tổn thương bất kỳ ai này. Sự thất thần của anh. Sự lo lắng của anh. Sự thương hại của anh. Cô ghét nó... ghét anh. Cô muốn làm tổn thương anh như anh đã làm tổn thương cô, và cô biết đích xác cách trừng phạt anh như thế nào. Bằng sự chân thành của cô.

“Em đã yêu anh,” cô nói. “Giống hết như những người khác.” Anh không thể che giấu được vẻ thất kinh. “Meg...”

“Nhưng đối với anh, em không có ý nghĩa nhiều hơn bất kỳ ai trong số đó. Không có ý nghĩa với anh hơn Lucy.”

“Dừng lại ngay.”

“Em mới ngu xuẩn làm sao chứ. Nụ hôn đó có ý nghĩa quá lớn đối với em. Em đã để nó có ý nghĩa quá lớn.” Cô bật ra một tiếng cười chói tai nghe gần như tiếng nức nở, không còn biết chắc cô đang tức giận vì cái gì nhất. “Và cái cách anh muốn em ở lại nhà anh nữa... Tất cả mọi người đều lo lắng đến chuyện đó, nhưng nếu chuyện có xảy ra thật thì họ sẽ sẵn sàng tự tử để che giấu cho anh. Anh biết rõ như thế.”

“Em đang làm toáng lên vì chuyện chẳng đâu vào đâu đấy.” Nhưng anh không nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô ngẩng nhìn nét mặt trông nghiêng mạnh mẽ, rõ ràng của anh. “Chỉ nhìn anh thôi em cũng cảm thấy như mình đang nhảy múa,” cô thì thầm. “Em chưa từng yêu một người đàn ông nào như em yêu anh. Chưa bao giờ hình dung ra được những cảm xúc em có thể dành cho anh.”

Miệng anh méo xệch, đôi mắt anh tối lại đầy khổ sở. “Meg, anh có quan tâm. Đừng nghĩ là anh không quan tâm. Em... Em thật tuyệt vời. Em khiến anh...”

Anh dừng lại, tìm từ phù hợp, và cô nhếch mép cười với anh qua làn nước mắt. “Em có khiến trái tim anh ca hát? Em có khiến anh cảm thấy như anh đang nhảy múa?”

“Em đang bực bội thôi. Em...”

“Tình yêu của em bỏng cháy!” Những lời này buột ra khỏi miệng cô. “Nó đang thiêu đốt. Nó sôi sục, cuộn trào, tuôn chảy dữ dội vào tận đáy sâu con người em. Nhưng mọi cảm xúc của anh đều lạnh nhạt và hời hợt. Anh đứng bên lề để chẳng phải đổ chút mồ hôi nào.”

Chính vì vậy anh mới muốn cưới Lucy. Thật gọn gàng. Thật logic. Chà, em thì không gọn gàng rồi. Em lộn xộn, hoang dại, đầy xáo trộn, và anh đã làm tan vỡ trái tim em.”

Cùng với một tiếng sấm rền, mưa bắt đầu đổ xuống. Khuôn mặt anh méo mó. “Đừng nói thế. Em đang bực bội thôi.”

Anh định với tay về phía cô, nhưng cô đã giằng người ra. “Ra khỏi đây đi. Để em yên.”

“Không phải như thế này.”

“Chính xác là như thế này đây. Bởi vì anh chỉ muốn điều tốt đẹp nhất cho người khác. Và ngay bây giờ, điều tốt đẹp nhất với em là được ở một mình.”

Mưa giờ đang trút xuống nặng hạt hơn. Cô có thể nhìn thấy cái cán cân nội tâm của anh đang hoạt động. Cân nhắc thiệt hơn. Muốn làm điều đúng đắn. Luôn làm điều đúng đắn. Anh vốn là người như thế mà. Và bằng cách để cho anh thấy anh đã khiến cô bị tổn thương sâu sắc đến mức nào, cô đã khiến anh bị tổn thương tột độ.

Một tia chớp rạch ngang bầu trời. Anh kéo cô lên thêm đến dưới mái hiên cửa nhà thờ. Cô giằng ra. “Đi đi! Chẳng lẽ anh không thể làm được dù chỉ là điều đó thôi sao?”

“Xin em đấy, Meg. Chúng ta sẽ làm rõ chuyện này. Chúng ta chỉ cần chút thời gian thôi.” Anh cố gắng chạm vào mặt cô, nhưng thấy cô rụt người lại, anh thả tay rơi xuống bên hông.

“Em đang bực bội quá. Và anh hiểu. Tối nay, chúng ta sẽ...”

“Không. Tối nay thì không.” Ngày mai cũng không. Không bao giờ cả.

“Nghe anh này. Xin em đấy... Cả ngày mai, anh phải họp với Spence và người của ông ta rồi, nhưng tối mai, chúng ta sẽ... Chúng ta sẽ ăn tối ở nhà anh, không bị bất cứ ai hay chuyện gì làm phiền hết. Chỉ hai chúng ta thôi. Cả hai chúng ta sẽ có thời gian suy nghĩ thấu đáo chuyện này, và chúng ta có thể nói chuyện cặn kẽ.”

“Đúng vậy. Thời gian suy nghĩ. Hẳn là nó sẽ sửa chữa được mọi thứ.”

“Hãy công bằng nào, Meg. Chuyện này chẳng đâu vào đâu cả. Hứa với anh,” anh mạnh mẽ nói. “Nếu em không hứa sẽ gặp anh vào tối mai, anh sẽ không đi đâu hết.”

“Được thôi,” cô nói khô khốc. “Em hứa.”

“Meg...” Một lần nữa anh cố chạm vào cô, và một lần nữa cô cưỡng lại. “Đi đi. Xin anh. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện.”

Anh nhìn cô chăm chú một lúc lâu đến độ cô những tưởng anh sẽ không rời đi. Nhưng cuối cùng anh cũng đi, và cô đứng trên đầu cầu thang nhà thờ, dõi mắt nhìn anh lái xe đi trong mưa.

Khi anh đã khuất khỏi tầm nhìn, cô làm điều mà trước đó cô đã không thể làm được. Cô bước vòng sang bên hông nhà thờ và đập vỡ một cửa sổ. Một tấm kính đơn mà cô có thể với tay qua để tháo chốt cửa. Rồi cô đẩy cửa mở ra và trèo vào trong giáo đường trống hoác, bụi bặm của mình.

Anh trông chờ cô sẽ gặp anh vào tối mai để trò chuyện một cách bình tĩnh, logic về tình yêu không được đền đáp của cô. Cô đã hứa với anh. Khi một tiếng sấm nổ vang khiến ngôi nhà rung lên, cô trầm nghĩ, lời hứa kiểu đó mới dễ dàng bị phá vỡ làm sao chứ.

Trong phòng dành cho dàn đồng ca, cô tìm thấy một chiếc quần jean ông Dallie và Skeet đã không để ý đến khi họ thu dọn đồ đạc cho cô. Trong bếp vẫn còn thức ăn, nhưng cô không muốn ăn. Thay vào đó, cô đi đi lại lại trên sàn nhà gỗ thông cũ, suy nghĩ về tất cả những chuyện đã dẫn cô đến tình cảnh này.

Ted không thể thay đổi bản chất của anh. Cô có thực lòng tin rằng anh có thể yêu cô không? Sao cô có thể, dù chỉ trong một thoáng thôi, cho rằng cô khác với những người khác?

Bởi vì anh đã cho cô thấy những phần mà anh chưa từng để lộ với bất kỳ ai khác, và điều đó đã khiến cô cảm thấy mình khác biệt. Nhưng nó chỉ đơn thuần là một ảo tưởng, và giờ đây, cô phải đi thôi, vì cô không thể ở lại nơi này được nữa.

Ý nghĩ không bao giờ còn gặp lại anh nữa đã khiến cô gần như suy sụp, vậy nên cô dồn sự chú ý vào vấn đề thực tế. Cô Meg vô trách nhiệm ngày xưa hẳn sẽ nhảy vào trong xe chạy đi ngay tối đó. Nhưng cô Meg mới tiến bộ hơn có những nghĩa vụ phải hoàn thành. Mai là ngày nghỉ của cô, vậy nên sẽ không ai đợi cô ở câu lạc bộ, và cô có thời gian để làm những việc cần thiết.

Cô đợi cho đến khi chắc chắn Skeet đã ngủ rồi mới quay trở lại nhà ông. Trong lúc tiếng ngáy của ông vang rền khắp hành lang, cô ngồi bên chiếc bàn trong văn phòng của ông, nơi cô vẫn thường làm việc với đồng nữ trang của cô, và cầm một cuốn sổ ghi nhớ lên. Cô ghi chú lại vài điều cho người sẽ tiếp quản xe đồ uống, giải thích cách trữ đồ hiệu quả nhất, liệt kê sở thích của các khách quen, bổ sung thêm vài dòng về lon cốc tái chế. Có thể công việc của cô không phải là phẫu thuật não, nhưng cô đã tăng gấp đôi thu nhập nhờ xe đồ uống, và cô lấy làm tự hào về điều đó. Cuối cùng, cô viết, Công việc như thế nào là do bạn tạo ra như thế. Nhưng cô cảm thấy thật ngu ngốc bèn gạch câu đó đi.

Lúc làm xong chiếc vòng cô đã hứa với Torie, cô cố gắng không nghĩ tới anh, nhưng không thể, và đến rạng sáng, khi cô thả chiếc vòng vào trong một chiếc phong bì có lớp lót, cô đã mờ hết cả mắt, sức lực cạn kiệt, buồn bã hơn bao giờ hết.

Lúc cô ra khỏi phòng, Skeet đang ăn món ngũ cốc quen thuộc Cap'n Crunch tại bàn bếp, tờ báo thể thao dang ra trước mặt. "Tin tốt đây," cô nói, cố mỉm cười. "Kể theo dõi cháu đã lộ diện và bị vô hiệu hóa rồi. Đừng hỏi cháu chi tiết nhé."

Skeet ngẩng đầu lên khỏi món ngũ cốc. "Ted có biết chuyện này không?"

Cô cố gắng chống chọi lại nỗi đau cuộn cuộn đe dọa nhấn chìm cô bất cứ khi nào cô nghĩ đến việc không bao giờ được gặp anh nữa. "Có ạ. Và cháu đang định chuyển về nhà thờ đây." Cô không thích nói dối Skeet, nhưng cô cần tìm cơ thu dọn đồ đạc mà không khơi dậy mối nghi ngờ của ông. "Chẳng hiểu nổi sao cháu phải vội vã thế," ông lầm bầm.

Lúc ông đã quay về với món Cap'n Crunch, cô nhận ra rồi cô sẽ nhớ ông lão thô lỗ này cho xem, cùng với rất nhiều người khác trong cái thị trấn điên rồ này.

Cô rã rời vì thiếu ngủ và quá khổ sở, và hầu như còn chưa bắt tay vào dọn dẹp thì đã từ bỏ

mà đi nằm rồi. Bất chấp những giấc mơ hoang tàn, cô vẫn không thức dậy mãi cho tới tận đầu giờ chiều. Cô nhanh chóng thu dọn nốt đồ đạc, nhưng mãi tới gần ba giờ mới tới ngân hàng. Cô rút hết tiền từ tài khoản nghèo nàn của mình, chỉ để lại hai mươi đô la. Nếu cô đóng tài khoản, bất cứ nhân viên thu ngân nào ở ngân hàng cũng sẽ bắt đầu tra hỏi này nọ, và chưa đến năm phút sau khi cô ra khỏi cửa, Ted sẽ biết cô đang rời đi. Cô không thể chịu đựng thêm một cuộc đối chất nào nữa.

Hòm thư duy nhất trong thị trấn được đặt cạnh thêm bưu điện nhỏ. Cô gửi những lưu ý về xe đồ uống của cô cùng đơn từ chúc cho Barry, tay trợ lý. Lúc cô thả chiếc phong bì có chiếc vòng của Torie vào trong, một chiếc xe tiến vào khu vực cấm đỗ xe. Cửa sổ bên phía tài xế trượt xuống, và Sunny Skipjack thò đầu ra ngoài. “Tôi cứ tìm cô mãi. Tôi quên mất hôm nay câu lạc bộ đóng cửa. Đi uống gì đó để chúng ta trò chuyện một lát đi.”

Sunny trông vô cùng xinh đẹp với mái tóc đen bóng mượt và bộ nữ trang bạch kim. Meg chưa bao giờ có cảm giác mong manh hơn thế. “Tôi e bây giờ không phải lúc thích hợp,” cô nói. “Tôi đang có hàng triệu việc phải làm đây.” Kiểu như chui vào xe và quay lưng lại với người đàn ông tôi yêu tha thiết.

“Hủy hết đi. Chuyện quan trọng đây.”

“Có phải về cha cô không?”

Sunny ngậy ra nhìn cô. “Cha tôi thì có chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì cả.”

Vài người bên vỉa hè dừng lại nhìn ngó, chẳng ai buồn tỏ ra dè dặt về hành động của mình. Sunny, vốn là một giám đốc điều hành bận rộn, sốt ruột gõ ngón tay lên vô lăng. “Cô có chắc là cô không thể dành ra vài phút từ lịch trình bận rộn của cô để thảo luận về một dự án kinh doanh tiềm năng không?”

“Dự án kinh doanh?”

“Tôi đã thấy đồ nữ trang cô làm. Tôi muốn nói chuyện. Lên xe đi.”

Kế hoạch tương lai của Meg đang mơ hồ hơn bao giờ hết. Cô cân nhắc độ nặng nhẹ giữa sự mạo hiểm khi trì hoãn giờ khởi hành thêm một tiếng với lợi ích khi nghe xem Sunny sẽ nói gì. Sunny có lẽ là một kẻ khó chịu, nhưng cô ta cũng là một nữ doanh nhân khôn ngoan. Meg gạt bỏ sự miễn cưỡng khi phải ở cùng trong một không gian khép kín với một Skipjack khác và bước vào xe.

“Cô có nghe nói đã có một bài viết trên Thời báo Wall Street về vụ đấu giá liên quan đến Ted không?” Sunny nói khi đánh xe vào trong phố. “Năm trong loạt bài về những cách tiếp cận sáng tạo để gây quỹ từ thiện ấy.”

“Không, tôi không nghe thấy chuyện đó.”

Cô ta lái xe bằng một tay. “Mỗi lần một trong những câu chuyện đó được tung ra, mức đấu giá sẽ tăng lên. Toàn bộ sự chú ý mang tính toàn quốc này đang càng lúc càng đắt giá, nhưng đã lâu rồi tôi không phung phí tiền bạc vào thứ gì.” Điện thoại của Sunny reo vang. Cô ta nhét nó xuống dưới lọn tóc đen bóng mượt phủ qua tai. “Chào cha.”

Meg cứng đờ người.

“Vâng, con đã đọc sổ ghi nhớ lời và cũng đã nói chuyện với Wolfburg rồi,” Sunny nói. “Tối nay con sẽ gọi cho Terry.”

Họ nói chuyện thêm mấy phút nữa về các luật sư và hợp đồng đất đai. Suy nghĩ của Meg lại trôi về với Ted, nhưng rồi đột ngột bị cắt ngang khi Sunny nói, “Lát sau con mới kiểm tra được. Giờ Meg và con đang có hẹn rồi.” Cô ta nhìn về phía Meg và đảo tròn mắt. “Không, cha không được mời nhập hội đâu. Nói chuyện với cha sau nhé.” Cô ta lắng nghe một lúc, nhú mày, rồi ngắt điện thoại. “Cha tôi có vẻ cáu kỉnh lắm. Hai người có chuyện gì vậy?”

Meg rất vui lòng đón chào cơn cuồng nộ. “Cha cô không giỏi nhận câu trả lời từ chối.”

“Vậy nên ông ấy mới thành công. Ông ấy khôn ngoan và tập trung. Tôi không hiểu sao cô lại cứ làm khó ông ấy như thế. Mà cũng có khi tôi hiểu được.”

Meg không muốn nói đến chuyện này, và cô thấy hối tiếc vì đã lên xe. “Cô đã muốn nói chuyện về nữ trang của tôi,” cô nói khi họ rẽ vào đường cao tốc.

“Cô đang bán phá giá đấy. Sản phẩm của cô rất đặc biệt, và chúng rất hấp dẫn. Cô cần xác định lại vị trí của mình cho một thị trường cao cấp hơn. Tới New York đi. Sử dụng các mối quan hệ của cô để gặp được những khách hàng phù hợp. Đừng lãng phí các đứa con tinh thần của cô cho dân địa phương. Cô không thể xây dựng tiếng tăm thiết kế nghiêm túc tại một chốn khỉ ho cò gáy ở Texas được đâu.”

“Lời khuyên hữu ích đấy,” Meg đáp lại khi họ băng qua Roustabout. “Tôi cứ tưởng chúng ta sẽ đi uống gì đó chứ.”

“Tham quan chớp nhoáng bãi chôn lấp đã.”

“Tôi đã nhìn thấy nó rồi, và thật lòng tôi không muốn quay lại đó.”

“Tôi cần chụp thêm mấy bức ảnh nữa. Chúng ta không ở lại lâu đâu. Thêm nữa, chúng ta có thể trò chuyện riêng tư ở đó.”

“Tôi không chắc là chúng ta cần trò chuyện riêng tư.”

“Chắc chắn là cần chứ.” Sunny rẽ vào con đường mòn dẫn tới bãi chôn lấp. Con đường đã được rải thêm một lớp sỏi sau lần trước Meg tới đây, cái lần cô và Ted đã làm tình bên thành xe tải. Lại một cơn đau nữa đâm vào ngực cô.

Sunny dừng xe lại gần tấm biển hiệu gỉ sét, lôi từ trong ví ra một cái máy ảnh rồi chui ra ngoài xe, mỗi cử chỉ, mỗi chuyển động đều có mục đích rõ ràng. Meg chưa từng gặp người nào tự tin đến thế. Cô sẽ không co người lại ở trong xe, vậy nên cô cũng bước ra ngoài. Sunny nâng máy ảnh lên mắt và chia ống kính vào bãi chôn lấp. “Đây chính là tương lai của Wynette.” Màn trập kêu tách một cái. “Ban đầu, tôi đã phản đối ý tưởng xây dựng ở chỗ này, nhưng sau khi quen biết hơn với thị trấn và người dân ở đây, tôi đã thay đổi suy nghĩ của mình.”

Sau khi cô quen biết hơn với Ted Beaudine, Meg thầm nghĩ.

Cô ta chụp thêm vài kiểu nữa, thay đổi góc độ. “Đây thật sự là một nơi độc nhất vô nhị.

Tầng đá gốc của Mỹ và hết thảy mọi thứ. Nhìn chung, cha tôi không quá hào hứng với những thị trấn nhỏ, nhưng ở đây tất cả mọi người đều vô cùng thân thiết với ông ấy, và ông ấy thích chơi cùng những người như Dallie, Ted và Kenny.” Cô ta hạ thấp máy ảnh xuống. “Về phần tôi. Chuyện tôi có hứng thú với Ted cũng chẳng có gì bí mật cả.”

“Cô và hết thảy những phụ nữ khác trong vũ trụ này.”

Sunny mỉm cười. “Nhưng không giống với những người khác, tôi còn là một kỹ sư nữa. Tôi có thể có tri thức tương đương anh ấy, và liệu có bao nhiêu phụ nữ khác có thể nói được như vậy chứ?”

Không phải tôi, Meg nghĩ.

Cô ta bước ra sau tấm biển bãi chôn lấp và chĩa máy ảnh về phía những ống metan. “Tôi hiểu về những công nghệ đã hấp dẫn anh ấy.” Màn trập kêu đánh tách. “Tôi hiểu rõ niềm đam mê sinh thái học của anh ấy, cả trên phương diện kỹ thuật lẫn thực hành. Anh ấy có một trí tuệ phi thường, và không mấy người có đủ khả năng theo sát kiểu trí tuệ đó đâu.”

Lại thêm một người phụ nữ tưởng rằng cô ta biết rõ thứ anh cần. Meg không cưỡng lại được. “Vậy Ted có đáp lại tình cảm của cô không?”

“Chúng tôi đang tiến dần đến mức đó.” Cô ta lại hạ máy ảnh xuống. “Ít nhất tôi cũng hy vọng thế. Tôi là người thực tế. Có thể nó sẽ không xảy ra theo cách tôi muốn, nhưng tôi giống cha tôi. Tôi không lùi bước trước thách thức. Tôi tin rằng tôi và Ted sẽ có tương lai, và tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để điều đó xảy ra.” Cô ta nhìn thẳng vào mắt Meg. “Ngả bài nhé. Tôi muốn cô rời Wynette.”

“Giờ đến lượt cô muốn thế sao?” Cô không có lý do gì để nói với Sunny rằng nếu cô ta không ngăn cô thì giờ này cô đã đang trên đường rồi. “Và tại sao?”

“Đây không phải chuyện cá nhân. Tôi nghĩ cô rất phù hợp với cha tôi. Đạo gân đây ông ấy sâu não quá. Đang ngày một già hơn, đại loại thế. Cô đã giúp ông ấy rời tâm trí khỏi chuyện đó. Theo tôi vấn đề là cô đang kìm giữ anh ấy. Anh ấy không bao giờ thừa nhận anh ấy đang y vào cô, nhưng rõ ràng là thế.”

“Cô nghĩ Ted đang y vào tôi sao?”

“Tôi đã thấy điều đó trong cách anh ấy nhìn cô, cách anh ấy nói chuyện về cô. Tôi biết cô và Lucy Jorik là bạn thân. Cô là sự gợi nhắc đến cô ấy, và chừng nào cô còn ở bên cạnh thì chừng đó anh ấy vẫn rất khó lòng tiến về phía trước.”

Thông minh lắm, nhưng cũng ngu xuẩn không kém.

“Tôi còn là người rất tin vào thuyết phụ nữ cân canh chừng phụ nữ,” Sunny nói. “Lượn lờ quanh anh ấy quá nhiều chẳng phải chuyện tốt đẹp gì cho cô đâu. Tôi đã nghe vô khối người nói cô đã quên anh ấy rồi, nhưng cả hai ta đều biết rõ là không phải. Đối mặt với nó đi, Meg. Ted sẽ không bao giờ nhảy vào cô đâu. Cô và anh ấy chẳng có điểm chung nào hết.”

Ngoại trừ những bậc cha mẹ nổi tiếng, lớn lên trong những đặc quyền, niềm đam mê với sinh thái học cùng sức chịu đựng cao đối với sự phi lý, một điều Sunny sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

“Ted thấy thoải mái khi ở bên cạnh cô vì cô nhắc anh ấy nhớ đến Lucy,” Sunny tiếp tục. “Nhưng mãi mãi chỉ là như thế. Nếu cứ ở lại đây, cô cũng bị kéo lại phía sau, và sự hiện diện của cô đang khiến cho mối quan hệ giữa tôi và anh ấy trở nên phức tạp hơn.”

“Cô thẳng thắn thật.”

Cô ta nhún vai. “Tôi thích trung thực với nhau.”

Nhưng cái mà Sunny gọi là trung thực đó chẳng là gì ngoài sự coi thường đầy tàn nhẫn đối với bất kỳ cảm xúc hay ý kiến nào không phải của cô ta.

“Sự tế nhị chẳng bao giờ giúp ích gì cho tôi,” cô ta nói, tự hào phát lá cờ tự mãn. “Nếu cô sẵn lòng biến mất, tôi sẽ sẵn lòng giúp cô khởi nghiệp kinh doanh nữ trang.”

“Tiền bồi thường hả?”

“Sao lại không? Cô không phải là một sự đầu tư tồi. Bằng việc gắn các di vật cổ vào sản phẩm của mình, cô đã chập chững bước vào một thị trường nhỏ phù hợp có khả năng gặt hái được rất nhiều lợi nhuận.”

“Chỉ có điều tôi không chắc tôi muốn bước vào ngành kinh doanh đồ trang sức.”

Sunny không tài nào hiểu nổi lại có ai quay lưng với một công việc giàu tiềm năng, và cô ta hầu như chẳng buồn che giấu sự chế giễu. “Vậy cô định làm gì khác?”

Cô đang định nói cho Sunny biết cô sẽ tự lo cho tương lai của cô theo ý cô thì nghe thấy tiếng bánh xe nghiêng trên lớp sỏi. Cả hai quay lại, đúng lúc một chiếc xe hơi xa lạ phanh kít lại phía sau họ. Mặt trời chiếu vào mắt khiến cô không nhìn được ai ngồi trên ghế lái, nhưng sự cắt ngang này cũng chẳng làm cô ngạc nhiên. Những cư dân Wynette tử tế sẽ không để cô ở một mình quá lâu với một người nhà Skipjack.

Nhưng khi cửa xe mở ra, dạ dày cô hẫng xuống. Người đang bước ra khỏi chiếc ô tô sẫm màu đỏ chính là Spence. Cô quay sang nhìn Sunny. “Đưa tôi trở lại thị trấn.”

Nhưng mắt Sunny đã dán chặt lên cha cô ta, trong lúc ông ta tiến về phía họ, chiếc mũ Panama quen thuộc che khuất nửa trên khuôn mặt ông ta. “Cha, cha đang làm gì ở đây vậy?”

“Con đã bảo hôm nay con đi chụp ảnh mà.”

Meg không có phương án dự phòng nào để đối phó với tình huống này. “Tôi muốn quay lại thị trấn ngay.”

“Để bọn ta một mình đi,” Spence nói với con gái. “Cha có vài chuyện cần nói riêng với Meg.”

“Không! Đừng đi.”

Sự cảnh giác của Meg khiến Sunny bối rối, nụ cười vui mừng cô ta dành cho người cha nhạt dần. “Có chuyện gì vậy?”

Spence nghiêng đầu chỉ về phía chiếc xe của cô con gái. “Cha sẽ gặp lại con trong thị trấn. Đi đi.”

“Cứ ở nguyên đây, Sunny,” Meg nói. “Tôi không muốn ở một mình với ông ta.”

Sunny nhìn cô như thể cô bị điên. “Cô có vấn đề gì vậy?”

“Meg là kẻ nhát gan,” ông ta nói. “Vấn đề của cô ấy là thế đấy.”

Meg sẽ không để mình trở thành một nạn nhân tuyệt vọng của ông ta một lần nữa. “Sunny, hôm qua cha cô đã xâm phạm tôi.”

Chương 20

“Xâm phạm?” Spence bật ra tiếng cười to hung dữ. “Hay đấy. Cứ chỉ cho tôi bất kỳ dấu vết nào trên người cô, và tôi sẽ cho cô một triệu đô.” Sự bình tĩnh thường lệ của Sunny đã biến mất, và cô ta nhìn Meg với vẻ khiếp sợ. “Sao cô có thể nói một chuyện ghê tởm như thế?”

Lại có thêm mấy chiếc xe rầm rĩ lao trên con đường sỏi, không chỉ một mà là cả một đoàn, mọi người đều ngủ được mùi rắc rối. “Mẹ kiếp,” Spence bật thốt. “Trong cái thị trấn này, đến đi đại tiện cũng chẳng tránh được cảnh bị tất cả mọi người nhìn chăm chăm.”

Kayla nhảy ra khỏi ghế phụ của chiếc Kia màu đỏ đang được một cô bồi bàn ở Roustabout cầm lái. “Mọi người đang làm gì ở đây thế,” cô ta ríu rít, lao về phía họ như thể vừa tình cờ bắt gặp một nhóm picnic bên đường.

Chưa ai kịp lên tiếng trả lời thì Torie, Dexter và Kenny đã ào ra từ một chiếc Range Rover màu bạc. Chiếc xà rồng họa tiết Hawaii của Torie đập nhau chan chát với cái áo bikini kẻ ca rô. Cô để nguyên tóc ướt và chưa trang điểm. Chồng cô mặc bộ vest màu xanh sẫm, còn Kenny giơ ra một bàn tay được tô điểm bằng miếng băng dán cứu thương có hình Người Nhện. “Xin chào, Spence. Sunny. Sau ngày hôm qua thì thời tiết đẹp đấy. Nói thế không có nghĩa là hôm qua chúng ta không cần trời mưa đâu nhé.”

Zoey nhảy ra từ chiếc Camry màu xanh hải quân. “Tôi đang trên đường tới một cuộc họp về chương trình giảng dạy khoa học,” cô ta nói vu vơ. Thêm nhiều chiếc xe dừng lại sau lưng cô ta. Có vẻ như cả thị trấn này đều cảm giác được sắp có thảm họa, và tất cả bọn họ đều quyết tâm ngăn cản nó. Dexter O'Connor ra dấu về phía khu bãi chôn lấp. “Ông may mắn đấy, Spence. Rất giàu tiềm năng.”

Thay vì nhìn anh ta, Spence vẫn dán ánh mắt giận dữ lên Meg, và sự nhẹ nhõm dâng lên trong cô khi những người này xuất hiện bắt đầu phai nhạt. Cô cố gắng tự nhủ rằng cô nhầm rồi. Chắc chắn ông ta sẽ bỏ qua chuyện này. Chắc chắn ông ta sẽ không bám riết lấy chủ đề này trước mặt nhiều người như thế. Nhưng ngay từ đầu, cô đã biết rõ ông ta không thể chịu đựng nổi nếu bị bất kỳ ai qua mặt.

“Hợp đồng vẫn chưa ký đâu,” ông ta nói đầy đe dọa.

Những sắc thái kinh hoàng băng qua trên mặt những người có ở đó. “Cha...” Sunny đặt tay lên cánh tay cha mình.

Torie gánh vác trách nhiệm. Siết chặt nút xà rồng, cô sải bước về phía Spence. “Tối nay tôi và Dex đang định ném vài miếng thịt lên bếp nướng đây. Sao ông và Sunny không tham gia cùng chúng tôi nhỉ, tất nhiên là nếu ông không thấy phiền với bọn trẻ, nếu không chúng tôi sẽ để chúng di cư đến nhà cha tôi? Sunny này, cô đã bao giờ tận mắt nhìn thấy đà điểu Úc chưa? Dex và tôi có cả một bầy đấy. Thật ra, tôi cười anh ấy chỉ cốt để có thể trả được chi phí thức ăn cho chúng đấy. Anh ấy không phát điên phát rồ vì chúng giống như tôi, nhưng chúng đúng là những sinh vật đáng yêu nhất cô từng thấy trên đời đấy.” Torie tiếp tục thao thao bất tuyệt một bài miêu tả dài dòng chán ngắt về quá trình chăm sóc và cho lũ đà điểu ăn, cùng với lợi ích của chúng đối với nhân loại. Cô đang câu giờ, và vì tất cả mọi người đều không ngừng liếc mắt về con đường mòn, Meg không khó để đoán được lý do. Họ đang đợi chàng hiệp sĩ trong chiếc xe tải màu xanh xuất hiện và cứu cả thị trấn

khỏi thảm họa.

Lại có thêm mấy chiếc xe nữa đổ vào con đường mòn. Torie đã sắp cạn kiệt kho thông tin về loài đà điểu, và cô bắn ánh mắt khẩn cầu về phía những người khác. Anh trai cô phản ứng đầu tiên, choàng một cánh tay quanh vai Spence và đưa cánh tay còn lại ra hiệu về phía bãi chôn lấp. “Tôi đang có rất nhiều ý tưởng về chuyện định tuyến đây.”

Nhưng Spence quay người tránh anh ta và chăm chú quan sát đám đông đang càng lúc càng lớn hơn. Ánh mắt ông ta quay trở về phía Meg, và nhìn đôi mắt ông ta nheo lại, cô biết đã đến lúc mình sắp bị tính sổ rồi. “Hóa ra, quyết định đó có khi lại thành ra hơi hấp tấp, Kenny ạ. Tôi cần phải lưu ý đến danh tiếng của mình, và cô Meg đây vừa nói với con gái tôi một chuyện khá choáng váng.”

Nổi kinh hoàng thúc vào dạ dày cô. Ông ta muốn trả thù, và ông ta biết đích xác cần phải làm như thế nào. Nếu cứ khăng khăng giữ lập trường, cô sẽ làm tổn thương rất nhiều người, nhưng cô phát ốm khi nghĩ đến chuyện thoái lui. Làm sao một hành động đúng đắn lại mang đến cảm giác sai trái như thế chứ? Cô cắn ngón tay vào trong lòng bàn tay. “Thôi quên chuyện đó đi.”

Nhưng Spence nhất mực muốn cô phải trả giá cho hết thảy mọi vết thương cô đã gây ra cho cái tôi của ông ta, và ông ta dồn ép. “Ồ, tôi làm sao có thể làm thế được,” ông ta nói. “Có những thứ quá mức nghiêm trọng đến nỗi chẳng tài nào quên được. Meg nói rằng tôi... Cô đã dùng từ nào nhỉ?”

“Bỏ qua chuyện này đi,” cô nói, dấu biết rõ ông ta sẽ không nghe theo.

Ông ta bật ngón tay tanh tách. “Tôi nhớ ra rồi. Cô nói tôi đã xâm phạm cô. Tôi nói có đúng không, Meg?”

Tiếng rì rầm lan trong đám đông. Đôi môi bóng loáng của Kayla trễ xuống. Zoey ép tay lên cổ họng. Thêm nhiều tiếng điện thoại mở lách tách, và Meg chật vật đè nén cảm giác buồn nôn. “Không, Spence, ông nói thế là không đúng,” cô vụng về nói.

“Nhưng chính tai tôi nghe thế mà. Con gái tôi đã nghe thấy cô nói thế.” Ông ta hếch cằm lên. “Tôi nhớ hôm qua đã đi bơi cùng cô, nhưng tôi chắc chắn không nhớ có bất kỳ vụ xâm phạm nào hết.”

Quai hàm cô không chịu cử động. “Ông nói đúng,” cô lầm bầm. “Tôi đã hiểu nhầm.”

Ông ta lắc đầu. “Sao cô có thể nhầm lẫn một chuyện nghiêm trọng như thế được?”

Ông ta sẽ nện cô xẹp lép trên đất. Cách duy nhất cô có thể làm được là để cho ông ta thắng, và cô cố gắng giữ bình tĩnh. “Đơn giản thôi mà. Tôi bối rối quá.”

“Này, mọi người.”

Đám đông nhất tề quay lại khi vị cứu tinh của họ thông thả bước tới trước. Không ai nhận ra anh đến vì anh đã lái chiếc Benz màu xám sẫm mà tất cả bọn họ cơ hồ đều đã quên mất là anh đang sở hữu. Anh có vẻ mệt mỏi. “Có chuyện gì ở đây vậy?” anh hỏi. “Một bữa tiệc mà tôi đã quên mất sao?”

“Tôi e là không.” Cho dù Spence cau mày lại, cô vẫn có thể thấy rõ ông ta đang say sưa với

thứ quyền lực ông ta áp đặt được trên tất cả bọn họ. “Tôi rất mừng vì anh xuất hiện, Ted ạ. Có vẻ như chúng ta có một vấn đề bất ngờ đây.”

“Ồ? Vấn đề gì vậy?”

Spence xoa xoa chiếc cảm lún phún vết râu màu xanh đen. “Tôi sẽ khó mà làm việc được trong một thị trấn nơi người ta có thể đi khắp nơi rêu rao những lời buộc tội dối trá mà chẳng bị làm sao hết.”

Ông ta sẽ không hủy hợp đồng. Meg không tin ông ta sẽ làm thế. Nhất là khi Sunny đang liếc nhìn ông ta van nài. Nhất là khi toàn thị trấn đang xếp hàng để bỏ dỡ ông ta. Ông ta chỉ đang chơi trò mèo vờn chuột, thư giãn cơ bắp bằng cách sỉ nhục cô và để tất cả mọi người thấy rõ ai mới là người cầm trịch.

“Rất tiếc khi nghe thấy thế, Spence.” Ted nói. “Hắn là đã có hiểu lầm ở đâu đó rồi. Ở Wynette, có điểm tốt là chúng tôi luôn cố gắng xử lý các rắc rối trước khi chúng trở nên nghiêm trọng đến mức khó giải quyết. Để xem liệu tôi có thể xử lý ổn thỏa chuyện này không.”

“Tôi không biết nữa, Ted ạ.” Spence nhìn chằm chằm vào khu bãi rác hoang vắng. “Một chuyện kiểu như thế này khó mà cho qua được. Tất cả mọi người đều đang chờ tôi ký vào các bản hợp đồng ngày mai, nhưng tôi không thể tưởng tượng được sẽ có chuyện như thế trong khi lời kết tội giả dối này vẫn đang lơ lửng trên đầu tôi.”

Những tiếng lầm bầm căng thẳng lan trong đám đông. Sunny không hiểu trò chơi của cha cô ta, và khuôn mặt cô ta lộ rõ vẻ kinh hoàng khi mừng tượng ra tương lai cùng Ted đang trôi khỏi tầm tay. “Cha, chúng ta cần nói chuyện riêng về vấn đề này.”

Ngài Diêm Tĩnh bỏ chiếc mũ lưỡi trai ra và gỡ gỡ đầu. Ngoài cô ra, liệu có bất kỳ ai nhận thấy vẻ mệt mỏi của anh không? “Hiển nhiên ông phải làm những gì ông cho là đúng, Spence. Nhưng tôi dám chắc chỉ cần ông nói cho tôi biết vấn đề nằm ở đâu, tôi sẽ có thể giúp ông sửa chữa được.”

Meg không thể chịu đựng hơn được nữa. “Vấn đề nằm ở em,” cô tuyên bố. “Em đã xúc phạm Spence và giờ đây ông ta muốn trừng phạt cả thị trấn để bù lại. Nhưng ông không cần phải làm thế đâu, Spence, vì tôi sắp rời khỏi Wynette rồi. Nếu không phải Sunny ngăn lại thì giờ này tôi đã đang trên đường rồi.”

Ted ấn chiếc mũ trở lại trên đầu, và đầu đang trừng mắt nhìn cô, giọng anh vẫn bình tĩnh. “Meg, sao em không để anh xử lý chuyện này nhỉ?”

Nhưng Spence đang hùng hục khí thế trả thù. “Cô tưởng cô có thể yên ổn lái xe bỏ đi sau khi đã tung ra một lời tố cáo nghiêm trọng như thế ngay trước mặt con gái tôi à? Với tôi thì đừng hòng có chuyện đó.”

“Này này, dừng ở đây đã,” Ted nói. “Chúng ta bắt đầu từ đâu câu chuyện được không?”

“Phải rồi, Meg,” Spence nhếch mép cười. “Sao chúng ta không làm thế nhỉ?”

Cô không thể nhìn Ted, vậy nên cô dồn sự tập trung vào Spence. “Tôi thừa nhận tôi đã nói dối. Ông là một quý ông hoàn hảo. Không có vụ xâm phạm nào hết. Tôi... đã bịa ra toàn bộ.”

Ted quay ngoắt về phía cô. “Spence xâm phạm em?”

“Cô ta nói thế với con gái tôi đấy.” Câu nói của Spence thấm đẫm sự khinh miệt. “Cô ta là kẻ dối trá.”

“Ông đã xâm phạm cô ấy?” Mắt Ted tóe lửa. “Đồ khốn.” Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào ngoài câu nói đó, Ngài Điềm Tĩnh đâm sầm vào niềm hy vọng vĩ đại cuối cùng của thị trấn.

Tiếng hỗn hển choáng váng không tin nổi chuyện xảy ra bật lên từ đám đông. Ông vua đường ống ngã sõng soài trên mặt đất, chiếc mũ Panama văng ra lăn vào giữa đồng bùn. Meg chết sững. Sunny bật ra một tiếng thét nghẹn ngào, và tất cả mọi người kinh hoàng đứng như hóa đá trong lúc ngài thị trưởng luôn điềm tĩnh của họ, Hoàng tử Hòa bình của họ, tóm lấy cổ áo Spencer Skipjack lôi ông ta dậy.

“Ông nghĩ ông là đồ chết tiệt nào chứ hả?” Ted hét vào mặt ông ta, khuôn mặt anh méo xệch trong cơn giận dữ điên cuồng.

Spence bắt ngờ đá chân, đập vào cẳng chân Ted và lôi cả hai người họ cùng ngã lăn vào đám bùn.

Đây quả là một giấc mơ khó chịu.

Một giấc mơ khó chịu đã biến thành cơn ác mộng đích thực khi hai hình dáng quen thuộc hiện ra giữa đám đông.

Cô đang tưởng tượng ra họ thôi. Không thể là sự thực được. Cô chớp mắt, nhưng hình ảnh đáng sợ ấy vẫn không tan biến.

Cha mẹ cô. Fleur và Jake Koranda. Đang chăm chăm nhìn cô với vẻ mặt kinh hoàng.

Họ không thể ở đây được. Không thể ở đây trong khi chưa hề nói với cô họ đang tới. Không phải ở đây, tại bãi chôn lấp, để chứng kiến thảm họa vĩ đại nhất của cuộc đời cô.

Cô lại chớp mắt, nhưng họ vẫn đứng đó, ngay phía sau lưng là Francesca và Dallie Beaudine. Mẹ của cô, xinh đẹp lộng lẫy. Cha cô - cao, sừng sộ, sẵn sàng lao vào cuộc chiến.

Hai đấu thủ đứng dậy, rồi lại ngã xuống đất. Spence nặng hơn Ted dễ đến hai lăm cân, nhưng Ted khỏe hơn, linh hoạt hơn, và được nạp đầy năng lượng bởi một nỗi giận dữ đã biến anh thành một người cô không nhận ra nữa.

Torie túm chặt xà rồng. Kenny bật chửi tục. Kayla òa khóc. Còn Francesca định chạy tới giúp đỡ cậu con trai bé bỏng quý giá của mình, nhưng bị chồng lôi lại.

Tuy nhiên, không ai nghĩ tới chuyện ngăn cản Sunny, vốn chưa bao giờ cho phép ai, kể cả người đàn ông cô ta vẫn huyền hoặc bản thân là cô ta đang yêu, tấn công người cha yêu quý của cô ta. “Chà!” Cùng với tiếng kêu đó, cô ta lao bổ lên lưng Ted.

Chuyện này đã vượt quá sức chịu đựng của Meg. “Tránh xa anh ấy ra!”

Cô chạy tới để can ngăn, trượt chân trên nền sỏi và ngã lên Sunny, giam Ted lại bên dưới cả

hai người. Spence lợi dụng lúc Ted tạm thời bị bó chân bó tay này mà đứng bật dậy. Meg hoảng sợ nhìn ông ta kéo chân ra đằng sau định đá vào đầu Ted. Ré lên giận dữ, cô vịn người sang bên và lao vào ông ta, làm ông ta mất thăng bằng. Khi ông ta ngã xuống, cô chụp lấy lưng áo của Sunny. Ted sẽ không bao giờ đánh phụ nữ, nhưng Meg chẳng đắn đo gì trước những đạo lý kiểu đó.

Cuối cùng, Torie và Shelby Traveler cũng lôi được Meg ra khỏi Sunny lúc này đang nức nở, nhưng ngài thị trưởng yêu hòa bình của thị trấn này lại đang khát khao trả thù, và phải cần đến ba người đàn ông mới ngăn được anh. Anh không phải là người duy nhất bị giữ lại. Mẹ Meg, Skeet, Francesca và đội trưởng đội cứu hỏa hợp lực lại mới đủ sức kiềm chế cha cô.

Một mạch máu đập dồn bên sườn cổ Ted lúc anh vật lộn giằng ra khỏi sự kìm giữ để có thể kết thúc chuyện anh đã bắt đầu. “Ông mà nghĩ đến chuyện lại gần cô ấy lần nữa thì ông sẽ phải hối tiếc đấy.”

“Anh điên rồi” Spence gào lên. “Tất cả các người điên hết rồi.” Mũi Ted mím chặt lại đầy khinh bỉ. “Cút ra khỏi đây.”

Spence chộp lấy cái mũ đang nằm trên mặt đất. Mấy núm tóc đen bóng nhờn rủ xuống trán ông ta.

Một bên mắt của ông ta đã bắt đầu sưng phù lên, mũi nhỏ máu. “Thị trấn này luôn luôn cần tôi hơn tôi cần nó.” Ông ta vỗ vỗ cái mũ vào chân. “Trong khi anh chứng kiến nơi này thối rữa, Beaudine ạ, hãy nhớ xem anh đã từ bỏ những gì.” Ông ta mạnh tay đập cái mũ lên đầu và nhìn Meg không chớp mắt, vẻ mặt nham hiểm. “Hãy nhớ xem kẻ vô dụng đó đã khiến anh phải trả giá nhiều như thế nào.”

“Cha...” Chiếc áo cánh bản thủ của Sunny đã rách toạc, tay xước xát và một vết cào vết mang má, nhưng ông ta đang quá chìm đắm trong cơn giận của bản thân để có thể trao cho cô ta sự an ủi mà cô ta đang mong mỏi.

“Anh đã có được nó,” ông ta nói, máu nhỏ giọt từ lỗ mũi. “Và anh đã từ bỏ nó vì một con khốn đời trá.”

Chỉ vì có mẹ cô lao mình vào cha cô nên cha cô mới không nhảy bổ vào Spence, trong khi đám đàn ông đang giữ Ted suýt nữa đã không kiềm chế nổi anh. Dallie thong thả tiến lên phía trước, đôi mắt xanh lóe lên ánh thép. “Tôi khuyên ông nên rời khỏi đây khi còn có thể, Spence, bởi vì chỉ cần tôi gật đầu, các anh chàng đang giữ Ted lại để tránh cho nó kết thúc công việc mà nó đã khởi xướng ấy sẽ thả nó ra.”

Spence nhìn cả một biển khuôn mặt thù địch xung quanh và bắt đầu quay ngược về chỗ xe đỗ. “Đi thôi, Sunny,” ông ta nói với vẻ hiên ngang chẳng mấy thuyết phục. “Rời khỏi cái hố phân này thôi.”

“Ông là kẻ thất bại, đồ khốn!” Torie hét lên. “Từ khi còn học trung học, tôi đã có thể thực hiện cú gậy sắt năm giỏi hơn ông nhiều. Còn Sunny, cô là một con khốn hợm hĩnh.”

Ý thức được họ có thể bị cả một đám đông giận dữ đuổi theo sát gót, hai cha con vội vã chạy về xe và quăng người vào trong. Khi họ đã lái xe đi, những đôi mắt nổi tiếp nhau dán lên người Meg. Cô cảm nhận được sự giận dữ của họ, nhìn thấy nỗi thất vọng của họ. Trước đây, nếu cô rời thị trấn này như họ mong muốn thì hẳn sẽ chẳng bao giờ có những chuyện như thế này.

Bằng cách nào đó, cô vẫn có thể ngẩng cao đầu, ngay cả khi phải chớp mắt ngăn lại dòng lệ. Người mẹ thanh tú của cô, với chiều cao xấp xỉ mét tám, bắt đầu bước đến bên cô, di chuyển với vẻ uy quyền từng đưa bà sánh bước trên những đường catwalk vĩ đại nhất. Sự chú ý của đám đông được dồn hết vào cái tai họa đang được phơi bày này đến nỗi không ai nhận ra những người lạ đã lẫn vào trong nhóm, nhưng mái tóc vàng uốn lượn của Bé Cứng Láp Lánh, hàng lông mày ấn tượng cùng khuôn miệng rộng khiến cho tất cả những người quá ba mươi tuổi đều nhận ra bà ngay lập tức, và tiếng xầm xì nổi lên. Rồi cha Meg bước đến bên mẹ cô, và tiếng xầm xì dừng lại khi đám thính giả cố gắng tiêu hóa cái sự thực choáng váng rằng Jake Kolanda huyền thoại đã rời khỏi màn ảnh bạc để bước vào giữa bọn họ.

Meg đón chào họ với một cảm xúc không mấy vui vẻ trộn lẫn giữa yêu thương và thất vọng. Làm sao một người bình thường như cô lại có thể là con ruột của hai con người vĩ đại này chứ?

Nhưng cha mẹ cô không thể đến gần cô được vì Ted đã phá mất cơ hội đó. “Mọi người biến hết ra khỏi đây!” anh kêu to “Tất cả mọi người!” Vì một lý do không thể lý giải nào đó, anh gộp cả cha mẹ cô vào lời tuyên bố của anh. “Cả các bác nữa.”

Meg không mong muốn gì hơn là được bỏ đi và không bao giờ quay lại nữa, nhưng cô không có xe, và cô không thể chịu đựng nổi cái ý tưởng quay về cùng cha mẹ cô trước khi cô có cơ hội bình tĩnh lại. Torie dường như là lựa chọn tốt nhất, nhưng cô vừa ném ánh mắt khẩn nài về phía cô ấy thì Ted đã vung tay ra. “Em ở nguyên tại chỗ đấy.”

Mỗi từ ngữ đều bén nhọn và lạnh băng. Anh muốn mọi chuyện ngã ngũ, và sau hết thấy những gì vừa xảy ra đây, anh xứng đáng được nhận nó.

Cha cô đánh giá Ted một hồi rồi quay sang cô. “Con có xe ở đây chứ?” Thấy cô lắc đầu, ông lôi chìa khóa ra ném sang cho cô. “Cha mẹ sẽ đi nhờ xe về thị trấn và đợi con ở nhà trọ.”

Từng người một bắt đầu rời đi. Không ai muốn thách thức Ted, kể cả mẹ anh. Francesca và Dallie dẫn cha mẹ Meg đến chỗ chiếc Cadillac của họ. Khi đám xe bắt đầu rời đi, Ted bước về phía tấm biển hiệu gổ sét, đứng đó nhìn chăm chăm ra khắp dải đất hư hại rộng mênh mông giờ đây đã bị cướp đoạt hết những hứa hẹn tương lai của nó. Vai anh rũ xuống. Cô đã khiến anh ra nông nổi này. Dầu không chủ tâm, nhưng cô vẫn gây ra chuyện này khi cứ ở lại Wynette trong khi mọi dấu hiệu đều chỉ rõ cô nhất thiết phải rời đi. Rồi để bổ sung cho sự ngu xuẩn của mình, cô lại còn đại dốt đi yêu một người đàn ông không hề có khả năng yêu lại cô. Sự buông thả của cô đã dẫn đến tình cảnh này đây, khi hết thấy mọi thứ đều tan vỡ.

Mặt trời lơ lửng trên bầu trời, khắc họa dáng hình anh trong ánh lửa. Chiếc xe cuối cùng đã biến mất, nhưng cứ như thể cô không còn tồn tại nữa, và anh không hề nhúc nhích. Đến khi không thể chịu đựng hơn được nữa, cô buộc mình tiến về phía anh. “Em rất xin lỗi,” cô thì thầm.

Cô giơ tay lên định lau vết máu nơi khoe môi anh, nhưng anh đã chộp lấy cổ tay cô trước khi cô có thể chạm vào anh. “Như thế đã đủ nóng với em chưa?” “Sao cơ?”

“Em cho rằng anh không có cảm xúc.” Giọng anh khàn đi vì xúc động. “Rằng anh là một dạng robot.”

“Ôi, Ted... Ý em không phải vậy.”

“Vì em là bà chúa phải gai nên em là người duy nhất được phép có cảm xúc, có phải thế không?”

Đây không phải cuộc nói chuyện họ cần. “Ted, em chưa bao giờ muốn anh dính vào tình cảnh này với Spence.”

“Thế anh phải làm gì hả? Để cho ông ta thoát khỏi tội xâm phạm em à?” “Không hẳn là ông ta đã làm thế. Thực lòng mà nói em không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Haley không xuất hiện. Ông ta...”

“Anh đổ mồ hôi!” anh kêu lên, chẳng hiểu có nghĩa gì. “Em bảo anh chưa bao giờ đổ mồ hôi.”

Anh đang nói gì vậy? Cô thử lại. “Lúc ông ta xuất hiện thì em đang ở một mình bên hồ bơi. Em bảo ông ta đi đi nhưng ông ta không chịu. Lúc đấy kinh khủng lắm.”

“Và thằng khốn kiếp đó đã trả giá cho chuyện đó.” Anh chộp lấy tay cô. “Hai tháng trước, anh đang sẵn sàng cưới một người phụ nữ khác. Tại sao em đã không để anh yên? Chỉ bởi vì em đã xông vào đường cùng thì đâu có nghĩa là anh cũng phải nhảy ngay vào.”

Cô đã quen đọc được suy nghĩ của anh, nhưng lần này thì không. “Thực ra anh nói ‘xông vào đường cùng’ có nghĩa là gì?”

Miệng anh méo đi vì khinh bỉ. “Yêu.”

Từ này được thốt ra với vẻ khinh khỉnh tột cùng, nhẽ ra chúng phải làm phồng rộp môi anh lên. Cô đẩy người ra và bước lùi lại. “Em khó có thể gọi yêu đương là hành động ‘xông vào đường cùng’.”

“Thế đích xác ra em sẽ gọi nó là gì? Anh đã sẵn sàng trải qua suốt quãng đời còn lại với Lucy. Suốt quãng đời còn lại của anh! Tại sao em không thể hiểu được chuyện đó?”

“Em hiểu chuyện đó. Em chỉ không hiểu tại sao chúng ta lại nói về chuyện này bây giờ, sau những chuyện vừa mới xảy ra đó.”

“Tất nhiên em không hiểu rồi?” Mặt anh tái nhợt đi. “Em chẳng hiểu gì về cách cư xử hợp lý hết. Em tưởng em hiểu anh rất rõ, nhưng thật ra em chẳng hiểu gì về anh hết.”

Lại thêm một người phụ nữ nữa cứ tưởng cô ta hiểu Ted Beaudine...

Cô chưa kịp kéo họ trở lại vấn đề chính thì anh đã lại tiếp tục tấn công. “Em luôn huênh hoang khoác lác em là người giàu cảm xúc như thế nào. Ối chà, xin hoan nghênh nhiệt liệt. Anh thì không giống như thế. Anh muốn mọi chuyện phải có ý nghĩa, và nếu trong mắt em như thế là tội lỗi, vậy thì thật không may.”

Cứ như thể anh đột nhiên bắt đầu tuôn ra một tràng độc thoại bằng một ngôn ngữ nào khác. Cô hiểu từng từ anh nói, nhưng không hiểu nổi chúng ăn nhập như thế nào. Sao họ không nói đến vai trò của cô trong thảm họa với Spence?

Anh lấy mu bàn tay lau một dòng máu chảy ra từ khoeo miệng. “Em nói em yêu anh.

Chuyện đó thì có nghĩa lý gì chứ? Anh yêu Lucy, và cứ xem xem chuyện đó thành ra vô nghĩa đến mức nào đi.”

“Anh yêu Lucy?” Cô không tin nổi. Không muốn tin.

“Năm phút sau khi gặp cô ấy, anh đã biết cô ấy chính là người duy nhất anh cần. Cô ấy thông minh. Cô ấy rất dễ gần. Cô ấy quan tâm đến việc giúp đỡ người khác, và cô ấy hiểu được cuộc sống trong một cái bình nuôi cá là như thế nào. Bạn anh yêu quý cô ấy. Bố mẹ anh yêu quý cô ấy. Bạn anh có cùng ước muốn trong cuộc đời. Và cả đời anh chưa bao giờ sai lầm hơn thế.” Giọng anh run rẩy. “Em trông chờ anh quên hết chuyện đó sao? Em trông chờ anh bật ngón tay rồi hết thấy mọi chuyện cứ thế mà trôi qua sao?”

“Chuyện đó không hợp lý. Anh hành động cứ như thể cô ấy chẳng có gì quan trọng cả. Anh dường như không thêm quan tâm.”

“Tất nhiên anh quan tâm! Chỉ vì anh không đi khắp nơi rêu rao hết thấy cảm xúc của mình không có nghĩa là anh không cảm nhận được những cảm xúc đó. Em bảo anh đã làm tan vỡ trái tim em. Thế đấy, cô ấy đã làm tan vỡ trái tim anh.”

Một mạch máu giãn giãn trong cổ họng anh. Cô cảm thấy như thể vừa bị anh tát. Sao cô lại có thể không biết điều này chứ? Cô vẫn đinh ninh anh không yêu Lucy, nhưng hóa ra hoàn toàn ngược lại. “Giá như em đã nhận ra,” cô nghe thấy chính mình đang nói. “Em đã không hiểu.”

Anh làm một cử chỉ thô lỗ gạt câu nói của cô sang bên. “Và rồi em xuất hiện. Cùng với hết thấy mớ lộn xộn của em, hết thấy những đòi hỏi của em.”

“Em chưa bao giờ đòi hỏi gì hết!” cô kêu lên. “Anh mới chính là người đòi hỏi này nọ, ngay từ lúc bắt đầu. Bảo em có thể làm thế này, không thể làm thế kia. Em có thể làm việc ở đâu. Em có thể sống ở đâu.”

“Em định đùa với ai vậy hả?” anh nói nặng. “Tất cả mọi thứ ở em đều mang tính đòi hỏi. Đòi mắt to này... chớp một cái màu xanh lơ, chớp cái lại thành xanh lục. Cách em cười. Cơ thể của em. Ngay cả cái hình xăm con rồng trên mông em nữa. Em đòi hỏi mọi thứ của anh. Và rồi em chỉ trích những gì em nhận được.”

“Em không bao giờ...”

“Quý tha ma bắt cái không của em đi.” Anh di chuyển nhanh đến độ cô những tưởng anh sắp đập vào cô. Thay vì thế, anh kéo giật cô vào người anh và xọc tay vào trong chiếc váy cotton ngắn, đẩy nó lên đến eo và chộp lấy mông cô. “Em tưởng cái này không phải là một đòi hỏi à?”

“Em... hy vọng thế,” cô nói bằng giọng khẽ khàng đến độ cô cơ hồ không nhận ra.

Nhưng anh đã lôi cô đến bên lề con đường rải sỏi. Anh thậm chí còn không cho phép cô được hưởng sự lịch sự của chiếc ghế sau trong xe anh. Thay vào đó, anh lôi cô ngã vào trong một khoảng đất đầy cát.

Trên đầu chỉ có vầng mặt trời chói chang, anh móc hai tay vào quần lót của cô, lột nó ném đi và ban hai chân cô ra vòng quanh hông anh. Lúc anh tì chân ngả người ra sau, mặt trời đỏ hơi nóng lên làn da yếu ớt trên má đùi cô. Ngay cả lúc với tay đến khóa quần, anh vẫn

không rời mắt khỏi nơi mềm mại ẩm ướt vừa bị anh phơi bày. Anh, người đàn ông logic và lý trí này, đã mất kiểm soát. Đã lột bỏ tấm mặt nạ quý ông của mình.

Bóng dáng cơ thể anh đã che khuất mặt trời. Anh cởi chiếc quần jean ra. Cô có thể hét to lên bảo anh dừng lại... có thể đẩy anh ra... có thể đập vào đầu anh và bảo anh chừa cái thói đó đi. Anh sẽ làm theo. Cô biết thế. Nhưng cô không làm vậy. Anh đã phát điên rồi, và cô muốn cùng anh lao vào cái nơi tận cùng ấy.

Anh đưa tay xuống dưới người cô, điều chỉnh hông cô sang một góc độ thích hợp để đón nhận anh trọn vẹn. Không có màn dạo đầu dây dưa, không có sự hành hạ từng bước hay trêu chọc tinh vi. Chỉ có nhu cầu của anh.

Một vật sắc nhọn nào đó cào vào chân cô... Một viên đá đâm vào xương sống cô... Cùng với một tiếng rên ma mị, anh chìm vào trong cô. Khi sức nặng của anh ép cô dán xuống mặt đất, anh đẩy cái áo của cô lên, để lộ bộ ngực trần. Bộ râu của anh chà lên làn da mịn màng của cô. Một sự dịu dàng đáng sợ tràn ngập trong cô khi anh dùng cơ thể cô. Không hề thanh lịch, không kiềm chế hay lịch sự. Anh là một thiên thần sa ngã, bị bóng tối nuốt trọn, và anh không hề quan tâm gì tới cô.

Cô khép mắt lại để tránh ánh mặt trời chói lòa trong lúc anh đưa đẩy bên trong cô. Dần dần, sự hoang dại đã xâm chiếm anh cũng xâm chiếm cô, nhưng đã quá muộn. Với một tiếng thét khản đặc, miệng anh há hốc ra. Và rồi anh tuôn trào trong cô.

Hơi thở thô ráp của anh hào hển bên tai cô. Sức nặng của anh đẩy không khí thoát ra khỏi phổi của cô. Cuối cùng, anh rên lên, anh ngã khỏi người cô. Và rồi hết thảy trở nên tĩnh lặng.

Đây đúng là điều cô vẫn hằng mong muốn kể từ lần đầu tiên họ làm tình với nhau. Xuyên thẳng qua tấm màn kiểm soát của anh. Nhưng cái giá phải trả quá lớn đối với anh, và khi anh bình tĩnh trở lại, cô nhìn thấy chính xác điều cô vẫn biết rõ mình sẽ thấy. Một người đàn ông tử tế bị nổi giận hện giày vò.

“Dừng nói!” Cô vỗ tay lên cái miệng sưng phù của anh. Vỗ lên quai hàm anh. “Dừng nói!”

“Chúa ôi...” Anh loạng choạng đứng lên. “Anh không thể... Anh xin lỗi. Chết tiệt, anh xin lỗi. Chúa ôi, Meg...”

Trong lúc anh thu gom lại quần áo, cô nhảy đến cạnh anh, mặc lại chiếc váy. Khuôn mặt anh méo mó, thống khổ. Cô không thể chịu được khi nghe thấy anh khổ sở xin lỗi vì đã là một con người thay vì là một tiểu thánh thần. Cô phải làm gì đó ngay, vậy nên cô chọc mạnh vào ngực anh. “Này, đó chính là chuyện em vẫn nói đấy.”

Nhưng anh đã tái nhợt, và nỗ lực đánh lạc hướng của cô hoàn toàn thất bại. “Anh không thể... Anh không thể tin được anh lại làm thế này với em.” Cô sẽ không từ bỏ dễ dàng như thế. “Anh có thể làm lại một lần nữa được không? Lần này có lẽ nên chậm hơn một chút, nhưng đừng chậm quá.” Cứ như thể anh không nghe thấy cô nói gì. “Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.”

Cô giấu mặt sau vẻ bạo dạn giả vờ. “Anh đang làm em phát chán, Theodore, và em còn nhiều chuyện phải làm.” Đầu tiên, cô sẽ cố trả lại lòng tự trọng cho anh. Rồi cô phải đối mặt với cha mẹ mình. Sau đó? Cô cần phải vĩnh viễn quay lưng lại với thị trấn này.

Cô chộp lấy quần lót và khoác lên người cái vớ vênh váo mà còn lâu cô mới cảm thấy. “Em nhận ra em đã oanh oanh liệt liệt làm rối tung tương lai của Wynette rồi, vậy nên đừng có quần chân ở đây nữa mà hãy làm điều anh vẫn làm giỏi nhất đi. Bắt đầu dọn dẹp chuyện lộn xộn của người khác. Hãy tìm Spence trước khi ông ta đi mất. Bảo với ông ta anh đã đánh mất lý trí. Nói rằng tất cả mọi người trong thị trấn này đều biết em là kẻ không đáng tin, nhưng anh vẫn để bản thân mê muội. Rồi xin lỗi vì đã đánh nhau với ông ta.”

“Anh không quan tâm quái gì đến Spence,” anh nói thẳng thừng.

Câu nói của anh khiến cô hoảng loạn thật sự. “Anh sẽ quan tâm. Anh thật sự, thật sự sẽ làm thế. Xin anh. Hãy làm theo lời em đi.”

“Em chỉ có thể nghĩ đến thằng khốn nạn đó thôi sao? Sau chuyện vừa xảy ra...”

“Vâng. Và em chỉ muốn anh suy nghĩ đến chuyện đó thôi. Vấn đề ở đây... Em cần ở anh một tuyên bố vĩnh viễn về tình yêu, nhưng anh sẽ không bao giờ có khả năng thỏa mãn.”

Giận dữ, hối tiếc, bất an - cô nhìn thấy hết thấy những cảm xúc đó trong mắt anh. “Chuyện quá nhanh, Meg. Chết tiệt thật, chuyện quá...”

“Cảm xúc của anh thế nào thì cũng đã rõ như ban ngày rồi.” Cô ngắt lời anh trước khi anh có thể nói thêm bất cứ câu gì. “Sau khi em đi rồi, đừng có đắm chìm trong cảm giác tội lỗi. Thực lòng mà nói, em yêu nhanh mà hết yêu cũng rất nhanh. Em sẽ không cần nhiều thời gian để quên anh đâu.” Cô đang nói quá chắc chắn. “Có một anh chàng tên là Buzz. Em đã mất sáu tuần than thân trách phận, nhưng, nói một cách chân thành, anh chẳng thể là Buzz được.”

“Em nói sau khi em đi là có ý gì?”

Cô nuốt nước bọt. “Lạ thật đấy, nhưng Wynette không còn hấp dẫn em nữa. Em sẽ đi khỏi đây ngay sau khi đã nói chuyện với cha mẹ em. Và chẳng lẽ anh không lấy làm mừng vì anh không phải ở bên cạnh chứng kiến cuộc nói chuyện đó?”

“Anh không muốn em đi. Không phải lúc này.”

“Sao lại không?” Cô quan sát anh, tìm kiếm một dấu hiệu nào đó đã bị cô bỏ qua. “Em nên ở lại đây để làm gì?”

Anh làm một cử chỉ bất lực kỳ quặc. “Anh... Anh không biết. Cứ ở lại thôi.” Nhưng việc anh không thể nhìn thẳng vào mắt cô đã nói cho cô biết tất cả. “Không thể được, anh bạn ạ. Em... chỉ là không thể.”

Thật kỳ lạ biết bao khi chứng kiến Ted Beaudine lộ vẻ yếu đuối như thế. Cô ấn môi vào khóa miệng không bị thương của anh và vội vã tiến về chỗ chiếc xe đã được hai bậc phụ huynh chu đáo để lại cho cô. Lúc lái xe rời đi, cô cho phép bản thân liếc nhìn một lần cuối vào gương chiếu hậu.

Anh đứng giữa đường, dõi mắt nhìn cô đi. Đằng sau anh, bãi chôn lấp hoang tàn rộng mênh mông trải dài hút tầm mắt.

Chương 21

Meg rửa ráy sạch sẽ trong phòng vệ sinh ở trạm xăng Chevron trên đường cao tốc, lau những vết đất bẩn kinh hoàng và xóa đi những dấu nước mắt nhòe nhoẹt trên mặt. Cô bối trong chiếc va li mà cô đã phải rất vất vả mới kéo vào được trong buồng vệ sinh nhỏ tí xíu để tìm chiếc áo Bohemian và một chiếc quần bò sạch để giấu những vết xước trên cẳng chân, một chiếc khăn quàng cổ mỏng tang màu xanh để che những vết đỏ rát trên cổ do cọ vào ria của anh. Kể từ lần đầu tiên họ làm tình, cô đã muốn anh bị đâm mê nhấn chìm đến độ đánh mất sự kiểm chế huyền thoại của anh. Cuối cùng thì chuyện đó cũng đã xảy ra, nhưng không phải theo cách cô từng mơ tới.

Cô vào trong nhà trọ bằng lối đi dành cho người phục vụ. Birdie sẽ không đời nào cho phép những vị khách nổi tiếng như cha mẹ cô ở lại bất kỳ chỗ nào ngoài dãy phòng gần đây mới được đổi tên thành Phòng Tổng thống, và cô leo cầu thang hậu lên tới tầng trên cùng. Mỗi bước đi là cả một nghị lực. Ngay từ lúc bắt đầu, cô đã hoàn toàn sai lầm về Ted. Cô không tin anh yêu Lucy, nhưng ngay lúc đó anh đã yêu cô ấy rồi, và cho đến giờ anh vẫn yêu cô ấy. Meg chẳng là gì ngoài một cô gái giúp anh hàn gắn vết thương, một chuyến dạo chơi tạm thời trên miền hoang dại.

Cô không thể để mình đắm chìm trong nỗi đau, nhất là khi cô sắp phải đối mặt với một cuộc hội ngộ kinh khủng tột độ với cha mẹ. Cô không thể nghĩ tới Ted, hoặc tới tương lai bấp bênh của cô, hoặc tới đồng đồ nát mà cô để lại phía sau khi cô lái xe rời khỏi Wynette.

Mẹ cô ra mở cửa. Bà vẫn mặc chiếc áo dáng dài bạch kim được cắt may riêng cùng chiếc quần ống bó như lúc ở bãi chôn lấp. Trớ trêu thay, người mẹ siêu mẫu thời trang của cô chẳng mấy quan tâm đến quần áo, nhưng bà lại luôn tuân thủ việc mặc những bộ trang phục tuyệt đẹp do cậu em trai Michel thiết kế cho mình.

Phía sau bà, cha Meg đã ngừng đi lại. Cô mỉm cười e dè với cả hai người. “Cha mẹ nhẽ ra có thể báo cho con biết cha mẹ đang tới.”

“Chúng ta muốn làm con ngạc nhiên,” cha cô nói khô khốc.

Mẹ cô nắm lấy khuỷu tay cô, nhìn cô gắt gao một hồi lâu, rồi kéo cô lại gần. Khi chìm vào trong vòng ôm quen thuộc đó, trong một thoáng Meg quên mất cô đã là một phụ nữ trưởng thành. Giá như cha mẹ cô là những bậc phụ huynh chẳng biết gì mấy nhưng hay đòi hỏi, cuộc đời cô hẳn sẽ nhẹ bớt phần nào tội lỗi, và cô cũng sẽ không cần phải cố gắng quá mức để giả vờ như cô không thêm bận tâm đến những ý kiến sáng suốt của họ.

Cô cảm thấy bàn tay mẹ trong mái tóc cô. “Con ổn chứ, con yêu?”

Cô nuốt những giọt nước mắt vào lòng. “Mọi chuyện đã tốt hơn trước, nhưng với cái thảm họa mà cha mẹ vừa chứng kiến thì con chẳng thể nói gì được.”

Cha cô tiếp quản vòng ôm, siết chặt cô vào lòng, rồi khẽ vỗ vào lưng cô, đúng y như ông vẫn làm khi cô còn bé.

“Kể hết mọi chuyện cho cha mẹ nghe đi,” mẹ cô nói khi ông cuối cùng cũng thả cô ra. “Làm sao con lại dính vào rắc rối với gã đàn ông kinh tởm đó vậy?” “Lỗi của cha đấy ạ,” Meg nói. “Spencer Skipjack là kẻ tôn thờ những người nổi tiếng, và con lại là con đường nhanh nhất

dẫn tới Jake vĩ đại.” “Con không biết cha muốn xé xác gã khốn đó đến mức nào đâu,” Jake vĩ đại nói.

Đó quả là một ý nghĩ đáng sợ, vì cha cô vốn là một cựu chiến binh Việt Nam, và những điều ông không học được ở vùng Đồng bằng Sông Cửu Long cũng đã được ông góp nhặt trong quá trình đạo diễn các bộ phim liên quan đến đủ loại vũ khí từ gươm samurai đến AK-47.

Mẹ cô phác một cử chỉ mơ hồ về phía chiếc điện thoại tân tiến nhất của bà. “Mẹ đã bắt đầu đào bới rồi. Đến giờ vẫn chưa phát hiện được gì, nhưng rồi sẽ tìm ra thôi. Một con rắn độc như thế luôn để lại những dấu vết nhầy nhụa.”

Tâm trạng giận dữ ấy không làm cô kinh ngạc, nhưng đâu là nỗi thất vọng của họ khi phải chứng kiến đứa con lớn tuổi nhất một lần nữa đang ở giữa trung tâm của mớ bòng bong?

Cha cô tiếp tục đi đi lại lại trên thảm. “Ông ta sẽ không thoát khỏi chuyện này đâu.”

“Chẳng sớm thì muộn những tội lỗi của ông ta cũng sẽ bắt ông ta phải trả giá thôi,” mẹ cô nói.

Họ không hiểu những điều tế nhị trong chuyện họ vừa chứng kiến. Họ không may mắn biết được khu sân golf nghỉ dưỡng quan trọng đến mức nào với thị trấn, hay Meg đóng vai trò như thế nào trong việc phá hủy hứa hẹn đó. Tất cả những gì họ nhìn thấy chỉ là một kẻ xảo trá đang xúc phạm cô con gái yêu của họ, và một chàng trai hào hiệp đã trả thù cho danh dự của cô. Meg đã nhận được một món quà từ thiên đường. Dường như kể cả Dallie lẫn Francesca đều không làm sáng tỏ mọi chuyện với họ trên đường đánh xe quay về khách sạn. Nếu cô đưa được bố mẹ rời khỏi thị trấn này đủ nhanh, họ sẽ không bao giờ nghe nói đến vai trò của cô trong toàn bộ chuyện này.

Và đúng lúc đó, cô nhớ lại những điều cô đã nói với Haley... cách cô hành động trong vài phút tới đây sẽ xác định con người cô từ giờ trở đi là người như thế nào.

Tình huống của cô khác với của Haley, nhưng về bản chất thì cũng tương tự. Cô muốn trở thành kiểu người nào?

Một cảm giác kỳ cục về... không phải bình yên, vì đã từ rất lâu rồi cô không biết đến sự bình yên. Nói đúng hơn là một cảm giác về sự đúng đắn bao trùm lấy cô. Những trải nghiệm trong ba tháng vừa rồi đã xé rách những tấm màn giả dối cô khoác lên người. Cô đã quá mức tin rằng cô không thể sống cho xứng đáng với thành công của những thành viên còn lại trong gia đình, đến mức cô chẳng có một nỗ lực đúng đắn nào với bất cứ việc gì ngoài việc nuôi dưỡng vai trò của cô như một kẻ lang thang của gia đình. Nếu cô đánh liều tự mình xây dựng một thứ gì đó thì cũng đồng nghĩa với việc cô có nguy cơ sẽ thất bại trong mắt họ. Bằng việc chẳng mạo hiểm làm gì, cô cũng sẽ không thể đẩy mình vào cảnh thất bại được. Đó chính là điều cô vẫn tin tưởng, vậy nên, cuối cùng, cô chỉ là một kẻ trắng tay.

Đã đến lúc cô xác định con người mà cô muốn trở thành - một con người sẵn lòng bước đi trên con đường riêng của mình theo cách riêng của mình, không hề lo lắng người khác sẽ phán xét như thế nào về thành công hay thất bại của cô, kể cả những người cô thương yêu. Cô cần tự mình hình dung ra cuộc sống cô mong muốn và cứ thế theo sát nó cho đến tận cuối cùng. Cô không thể làm thế bằng cách trốn tránh.

“Chuyện là thế này...” cô nói. “Chuyện xảy ra ngày hôm nay... Nó phức tạp hơn một chút so với những gì mọi người thấy.”

“Đối với cha thì hai năm rõ mười rồi,” cha cô nói. “Thằng cha đó là một gã khốn thùng rỗng kêu to.”

“Đúng vậy. Nhưng không may, ông ta không chỉ có thế...”

Cô kể cho họ nghe mọi chuyện, bắt đầu từ ngày đầu cô đến đây. Giữa chừng câu chuyện cô kể, cha cô nhào vào quầy bar mini, và vài phút sau, đến lượt mẹ cô gia nhập cùng ông, nhưng Meg vẫn tiếp tục. Cô kể với họ hết thảy mọi chuyện chỉ trừ tình yêu sâu sắc cô dành cho Ted. Đó là câu chuyện cô phải tự mình giải quyết.

Kể đến đoạn cuối, cô đã đang đứng bên cửa sổ, lưng quay lại Tòa thị chính, trong lúc cha mẹ cô ngồi bên nhau trên chiếc ghế dài thấp. Cô buộc mình giữ cho cảm giác cao. “Vậy nên cha mẹ thấy đấy, chính vì con nên Ted mới mất bình tĩnh một lần duy nhất từ khi anh ấy trưởng thành và tham gia cuộc ẩu đả đó. Chính vì con mà thị trấn này sẽ mất hàng triệu đô la lợi nhuận cùng hết thảy những công việc đó.”

Cha mẹ cô nhìn nhau một lúc lâu, hoàn toàn thấu hiểu nhau nhưng cô thì lại chẳng hiểu gì. Họ luôn giao tiếp theo cách này. Có lẽ chính vì vậy nên cả cô lẫn hai người em đều chưa ai lập gia đình. Họ muốn được như cha mẹ mình và không sẵn lòng đón nhận thứ gì kém hơn thế.

Trớ trêu thay, đây lại chính là điều cô bắt đầu tin rằng cô có với Ted. Họ quả thực đã dần hiểu được suy nghĩ của nhau. Thật tệ là cô lại không nhận ra thông tin cô cần biết nhất về anh. Rằng anh yêu Lucy đến mức nào.

Cha cô đứng dậy khỏi ghế. “Để cha làm rõ chuyện này nhé... Con giữ cho Lucy tránh khỏi nguy cơ phá hủy cuộc đời con bé bằng cách cưới nhầm người. Con tự mình vật lộn trong một thị trấn đầy rẫy những kẻ điên rồ cứ khăng khăng bắt con phải giơ đầu chịu báng cho hết thảy những rắc rối của họ. Con không hẳn là làm người điều phối hoạt động tại câu lạc bộ đó, nhưng con đã chăm chỉ hoàn thành công việc con kiếm được. Và bên cạnh đó, con còn xoay sở bắt đầu công việc kinh doanh nho nhỏ của mình. Cha nói có đúng không?”

Mẹ cô nhướn một bên lông mày lộ liễu của mình, “Anh đã quên nhắc tới chuyện con bé có thể tránh xa gã hợm hĩnh trụ lạc ấy lâu đến mức nào.”

“Ấy vậy nhưng con bé lại đang xin lỗi?” Cha cô biến nó thành một câu hỏi, và đôi mắt lấp lánh ánh vàng nổi tiếng của Bé Cương Lấp Lánh xoáy thẳng vào mắt cô con gái.

“Vì cái gì hả Meg?” bà hỏi. “Chính xác thì con đang xin lỗi vì cái gì?” Câu hỏi của họ khiến cô không nói được thành lời. Lẽ nào họ không lắng nghe hay sao?

Người mẫu và ngôi sao điện ảnh kiên nhẫn chờ cô trả lời. Một lọn tóc vàng loăn xoăn ôm lấy má mẹ cô. Cha cô chà tay bên hông, như thể đang kiểm tra một trong những khẩu Colt báng ngọc trai ông từng đeo trong các bộ phim Bird Dog Caliber. Meg định trả lời. Cô thậm chí đã há miệng ra. Nhưng chẳng có từ nào bật ra hết vì cô chẳng thể nghĩ ra câu trả lời phù hợp nào.

Mẹ cô hất mái tóc. “Hiển nhiên, những người dân Texas này đã tẩy não con rồi.”

Họ đã đúng. Người cô cần xin lỗi là chính bản thân cô, vì đã không đủ khôn ngoan để bảo vệ trái tim mình.

“Con không ở đây được,” cha cô nói. “Đây không phải chỗ phù hợp với con.”

Xét trên một vài phương diện, nó là nơi rất phù hợp, nhưng cô chỉ biết gật đầu. “Xe của con đã sẵn sàng lên đường rồi. Con xin lỗi vì đã bỏ mặc cha mẹ sau khi cha mẹ đã phải đi cả một quãng đường dài như thế để đến đây, nhưng cha mẹ nói đúng. Con phải rời đi, và con đi ngay bây giờ đây.”

Mẹ cô chuyển sang giọng điệu đùng-có-vớ-vẩn-thế. “Cha mẹ muốn con về nhà. Con cần thời gian để bình tâm lại.”

Cha cô vòng cánh tay quanh vai Meg. “Cha mẹ nhớ con lắm, con yêu.”

Đây đúng là điều cô vẫn mong muốn kể từ khi họ đá cô ra khỏi nhà. Một chút che chở, một nơi để cô giấu mình trong lúc ngẫm nghĩ mọi chuyện. Trái tim cô ngập tràn tình yêu dành cho họ. “Cha mẹ tuyệt vời nhất. Cả hai người. Nhưng con phải tự mình xử lý chuyện này.”

Họ tranh luận cùng cô, nhưng Meg đã hạ quyết tâm, và sau màn tạm biệt xúc động, cô quay trở lại cầu thang phía sau để ra xe. Cô còn phải làm thêm một việc nữa trước khi lái xe rời khỏi đây.

Xe cô trong bãi đỗ xe của Roustabout đã tràn ra tận đường cao tốc. Meg dừng xe bên lề phía sau một chiếc Honda Civic. Lúc bước dọc theo con đường, cô chẳng buồn tìm kiếm chiếc Benz hay chiếc xe tải của Ted. Cô biết anh sẽ không có mặt ở đây, cũng như cô biết những người khác sẽ tùm tùm bên trong quán bar để bàn luận về thảm họa buổi chiều nay.

Cô hít một hơi thật sâu và đẩy cửa. Mùi thức ăn chiên, mùi bơ, mùi thịt nướng bao trùm lên cô trong lúc cô đưa mắt nhìn quanh. Căn phòng rộng rãi chật ních người. Mọi người đứng dọc tường, trên lối đi giữa các bàn, trong hành lang dẫn đến nhà vệ sinh. Torie, Dex và cả gia đình Traveler đang túm lại quanh một cái bàn bốn người. Kayla, cha cô ta, Zoey và Birdie ngồi gần đó. Meg không nhìn thấy cả Dallie lẫn Francesca, mặc dù Skeet và mấy caddy lão làng đang tựa người vào tường cạnh chỗ trò chơi điện tử, nhắm nhấp bia.

Phải mất một lúc trong đám đông mới có người để ý đến cô, và rồi chuyện bắt đầu xảy ra. Những khoảng im lặng nhỏ bắt đầu lớn dần khi từng giây từng giây trôi qua. Thoạt đầu nó lan khắp quầy bar, rồi sau đó nuốt trọn những khu vực còn lại trong phòng, cho tới khi âm thanh duy nhất còn lại chỉ là tiếng ly cốc lách cách và giọng Carrie Underwood vang ra từ máy hát.

Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cứ thế mà lẩn đi, nhưng vài tháng vừa rồi đã dạy cô hiểu ra rằng cô không phải là kẻ thất bại như cô vẫn luôn nghĩ. Cô là người thông minh, cô biết cách làm việc chăm chỉ, và cuối cùng cô cũng đã có một kế hoạch, dù rất dễ lung lay, cho tương lai của mình. Vậy nên đầu cô có bắt đầu cảm thấy chóng mặt, đầu mùi thức ăn có khiến cô buồn nôn, cô vẫn cố gắng bước đến chỗ Pete Laraman, người luôn boa cho cô năm đô la vì món bánh Milky Way đông lạnh cô mang đến riêng cho ông. “Tôi mượn ghế của ông được không?”

Ông rời khỏi chỗ ngồi và thậm chí còn chìa tay ra đỡ cô lên, một cử chỉ cô ngỡ là xuất phát từ lòng tò mò chứ không phải do lịch sự. Ai đó đã rút phích cắm của chiếc máy hát, và Carrie dứt tiếng giữa chừng bài hát. Đúng trên ghế có lẽ không phải ý kiến hay ho nhất vì

hai đầu gối cô đang run lẩy bẩy, nhưng nếu nhất định phải làm, cô sẽ làm một cách đúng đắn, và điều đó đồng nghĩa với việc cần phải để cho tất cả mọi người trong chỗ này đều có thể nhìn thấy cô.

Cô phá vỡ sự im lặng. “Tôi biết ngay lúc này đây tất cả mọi người đều căm ghét tôi, và tôi chẳng thể làm gì để thay đổi điều đó.”

“Cô có thể rút khỏi đây,” một người ở quầy bar hét lên.

Torie đứng bật dậy. “Im đi, Leloy. Để cho cô ấy nói.”

Người phụ nữ tóc nâu Meg đã gặp trong bữa tiệc trưa của bà Francesca mà theo như cô biết là mẹ của Hunter Gray gào lên nối tiếp sau đó. “Meg nói đủ rồi, và giờ thì tất cả chúng ta đều tiêu rồi.”

Người phụ nữ cạnh bà ta đứng dậy khỏi ghế. “Con cái chúng ta cũng tiêu rồi. Chúng ta có thể vẫy chào tạm biệt những kế hoạch cải cách trường học rồi.”

“Quý tha ma bắt trường với học đi,” một người khác ngồi ở quầy bar kêu to. “Thế còn tất tật những công việc chúng ta không còn có được nữa nhờ công cô ta thì sao?”

“Nhờ công Ted chứ,” bạn ông ta bổ sung. “Chúng ta đã tin tưởng anh ấy, và cứ nhìn xem đã có chuyện gì xảy ra đi.”

Những âm thanh lầm bầm mơ hồ nhắc đến tên Ted vang lên trong phòng, khiến Meg biết mình đã làm đúng khi đến đây. Công nương Emma cố gắng bật dậy bảo vệ ngài thị trưởng của họ, nhưng cô đã bị Kenny kéo trở lại ghế. Meg chăm chú nhìn đám đông. “Chính vì vậy nên tôi mới có mặt ở đây,” cô nói. “Để nói về Ted.”

“Cô chẳng nói được điều gì mà chúng tôi chưa biết về anh ấy hết,” người ngồi ở quán bar vừa nãy lên tiếng trước tiên tuyên bố kèm theo nụ cười khinh bỉ.

“Thật vậy sao?” Meg trả miếng. “Chà, thế còn chuyện này thì sao nhỉ? Ted Beaudine không phải người hoàn hảo.”

“Chắc chắn giờ chúng tôi đã biết rồi,” bạn anh ta hét to, nhìn xung quanh để tìm kiếm sự chứng thực và chẳng quá khó khăn để tìm được.

“Lẽ ra các vị nên biết điều đó từ lâu rồi,” cô đáp trả, “nhưng các vị luôn luôn đặt ra cho anh ấy một cái chuẩn cao hơn hẳn các vị tự đặt ra cho bản thân. Trên phương diện nào anh ấy cũng giỏi giang đến độ các vị đã quên mất cái thực tế rằng anh ấy cũng là một người trần mắt thịt như tất cả chúng ta nữa, và anh ấy không thể luôn luôn tạo ra phép màu được.”

“Nếu không vì cô thì những chuyện như thế này đã chẳng bao giờ xảy ra!” ai đó hét lên từ phía sau.

“Hoàn toàn chính xác,” Meg nói. “Một đám nhà quê ngu ngốc! Các người không hiểu sao? Ngay từ lúc Lucy đột ngột rời khỏi anh ấy, Ted đã không còn cơ hội nữa rồi.” Cô để thông tin đó ngấm dần vào mọi người. “Tôi nhìn thấy cơ hội của mình nên đã tiếp cận anh ấy. Ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã nắm anh ấy trong lòng bàn tay rồi.” Cô cố gắng bắt chước nụ cười khinh bỉ của gã đàn ông ở quầy bar. “Không ai trong các người nghĩ rằng một phụ nữ có thể điều khiển Ted, nhưng tôi đã có kinh nghiệm với các ngôi sao điện ảnh và các tay

rocker rồi, vậy nên cứ tin tôi đi, anh ấy dễ xử lý lắm. Rồi đến khi trò chơi đã nhàm rồi, tôi bèn đá anh ấy. Anh ấy không quen với chuyện đó nên đã hơi điên rồ một chút. Vậy nên cứ việc đổ lỗi cho tôi như thế nào tùy ý. Nhưng đừng có mà gán tội cho anh ấy vì anh ấy không đáng phải nhận đồng rác của các người.” Cô cảm thấy về tự tin của cô đang dần tan rã. “Anh ấy là một thành viên trong các người. Thành viên tốt nhất các người có. Và nếu tất cả các người không để anh ấy biết được điều đó thì các người có bị làm sao cũng xứng đáng.”

Chân cô đã bắt đầu run lẩy bẩy đến nỗi cô suýt nữa không nhảy xuống khỏi ghế được. Cô không nhìn quanh, không tìm kiếm Torie hay các thành viên khác trong gia đình Traveler để trao cho họ lời tạm biệt duy nhất có ý nghĩa đối với cô. Thay vào đó, cô luống cuống lao về phía cửa.

Hình ảnh cuối cùng cô thấy được về cái thị trấn khiến cô nửa yêu nửa ghét ấy là một hình ảnh thấp thoáng xa xăm của dòng sông Pedernales và tấm biển chào trong gương chiếu hậu.

BẠN ĐANG RỜI WYNETTE, TEXAS

Thị trưởng Theodore Beaudine

Cô bật khóc, những tiếng nức nở đờn đau khiến người cô run lên và nước mắt che mờ tầm nhìn của cô. Cô chìm trong đau buồn vì trái tim cô đã tan vỡ và vì, một khi chuyến đi này kết thúc, cô sẽ không bao giờ khóc lại nữa.

Chương 22

Một đám mây đen đã bao trùm Wynette. Một cơn bão nhiệt đới tràn vào từ ngoài vùng, dâng nước tràn sông và cuốn phăng cây cầu trên đường Comanche. Mùa cúm đến quá sớm, và trẻ con nhà nào cũng đều bị ốm. Một vụ hỏa hoạn trong bếp đã khiến Roustabout phải đóng cửa ba tuần, và trong cùng một ngày cả hai chiếc xe chở rác duy nhất của thị trấn đều bị hỏng. Trong khi họ vẫn đang quay cuồng trước hết thấy những chuyện này, Kenny Traveler lại dính phải cú đánh bóng xoáy về bên trái tại lỗ thứ mười tám ở sân golf Whistling Straits và không kiếm đủ điểm ở giải PGA. Tệ hơn hết, Ted Beaudine đã từ chức thị trưởng. Đúng vào lúc họ cần anh nhất, anh lại từ chức. Tuần này anh ở Denver; tuần sau anh đã ở Albuquerque. Chạy khắp đất nước để cố gắng giúp đỡ các thành phố thoát khỏi đám mây đen thay vì ở lại Wynette nơi thuộc về anh.

Không ai vui vẻ. Trước khi lên đường học năm nhất tại Đại học Texas, Haley Kittle đã gửi một bức e-mail tập thể, kể lại chi tiết việc cô chứng kiến Spencer Skipjack đe dọa Meg Koranda tại hồ bơi sau nhà thờ Luther cũ vào hôm cô đến đó. Khi mọi người đều đã biết đầu đuôi mọi chuyện thực ra là thế nào, họ không còn thanh thản được nữa khi đổ lỗi cho Ted vì tội đánh Spence. Tất nhiên họ ước gì chuyện đó chưa từng xảy ra, nhưng Ted làm sao có thể làm ngơ trước những sự sỉ nhục mà Spence đã gây ra. Hết người này đến người khác cố gắng giải thích điều đó với anh vào những dịp hiếm hoi anh quay về thị trấn, nhưng chỉ nhận được từ anh một cái gật đầu lịch sự và rồi ngày hôm sau anh lại nhảy lên một chuyến bay nào đó.

Quán bar Roustabout cuối cùng cũng mở lại, nhưng đầu Ted có ở trong thị trấn, anh cũng không xuất hiện. Thay vào đó, có vài người từng thấy anh loanh quanh ở Cracker John, một quán bar xập xệ ngoài rìa thị trấn.

“Anh ấy đã xa lìa chúng ta rồi,” Kayla than vãn với Zoey. “Anh ấy đã xa lìa cả thị trấn rồi.”

“Chính là do sai lầm chết tiệt của chúng ta,” Torie nói. “Chúng ta kỳ vọng quá mức vào anh ấy.”

Theo những nguồn tin đáng tin cậy, nghe đồn Spence và Sunny đã quay trở lại Indianapolis, Sunny thì vui đầu vào công việc còn Spence đã mắc bệnh zona. Không ít người choáng váng khi thấy Spence phá vỡ mọi thỏa thuận với San Antonio. Theo lời đồn đại, sau khi được săn sóc nhiệt tình bởi người dân Wynette, ông ta đã không còn hứng thú với việc làm một con cá nhỏ giữa hồ nước lớn, và ông ta đã từ bỏ kế hoạch xây một khu sân golf nghỉ dưỡng ở bất cứ đâu.

Với hết thấy những biến động này, người ta cơ hồ đã quên mất cuộc đấu giá Giành được một kỳ nghỉ cuối tuần với Ted Beaudine, cho mãi tới khi ủy ban tái thiết thư viện nhắc mọi người nhớ rằng cuộc đấu giá sẽ chính thức khép lại vào nửa đêm 30 tháng Chín. Tối đó, cả ủy ban tập trung tại trụ sở chính ở tầng một nhà Kayla để kỷ niệm sự kiện này, cũng như để bày tỏ sự cảm kích của họ đối với Kayla vì cô ta vẫn tiếp tục quản lý cuộc đấu giá online ngay cả khi cha cô ta đã cắt khoản đấu giá.

“Chúng ta không thể làm được chuyện này nếu thiếu cậu,” Zoey nói từ trên chiếc sofa Hepplewhite đối diện bàn làm việc của Kayla. “Nếu có thể mở cửa thư viện trở lại, chúng tôi sẽ đặt một tấm bảng vinh danh cậu ở đó.”

Đạo gần đây, Kayla đã trang trí lại văn phòng bằng những tấm giấy dán tường Liberty và đồ nội thất phong cách tân cổ điển, nhưng Torie chọn ngồi trên sàn. “Zoey muốn treo tấm bảng trong khu thiếu nhi,” cô nói, “nhưng chúng tôi đã biểu quyết đặt nó gần giá sách thời trang. Chúng tôi cho rằng cô sẽ tiêu tốn phần lớn thời gian của mình ở đó.”

Những người khác nhìn cô trách móc vì đã nhắc Kayla nhớ rằng cô ta sẽ đọc về thời trang thay vì vạch ra các xu hướng thời trang cho cửa hàng mà cô ta luôn mơ ước được sở hữu. Torie không định tỏ ra thiếu lịch sự, vậy nên cô đứng dậy châm đầy cốc mojito của Kayla và khen ngợi làn da cô ta sau đợt trị liệu lột da bằng hóa chất.

“Chỉ còn một phút nữa là tới nửa đêm,” Shelby ríu rít với vẻ hào hứng giả tạo.

Sự căng thẳng đích thực đã kết thúc từ một tháng trước khi Sunny Skipjack ngừng đấu giá. Trong hai tuần gần đây, người đấu giá cao nhất, mười bốn nghìn năm trăm đô, là một ngôi sao truyền hình thực tế chỉ được giới tuổi teen biết tới. Ủy ban đã cử Công nương Emma đến báo tin với Ted rằng có vẻ như anh sắp trải qua kỳ nghỉ cuối tuần ở San Francisco với một cựu vũ nữ thoát y chuyên lật bài tarot bằng mộng. Ted chỉ thuần túy gạt đầu và nói ắt hẳn trình độ điều khiển cơ bắp của cô ta phải tuyệt hảo lắm, nhưng Công nương Emma cho biết đôi mắt anh trống rỗng, và cô chưa bao giờ chứng kiến anh có vẻ buồn bã đến thế.

“Chúng ta đếm ngược nào, y như đêm trước năm mới ấy,” Zoey vui vẻ nói.

Và họ làm theo. Theo dõi màn hình máy tính. Đếm ngược. Đúng đến nửa đêm, Kayla nhấn nút refresh trang, và tất cả bọn họ chuẩn bị gọi tên người thắng cuộc, nhưng rồi im lặng ngẩn ngơ khi nhìn thấy cái tên đó không thuộc về vũ nữ thoát y có tài điều khiển mộng kia, mà là...

“Meg Koranda?” Những tiếng hỗn hển vang lên, và rồi tất cả bọn họ đều đồng thanh.

“Meg thắng cuộc đấu giá?”

“Nhấn lại phím refresh đi, Kayla. Không thể có chuyện ấy được.” “Meg? Sao có thể là Meg được?”

Nhưng chính là Meg, đúng vậy, và họ không thể nào còn choáng váng hơn được nữa.

Họ bàn tán suốt một tiếng đồng hồ, cố gắng hình dung xem có chuyện gì. Mọi người ai cũng nhớ cô. Shelby luôn ngưỡng mộ cái cách Meg có thể đoán trước được các tay golf nữ sẽ muốn uống gì vào bất kỳ ngày nào đó trong tuần. Kayla nhớ đến khoản lợi nhuận do đồng đồ nữ trang của Meg mang lại, cùng với cả gu thời trang tinh tường của cô, cùng với cái thực tế rằng ngoài Meg ra, chẳng còn ai động đến đồng quần áo cũ của Torie. Zoey nhớ khiếu hài hước của Meg cũng như những chuyện ngồi lê đôi mách từ cô mà ra. Còn Torie và Công nương Emma chỉ đơn giản là nhớ cô vô cùng.

Bất chấp rắc rối cô đã gây ra, tất cả bọn họ đều đồng ý rằng Meg phù hợp một cách hoàn hảo với thị trấn này. Tuy nhiên, chính Birdie Kittle lại thành trạng sư hùng hồn nhất của Meg. “Cô ấy lẽ ra đã có thể tống Haley vào tù như Ted định làm, nhưng cô ấy đã bảo vệ con bé. Sẽ chẳng có ai khác làm thế đâu.”

Haley đã kể hết mọi chuyện với mẹ cùng bạn bè của Birdie. “Ở trường, con sẽ thường xuyên gặp cố vấn tâm lý,” cô gái nói. “Con muốn học cách tôn trọng bản thân hơn để chuyện tương tự như thế không bao giờ xảy ra nữa.”

Haley vô cùng thành thực kể lại những hành động trước đây của mình và cũng tỏ ra vô cùng xấu hổ vì những hành động ấy, đến nỗi bọn họ chẳng ai có thể tức giận lâu với cô.

Shelby, giờ đã chuyển từ mojito sang Diet Pepsi, kín đáo rút chân ra khỏi đôi giày bệt màu bạc kim tuyến mới. “Phải dùng cảm lắm mới có thể đối mặt với tất cả mọi người ở quán bar Roustabout giống như Meg đã làm. Cho dù chẳng ai tin một lời nào cô ấy nói cả.”

Torie khịt mũi. “Nếu không phải đều đang quá chán nản thất vọng thì ắt chúng ta đã cười đến ngã lăn ra khỏi ghế lúc cô ấy kể mình đã kiểm soát Ted rồi đá anh ấy, cứ như thể cô ấy là một cao thủ tình trường ấy.”

“Meg có danh dự, và cô ấy có trái tim,” Birdie nói. “Một sự kết hợp hiếm hoi. Cô ấy còn là cô hầu phòng chịu khó nhất tôi từng có nữa.”

“Lại còn được trả lương thấp nhất nữa chứ,” Torie chỉ ra điểm chính.

Birdie ngay lập tức lui về phòng thủ. “Cô biết thừa tôi đang cố gắng bù đắp chuyện đó mà. Tôi đã gửi một tấm séc cho cha mẹ cô ấy, nhưng chẳng thấy có tin tức gì cả.”

Công nương Emma có vẻ lo lắng. “Chúng ta chẳng ai có tin gì cả. Ít nhất cô ấy cũng nên giữ nguyên số điện thoại để chúng ta có thể gọi tới chứ. Tôi không thích cái cách cô ấy biến mất chút nào.”

Kayla ra dấu về phía màn hình máy tính. “Cô ấy đã dùng một cách chết tiệt để tái xuất giang hồ. Đây đúng là một hành động tuyệt vọng của cô ấy. Nỗ lực cuối cùng để lôi kéo Ted trở lại.”

Shelby xọc tay vào thắt lưng chiếc quần Jean căng đét. “Cô ấy hẳn đã mượn tiền của cha mẹ.”

Torie không tin phán đoán này. “Meg quá kiêu hãnh để có thể làm thế. Và cô ấy không phải dạng phụ nữ sẽ chạy theo một người đàn ông không hứa hẹn gì.” “Em không tin Meg đã đấu giá,” Zoey nói. “Em nghĩ cha mẹ cô ấy đã làm thế.”

Họ cân nhắc ý tưởng này một lúc. “Có khi đúng như vậy,” cuối cùng Birdie nói. “Có bậc cha mẹ nào lại không muốn con gái mình được ở bên Ted chứ?”

Nhưng bộ não nhanh nhạy của Công nương Emma đã rẽ vào một con đường khác. “Tất cả các cô đều nhầm rồi,” cô nói chắc nịch. “Meg không đấu giá, và cha mẹ cô ấy cũng không.” Cô trao đổi ánh mắt cùng Torie một lúc lâu.

“Sao?” Kayla hỏi. “Nói cho chúng em nghe xem nào.”

Torie bỏ ly mojito thứ ba của cô sang bên. “Ted đã đấu giá dưới tên Meg. Anh ấy muốn cô ấy quay lại, và đây chính là cách để anh ấy tóm được cô ấy.”

Tất cả mọi người đều muốn xem phản ứng của anh, vậy nên các thành viên ủy ban dành nửa tiếng đồng hồ tiếp theo tranh luận xem ai sẽ nhận nhiệm vụ thông báo với Ted rằng Meg đã thắng cuộc đấu giá. Anh liệu có giả vờ bất ngờ không hay sẽ thẳng thắn thừa nhận mưu mẹo của mình? Cuối cùng Công nương Emma lôi quyền thế ra tuyên bố cô sẽ đích thân làm việc này.

Ted trở về Wynette vào một ngày Chủ nhật, vậy là sáng sớm thứ Hai, Công nương Emma đã có mặt tại nhà anh. Cô không quá ngạc nhiên khi anh không ra mở cửa, nhưng không vì thái độ ấy của anh mà cô bỏ cuộc, cô đỗ chiếc SUV lại, lôi từ trong túi xách ra một cuốn tiểu sử minh họa hoành tráng của Beatrix Potter và sẵn sàng đợi anh ra ngoài.

Chưa đầy nửa tiếng đồng hồ sau, cửa ga ra mở ra. Nhận thấy cô đã chặn kín đường cả chiếc xe tải lẫn chiếc Benz, anh đành tiến đến chỗ xe cô. Anh mặc bộ vest lịch sự và đeo kính râm phi công, mang theo máy tính xách tay trong cặp da đen. Anh cúi người xuống nói với cô qua khung cửa sổ để mở. “Đi đi.”

Cô đóng sập cuốn sách lại. “Tôi ở đây vì việc công. Nhẽ ra đã báo với anh một chuyện nếu lúc này anh chịu ra mở cửa.”

“Tôi không còn là thị trưởng nữa. Tôi không có việc công gì hết.” “Anh là thị trưởng vắng mặt. Tất cả chúng tôi đều đã quyết định rồi. Và chuyện này cũng không thuộc dạng công việc đó.”

Anh đứng thẳng người. “Chị có định lái xe đi không hay để tôi làm hộ?” “Kenny sẽ không đồng ý để anh động vào người tôi đâu.”

“Kenny sẽ cổ vũ tôi ấy chứ.” Anh tháo chiếc kính râm ra. Mắt anh lộ vẻ mệt mỏi. “Chị muốn gì hả, Emma?”

Việc anh không gọi cô là “Công nương Emma” khiến cô thấy đáng báo động không kém gì khuôn mặt nhợt nhạt của anh, nhưng cô che giấu vẻ lo lắng. “Cuộc đấu giá đã kết thúc,” cô nói, “và chúng ta đã có người thắng cuộc.”

“Tôi rùng cả mình đấy,” anh dài giọng.

“Đó là Meg.”

“Meg?”

Cô gật đầu, đợi phản ứng của anh. Cô có nhìn thấy vẻ hài lòng không? Hay choáng váng? Giả thiết của cô có đúng không?

Anh đeo kính trở lại và thông báo cô chỉ còn ba mươi giây để đưa cái xe chết tiệt của cô đi chỗ khác.

Tủ quần áo rộng mênh mông của Francesca là một trong những địa điểm ưa thích nhất của Dallie, có lẽ vì nó phản ánh rất nhiều con người mâu thuẫn của vợ ông. Nó vừa xa hoa vừa giản dị, vừa hỗn loạn vừa được sắp xếp cẩn thận. Nó tỏa ra một mùi hương ngọt ngào. Nó vừa bộc lộ một đứa trẻ được nuông chiều vừa thể hiện tính thiết thực mạnh mẽ. Điều mà tủ quần áo này không thể hiện ra là tính gan góc của bà, sự hào phóng của bà cùng lòng chung thủy toàn tâm toàn ý đối với những người bà yêu thương.

“Cách đó sẽ không có tác dụng đâu, Francie,” ông nói lúc đứng trên ngưỡng cửa quan sát bà lôi cái áo ngực ren đặc biệt quyến rũ ra khỏi một ngăn kéo tủ.

“Vớ vẩn. Tất nhiên nó sẽ có tác dụng.” Bà nhét cái áo ngực trở lại ngăn kéo như thể nó đã xúc phạm bà. Với ông thì chẳng sao hết, vì như vậy bà lại đang có cơ hội đứng trước mặt

ông, trên người chẳng mặc gì ngoài chiếc quần lót cạp trễ đỏ tía bằng ren. Nếu có ai đó nói rằng phụ nữ tuổi năm mươi không thể sexy, vậy thì chắc chắn người đó chưa từng nhìn thấy Flancesca Serritella Day Beaudine khỏa thân. Nhưng ông thì đã từng. Nhiều lần là đằng khác. Chưa kể đến nửa tiếng đồng hồ trước, khi họ đang quần lấy nhau trên chiếc giường bê bộn.

Bà lôi một cái áo ngực khác ra, trông cũng tương tự chiếc vừa rồi. “Em phải làm gì đó, Dallie. Thằng bé đang chết dần chết mòn.”

“Nó không chết dần chết mòn. Nó đang suy ngẫm lại mọi chuyện. Từ hồi còn nhỏ, nó đã thích dành thời gian cân nhắc cặn kẽ mọi chuyện rồi.” “Vớ vẩn.” Lại thêm một chiếc áo ngực nữa phải nhận thái độ ghét bỏ của bà. “Nó đã có hơn một tháng rồi. Thế là đã đủ lâu rồi.”

Lần đầu tiên gặp ông, Francie đang sầm sầm nện bước trên vệ đường cao tốc Texas, ăn mặc như một hoa khôi phương Nam, tức giận như điên và quyết định đi nhờ xe của ông và Skeet. Hôm đó hóa ra lại là ngày may mắn nhất đời ông. Tuy nhiên, ông không thích bà rời tâm trí khỏi ông quá xa, và ông bèn giả vờ sầm soi một vết nứt trên khung cửa. “Công nương Emma nói gì về kế hoạch nhỏ của em.”

Vẻ mê mẩn đột ngột của Francie đối với một chiếc áo ngực đỏ tươi chẳng mấy phù hợp với cái quần lót nói cho ông biết bà đã không dả động gì với Công nương Emma về kế hoạch của bà. Bà trông chiếc áo ngực vào người. “Em đã kể với anh là Emma đang tìm cách thuyết phục Kenny thuê một chiếc RV và cùng bọn trẻ lái xe vòng quanh đất nước trong mấy tháng chưa? Và tự dạy bọn trẻ học trong lúc họ rong ruổi trên đường.”

“Anh không nghĩ là em đã nói,” ông đáp lại. “Cũng như anh không nghĩ là em đã kể cho cô ấy nghe em định lập một tài khoản e-mail lấy tên Meg và đưa ra mức đấu giá cao nhất trong cái cuộc đấu giá ngu ngốc ấy. Em biết thừa cô ấy sẽ cố gắng khuyên em từ bỏ ý định đó.”

Bà lôi từ giá treo ra một chiếc váy tiệp màu với mắt bà. “Emma cứ hay cần thận thái quá.”

“Vớ vẩn. Công nương Emma là người duy nhất cư xử hợp lẽ trong thị trấn này, và anh muốn nói là so với cả em, anh và con trai chúng ta đấy.”

“Em không đồng ý đâu đấy. Em là người rất lý trí.”

“Khi liên quan đến công việc thôi.”

Bà xoay lưng về phía ông để ông kéo khóa lên cho bà. “Được rồi, vậy thì... Anh là người rất lý trí.”

Ông gạt tóc ra khỏi gáy bà và hôn lên làn da mịn màng bên dưới. “Khi liên quan đến vợ anh thì không. Lý trí của anh đã bị quét sạch vào cái ngày anh bắt được em trên đường cao tốc đó rồi.”

Bà quay người ngược nhìn ông chăm chăm, môi bà hé mở, mắt dần trở nên mơ màng. Ông có thể chết chìm trong đôi mắt ấy. Và, quỷ tha ma bắt, bà biết rõ điều đó. “Đừng có cố làm anh phân tâm.”

“Đi mà, Dallie... Em cần sự ủng hộ của anh. Anh biết thừa em cảm thấy như thế nào về Meg

mà.”

“Không. Anh không biết.” Ông kéo khóa chiếc váy. “Ba tháng trước em cảm ghét cô ấy. Không biết em có quên hay không, nhưng em đã từng tìm cách tống cổ cô ấy khỏi thị trấn, và khi kế hoạch đó không hiệu quả, em đã cố hết sức sỉ nhục cô ấy bằng cách bắt cô ấy phục dịch tất cả bạn bè của em.”

“Nhất thời hồ đồ thôi.” Bà nhăn mũi, rồi trở nên trầm ngâm. “Cô ấy cừ lắm, Dallie. Lẽ ra anh phải nhìn thấy cô ấy. Không hề khuất phục một chút xíu nào. Meg thật... Cô ấy khá tuyệt vời.”

“Phải, chà, em cũng từng nghĩ Lucy khá khá tuyệt vời đấy thôi, và xem xem chuyện thành ra thế nào kìa.”

“Lucy tuyệt vời thật. Nhưng không phải là dành cho Ted. Hai đứa quá giống nhau. Em lấy làm lạ là chúng ta không nhận ra điều đó rõ ràng như Meg đấy. Ngay từ lúc bắt đầu, cô ấy đã hòa hợp với nơi này theo những cách mà Lucy không bao giờ có thể làm được.”

“Bởi vì Lucy quá điềm đạm. Và cả hai chúng ta đều biết rõ một khi nói đến Wynette thì ‘hòa hợp’ không hẳn là một lời khen ngợi.”

“Nhưng khi chúng ta đang nói đến con trai chúng ta thì nó chính là vấn đề cốt yếu.”

Có lẽ bà đã đúng. Có lẽ Ted đã yêu Meg. Ông Dallie đã từng nghĩ vậy, nhưng rồi ông đã thay đổi suy nghĩ khi thấy Ted để cho cô ra đi một cách dễ dàng y như anh từng để Lucy ra đi. Francie có vẻ rất chắc chắn, nhưng bà đang muốn có cháu nội đến mức không suy xét khách quan được. “Lẽ ra em chỉ cần đưa thẳng tiền cho ủy ban thư viện ngay từ đầu.”

“Anh và em đã nói về chuyện này rồi mà.”

“Anh biết.” Kinh nghiệm đã dạy cho họ biết rằng một vài gia đình, dẫu giàu có đến mức nào, cũng không thể chống đỡ cả một thị trấn. Họ đã học được cách chọn lựa mục tiêu, và năm nay, việc mở rộng quy mô của bệnh viện miễn phí đã thẳng áp đảo chuyện tu sửa thư viện.

“Chỉ là tiền thôi mà,” người phụ nữ từng sống bằng một bình bơ lạc và ngủ trên sofa trong trạm radio năm trăm watt ở chốn khỉ ho cò gáy nào đó nói. “Em thật sự không cần một tủ quần áo mùa đông mới. Cái em cần là con trai em quay trở lại.”

“Nó có đi đâu đâu.”

“Đừng có giả vờ không hiểu. Chỉ mất một sân golf và khu nghỉ dưỡng thì chẳng thể làm Ted buồn phiền được.”

“Chúng ta nào có biết chắc được, vì nó có nói gì với chúng ta về chuyện đó đâu. Đến cả Công nương Emma cũng không làm nó mở miệng được. Và quên Torie đi. Nó đã tránh mặt Torie mấy tuần rồi.”

“Nó là người kín đáo mà.”

“Chính xác. Và khi nó phát hiện ra em đã làm gì thì em sẽ phải tự mình chịu trách nhiệm đấy, vì thuận tiện làm sao, anh sắp vắng mặt ở thị trấn rồi.” “Em sẵn sàng chấp nhận rủi ro

đó,” bà nói.

Đây không phải rủi ro đầu tiên bà chấp nhận vì con trai, và vì hôn bà thì dễ hơn nhiều so với việc tranh luận, ông đành đầu hàng.

Bà Francesca có một vấn đề cấp thiết. Ủy ban đã sử dụng địa chỉ e-mail Francesca lập ra nhân danh Meg để thông báo cô đã thắng cuộc đấu giá, thành ra bà Francesca phải tìm cho ra địa chỉ của cô để chuyển tiếp tin tức này. Nhưng vì Meg dường như đã biến mất, bà Francesca buộc lòng phải liên lạc với vợ chồng Koranda.

Bà từng phỏng vấn Jake hai lần trong mười lăm năm qua, một thành tích đáng kể nếu xét tới nỗi ám ảnh của ông về một cuộc sống riêng tư. Thái độ kín đáo đã biến ông trở thành một đối tượng rất khó phỏng vấn, nhưng khi không ghi hình, ông lại là người khá hài hước và dễ nói chuyện. Bà không biết rõ vợ ông, nhưng Fleur Koranda nổi tiếng là người cứng rắn, thông minh và rất biết đối nhân xử thế. Không may, chuyến viếng thăm Wynette ngắn ngủi và đầy lúng túng của vợ chồng Koranda đã không cho Francesca hay Dallie cơ hội củng cố mối quan hệ với họ.

Khi Francesca gọi điện đến văn phòng cho bà, Fleur tỏ thái độ thân thiện nhưng cũng khá thận trọng. Bà Francesca chấp vạ được một câu chuyện na ná với sự thực, chỉ bỏ qua một vài chi tiết bất tiện, chẳng hạn như vai trò của bà trong toàn bộ chuyện này. Bà bày tỏ lòng ngưỡng mộ dành cho Meg và sự tin tưởng rằng Meg và Ted quan tâm sâu sắc đến nhau.

“Tôi hoàn toàn chắc chắn, Fleur ạ, rằng một kỳ nghỉ cuối tuần cùng nhau tại San Francisco sẽ cho hai đứa đúng cơ hội chúng đang cần để trở lại với nhau và khôi phục mối quan hệ của chúng.”

Bà Fleur không phải kẻ ngốc, và bà xoáy thẳng vào vấn đề hiển nhiên. “Meg không có đủ tiền để đặt mức đấu giá đó.”

“Như thế càng khiến cho tình huống này thêm hấp dẫn, không phải sao?” Một khoảng im lặng nối tiếp. Cuối cùng, bà Fleur nói, “Bà có nghĩ chuyện đó là do Ted làm không?”

Bà Francesca không muốn nói dối, nhưng bà cũng không định thú nhận chính bà là người chịu trách nhiệm. “Có rất nhiều đồn đại trong thị trấn về vấn đề đó. Bà không hình dung nổi những giả thiết tôi đã nghe thấy đâu.” Bà khấn trương hơn. “Tôi sẽ không ép bà cho số điện thoại của Meg...” Bà dừng một lúc, hy vọng bà Fleur sẽ tự nguyện cho số. Nhưng vì Fleur không làm thế, bà lại nài ép. “Thế này đi. Tôi chắc chắn sẽ trực tiếp gửi cho bà lịch trình cho kỳ nghỉ cuối tuần, cùng với vé máy bay khứ hồi của Meg từ L.A. tới San Francisco. Ủy ban đã dự định sử dụng một máy bay cá nhân để đưa cả hai đứa bay từ Wynette, nhưng xét đến tình hình hiện tại thì có vẻ giải pháp này hợp lý hơn. Bà đồng ý chứ?”

Bà nín thở, nhưng thay vì trả lời, bà Fleur nói, “Kể cho tôi nghe về con trai bà đi.”

Bà Francesca ngả người ra sau ghế, dán mắt vào bức ảnh Teddy bà đã chụp hồi anh lên chín. Đầu quá to so với cơ thể mảnh khảnh của anh. Chiếc quần kéo quá cao trên eo. Vẻ mặt nghiêm túc thái quá chẳng hề hòa hợp với cái áo phông sờn cũ in chữ Born To Raise Hell.

Bà nhắc bức ảnh lên. “Ngày Meg rời Wynette, con bé đã tới chỗ dân thị trấn chúng tôi hay tụ tập và nói với tất cả mọi người rằng Ted không hoàn hảo.” Đôi mắt bà mờ nước mắt,

nhưng bà không cố chớp mắt gạt chúng đi. “Tôi không đồng ý với con bé.”

Bà Fleur ngồi bên bàn làm việc, tua đi tua lại trong đầu cuộc nói chuyện cùng Francesca Beaudine, nhưng thật khó có thể suy nghĩ mạch lạc được khi cô con gái duy nhất của bà đang khổ sở đến thế. Nói như thế không có nghĩa là Meg sẽ thừa nhận có gì đó không ổn. Thời gian cô ở Texas đã tôi luyện và giúp cô trưởng thành hơn, khiến cô nuôi dưỡng một thái độ kín đáo mà đến giờ bà Fleur vẫn chưa thích ứng được. Nhưng cho dù Meg tỏ ý rõ ràng rằng Ted Beaudine là chủ đề cấm kỵ, bà Fleur vẫn biết Meg yêu anh và cô đã tổn thương sâu sắc. Toàn bộ bản năng làm mẹ bà sở hữu đều hối thúc bà bảo vệ Meg khỏi bị đau khổ hơn nữa.

Bà cân nhắc đến những kẻ hở trong câu chuyện vừa nghe. Về ngoài lòng lầy của Francesca che giấu một trí tuệ sắc sảo, và bà chỉ tiết lộ đúng mức bà muốn. Bà Fleur không có lý do gì để tin tưởng bà, nhất là khi cậu con trai rõ ràng luôn được bà đặt lên hàng đầu. Cũng chính cậu con trai đó đã đem đến những nỗi buồn cho đôi mắt Meg. Nhưng Meg không phải là đứa trẻ, và bà Fleur không có quyền thay cô quyết định một chuyện như thế này.

Bà với tay về phía điện thoại và gọi cho con gái.

Chiếc ghế được Ted trưng dụng tại sảnh khách sạn Bốn Mùa ở San Francisco giúp anh có thể nhìn thấy rõ ràng cửa ra vào trong khi người bước vào sẽ không thể nhìn thấy anh ngay lập tức. Mỗi lần cánh cửa xoay mở, lồm thụng vị của anh lại thất lại. Anh không thể tin nổi anh lại điên rồ vút hết luật lệ của mình đi như thế. Anh thích sống thoải mái, cùng mọi người vui vẻ và hạnh phúc bên bạn bè. Nhưng không còn gì là thoải mái nữa kể từ cái buổi tối trước hôn lễ của anh, khi anh gặp Meg Koranda.

Cô quán mình trong mấy tấm lụa thất lại để lộ một bên vai trần và ôm lấy những đường cong trên hông cô. Mái tóc của cô bù xù và những đồng tiền bạc lúc lắc như dây côn rữ xuống từ tai cô. Cách cô thách thức anh thật đáng bực mình, nhưng anh đã không coi trọng cô như lẽ ra nên thế. Ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, khi anh quan sát đôi mắt cô chuyển từ màu xanh lơ trong sáng sang màu xanh lục của bầu trời đông bão, đáng nhẽ ra anh nên coi trọng hết thảy mọi thứ ở cô.

Khi Công nương E. cho anh biết Meg đã là người đấu giá thành công trong cuộc đua ngu ngốc ấy, trong anh đã trào dâng một niềm hân hoan tốt độ, nhưng rồi gần như ngay lập tức bị đập tan tành bởi hiện thực. Cả lòng kiêu hãnh lẫn tiền bạc của Meg đều không cho phép cô đặt mức đấu giá đó, và anh không cần phải mất nhiều thời gian mới đoán được người đứng sau là ai. Các bậc cha mẹ luôn yêu quý anh, và vợ chồng Koranda cũng không là ngoại lệ. Mặc dù anh và cha Meg chỉ đơn thuần trao qua đổi lại vài ánh mắt, nhưng họ đã hoàn toàn hiểu ý nhau.

Bảo vệ ở cửa giúp một vị khách lớn tuổi vào trong sảnh. Ted cố gắng thư giãn trong ghế. Chuyến bay của Meg đã hạ cánh hơn một tiếng trước, vậy nên hẳn là cô sẽ bước vào bất kỳ lúc nào. Anh vẫn không biết đích xác anh sẽ nói gì với cô, nhưng quý tha ma bắt anh đi nếu anh để cho cô thấy được dù chỉ là một thoáng cơn giận dữ vẫn đang sôi sục trong anh. Giận dữ là một cảm xúc phản tác dụng, và anh cần bình tĩnh ứng phó với Meg. Sự bình tĩnh của anh đối phó với ngọn lửa của cô. Sự quy củ của anh đối phó với mớ bòng bong của cô.

Nhưng anh không hề cảm thấy bình tĩnh hay quy củ, và càng chờ đợi, anh càng lo lắng. Anh hầu như không thể hiểu nổi hết thảy những vợ vắn cô ném vào mặt anh. Đầu tiên, cô

đòi chia tay anh vì chuyện xảy ra ở bữa tiệc trưa. Nhưng nếu anh đã biết mấy người phụ nữ đó sẽ không nói gì thì sao chứ? Chẳng phải anh vẫn tuyên bố trước mặt mọi người đầy thôi? Rồi cô nói cô yêu anh, nhưng đến khi anh cố gắng cho cô biết anh quan tâm nhiều đến mức nào thì cô lại không thèm đếm xỉa, đồng thời không chịu hiểu tầm quan trọng của việc anh đã đứng trước bàn thờ Chúa ba tháng trước đó, sẵn sàng cưới một người phụ nữ khác. Thay vào đó, cô muốn một sự hứa hẹn vĩnh viễn, và như thế đâu có giống với cô - thường xuyên nhảy vào một chuyện nào đó mà chẳng buồn cân nhắc đến tình hình trong bất kỳ hoàn cảnh nào?

Anh ngẩng phắt đầu lên khi cánh cửa sảnh bật mở lần nữa, lần này là một người đàn ông đứng tuổi và một phụ nữ trẻ hơn rất nhiều. Mặc dù sảnh khách sạn khá mát mẻ nhưng chiếc áo phông của Ted vẫn ướt đẫm. Cô mới quá đáng làm sao khi quy kết anh là kẻ đứng bên lề, nơi anh không cần phải đổ quá nhiều mồ hôi.

Anh kiểm tra đồng hồ lần nữa rồi lôi điện thoại ra xem liệu cô có gửi tin nhắn nào không, y như anh đã làm vô số lần kể từ khi cô biến mất, nhưng không có tin nhắn nào của cô hết. Anh nhét điện thoại trở lại túi trong lúc một ký ức khác ủa tới. Ký ức anh không muốn đối mặt. Chuyện anh đã làm với cô ngày hôm đó tại bãi chôn lấp...

Anh không thể tin nổi anh đã mất kiểm soát như thế. Cô đã tìm cách gạt nó đi, nhưng anh không bao giờ tha thứ cho bản thân được.

Anh cố gắng nghĩ đến chuyện khác, nhưng rồi cuối cùng lại thành ra lo lắng không yên trước tình hình rối beng ở Wynette. Thị trấn không chấp nhận đơn từ chức của anh, vậy nên bàn làm việc của anh tại Tòa thị chính vẫn để trống, nhưng quý tha ma bắt anh đi nếu anh nhảy trở lại vào tai họa đó. Thành thực mà nói, anh đã khiến mọi người thất vọng, và cho dù họ có cố gắng thông cảm đến thế nào đi chăng nữa thì vẫn không một ai ở thị trấn không biết anh đã phụ lòng họ.

Cánh cửa ở sảnh mở ra rồi khép lại. Chỉ trong một mùa hè, cuộc sống thoải mái của anh đã bị hủy hoại.

“Em như một mớ bòng bong, hoang dại, đầy xáo trộn, và anh đã làm tan vỡ trái tim em.”

Nỗi khổ đau không thể chịu nổi trong đôi mắt xanh lục lam ấy đã xuyên thẳng vào lòng anh. Nhưng còn trái tim anh thì sao? Nỗi khổ đau của anh thì sao? Cô nghĩ anh sẽ cảm thấy ra sao khi người đã được anh dần dần đặt nhiều niềm tin nhất lại bỏ anh mà đi ngay giữa cơn hoạn nạn, đúng lúc anh cần cô nhất?

“Trái tim ngu ngốc của em...,” cô đã nói thế. “Nó đã reo ca.” Anh đợi trong sảnh suốt cả chiều, nhưng Meg không hề xuất hiện.

Tối đó, anh lang thang khắp khu phố Tàu và uống đến say mềm tại một quán bar ở quận Mission. Ngày hôm sau, anh kéo cao cổ áo khoác và đi bộ trong thành phố dưới cơn mưa. Anh ngồi trên cáp treo, trôi qua vườn trà ở công viên Golden Gate, ngó nghiêng mấy cửa hàng đồ lưu niệm trên Bến Ngư phủ. Anh cố ăn một bát trai hầm ở Cliff House cho ấm người, nhưng đành bỏ thừa sau vài miếng.

“Chỉ nhìn anh thôi em cũng cảm thấy như mình đang nhảy múa.”

Sáng hôm sau, anh thức dậy từ sớm, đầu chệnh choáng và khổ sở. Một màn sương mù dày đặc lạnh căm giăng mắc, nhưng anh vẫn bất chấp mà xông pha vào những con phố vắng

vẽ rồi leo lên đỉnh đồi Telegraph.

Tháp Coit vẫn chưa mở cửa, vậy nên anh đi bộ xung quanh, dõi mắt nhìn toàn cảnh thành phố và vịnh biển khi màn sương mù bắt đầu tan dần. Anh ước gì có thể kể cho Lucy nghe toàn bộ mớ bòng bong này, nhưng anh sao có thể gọi cho cô sau những chuyện như thế này và bảo với cô rằng bạn thân nhất của cô là người thiếu chín chắn, đòi hỏi, nhạy cảm thái quá và gàn bướng một cách không sao lý giải nổi, và anh nên làm cái chết tiệt gì đây?

Anh nhớ Lucy. Mọi chuyện với cô đều dễ dàng.

Anh nhớ cô... Nhưng anh không muốn bóp cổ cô như anh muốn bóp cổ Meg. Anh không muốn ân ái với cô cho đến khi mắt cô biến thành một màn sương mờ. Anh không khát khao giọng nói của cô, niềm vui trong tiếng cười của cô.

Anh không nhúc nhối vì Lucy. Không mơ về cô. Không khát khao cô. Anh không yêu cô.

Cùng với tiếng lá khô xào xạc và hơi gió lạnh căm căm, cơn gió cuốn màn sương mù trôi ra biển.

Chương 23

Vài giờ sau, Ted đã yên vị trên chiếc Chevy Trailblazer mới thuê, thẳng tiến về phía Nam theo đường I-5. Anh phóng xe như bay, chỉ dừng lại một lần để chụp vội một cốc cà phê đắng ngắt. Anh thầm cầu nguyện rằng sau khi rời Wynette, Meg đã tới L.A. cùng cha mẹ chứ không phải thẳng tiến đến Jaipur hay Ulan Bator hay một nơi nào đó khác mà anh không thể tìm được cô để nói cho cô biết anh yêu cô biết nhường nào. Cơn gió cuốn trôi màn sương mù San Francisco cũng đồng thời quét sạch sự mơ hồ cuối cùng của anh. Còn lại trong anh là một sự rõ ràng nhức nhối xuyên thẳng qua hết thủy sự hỗn loạn của những cô dâu cùng những đám cưới bị hủy bỏ, một sự rõ ràng khiến cho anh nhìn thấy rõ anh đã khéo léo đến mức nào trong việc sử dụng logic để che giấu nỗi sợ hãi những cảm xúc hỗn loạn sẽ xáo trộn cuộc sống thoải mái của anh.

Lẽ ra, hơn bất kỳ ai khác, anh nên hiểu thấu tình yêu vốn không hề quy củ hay lý trí. Chẳng phải tình yêu đắm đuối, phi logic đã vượt qua hết thủy đối lừa, chia cắt và sự bướng bỉnh của chính cha mẹ anh vẫn bền vững hơn ba thập kỷ sao? Thú tình yêu khắc cốt ghi tâm mà anh cảm thấy đối với Meg đó... thú tình yêu phức tạp, không thể cưỡng lại và có sức công phá mãnh liệt mà anh vẫn luôn không chịu thừa nhận đó chính là thứ còn thiếu trong mối quan hệ giữa anh và Lucy. Anh và Lucy hòa hợp một cách hoàn hảo trong tư duy của anh. Tư duy của anh... nhưng không phải trong tim anh. Lẽ ra anh không nên để mất quá nhiều thời gian trước khi nhận thức được điều đó.

Anh giận dữ nghiền chặt răng khi bị kẹt xe ở L.A. Meg là người bốc đồng và có cảm xúc mạnh mẽ, và anh đã không gặp cô hơn một tháng rồi. Sẽ ra sao đây nếu thời gian và khoảng cách đã thuyết phục cô tin rằng cô xứng đáng với một điều gì đó tốt đẹp hơn một gã Texas cứng đầu cứng cổ chẳng biết mình muốn gì?

Anh không thể nghĩ như thế được. Anh không thể cho phép mình dự đoán xem anh sẽ làm gì nếu cô đã trở nên chán ngấy với cái suy nghĩ rằng cô từng có thời yêu anh. Giá như cô không cắt điện thoại. Và còn cái thói quen của cô cứ nhảy lên máy bay rồi bay mất tới những miền đất xa xăm nhất trên hành tinh nữa? Anh muốn cô ở nguyên tại chỗ, nhưng Meg không phải người như thế.

Trời đã sầm sẩm tối khi anh tiến vào dinh thự Brentwood của gia đình Koranda. Anh không biết liệu họ có biết Meg không hề xuất hiện ở San Francisco hay không. Dù anh không thể chắc chắn họ chính là người đã đặt mức đầu giá thành công kia, nhưng không phải họ thì còn ai khác chứ? Sự trở trêu không buông tha cho anh. Điều các bậc cha mẹ của các cô gái thích nhất ở anh chính là sự ổn định, nhưng cả cuộc đời, anh chưa bao giờ thiếu ổn định như lúc này.

Anh xưng danh qua máy camera. Khi hai cánh cửa từ từ mở ra, anh nhớ ra anh đã không cạo râu hai ngày nay rồi. Lẽ ra trước tiên anh nên dừng lại ở khách sạn để sửa soạn chỉnh tề đã. Quần áo anh nhăn nhúm, mắt đỏ quạch, và người anh nhể nhại mồ hôi, nhưng bây giờ anh sẽ không lùi bước.

Anh đỗ xe bên cạnh tòa nhà theo kiến trúc Tudor vốn là nhà chính của vợ chồng Koranda ở California. Tình huống tốt nhất, Meg sẽ ở đây. Tình huống tệ nhất... Anh không dám nghĩ tới những tình huống tệ nhất. Vợ chồng Koranda là đồng minh chứ không phải kẻ địch của anh. Nếu cô không có ở đây, họ sẽ giúp anh tìm cô.

Nhưng sự thù địch lạnh nhạt mà bà Fleur Koranda thể hiện khi ra mở cửa không hề an ủi sự tự tin đang lung lay của anh. “Sao vậy?”

Chỉ có thể. Không mỉm cười. Không bắt tay. Hiển nhiên không có cái ôm nào. Cho dù ở độ tuổi nào đi chăng nữa, phụ nữ luôn trở nên nhu hòa hẳn khi nhìn thấy anh. Chuyện như thế đã xảy ra quá nhiều lần đến độ anh chẳng đếm nổi, nhưng giờ thì chuyện không xảy ra như thế, và sự khác thường này khiến anh mất bình tĩnh. “Cháu cần gặp Meg,” anh buộc miệng, và rồi, một cách ngốc nghếch, “Cháu... Chúng ta vẫn chưa chính thức làm quen với nhau. Cháu là Ted Beaudine.”

“Ái chà, phải rồi. Ngài Quyển Rũ Khôn Cường.”

Giọng bà không giống một lời khen.

“Meg có đây không ạ?” anh hỏi.

Bà Fleur Koranda nhìn anh theo đúng cách mẹ anh từng nhìn Meg. Bà Fleur là một phụ nữ vùng Amazon xinh đẹp cao hơn mét tám, với hàng lông mày sâu róm giống y chang của Meg, nhưng nét mặt bà không hồng hào hay thanh tú bằng Meg. “Lần gần đây nhất tôi nhìn thấy cậu,” bà Fleur nói, “cậu đang lăn lộn trên đất, cố giết tươi một gã đàn ông.”

Nếu Meg đã có đủ dũng cảm để đứng lên đương đầu với mẹ anh, vậy thì anh cũng có thể thẳng thắn đối mặt với mẹ cô. “Vâng, thưa bác. Và cháu sẽ làm lại lần nữa. Còn bây giờ, cháu sẽ rất cảm kích nếu bác cho cháu biết cháu có thể tìm cô ấy ở đâu.”

“Tại sao?”

Ta mà nhường nhịn các bà mẹ như thế này một phen thôi thì họ sẽ giết ta như giết một con kiến. “Đấy là chuyện giữa cháu và cô ấy ạ.”

“Không hẳn đâu.” Giọng nói trầm của cha Meg vang lên, ông lúc này đã đứng kế vai vợ. “Để cậu ta vào đi, Fleur.”

Ted gật đầu, bước vào trong tiền sảnh rộng mênh mông, rồi theo họ tới phòng khách ấm cúng đã có sự hiện diện của hai cậu thanh niên cao ráo mang mái tóc màu nâu hạt dẻ giống Meg. Một người ngồi trên sàn trước lò sưởi, mắt cá chân vắt ngang qua đầu gối, bập bùng cây đàn guitar. Người kia đang gõ lạch cạch trên chiếc máy Mac. Đây chỉ có thể là hai người em sinh đôi của Meg. Người ôm laptop, đeo đồng hồ Rolex và mang đôi giày lười của Ý hẳn phải là Dylan, thần đồng tài chính, trong khi Clay, diễn viên New York chơi đàn guitar thì có mái tóc bờm xờm, quần jean rách và đế chân trần. Cả hai người đều đặc biệt điển trai giống y đúc một thần tượng điện ảnh ngày xưa, mặc dù ngay lúc này thì anh không nhớ được đó là người nào. Chẳng ai giống Meg, vì cô giống cha cô hơn. Và cả hai người bọn họ chẳng ai có vẻ hân hoan chào đón anh hơn hai bậc tiền bối Koranda. Hoặc họ đã biết Meg không xuất hiện ở San Francisco và đổ lỗi cho anh, hoặc anh đã nhầm lẫn ngay từ đầu và họ không phải người đã tham gia đấu giá thay cô. Dù gì đi nữa, anh vẫn cần họ.

Jake giới thiệu qua loa. Cả hai anh em đứng thẳng lên từ chỗ của mình, không phải để bắt tay anh như anh nhanh chóng phát hiện ra mà để có thể đứng ngang hàng và nhìn thẳng vào mắt anh. “Vậy ra đây chính là Ted Beaudine vĩ đại,” Clay nói với giọng kéo dài gần giống như giọng cha cậu thường dùng trên màn ảnh.

Dylan trông chẳng khác gì vừa đánh hơi ra một vụ chiếm đoạt thù địch. “Chẳng hiểu nổi

gu của bà chị tôi nữa.”

Hy vọng hợp tác quá xa vời. Mặc dù không hề có kinh nghiệm ứng phó với thái độ thù địch, anh chắc chắn không đời nào lùi bước, vậy nên anh chăm chú nhìn hai anh em. “Tôi đang tìm Meg.”

“Vậy có nghĩa là chị ấy đã không tham dự bữa tiệc của anh ở San Francisco,” Dylan nói. “Chuyện đó ắt hẳn là một cú đòn đau giáng vào cái tôi của anh đấy nhỉ.”

“Cái tôi của tôi chẳng liên quan gì đến chuyện này hết,” Ted phản bác. “Tôi cần nói chuyện với cô ấy.”

Clay lướt ngón tay lên cần đàn guitar. “Phải, nhưng vấn đề là, Beaudine ạ... Nếu chị gái chúng tôi muốn nói chuyện với anh thì giờ chị ấy đã làm thế rồi.”

Bầu không khí trong phòng sôi lên bởi sự thù địch mà anh nhận thấy cũng chẳng khác gì thái độ phản đối Meg đã phải đương đầu mỗi ngày tại Wynette. “Có thể không phải vậy,” anh nói.

Mái tóc vàng xinh đẹp của Gấu Mẹ dựng lên tua tủa. “Cậu đã có cơ hội, Ted, và theo tôi hiểu, cậu đã thổi bay nó đi rồi.”

“Cơ hội lớn hẳn hoi,” Gấu Cha nói. “Nhưng nếu cậu để lại lời nhắn, chắc chắn chúng tôi sẽ chuyển lời giùm cậu.”

Còn khuya Ted mới đồng ý dốc gan dốc ruột ra với bất kỳ ai trong số họ. “Cháu vô cùng tôn trọng bác, bác Koranda, nhưng chuyện cháu cần nói với Meg là chuyện riêng giữa hai chúng cháu.”

Jake nhún vai. “Vậy thì chúc may mắn nhé.”

Clay đặt cây đàn guitar xuống và tách khỏi người anh em của mình. Về thù địch của cậu đã phai nhạt phần nào, và cậu nhìn Ted với vẻ mặt dường như có phần thông cảm. “Sẽ chẳng có ai khác nói cho anh biết đâu, vậy nên tôi sẽ nói. Chị ấy đã rời khỏi đất nước rồi. Meg lại đi du lịch rồi.”

Ruột gan Ted quặn thắt. Đây đúng là điều anh đã lo sợ. “Không vấn đề gì,” anh nghe thấy chính mình cất tiếng. “Tôi sẽ rất vui bắt máy bay đi.”

Dylan không chia sẻ thái độ cảm thông của người anh em. “Với một người được cho là thiên tài gì gì đó thì anh hơi chậm hiểu đấy. Chúng tôi sẽ không nói cho anh biết tin tức chết tiệt nào hết.”

“Chúng ta là một gia đình,” Gấu Cha nói. “Có lẽ cậu không hiểu điều đó có ý nghĩa gì, nhưng tất cả chúng ta đều hiểu.”

Ted hiểu chính xác điều đó có ý nghĩa gì. Nó có nghĩa rằng những nhân vật Koranda cao lớn, ưa nhìn này đã quây xe chống lại anh y như bạn bè anh đã làm để chống lại Meg. Thiếu ngủ, giận dữ cùng một sự tự nguyện rửa bản thân nhuộm màu hoảng loạn đã khiến anh không còn bình tĩnh được nữa. “Cháu có phần bối rối đấy. Các bác có phải chính là cái gia đình đã bỏ rơi cô ấy bốn tháng qua không?”

Anh đã nằm thóp được họ. Anh có thể nhìn thấy sự áy náy trong mắt họ. Trước giây phút này, anh chưa bao giờ ngờ rằng mình lại có bản tính hần học, nhưng mỗi ngày, người ta lại học thêm một điều mới mẻ nào đó về chính bản thân mình đấy thôi. “Cháu dám cá Meg chưa bao giờ kể cho các bác nghe mọi chuyện cô ấy đã trải qua.”

“Chúng ta vẫn luôn nói chuyện với Meg.” Đôi môi cứng đờ của mẹ cô hầu như không hề chuyển động.

“Thật vậy sao? Vậy thì hẳn các bác đã biết cô ấy sống như thế nào rồi.” Anh chẳng màng đến chuyện anh sắp làm một việc thiếu đúng đắn vô cùng. “Chắc hẳn các bác đều biết cô ấy buộc phải lau chùi toilet để kiếm tiền mua thức ăn? Và cô ấy hẳn đã kể cho các bác nghe cô ấy phải ngủ trong xe hơi? Cô ấy có nhắc đến chuyện cô ấy suýt nữa đã bị tống vào tù vì tội sống lang thang?” Anh không nói cho họ biết ai là người thiếu chút nữa đã tống cô vào đó. “Cuối cùng cô ấy phải sống trong một ngôi nhà bỏ hoang không có đồ đạc. Và các bác có mảy may biết được mùa hè ở Hill Country nóng nực đến mức nào? Để cho mát, cô ấy đi bơi trong một con lạch đầy rắn rết.” Anh có thể nhìn thấy nỗi áy náy nhỏ tong tong qua từng lỗ chân lông của họ, và anh khoét sâu thêm. “Cô ấy không có bạn bè, chỉ có một thị trấn toàn kẻ địch, vậy nên mong các bác tha chú cho cháu nếu cháu không thấy ấn tượng với quan điểm của các bác về cách bảo vệ cô ấy.”

Cha mẹ cô đều đã tái mét cả mặt, hai người em trai cô không nhìn anh, và anh tự nhủ mình hãy rút lui thôi, dẫu rằng từ ngữ vẫn không kiểm chế được. “Nếu mọi người không muốn cho cháu biết cô ấy đang ở đâu, vậy thì quý tha ma bắt tất cả các người đi. Cháu sẽ tự mình tìm cô ấy.”

Anh sầm sầm nện bước rời khỏi nhà, được nạp nhiên liệu bởi cơn giận dữ, một cảm xúc mới mẻ đến nỗi anh hầu như không nhận ra. Tuy nhiên, đến lúc ra tới xe, anh lấy làm hối hận vì hành động của mình. Đây là gia đình của người phụ nữ anh yêu, và thậm chí, cô vẫn tin rằng họ đã làm đúng khi bỏ rơi cô. Anh chẳng làm nên trò trống gì ngoài việc trút nỗi giận dữ lên sai người. Bây giờ thì anh làm thế quái nào tìm được cô đây?

Suốt vài ngày sau đó, anh cố gắng vật lộn với nỗi tuyệt vọng đang chất chứa trong lòng. Cuộc tìm kiếm trên mạng Internet không mang lại bất kỳ manh mối nào về vị trí của Meg trong khi những người có khả năng nắm được thông tin nhất lại từ chối không chịu nói chuyện với anh. Cô có thể ở bất cứ đâu, và khi diện tìm kiếm là toàn bộ thế giới này, anh không biết nên bắt đầu từ đâu.

Một khi đã rõ ràng rằng ông bà Koranda không phải những người đưa mức giá cao nhất trong cuộc đấu giá, nhẽ ra anh đã phải ngay lập tức hình dung ra người mai mối cho mình là ai, ấy vậy nhưng anh mãi vẫn không hiểu ra vấn đề. Cuối cùng, khi đã ghép các mảnh vỡ lại với nhau, anh bèn giận dữ đến nhà cha mẹ và dồn mẹ anh đến chân tường trong văn phòng của bà.

“Mẹ đã biến cuộc sống của cô ấy thành địa ngục!” anh kêu lên, gần như không thể kiểm chế được.

Bà thử búng ngón tay xua anh đi. “Cường điệu kinh quá.”

Thật dễ chịu biết bao khi cơn giận của anh đã tìm được mục tiêu để trút ra. “Mẹ đã biến cuộc sống của cô ấy thành địa ngục, rồi bất thành linh, không có bất kỳ dấu hiệu cảnh báo nào, mẹ lại biến thành chiến sĩ bệnh vực cô ấy?”

Bà nhìn anh như thể vừa bị tổn thương lòng tự trọng, một mưu mẹo bà thường dùng mỗi khi bị dồn vào chân tường. “Chắc hẳn con đã đọc Joseph Campbell. Trong bất kỳ hành trình kỳ bí nào, nhân vật nữ chính cũng phải trải qua một loạt thử thách khó khăn trước khi xứng đáng được nắm tay chàng hoàng tử điển trai.”

Cha anh khịt khịt mũi từ phía bên kia phòng.

Ted sải bước rời khỏi nhà, hoảng sợ trước cơn giận mới mẻ vẫn không ngừng phun trào này. Anh muốn nhảy lên một chiếc máy bay, vùi mình vào công việc, thoát ra khỏi cái vai diễn đã từng vừa khít với anh biết bao. Thay vào đó, anh lái xe tới nhà thờ, ngồi bên cạnh hồ bơi của Meg. Anh tưởng tượng ra cô sẽ chán ngán thế nào nếu cô nhìn thấy anh như thế này, nhìn thấy chuyện gì đang xảy đến với thị trấn này. Cái ghế thị trưởng vẫn đang để trống, cũng có nghĩa là các hóa đơn sẽ không được thanh toán, các cuộc tranh chấp sẽ không được giải quyết. Thậm chí chẳng ai có thể phê chuẩn công đoạn sửa chữa cuối cùng của thư viện mà giờ đây hoàn toàn có thể tiến hành nhờ tám séc của mẹ anh. Anh đã làm thị trấn này thất vọng. Anh đã làm cô thất vọng. Anh đã làm chính bản thân mình thất vọng.

Cô sẽ căm ghét cách anh suy sụp, và đến cả trong tưởng tượng, anh cũng không muốn làm cô thất vọng hơn mức anh sớm đã gây ra. Anh lái xe vào thành phố, đỗ xe lại và buộc mình phải bước qua cánh cửa Tòa thị chính.

Ngay khi anh vừa bước vào trong, mọi người đã bắt đầu tiến về phía anh. Anh giơ tay lên, nhìn chăm chăm từng người một, rồi giam mình trong văn phòng.

Anh ở lại đó cả ngày, không chịu trả lời bất kỳ cuộc điện thoại nào cũng như từ chối đáp lại những tiếng gõ không ngừng vang lên trên cánh cửa khóa chặt của anh, xới tung các giấy tờ, nghiên cứu ngân sách thành phố, ngẫm nghĩ về khu sân golf nghỉ dưỡng đã bị phá tan tành. Trong nhiều tuần vừa rồi, một hạt mầm ý tưởng đã nỗ lực đâm chồi qua tiềm thức anh, chỉ để rồi lại khô héo trong lớp đất cay đắng của tội lỗi, sự giận dữ và nỗi đau khổ của anh. Giờ đây, thay vì day dứt trước cảnh tượng khó chịu tại bãi chôn lấp, anh vận dụng cái logic lạnh lùng, thực tế vốn đã ăn sâu trong máu mình.

Một ngày trôi qua, lại thêm một ngày nữa. Bánh nướng nhà làm đã bắt đầu chồng thành đống bên ngoài văn phòng anh. Torie hét lên qua cánh cửa, tìm cách đe dọa bắt anh phải đến Roustabout. Công nương E. để lại tổng tập David McCullough trên ghế phụ chiếc xe tải của anh - anh không biết tại sao. Anh phớt lờ tất cả bọn họ, và sau ba ngày, anh đã có một kế hoạch. Một kế hoạch sẽ khiến cuộc sống của anh trở nên phức tạp hơn rất nhiều, nhưng dù sao vẫn cứ là một kế hoạch. Anh thoát khỏi cảnh ẩn dật và bắt đầu gọi điện thoại đến nơi này kia.

Thêm ba ngày nữa trôi qua. Anh tìm được một luật sư giỏi và lại gọi thêm nhiều cuộc điện thoại nữa. Thật không may, chẳng có cuộc điện thoại nào giải quyết được cái vấn đề lớn ấy hay giúp anh tìm ra Meg. Nỗi tuyệt vọng giày vò anh. Cô đã đi đến nơi chết tiệt nào mới được chứ?

Vì bố mẹ cô vẫn tiếp tục né tránh các cuộc gọi của anh, anh bắt cả Công nương E. lẫn Torie thử sức. Nhưng vợ chồng Koranda không lay chuyển. Anh tưởng tượng ra cảnh cô mắc phải bệnh ly giữa rừng già Campuchia hay chết cồng trên đường leo lên đỉnh núi K2. Thần kinh anh căng như sợi dây đàn. Anh không thể ngủ được. Ăn uống cầm chừng. Anh còn không nhớ nổi chương trình nghị sự trong suốt cuộc họp đầu tiên anh triệu tập.

Một tối, Kenny mang theo một cái bánh pizza đến nhà anh. “Tôi bắt đầu nghiêm túc thấy lo cho cậu đấy. Đã đến lúc cậu bình tĩnh lại rồi.” “Xem ai đang nói kìa,” Ted trả miếng. “Anh đã phát điên khi Công nương E. bỏ anh đi còn gì.”

Kenny viện cớ trí nhớ tạm thời đi vắng.

Tối đó Ted một lần nữa nhận ra anh lại nằm thức chong chong trên giường. Thật khô hài biết bao khi Meg vẫn thường gọi anh là Ngài Điềm Tĩnh. Lúc nhìn chăm chăm lên trần nhà, anh hình dung ra cảnh cô bị một con bò húc hay một con rắn hổ mang cắn, nhưng đến khi bắt đầu tưởng tượng cô bị một nhóm quân du kích cưỡng hiếp tập thể thì anh không tài nào chịu đựng hơn được nữa. Anh vùng dậy khỏi giường, nhảy vào trong chiếc xe tải và lái xe đến bãi chôn lấp.

Đêm lạnh và tĩnh lặng. Anh bật đèn pha và đứng giữa những luồng ánh sáng nhìn chăm chăm mảnh đất ô nhiễm hoang vắng. Kenny đã đứng. Anh phải bình tĩnh lại. Nhưng anh sao có thể làm được điều đó đây? Việc tìm kiếm cô không có chút khởi sắc nào so với ban đầu, và cuộc sống của anh đã sụp đổ.

Có lẽ do cảnh hoang tàn, hoặc sự tĩnh mịch, hoặc cái mảnh đất tối đen tràn đầy những lời hứa chưa được hoàn tất. Cho dù vì lý do gì đi chăng nữa, anh cũng cảm thấy mình đang đứng thẳng hơn. Và cuối cùng anh đã nhìn thấy thứ anh đã bỏ lỡ, cái thực tế chói lòa mà anh đã bỏ qua trong suốt quá trình vất vả tìm kiếm cô.

Meg cần tiền để rời đất nước này. Ngay từ đầu, anh đã phỏng đoán rằng cha mẹ cô đã cho cô tiền để bù đắp cho hết thảy những gì cô từng trải qua. Đó là điều mà logic đã nói với anh.

Logic của anh. Nhưng anh đâu phải người có quyền trong chuyện này, và anh chưa từng một lần rời khỏi đầu anh để mà bước vào trong đầu cô.

Anh mừng tượng ra khuôn mặt cô trong mọi trạng thái cảm xúc. Tiếng cười và cơn giận của cô, sự ngọt ngào và ngang ngược của cô. Anh hiểu cô rõ như hiểu chính bản chân mình, và khi mở tâm trí mình đón nhận tâm trí cô, sự thực cơ bản đáng nhẽ anh đã phải nắm bắt được từ lúc ban đầu đã trở nên quá đỗi rõ ràng.

Meg sẽ không lấy một xu nào của bố mẹ cô. Không xu nào để thuê nhà ở. Không xu nào để đi du lịch. Không xu nào để dùng vào bất cứ chuyện gì. Clay Koranda đã nói dối anh.

Chương 24

Meg nghe thấy tiếng xe rì rì bò theo sau cô. Mặc dù mới vừa mười giờ tối, cơn mưa tháng Mười lạnh buốt đã khiến những con phố ở khu Lower East Side Manhattan vắng tanh. Cô rảo bước nhanh hơn bằng qua những túi rác đen ướt lướt thướt nghiêng ngả trên lề đường. Mưa nhỏ tong tong qua những cầu thang thoát hiểm phía trên đầu cô, rác rưởi dập dềnh trên những rãnh nước lênh láng. Một vài tòa chung cư xưa xây bằng gạch đỏ trong khối nhà của Clay đã được tân trang lại, nhưng phần lớn thì không, và khu vực quanh đây nguy hiểm bậc nhất. Tuy nhiên, cô không hề đắn đo suy nghĩ khi quyết định đi bộ một chuyến đến cửa hàng thức ăn vừa ngon vừa rẻ yêu thích để mua một chiếc hamburger. Nhưng cô không ngờ đến lúc quay về nhà lại gặp phải cơn mưa khiến mọi người phải trốn hết vào trong nhà.

Phải đi thêm gần hai khối nhà nữa mới tới tòa nhà nơi tọa lạc căn hộ tầng năm chật chội của Clay. Cô đã thuê lại căn hộ nhếch nhác của em trai trong thời gian cậu ở L.A. đóng một vai quan trọng trong một bộ phim indie có lẽ sẽ thành bước đột phá mà cậu hằng chờ đợi. Căn hộ nhỏ và tù túng, chỉ có hai cửa sổ nhỏ xíu cho phép những tia sáng nhỏ nhoi lọt qua, nhưng nó rẻ tiền, và sau khi loại bỏ chiếc ghế dài cũ rích nhờ mở cùng những tàn tích của vô số cô bạn gái của cậu, cô đã có đủ không gian để làm đồ nữ trang.

Chiếc xe vẫn bám theo cô. Liếc vội ra đằng sau, cô nhìn thấy đó là một chiếc limo đen dài, không có bất kỳ dấu hiệu đáng lo nào, nhưng cô vừa trải qua một tuần dài dằng dặc. Sáu tuần dài dằng dặc. Bộ não của cô đã trở nên mơ mơ hồ hồ do kiệt sức, và ngón tay cô phồng rộp vì nỗ lực cần mẫn hoàn thành bộ sưu tập nữ trang vốn là nguồn sức mạnh ý chí duy nhất giữ cho cô bước tiếp. Nhưng công việc vất vả của cô đã gặt hái được thành công.

Cô không cố gắng thuyết phục bản thân rằng mình đang hạnh phúc, nhưng cô biết cô đã có những quyết định tốt nhất cô có thể đưa ra cho tương lai của mình. Sunny Skipjack đã nhắm chuẩn mục tiêu khi bảo Meg nên xác định lại mà tìm đến thị trường cao cấp. Các quản lý cửa hàng được cô cho xem sản phẩm mẫu đều thích sự kết hợp giữa thiết kế hiện đại với nguyên vật liệu cổ xưa, và các đơn đặt hàng đến nhanh hơn so với mong đợi của cô rất nhiều. Nếu mục tiêu cuộc đời cô là trở thành một nhà thiết kế nữ trang thì cô hẳn đã ngất ngây hạnh phúc, nhưng đó không phải mục tiêu của cô. Hiện tại thì không. Cuối cùng, cô đã biết cô muốn gì.

Chiếc xe hơi vẫn bám sát đằng sau cô, ánh đèn pha đỏ màu vàng lên con đường nhựa ướt át. Mưa đã dội ướt sũng đôi giày vải của cô, và cô khép chặt hơn chiếc áo khoác màu đỏ tía tậu được từ một cửa hàng đồ cũ. Lưới sắt an ninh đã chặn các cửa sổ của cửa hàng quần áo sari, cửa hàng nội thất giảm giá Hàn Quốc, thậm chí cả hàng sủi cảo - tối nay tất cả đều đóng cửa.

Cô rảo bước nhanh hơn, nhưng tiếng động cơ xe đều đặn vẫn không biến mất. Đây không phải do cô tưởng tượng ra. Chiếc xe rõ ràng đang bám theo cô, trong khi cô còn phải đi thêm một khối nhà nữa.

Một chiếc xe cảnh sát lao vút qua trên con phố cắt ngang, còi hú réo âm ỉ, ánh đèn đỏ rập rờn trong mưa. Hơi thở của cô đập dồn hơn khi chiếc limousine tiến sát lại cạnh cô, những ô cửa sổ tối màu đầy đe dọa trong đêm tối. Cô bắt đầu chạy, nhưng chiếc xe vẫn bám theo cô. Qua khóe mắt, cô nhìn thấy một khung cửa sổ màu đen trượt xuống.

“Muốn đi nhờ không?”

Khuôn mặt cô không mong đợi nhất lộ ra nhìn cô. Cô vấp phải một vỉa hè gỗ ghề, choáng váng đến độ suýt nữa đã ngã. Sau hết thấy mọi nỗ lực che giấu vết tích của cô, anh lại đã ở đây, được đóng khung trong ô cửa sổ đang mở đó, đường nét khuôn mặt chìm trong bóng tối.

Đã bao nhiêu tuần, cô cật lực làm việc thâu đêm, dồn toàn tâm toàn trí vào công việc, không cho phép mình suy nghĩ lung tung, không chịu đi ngủ cho tới khi kiệt sức không còn gắng gượng được nữa. Cô vừa tả tơi vừa đói bụng, chẳng có tâm trạng đâu mà nói chuyện với bất kỳ ai chứ đừng nói là anh. “Không, cảm ơn,” cô cố trả lời. “Em về nhà đến nơi rồi.”

“Trông em hơi ướt.” Một vạt sáng từ ngọn đèn đường cắt ngang gò má như tạc tượng của anh.

Anh không thể làm chuyện này với cô được. Cô sẽ không cho phép anh. Không cho phép anh làm thế sau hết thấy những chuyện đã xảy ra. Cô lại bước tiếp, nhưng chiếc limo vẫn đều đều lăn bánh cùng cô.

“Em thực sự không nên ở ngoài đường một mình,” anh nói.

Cô hiểu anh quá rõ để biết được đích xác vì sao anh bất ngờ xuất hiện ở đây. Ý thức tội lỗi. Anh căm ghét việc làm tổn thương người khác, và anh cần được trấn an bản thân mình rằng cô không bị tổn thương vĩnh viễn. “Không cần anh lo,” cô nói.

“Em không muốn vào trong xe à?”

“Không cần đâu. Em gần về đến nhà rồi.” Cô tự nhắc nhở bản thân đừng nói thêm gì nữa, nhưng sự tò mò đã thắng thế. “Sao anh tìm thấy em?” “Tin anh đi, không dễ chút nào đâu.”

Cô vẫn nhìn thẳng về phía trước, bước chân không hề chậm lại. “Một trong hai đứa em của em,” cô nói. “Anh đã hỏi được bọn chúng.”

Lẽ ra cô nên biết họ sẽ nhượng bộ. Tuần vừa rồi, Dylan đã đi vòng từ Boston tới để kể với cô họ sắp phát điên vì những cuộc điện thoại của Ted và cô cần phải nói chuyện với anh. Clay gửi cho cô cả một cơn lũ các tin nhắn. Anh ta có vẻ tuyệt vọng lắm, tin nhắn gần đây nhất của cậu. Ai mà biết anh ta có thể làm gì chứ?

Tình huống xấu nhất? cô hỏi đáp. Anh ấy sẽ đánh trượt một cú đánh cách lỗ golf hơn một mét.

Ted đợi cho đến khi một chiếc taxi đã đi qua rồi mới trả lời. “Các em trai của em chẳng cho anh thứ gì ngoài rắc rối cả. Thậm chí Clay còn bảo với anh em đã ra nước ngoài rồi. Anh quên mất cậu ta vốn là diễn viên.”

“Em đã bảo anh nó giỏi lắm mà.”

“Anh đã mất một thời gian, nhưng rồi cuối cùng anh đã nhận ra em sẽ không nhận tiền từ cha mẹ nữa. Và anh không nghĩ em có thể rời đất nước với số tiền trong tài khoản ngân hàng của em.”

“Sao anh biết được tài khoản của em?”

Cho dù dưới ánh sáng mờ mờ, cô vẫn có thể nhìn thấy anh nhướng một bên lông mày lên. Cô bước tiếp kèm theo tiếng khịt mũi khinh bỉ.

“Anh biết em sẽ đặt hàng trên Internet một vài nguyên vật liệu làm đồ nữ trang,” anh nói. “Anh đã liệt kê ra một danh sách những nhà cung cấp tiềm năng và nhờ Kayla gọi cho họ.”

Cô bước vòng qua một chai whiskey vỡ. “Được giúp anh thì chắc chắn cô ấy còn mừng hơn bất được vàng ấy chứ.”

“Cô ấy bảo với mọi người là cô ấy sở hữu một cửa hàng ở Phoenix và đang cố tìm nhà thiết kế của mấy món nữ trang cô ấy đã nhìn thấy ở Texas. Cô ấy miêu tả vài món nữ trang em làm, nói rằng cô ấy muốn bày chúng trong cửa hàng. Hôm qua cô ấy đã lấy được địa chỉ của em.”

“Và anh đã ở đây. Một chuyến đi phí hoài.”

Anh cả gan ra giọng giận dữ. “Em có cho là chúng ta nên trò chuyện trong xe không?”

“Không.” Anh cứ việc tự mình xử lý nỗi ân hận của mình đi. Ân hận chẳng thể biến thành tình yêu, một cảm xúc cô đã vĩnh viễn giết chết.

“Anh thật sự cần em vào trong xe.” Anh gằn từng chữ. “Em thật sự cần anh cút xuống địa ngục đi.”

“Anh vừa từ đó trở về xong, và tin anh đi, nó không giống hệt như người ta vẫn tưởng đâu.”

“Thế thì rất lấy làm tiếc.”

“Chết tiệt.” Cửa bật mở, và anh nhảy ra ngoài trong khi chiếc limo vẫn đang di chuyển. Cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã lôi cô tới chỗ chiếc xe. “Dừng lại! Anh đang làm gì vậy?”

Chiếc limo cuối cùng cũng phanh lại. Anh đẩy cô vào bên trong, trèo vào theo sau cô rồi đóng sầm cửa lại. Tiếng khóa cửa bật đánh tách. “Cứ coi như em đã chính thức bị bắt cóc đi.”

Chiếc xe lại bắt đầu di chuyển, người tài xế bị che khuất đằng sau vách ngăn đã đóng kín. Cô chộp lấy tay nắm cửa, nhưng nó không nhúc nhích. “Thả em ra! Không tin nổi anh lại làm thế này. Có chuyện quái gì với anh vậy? Anh điên à?”

“Kha khá đấy.”

Cô cố hết sức trì hoãn việc phải nhìn vào anh. Lâu hơn nữa, anh sẽ nhìn ra sự yếu đuối của cô. Cô chậm chạp quay đầu lại.

Anh vẫn chói lóa như xưa với đôi mắt hổ và xương gò má dẹt, mũi thẳng và quai hàm của ngôi sao điện ảnh. Anh mặc áo vest xám than kèm sơ mi trắng và cà vạt màu xanh hải quân. Cô chưa nhìn thấy anh ăn mặc trang trọng thế này bao giờ kể từ sau ngày cưới của anh, và cô cố gắng vật lộn chống lại cơn triều u ám của cảm xúc. “Em nói thật đấy,” cô nói. “Thả em ra ngay bây giờ đi.”

“Tới lúc nào chúng ta nói chuyện xong đã.”

“Em không muốn nói chuyện với anh, em không muốn nói chuyện với ai hết.”

“Ý em là sao? Em thích nói chuyện.”

“Không còn như thế nữa.” Bên trong xe đặt những chiếc ghế dài dọc hai bên hông và những bóng đèn xanh bé xíu gắn trên nóc. Một bó hồng đỏ khổng lồ nằm trên chiếc ghế trước một quầy bar gắn liền vào thành xe. Cô xọc tay vào sâu trong túi áo khoác tìm điện thoại. “Em sẽ gọi cho cảnh sát báo là em đang bị bắt cóc.”

“Anh thấy em không làm thế thì hơn.”

“Đây là Manhattan. Ở đây anh không phải là Chúa. Chắc chắn họ sẽ tống anh đến nhà tù Rikers.”

“Đáng nghi ngờ lắm, nhưng cũng không nên tạo cơ hội làm gì.” Anh giằng lấy cái điện thoại và nhét nó vào trong túi áo vest của anh.

Cô là con gái một diễn viên, vậy nên cô trình diễn một cái nhún vai buồn chán. “Tốt thôi. Nói đi. Và nhanh nhanh lên. Vị hôn phu của em đang đợi em ở nhà.” Cô tì hông vào cửa, cách anh càng xa càng tốt. “Em đã bảo với anh em không cần nhiều thời gian để quên anh rồi mà.”

Anh chớp mắt, sau đó với tay về phía bó hoa hồng hối hận rồi đặt nó vào lòng cô. “Anh nghĩ có lẽ em sẽ thích cái này.”

“Anh nhầm rồi.” Cô ném trả bó hoa về phía anh.

Khi bó hoa đập vào đầu anh, Ted chấp nhận thực tế rằng cuộc tái hợp này sẽ không diễn ra tốt đẹp hơn những gì anh đáng phải nhận. Bắt cóc Meg lại là một tính toán sai lầm nữa của anh. Tất nhiên, nói thế không có nghĩa là anh đã dự tính bắt cóc cô. Anh định xuất hiện trước cửa nhà cô cùng một bó hoa hồng và lời thú nhận rung động trái tim về tình yêu vĩnh cửu, rồi cướp cô nhét vào trong chiếc limo. Nhưng khi chiếc xe rẽ vào phố nhà cô, anh lại nhìn thấy cô, vậy là mọi lý trí biến mất sạch sành sanh.

Dù chỉ nhìn từ phía sau, trong khi cơ thể cô đã bị bọc kín trong chiếc áo khoác dài màu đỏ tía, bờ vai gù về phía trước vì mưa, anh vẫn nhận ra cô. Có những phụ nữ khác có cùng dáng đi với đôi chân dài ấy, có cùng kiểu vung tay dứt khoát ấy, nhưng không ai trong số họ khiến anh có cảm giác lồng ngực như nổ tung.

Ánh đèn xanh lơ mờ bên trong chiếc limo soi tỏ những quảng thâm dưới mắt cô giống y hệt như những quảng thâm mà anh biết rõ đã yên vị lâu ngày dưới mắt anh. Thay vì những những hạt vòng thô sơ và những đồng tiền cổ anh thường thấy đung đưa rủ xuống từ tai cô, cô không đeo nữ trang, và cái lỗ khuyên tai bé xíu, trống trải ấy mang lại cho cô một vẻ yếu đuối đâm thẳng vào anh. Chiếc quần jean của cô thò ra dưới gấu áo choàng đỏ tía ướt sũng, và đôi giày vải của cô lép nhép nước. Mái tóc cô đã dài hơn so với lần cuối cùng anh thấy, lấp lánh những giọt nước mưa và nhuộm màu đỏ tươi. Anh muốn cô quay lại là cô của ngày xưa. Anh muốn hôn cô để xóa sạch những vết hăm mới xuất hiện trên xương gò má cô và mang sự ấm áp trở lại trong mắt cô. Anh muốn làm cô mỉm cười. Cười to. Làm cho cô lại yêu anh sâu sắc như anh yêu cô.

Khi cô hướng ánh mắt về phía trước, nhìn chăm chăm vào vách ngăn đã ngăn cách họ với người tài xế Manhattan đã theo mẹ anh từ rất lâu rồi, anh nhất định không chịu nghĩ rằng anh đã đến quá muộn. Cô chắc chắn đã nói dối về vị hôn phu. Chỉ trừ việc có người đàn ông nào lại có thể cưỡng lại việc yêu cô cơ chứ? Anh cần được đảm bảo. “Kể cho anh nghe về vị hôn phu của em đi.”

“Không đời nào. Em không muốn anh cảm thấy khổ sở hơn nữa.” Cô đang nói dối. Ít nhất anh cũng cầu mong như thế. “Vậy em nghĩ em biết anh cảm thấy như thế nào sao?”

“Hiển nhiên rồi. Anh thấy hối hận.”

“Đúng vậy.”

“Thành thực mà nói, ngay bây giờ em không còn hơi sức đâu để cam đoan với anh một lần nữa. Như anh thấy đấy, em đang sống rất tốt. Giờ thì hãy tiếp tục cuộc đời của anh và để cho em yên đi.”

Cô không có vẻ là đang sống rất tốt. Cô có vẻ kiệt sức. Tệ hơn, ở cô toát lên vẻ xa cách... vẻ nghiêm trang... quá trái ngược với người phụ nữ vui vẻ bất nhả anh từng biết, đến nỗi anh không sao nắm bắt được. “Anh nhớ em lắm,” anh nói.

“Rất mừng được nghe điều đó,” cô đáp, bằng giọng xa xăm không kém gì những ngọn núi anh từng lo sợ cô có thể đang trèo lên. “Phiền anh đưa em trở lại căn hộ của em được không?”

“Để sau đã.”

“Ted, em nói nghiêm túc đấy. Chúng ta không còn chuyện gì để nói nữa.”

“Có lẽ em thì không, nhưng anh có.”

Thái độ kiên quyết muốn bỏ về của cô làm anh sợ hãi. Anh đã tận mắt chứng kiến cô có thể bước bình đến mức nào, và anh dấy lên lòng căm ghét khi thái độ cứng cỏi đó được dùng để chống lại anh. Anh cần tìm ra cách phá vỡ lớp băng của cô. “Anh cứ tưởng chúng ta... có thể lên tàu chơi một chuyến.”

“Lên tàu chơi một chuyến hả? Em không nghĩ thế đâu.”

“Anh biết đó là một ý tưởng ngu ngốc, nhưng ủy ban tái thiết cứ khăng khăng đó là cách hợp với em. Quên chuyện đó đi.”

Cô ngẩng phắt đầu lên. “Anh bàn chuyện này với ủy ban tái thiết?”

Ánh chớp giận dữ đó đã thắp sáng hy vọng cho anh. “Có lẽ anh đã nhắc đến nó. Ngẫu nhiên thôi. Anh cần biết được quan điểm của cánh phụ nữ, và họ thuyết phục anh tin là mọi phụ nữ đều đánh giá cao cử chỉ lãng mạn. Kể cả em.”

Quả nhiên, những đốm lửa đã lập lòe trong mắt cô. “Không thể tin nổi anh lại bàn về chuyện riêng của chúng ta với đám phụ nữ đó.”

Chuyện riêng của chúng ta, cô đã nói thế. Không phải chỉ là chuyện của anh. Anh dồn ép

manh hơn. “Torie thực lòng tức giận em đấy.”

“Em không quan tâm.”

“Công nương Emma cũng vậy, nhưng cô ấy tỏ thái độ lịch sự hơn. Em đã làm tất cả bọn họ bị tổn thương khi thay đổi số điện thoại đấy. Thực sự em không nên làm thế.”

“Gửi lời xin lỗi của em tới họ nhé.” cô nói kèm theo nụ cười nhếch mép.

“Con tàu là ý tưởng của Birdie. Vì chuyện Haley mà giờ cô ấy biến thành người bảo vệ em rồi. Và em đã đúng khi không muốn lôi cảnh sát vào cuộc. Gần đây Haley đã trưởng thành hơn rất nhiều, và anh không phải kiểu người không dám thừa nhận sai lầm của mình.”

Hy vọng của anh lên cao hơn khi cô siết chặt nắm tay vào chiếc áo khoác ướt nhoét. “Anh đã nói với bao nhiêu người về chuyện riêng của chúng ta rồi?”

“Vài người.” Anh câu giờ, hồi hải vất óc mừng tượng ra nên chơi trò này như thế nào. “Kenny rõ là vô dụng. Skeet vẫn giận điên lên với anh. Ai mà biết được ông ấy lại yêu quý em thế chứ? Và Buddy Ray Baker nói anh nên mua cho em một con xe Harley.”

“Em còn chẳng biết Buddy Ray Baker là ai!”

“Chắc chắn là em biết chứ. Ông ấy làm ca tối ở cửa hàng Xăng và Thức ăn ấy. Ông ấy hỏi thăm em đấy.”

Sự phẫn nộ đã khiến màu hồng ửng lên trên đôi má xinh đẹp ấy. “Còn có ai anh không nói chuyện không hả?” cô hỏi.

Anh vói tay lấy chiếc khăn ăn cạnh cái xô đựng chai champagne lạnh toát anh đã mua trong một cơn lác quan bốc đồng. “Để anh lau khô cho em.”

Cô chộp lấy cái khăn từ tay anh và ném nó xuống. Anh quay trở lại vị trí, cố gắng tỏ vẻ như đang phải kiểm chế cao độ. “Thiếu vắng em, San Francisco chẳng có gì vui.”

“Rất tiếc vì anh đã phải lãng phí tiền bạc như thế, nhưng em dám chắc ủy ban tái thiết rất biết ơn sự đóng góp hào phóng của anh.”

Việc thừa nhận anh không phải người đã đặt mức đầu giá xa xỉ chốt hạ đó có vẻ như không phải cách tốt nhất để thuyết phục cô tin vào tình yêu của anh. “Anh đã ngồi đợi em trong sảnh khách sạn suốt cả buổi chiều,” anh nói. “Hối hận là chuyện của anh. Nó chẳng liên quan gì đến em cả.”

“Đó không phải sự hối hận.” Chiếc limo tấp vào lề đường và viên tài xế, theo chỉ dẫn từ trước của Ted, dừng lại trên phố State đối diện Bảo tàng Quốc gia Anh Điêng. Trời vẫn mưa không ngớt, lẽ ra anh nên chọn một đích đến khác, nhưng anh sẽ không đời nào dẫn cô vào trong Làng Greenwich của cha mẹ anh, và anh không thể hình dung ra cảnh anh sẽ dốc hết gan ruột của mình tại một nhà hàng hay quán bar. Anh chắc chắn sẽ không nói thêm một lời nào trong chiếc limo này khi bên kia vách ngăn đang có tài xế riêng của mẹ anh đồng tai nghe ngóng. Quỷ tha ma bắt. Cho dù mưa hay không, đây chính là chỗ thích hợp.

Cô thò đầu ra ngoài cửa sổ. “Sao chúng ta lại dừng ở đây?”

“Để chúng ta có thể đi dạo một lát trong công viên.” Anh ấn khóa, vớ lấy cái ô trên sàn và đẩy cửa mở ra.

“Em không muốn đi dạo. Em đang ướt, chân em lạnh cóng rồi và em muốn về nhà.”

“Sớm thôi.” Anh túm lấy tay cô và bằng cách nào đó cũng xoay xử lòi được cả cô lẫn cái ô ra ngoài xe đứng giữa phố.

“Trời đang mưa!” cô kêu lên.

“Giờ không nặng hạt lắm. Thêm nữa, em đã ướt sẵn rồi, mái tóc đỏ đó sẽ giữ ấm cho em mà anh thì lại có cái ô to đây rồi.” Anh bật ô, lôi cô đi vòng ra phía sau xe và bước lên vỉa hè. “Ở đây có nhiều bến tàu lắm.” Anh nắm khuỷu tay cô dẫn tới lối vào công viên Battery.

“Em đã bảo anh em sẽ không lên tàu rồi mà.”

“Tốt. Không lên tàu.” Dù sao anh cũng không có kế hoạch đó. Để làm được thế thì đòi hỏi anh phải biết tính toán mạch lạc, trong khi anh nào có khả năng bình tĩnh được. “Anh chỉ nói ở đây có bến tàu thôi. Và cảnh nhìn ra tượng Nữ thần Tự Do rất đẹp.”

Cô đã quên bém mắt ý nghĩa của nó.

“Chết tiệt, Ted.” Cô quay ngoắt về phía anh, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào của sự hóm hỉnh ranh mãnh từng bám theo sát gót sự hài hước của anh. Anh không thích nhìn cô như thế này, khi mọi tiếng cười của cô đều phai nhạt, và anh biết anh là người duy nhất phải chịu trách nhiệm.

“Thôi được, vậy thì giải quyết chuyện này cho xong đi.” Cô quắc mắt nhìn một người lái xe đạp. “Cần nói gì thì anh nói đi, sau đó em sẽ về nhà. Bằng tàu điện ngầm.”

Quý tha ma bắt cô đi. “Thỏa thuận nhé.” Anh dẫn cô vào công viên Battery và bước xuống con đường gần nhất dẫn tới lối đi dạo.

Hai người chia sẻ một chiếc ô đáng lẽ ra là một hình ảnh lãng mạn, nhưng khi người này nhất định không chịu lại gần người kia thì bầu không khí lại khác. Đến lúc họ tới được con đường đi dạo thông thoáng, mưa đã làm ướt sũng áo khoác của anh, còn giầy của anh cơ hồ cũng ướt chẳng kém gì của cô.

Những xe bán hàng rong đã biến mất cả ngày, và chỉ còn vài người yêu đời hối hả bước trên mặt đường ẩm ướt. Gió đã nổi mạnh hơn, và màn mưa bụi lạnh căm tạt nước vào mặt anh. Xa xa, tượng Nữ thần Tự Do đứng canh gác trên bến cảng. Hằng đêm nàng lại được thấp sáng, và anh có thể nhận ra những ngọn đèn tí xíu đang tỏa sáng qua những ô cửa sổ trên chiếc vương miện của nàng. Vào một ngày hè cách đây lâu lắm, anh đã từng đập vỡ một trong những ô cửa sổ đó, ném ra ngoài tám băng rôn chống vũ khí hạt nhân, và cuối cùng tìm thấy cha anh. Giờ đây, với lòng can đảm được củng cố khi nhìn bức tượng sừng sững ở nơi đó, anh thề nguyện cầu anh sẽ tìm thấy tương lai của mình.

Anh vận hết lòng can đảm. “Anh yêu em, Meg.”

“Sao cũng được. Giờ em đi được chưa.”

Anh nghiêng đầu về phía bức tượng. “Sự kiện quan trọng nhất thời thơ ấu của anh đã diễn ra tại nơi đó.”

“Phải, em vẫn nhớ. Hành động phá hoại thời trai trẻ của anh.” “Đúng vậy.” Anh nuốt nước bọt. “Và có vẻ cũng là hợp tình hợp lý nếu sự kiện quan trọng nhất thời trưởng thành của anh cũng nên diễn ra ở đó.” “Chẳng phải sự kiện đó chính là khi anh mất trinh sao? Khi đó anh bao nhiêu nhĩ? Mười hai à?”

“Nghe anh này, Meg. Anh yêu em.”

Sự hờ hững của cô không thể giảm hơn được nữa. “Anh nên đi gặp bác sĩ tâm lý đi. Nghiêm túc đấy. Ý thức trách nhiệm của anh đã bị mất kiểm soát rồi.” Cô vỗ vỗ lên tay anh. “Chuyện qua rồi, Ted. Quãng hết sự hối hận đó của anh đi. Em đã quên chuyện này rồi, trong khi đó, thành thực mà nói, anh bắt đầu có vẻ hơi đáng thương đấy.”

Anh sẽ không để cô dồn anh vào thế bí. “Thực ra, anh muốn nói chuyện này ở ngoài đảo Tự Do. Không may, anh lại bị cấm vĩnh viễn, vậy nên chuyện đó không có khả năng rồi. Hồi anh mới lên chín thì chuyện bị cấm có vẻ chẳng phải vấn đề to tát gì cho lắm, nhưng bây giờ thì chắc chắn đó đúng là chuyện lớn.”

“Anh thấy có thể kết thúc chuyện này được chưa? Em có mấy tài liệu cần hoàn thành trong tối nay.”

“Tài liệu kiểu gì.”

“Hồ sơ nhập học. Tháng Một này em sẽ bắt đầu học ở Đại học New York.”

Ruột gan anh nhộn nhạo. Hiển nhiên đây không phải điều anh muốn nghe. “Em định quay lại trường à?”

Cô gật đầu. “Cuối cùng em đã hình dung ra em muốn làm gì với cuộc đời mình rồi.”

“Anh tưởng em đang thiết kế nữ trang.”

“Đó là kế sinh nhai thôi. Dù sao thì chủ yếu là thế. Nhưng nó không làm em thỏa mãn.”

Anh muốn là đối tượng làm cô thỏa mãn.

Cuối cùng cô cũng bắt đầu nói chuyện mà không châm chích gì. Không may, nó lại không phải về hai người họ. “Em vẫn có thể lấy bằng cử nhân khoa học môi trường vào mùa hè và chuyển thẳng lên thạc sĩ.”

“Thật... tuyệt.” Không tuyệt chút nào. “Sau đó thì sao.”

“Có lẽ sẽ làm việc cho Sở Công viên Quốc gia hay gì gì đấy kiểu như tổ chức Bảo tồn Tự nhiên. Có lẽ em có thể quản lý một chương trình bảo vệ đất đai. Có rất nhiều lựa chọn. Quản lý đất bỏ đi chẳng hạn. Hầu hết mọi người không coi đó là một lĩnh vực đặc biệt hấp dẫn, nhưng ngay từ đầu bãi rác vệ sinh đã thu hút em. Công việc mơ ước của em là...” Đúng lúc đó, cô đột ngột dừng lại. “Em lạnh rồi. Quay về thôi.”

“Công việc mơ ước của em là gì?” Anh thầm cầu nguyện cô sẽ nói gì đó liên quan đến chuyện làm vợ anh và làm mẹ của các con anh, nhưng chuyện đó dường như không mấy

thực tế.

Cô nói nhanh, như hai người xa lạ với nhau. “Việc em thật sự muốn làm là biến những khu đất hoang môi trường thành những khu vực giải trí, và anh có thể coi như chính anh là người chịu trách nhiệm đấy. Công việc đó hứng thú lắm, nhưng em phải đi thôi. Và lần này, đừng cố ngăn em nhé.”

Cô xoay lưng lại và bắt đầu bước đi, một người phụ nữ tóc đỏ nghiêm nghị thiếu hài hước vô cùng tàn nhẫn và không còn mong muốn có anh trong đời nữa.

Anh hoảng loạn. “Meg! Anh yêu em! Anh muốn cưới em!”

“Kỳ quái thật,” cô nói mà không dừng bước. “Mới sáu tuần trước, anh còn nói với em về chuyện Lucy đã làm tan vỡ trái tim anh như thế nào.”

“Anh đã nhầm. Lucy đã làm tan vỡ trí óc anh.”

Câu này cuối cùng cũng làm cô dừng lại. “Trí óc anh?” Cô quay lại nhìn anh.

“Đúng vậy.” anh nói khẽ khàng hơn. “Khi Lucy bỏ rơi anh, cô ấy đã làm tan vỡ trí óc anh. Nhưng khi em bỏ đi...” Anh thất kinh khi nhận ra giọng anh vỡ vụn. “Khi em bỏ đi, em đã làm tan vỡ trái tim anh.”

Cuối cùng anh cũng thu hút được trọn vẹn sự chú ý của cô, tất nhiên không phải cô sẽ nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng hay thậm chí có khả năng sẵn sàng ném mình vào vòng tay anh, nhưng ít nhất cô đang lắng nghe.

Anh gập ô lại, bước lên một bước, rồi buộc mình dừng lại. “Trong đầu anh, Lucy và anh hòa hợp một cách hoàn hảo với nhau. Bọn anh có mọi điểm chung và hành động của cô ấy thật không thể lý giải nổi. Sau lưng anh, cả thành phố đang xếp hàng để bày tỏ lòng tiếc nuối cho anh, và quỷ tha ma bắt anh đi nếu anh để cho bất kỳ ai biết được anh khổ sở đến thế nào. Anh... Anh hoàn toàn mất phương hướng. Và rồi giữa lúc đó, em xuất hiện, cái gai xinh đẹp trước mắt anh, khiến anh lại cảm thấy mình được là mình. Chỉ có điều...” Anh so vai, và một dòng nước mưa chảy xuống cổ áo anh. “Đôi khi logic có thể trở thành kẻ thù của ta. Nếu anh đã nhầm lẫn đến mức đó về Lucy thì anh có thể tin tưởng gì ở cảm giác của anh đối với em chứ?”

Cô đứng đó, không nói một lời, chỉ lắng nghe.

“Giá như anh có thể nói anh đã nhận ra anh yêu em nhiều đến thế nào ngay khi em rời bỏ thị trấn, nhưng anh còn quá mãi mê giận dữ em vì đã bỏ lại anh một mình. Anh không có nhiều kinh nghiệm giận dữ, vậy nên phải mất một thời gian anh mới hiểu ra người anh thật lòng tức giận chính là bản thân mình. Anh đã quá bướng bỉnh và ngu ngốc. Và sợ hãi. Mọi thứ luôn dễ dàng đối với anh, nhưng ở em lại chẳng có gì dễ dàng hết. Những điều em khiến anh cảm thấy. Cách em buộc anh nhìn vào chính mình.” Anh gằn như không thở nổi. “Anh yêu em, Meg. Anh muốn cưới em. Anh muốn được ngủ bên em đêm đêm, được ân ái với em, có những đứa con. Anh muốn chúng ta cùng nhau phấn đấu, cùng nhau làm việc và... chỉ cùng nhau thôi. Còn bây giờ, em sẽ tiếp tục đứng đó trừng mắt nhìn anh hay em sẽ lôi anh ra khỏi sự thống khổ và nói rằng em vẫn yêu anh, dù chỉ là một chút?”

Cô nhìn anh chăm chăm. Đôi mắt điềm tĩnh. Không mỉm cười. “Em sẽ suy nghĩ về chuyện này và sẽ báo cho anh biết.”

Cô bước đi, để lại anh một mình đứng đó giữa màn mưa.

Anh thả rơi chiếc ô, lảo đảo ngã xuống hàng rào chắn ướt đẫm, những ngón tay siết lại quanh lớp kim loại lạnh băng. Mắt anh nhức nhối. Anh chưa bao giờ cảm thấy trống rỗng và cô đơn đến thế. Khi đổi mắt nhìn vào bến cảng, anh tự hỏi anh biết nói gì đây để có thể thuyết phục được cô. Chẳng có gì cả. Anh đã quá muộn rồi. Meg không đủ kiên nhẫn đối với những kẻ hay chần chừ. Cô không còn lãng phí thời gian nữa và đã tiếp tục tiến lên phía trước.

“Được rồi, em đã suy nghĩ kỹ rồi,” cô nói từ sau lưng anh. “Lễ vật của anh là gì?”

Anh quay phắt lại, trái tim nảy lên trên cổ họng, mưa quất vào mặt. “Ừ... Tình yêu của anh?”

“Khoản đó thì qua rồi. Còn gì khác nữa.”

Cô có vẻ dữ tợn, mạnh mẽ và tốt cùng quyến rũ. Những sợi lông mi nhọn ẩm ướt đóng khung đôi mắt giờ có vẻ chẳng phải màu xanh lơ hay xanh lục mà ngả sang màu xám lất phất mưa giăng. Đôi má cô ửng đỏ, mái tóc ánh lên như ngọn lửa, khuôn miệng như một hện ước đang chờ được xác nhận. Trái tim anh đập thành thịch. “Em muốn gì?”

“Nhà thờ.”

“Em có định sống ở đó nữa không?”

“Có thể.”

“Vậy thì không đâu, em không thể có nó được.”

Cô có vẻ ngấm ngợ một lúc. Anh chờ đợi, tiếng dòng máu chạy rần rật trong tai anh.

“Thế còn về những tài sản còn lại của anh trên khắp thế giới thì sao.” cô hỏi. “Là của em.”

“Em không muốn chúng.”

“Anh biết.” Một thứ gì đó đã bung nổ trong lồng ngực anh, một thứ gì đó ấm áp và ngập tràn hy vọng.

Cô liếc mắt lên nhìn anh, mưa nhỏ tong tong từ đầu mũi cô. “Em chỉ phải gặp mẹ anh mỗi năm một lần. Vào dịp Halloween.”

“Có lẽ em sẽ muốn suy nghĩ lại đấy. Mẹ anh chính là người đã bí mật trả tiền để em thắng cuộc đấu giá.”

Cuối cùng anh cũng phá vỡ được vẻ điềm đạm của cô. “Mẹ anh?” cô hỏi. “Không phải anh à?”

Anh phải khóa chặt hai tay để ngăn mình ôm chầm lấy cô. “Lúc đấy anh vẫn đang trong kỳ điên cuồng. Mẹ nghĩ em... Để anh trích nguyên văn lời bà nhé. Mẹ nghĩ em ‘rất cừ’.”

“Thú vị đấy. Được rồi, nhưng tin xấu là...”

“Sẽ không có bất kỳ tin xấu nào hết.”

“Đấy là anh nghĩ thế thôi.” Lần đầu tiên, cô có vẻ không chắc chắn. “Anh có... sẵn lòng sống ở một nơi khác ngoài Wynette không?”

Lẽ ra anh nên đoán được chuyện này, ấy vậy nhưng anh lại không nghĩ tới. Tất nhiên cô sẽ không muốn quay trở lại Wynette sau hết thấy những chuyện đã trải qua ở đó. Nhưng còn gia đình anh, bạn bè anh, cội rễ của anh, những điều đã ăn sâu bén rễ vào trong mảnh đất sỏi đá mà anh đã dần trở thành một phần của nó?

Anh nhìn chăm chú vào gương mặt của người phụ nữ đã chiếm hữu linh hồn anh. “Được,” anh nói. “Anh sẽ từ bỏ Wynette. Chúng ta có thể chuyển đến bất cứ nơi nào em muốn.”

Cô cau mày. “Anh đang nói gì vậy? Em đâu có định nói là vĩnh viễn. Ôi chao, anh điên đấy à? Wynette là nhà mà. Nhưng em thật sự nghiêm túc về chuyện bằng cấp đấy, vậy nên chúng ta sẽ cần có một chỗ ở Austin, giả sử như em vào học ở trường Đại học Texas.”

“Ôi, Chúa ôi, chắc chắn em sẽ học ở đó.” Giọng anh lại vỡ vụn. “Anh sẽ dựng cho em một lâu đài. Ở bất cứ nơi nào em muốn.”

Cuối cùng cô cũng lộ ra vẻ ngây ngô đúng như cảm giác của anh. “Anh thực sự sẽ từ bỏ Wynette vì em à?”

“Anh sẽ từ bỏ cả mạng sống vì em.”

“Được rồi, nghiêm túc mà nói, anh bắt đầu làm em thấy sợ rồi đấy.” Nhưng giọng cô không giống như cô đang sợ hãi. Giọng cô giống như thể cô đang hạnh phúc thực sự.

Anh nhìn sâu vào trong mắt cô, muốn cô biết đích xác anh nghiêm túc đến mức nào. “Đối với anh không gì quan trọng hơn em.”

“Em yêu anh, Teddy Beaudine.” Cuối cùng cô cũng nói ra câu nói anh vẫn chờ đợi được nghe. Và rồi, với một tiếng kêu sung sướng, cô lao vào ngực anh, dán chặt cơ thể lạnh băng ướt đẫm vào người anh, vùi khuôn mặt lạnh băng ướt đẫm vào cổ anh; đưa đôi môi nóng hổi, ướt đẫm của cô chạm vào tai anh. “Sau này chúng ta sẽ giải quyết triệt để những vấn đề ân ái của chúng ta nhé,” cô thì thầm.

Ồ, không đâu. Cô sẽ không vượt qua anh dễ dàng như thế được đâu. “Chết tiệt thật, chúng ta sẽ giải quyết triệt để những vấn đề đó ngay bây giờ.” “Thách anh đấy.”

Lần này, chính cô là người lái xe. Họ chạy trở về chiếc limo. Anh truyền đạt cho người tài xế một loạt chỉ dẫn nhanh gọn, rồi hôn Meg đến ngạt thở trong lúc chiếc xe đưa họ băng qua vài khối nhà ngăn ngủi tới khách sạn Ritz ở công viên Battery. Họ lao vào trong sảnh, không mang theo hành lý, quần áo tong tong nước mưa. Chẳng mấy chốc họ đã khóa mình sau cánh cửa căn phòng khô ráo, ấm áp trông ra toàn cảnh bến cảng tối đen chìm trong màn mưa.

“Em sẽ cưới anh chứ, Meg Koranda?” anh hỏi trên đường kéo cô vào phòng tắm.

“Tất nhiên rồi. Nhưng em sẽ giữ nguyên họ thời con gái của mình, chỉ để chọc tức mẹ anh thôi.”

“Tuyệt. Giờ thì cởi quần áo ra.”

Cô làm theo, và anh cũng vậy, nhảy lò cò bằng một chân, tựa người vào nhau, quần nhằng trong một mớ bông bong những tay áo sơ mi và ống quần denim ướt lướt thướt. Anh bật nước trong buồng tắm đứng. Cô nhảy vào trước anh, tựa người vào lớp đá cẩm thạch, hai chân cô rộng mở. “Hãy để em xem liệu anh có thể sử dụng sức mạnh của mình cho mục đích xấu xa thay vì mục đích tốt đẹp không.”

Anh bật cười và nhập hội cùng cô. Anh ôm cô trong vòng tay, hôn cô, yêu cô, muốn cô như thể anh chưa từng muốn bất kỳ ai khác như thế. Sau chuyện xảy ra vào cái ngày đáng ghét đó tại bãi chôn lấp, anh đã tự hứa với lòng sẽ không bao giờ mất kiểm soát trước cô nữa, nhưng chỉ cần nhìn thấy cô, cảm nhận được cô đang áp vào người mình, anh lại quên hết những cách thức đúng đắn để yêu một người phụ nữ. Đây không phải một người phụ nữ bất kỳ nào. Đây là Meg. Người yêu xinh đẹp, hấp dẫn và quyến rũ khôn cưỡng của anh. Và, ôi Chúa ôi, anh suýt nữa đã chết chìm trong cô.

Trí não anh cuối cùng cũng tỉnh táo. Anh vẫn ở bên trong cô, và cô đang ngược lên nhìn anh từ trên sàn phòng tắm, một nụ cười toe toét như ánh mặt trời chói lóa tỏa rạng trên miệng cô “Cứ việc xin lỗi.” cô nói. “Em biết anh muốn thế mà.”

Anh phải mất cả trăm năm để hiểu người phụ nữ này mất.

Cô đẩy anh ra, với tay lên cao, đập lòng bàn tay xuống tắt vòi nước đi, và nhìn anh bằng ánh mắt tràn đầy tội lỗi. “Giờ đến lượt em.”

Anh không đủ sức cưỡng lại.

Cuối cùng, khi đã xong việc với cái buồng tắm, họ quần người trong áo choàng tắm, lau khô tóc cho nhau và chạy về phía giường. Ngay trước khi hai người tiến đến giường, anh bước tới bên cửa sổ kéo rèm khép lại.

Mưa đã tạnh, và xa xa kia, Nữ thần của Hải cảng đang nhìn anh chăm chú. Anh có thể cảm nhận được nàng đang mỉm cười.

Phần kết

Meg nhất định không chịu cưới Ted chừng nào cô còn chưa lấy được bằng. “Các chàng trai thiên tài xứng đáng được cưới các cử nhân đại học,” cô nói với anh.

“Chàng trai thiên tài này xứng đáng được cưới người phụ nữ anh yêu ngay bây giờ thay vì phải đợi cho tới khi cô ấy lấy được bằng.” Nhưng đầu cần nhân, anh vẫn hiểu chuyện này quan trọng với cô như thế nào, cho dù anh có không chịu thừa nhận đi chăng nữa.

Thiếu Meg, cuộc sống ở Wynette thật buồn tẻ, và tất cả mọi người đều muốn cô quay trở lại, nhưng bất chấp vô vàn cuộc gọi và cơ man những chuyến viếng thăm tình cờ từ đủ mọi cư dân thị trấn tới căn hộ nhỏ xíu của cô ở Austin, cô vẫn không chịu đặt chân vào trong phạm vi thị trấn cho tới tận đám cưới. “Nếu quay lại đó trước khi cần thiết thì thể nào tôi cũng sẽ quẳng số phận mình vào tay quỷ dữ mất,” cô nói với các thành viên ủy ban tái thiết thư viện khi họ xuất hiện trước cửa nhà cô mang theo cái bình Rubbermaid đựng món mojito của Birdie và túi bánh ngô chiên đã vơi một nửa. “Các cô biết thừa ngay khi vào thị trấn là thể nào tôi cũng sẽ gặp rắc rối với ai đó cho xem.”

Kayla, đang giảm calo bằng cách chỉ ăn những mẩu bánh thừa, khua khoảng trong túi bánh. “Tôi không hiểu cô đang nói về chuyện gì hết. Ngay từ đầu, mọi người đều cố hết sức để cô cảm thấy như đang ở nhà.”

Công nương Emma thở dài.

Shelby huých Zoey. “Đó là vì Meg là dân Yankee. Dân Yankee không hiểu được sự hiếu khách của người miền Nam.”

“Chắc chắn rồi.” Torie liếm lớp muối vương trên ngón tay. “Thêm nữa, chỉ cần chúng ta sơ sển là họ cuỗm cánh đàn ông của chúng ta ngay.”

Meg đảo tròn mắt, uống cạn ly mojito rồi đá bay tất cả bọn họ ra ngoài để cô có thể hoàn thành bài luận về quá trình phú dưỡng. Sau đó, cô lao bỏ đi giám sát sinh viên nghệ thuật được cô thuê để hỗ trợ hoàn thành các đơn hàng liên tục kéo đến từ New York. Bất chấp những phản đối giận dữ của Ted, cha mẹ anh, cha mẹ cô, các em trai của cô, ủy ban thư viện cùng hết thảy những dân cư khác của Wynette, cô vẫn tự trả các chi phí của mình, tuy nhiên cô đã nói lỏng các quy tắc của mình đủ để chấp nhận món quà đính hôn của Ted, một chiếc xe Prius màu đỏ bóng loáng.

“Anh tặng em một chiếc xe hơi,” cô nói với anh, “vậy mà món quà duy nhất của em dành cho anh lại chỉ là cái kẹp tiền tệ hại này.”

Nhưng Ted rất yêu thích cái kẹp tiền đã được cô chế tạo từ chiếc mê đay Ai Cập quý hiếm hình nữ thần Gaia, nữ thần đất.

Ted không thể dành nhiều thời gian ở Austin như họ dự tính ban đầu, và mặc dù ngày nào cũng nói chuyện với nhau nhiều lần, hai người vẫn nhớ nhung đến tuyệt vọng cảm giác được ở bên nhau. Nhưng anh cần ở gần Wynette. Nhóm các nhà đầu tư được chọn lựa cẩn thận mà anh tập hợp từ lâu để xây dựng sân golf nghỉ dưỡng cuối cùng đã tập trung. Các thành viên bao gồm cha anh, Kenny, Skeet, Dexter O'Connor, vài tay golf thủ rất có vị trí trong làng golf và vài thương gia Texas, không ai trong số họ liên quan đến lĩnh vực ống

nước. Thật bất ngờ, Spence Skipjack lại tái xuất hiện, âm ỉ lên về chuyện đặt “những hiểu nhầm,” lại sau lưng. Ted nói với ông ta rằng chẳng có hiểu nhầm gì hết, và ông ta nên bám chặt vào việc làm bốn cầu đi.

Ted giữ vai trò cổ đông nắm quyền kiểm soát ở khu nghỉ dưỡng để anh có thể xây dựng nó đúng như anh muốn. Mặc dù rất hào hứng với dự án nhưng anh lại phải làm việc quá sức, và vì việc xây dựng theo dự kiến sẽ được tiến hành ngay sau đám cưới của họ, tình hình sẽ lại càng tệ hơn. Mặc dù anh vẫn thường xuyên nói anh rất cần một đồng sự chia sẻ được cả tầm nhìn lẫn niềm tin của anh, nhưng mãi tới tận khi Kenny lái xe đến Austin rồi chặn Meg lại để nói chuyện thì cô mới nhận ra người Ted muốn làm việc cùng chính là cô.

“Anh ấy biết việc quay lại trường để chuẩn bị cho chương trình thạc sĩ có ý nghĩa như thế nào đối với cô,” Kenny nói. “Bởi vậy anh ấy mới chẳng bao giờ để nghị cô.”

Meg không cần quá năm giây để quyết định rằng tấm bằng của cô có thể đợi. Làm việc cùng người đàn ông cô yêu trong một dự án như thế này chính là công việc mơ ước của cô.

Ted mừng rỡ vô cùng khi cô hỏi liệu cô có thể làm việc cùng anh được không. Họ nói chuyện hàng mấy tiếng đồng hồ về tương lai của họ, về di sản họ dự định cùng nhau xây dựng. Thay vì mảnh đất nhiễm độc, họ tạo ra những nơi mà tất cả các gia đình chứ không chỉ những gia đình giàu có có thể tụ tập để đi dã ngoại hay chơi ném bóng - những nơi mà bọn trẻ có thể bắt đom đóm, nghe tiếng chim hót, và bầy cá được bơi lội trong một làn nước sạch, không bị ô nhiễm.

Cuối cùng cô lên kế hoạch đám cưới của cô chính xác vào một năm kém một ngày sau cái ngày Ted chuẩn bị dẫn Lucy đến bên bàn thờ Chúa, một quyết định bị bà Francesca kịch liệt phản đối. Bà vẫn than phiền về nó khi Meg - cuối cùng cũng ôm được tấm bằng cử nhân trong tay - quay trở lại Wynette ba ngày trước lễ cưới.

Trong khi Ted vội vã vào trong thị trấn để khánh thành một gian trưng bày mới tại thư viện đã được mở lại, Meg thả người xuống một cái ghế đầu bên quầy bếp trong bếp của bà mẹ chồng tương lai để ăn sáng. Bà Francesca chuyển một cái bánh vòng nướng sang bên kia quầy bếp. “Nào có phải cháu không có vô khối ngày để chọn đâu chứ,” bà nói. “Thành thực mà nói, Meg ạ, nếu không phải đã hiểu rõ thì bác dám thề là cháu đang tìm cách trù ếm mọi chuyện đấy.”

“Ngược lại là đằng khác ạ.” Meg phết đầy mút mâm xôi lên chiếc bánh. “Cháu thích ý nghĩa của hình ảnh những cuộc đời mới tươi sáng trở dậy từ tro tàn bi thảm của quá khứ.”

“Cháu cũng kỳ quái chẳng kém gì Teddy,” bà Francesca tuyệt vọng nói. “Thật không tin nổi bác phải mất đến chừng ấy thời gian mới nhận ra hai đứa phù hợp với nhau một cách hoàn hảo đến mức nào.”

Meg toét miệng cười.

Ông Dallie ngược ánh mắt lên khỏi cốc cà phê. “Dân tình ở đây thích con bé kỳ quái một chút, Francie ạ. Như thế con bé sẽ hòa hợp hơn.”

“Nói kỳ quái một chút là vẫn còn nhẹ đấy,” Skeet nói vọng ra từ sau tờ báo. “Hôm qua còn ôm chầm lấy tôi mà chẳng có lý do gì hết. Suýt nữa làm tôi lên cơn đau tim.”

Ông Dallie gật đầu. “Con bé vốn kỳ lạ vậy mà.”

“Cháu vẫn đang ngồi ngay đây này,” Meg nhắc nhở họ.

Nhưng ông Skeet và Dallie đã chuyển sang thảo luận về vấn đề trong hai người ai là người phù hợp hơn để dạy cô chơi golf, chẳng buồn để tâm đến chuyện Meg vốn đã chọn Torie rồi.

Bà Francesca lại một lần nữa cố gắng làm cho Meg tiết lộ về bộ váy cưới của cô, nhưng Meg nhất định không chịu nói. “Khi nào mọi người nhìn thấy thì bác cũng sẽ nhìn thấy thôi.”

“Bác không hiểu nổi sao cháu cho phép Kayla được nhìn mà lại không cho bác nhìn.”

“Bởi vì cô ấy là cố vấn thời trang của cháu, còn bác chỉ là bà mẹ chồng tương lai thích cằn nhằn của cháu thôi.”

Bà Francesca chẳng buồn tranh cãi điểm thứ hai mà chỉ tập trung vào vấn đề đầu tiên. “Bác hiểu về thời trang có kém gì Kayla Garvin đâu.”

“Còn hơn nhiều là đằng khác, cháu chắc chắn thế. Nhưng bác sẽ vẫn không được nhìn thấy nó cho tới khi cháu bước trên lối đi chính giữa giáo đường.” Cô hôn chụt một cái lên má bà Francesca và chạy tới nhà trọ để gặp gia đình. Không lâu sau đó, Lucy đến.

“Cậu có chắc cậu muốn tớ có mặt ở đó không?” Lucy đã nói qua điện thoại khi Meg mời cô dự tiệc cưới.

“Tớ không thể cưới chồng mà thiếu cậu được.”

Họ có rất nhiều chuyện để nói với nhau, và hai người lái xe đến nhà thờ, nơi chẳng ai có thể nghe lén họ. Cuối cùng Ted tìm thấy họ đang nằm dài trên bờ hồ bơi. Sự lúng túng ban đầu giữa hai người yêu cũ đã biến mất từ lâu, và họ chuyện trò như những người bạn thân, đúng như kế hoạch mà số phận đã sắp đặt cho họ.

Bữa tối trước hôn lễ được tổ chức ở câu lạc bộ, đúng y như lần đầu tiên. “Tớ cảm thấy cứ như thể mình đã bước xuyên qua lỗ hổng thời gian để trở về quá khứ,” Lucy thầm thì với Meg không lâu sau khi họ đến.

“Chỉ có điều lần này cậu có thể thư giãn và tận hưởng vui thú,” Meg nói với cô. “Sẽ vui lắm cho xem, tớ hứa đấy.”

Và quả là vui thật, vì dân thị trấn đã dồn Jake và Fleur vào chân tường để ngợi ca Meg. “Con gái ông bà là nhân viên điều hành giỏi nhất tôi từng có ở nhà trọ đấy,” Birdie nói với họ bằng thái độ nghiêm túc nhất trần đời. “Trên thực tế cô ấy đã điều hành nơi ấy. Tôi gần như chẳng phải làm gì cả.”

“Con bé khá sáng dạ,” mẹ cô đáp lại với vẻ mặt thành thật.

Zoey giật giật đôi hoa tai Ai Cập trang nhã. “Ông bà không biết cô ấy đã cải thiện một cách lớn lao đến thế nào cho tủ quần áo của tôi đâu.” Cô ta luồn tay vào trong túi, vốn theo Meg biết thì đang cất một chiếc vòng cổ vỏ chai lấp lánh mà cô ta có thể đeo lên khi mẹ của Hunter Gray xuất hiện.

“Câu lạc bộ không còn như cũ nữa kể từ sau khi cô ấy đi,” Shelby thổ lộ. “Ông bà sẽ không

tin nổi có nhiều người khổ sở đến thế nào mà vẫn không phân biệt được giữa trà đá Arizona bình thường và loại ít calo đâu.”

Đến lượt Kayla, nhưng Birdie phải thọc vào mạng sườn để lôi sự chú ý của cô ta ra khỏi hai anh em chói lóa nhà Koranda. Kayla chớp mắt và tuân thủ nghĩa vụ đánh bóng tên tuổi Meg. “Tôi thể là tôi đã tăng hơn hai cân kể từ sau khi cô ấy rời đi đấy, tôi đã tuyệt vọng quá đổi. Thực ra chính nữ trang của cô ấy đã giữ cho cửa hàng của tôi làm ăn khấm khá. Thêm nữa, ngoài Torie và tôi ra, chỉ có mỗi cô ấy đánh giá cao thời trang hiện đại.”

“Tất cả các cô đều đáng mến quá,” Meg dài giọng. Và rồi nói to với cha mẹ mình, “Họ đang cùng chữa bệnh bằng sốc điện đấy ạ. Như vậy thì sẽ được giảm giá tập thể.”

“Cô gái đó chẳng biết ơn gì cả,” Shelby khịt mũi nói với Công nương Emma.

Torie chộp lấy một cái chả cua. “Lúc nào chúng ta cũng có thể bắt cô ấy điều hành ủy ban sân chơi mà. Như thế sẽ dạy cho cô ấy bất kính với chúng ta thì như thế nào.”

Meg rên lên, Công nương Emma mỉm cười, còn Lucy mụ cả người đi. “Chuyện gì xảy ra vậy?” cô hỏi khi ở một mình với Meg. “Cậu hoàn toàn hòa hợp với nơi này. Và đó không phải lời khen đâu nhé.”

“Tớ biết,” Meg đáp. “Kiểu như chơi ú òa với tớ vậy mà.”

Nhưng Lucy hơi phật ý. “Họ chẳng bao giờ bày tỏ với tớ bất kỳ thái độ gì ngoài vẻ lịch sự, rõ là tớ không đủ tốt đối với họ. Tớ, con gái tổng thống Mỹ. Trong khi đó, cậu - Tiểu thư Kém Cỏi - cậu lại được họ yêu quý.”

Meg mỉm cười và nâng cốc về phía Những Phụ nữ Wynette Diên rồ. “Chúng tớ hiểu nhau mà.”

Bà Fleur lôi Lucy đi chỗ khác, Ted đến cạnh Meg, và họ cùng nhau quan sát Kayla và Zoey tiếp cận hai người em của Meg. Ted nhấp một ngụm rượu trong ly. “Shelby nói với bố mẹ em cô ấy dám chắc em đang mang thai.”

“Vẫn chưa đâu.”

“Anh đoán là có lẽ em sẽ nói với anh đầu tiên.” Anh nhìn chăm chú cánh phụ nữ. “Mà cũng có thể không. Em chắc chắn em muốn sống ở đây chứ?”

Meg mỉm cười. “Em không thể sống ở bất kỳ nơi nào khác.”

Anh luồn ngón tay đan vào các ngón tay cô. “Thêm một đêm nữa thôi là cái thời kỳ cấm vận tình dục ngu ngốc của em sẽ kết thúc. Anh sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi sao anh lại để em dụ dỗ mà đồng ý với nó chứ.”

“Em không biết anh có thể gọi bốn ngày là một thời kỳ cấm vận không.” “Chắc như bấp ấy chứ.”

Cô bật cười và hôn anh.

Tuy nhiên, chiều hôm sau, cô cứ bồn chồn lo lắng không yên, và cả Lucy lẫn năm cô phù dâu còn lại đều không thể làm cô bình tĩnh được. Georgie và April, cùng hai người chồng

nổi tiếng của họ, đã bay từ L.A. về, trong khi Sasha đã đến từ Chicago. Có vẻ không được đúng lắm nếu kết hôn mà lại thiếu Torie và Công nương Emma, và tất cả bọn họ đều trông lộng lẫy vô cùng trong chiếc váy lụa không tay màu xám nhạt kiểu dáng đơn giản, mỗi bộ váy lại có một hàng cúc kim cương hơi khác nhau chạy dọc lưng.

“Qua cuộc vui này rồi thì Kayla sẽ mang chúng lên eBay bán cho chúng ta,” Torie tuyên bố với Meg khi họ tập hợp lại trước khi hôn lễ diễn ra trong tiền sảnh nhà thờ. “Cô ấy bảo chúng ta sẽ kiếm được một món kha khá đấy.”

“Và chúng ta sẽ mang đi làm từ thiện,” Công nương Emma tuyên bố chắc nịch.

Bà Fleur nước mắt giàn giụa đúng như dự đoán khi nhìn thấy Meg trong bộ váy cưới. Torie và Công nương Emma cũng vậy, tuy nhiên vì lý do khác hẳn. “Cô chắc chắn về chuyện này chứ?” Torie thăm thì với Meg khi đám nhà gái đã bước vào phòng chờ chuẩn bị cho đám rước.

“Có một số điều đã được định sẵn.” Meg siết chặt bàn tay quanh bó hoa trong lúc Lucy sửa sang lại chân váy ngắn. Bộ váy, với phần áo cúp ngực, tay hén mềm mại và phần thân thon thả trang điểm thanh nhã, được xẻ sâu hình chữ V ở phần lưng. Cô mặc nó kèm với tấm khăn voan cưới dài của mẹ cô và vương miện bằng pha lê Áo.

Tiếng kèn trumpet vang lên, dấu hiệu cho biết Ted đã bước vào tiền sảnh nhà thờ, cùng với Kenny, phù rể. Mặc dù Meg không nhìn thấy được chú rể, nhưng cô ngỡ là một vật ánh sáng thể nào cũng chọi ngay lúc này để tràn qua khung cửa sổ lắp kính màu và phủ lên đầu anh một trong những vầng hào quang kỳ quái ấy.

Đúng lúc này cô cảm thấy ruột gan nhộn nhạo hơn.

Công nương Emma đã xếp các cô phù dâu vào hàng. Cảm giác hoảng loạn dần gia tăng, Meg nhìn April bước đi đầu tiên, theo sau là Torie và rồi Sasha. Bàn tay Meg lạnh ngắt và ảm ứot, trái tim cô đập thình thịch. Georgie đã biến mất. Chỉ còn lại Công nương Emma và Lucy.

Lucy thì thào, “Cậu xinh đẹp quá. Cảm ơn cậu vì đã làm bạn với tớ.”

Meg cố gắng mỉm cười. Thực ra cô đã làm được. Nhưng Công nương Emma lại bước vào lối đi chính giữa nhà thờ, và chỉ còn lại Lucy, và Meg lạnh cóng cả người.

Lucy chuyển động.

Tay Meg vung ra, và cô chộp lấy cánh tay Lucy. “Đợi đã!”

Lucy ngoái lại qua vai.

“Kiếm anh ấy,” Meg nói trong một thoáng hoảng hốt.

Lucy há hốc miệng nhìn cô. “Cậu đang đùa tớ phải không?”

“Không,” Meg hớp không khí. “Tớ phải gặp anh ấy. Ngay bây giờ.” “Meg, cậu không thể làm thế này được.”

“Tớ biết. Thật kinh khủng. Nhưng... cứ kiếm anh ấy đi, xin cậu đấy được không?”

“Tớ đã biết rõ chẳng phải ý hay gì khi đến đây mà,” Lucy lẩm bẩm. Rồi cô hít một hơi thở sâu, dán nụ cười Nhà Trắng cũ lên trên mặt, và thẳng tiến vào lối đi chính giữa nhà thờ.

Cô vẫn giữ nguyên nụ cười đó cho tới lúc dừng lại trước mặt Ted. Anh nhìn cô chăm chú. Cô nhìn anh chăm chú.

“Ừm ồ,” Kenny nói.

Cô liếm môi. “Ừm... Xin lỗi, Ted. Một lần nữa. Xin lỗi lần nữa. Nhưng... Meg muốn gặp anh.”

“Tôi kịch liệt khuyên cậu đừng đi,” Kenny thì thầm.

Ted quay về phía linh mục Harris Smithwell. “Cho con xin phép một lát.”

Đám đông xôn xao trong lúc anh sải bước trên lối đi chính giữa nhà thờ, không nhìn sang phải hay sang trái mà tiến thẳng về phía người phụ nữ đang đứng đợi anh ở ngay sau điện thờ.

Thoạt nhìn, anh chỉ nhận ra khuôn mặt thân yêu ấy đã được đóng khung trong một biển trắng bông bênh. Đôi má cô tái nhợt, các khớp ngón tay trắng bệch bao quanh bó hoa cưới. Anh dừng lại ngay trước mặt cô. “Một ngày vất vả hả?” anh hỏi.

Cô tì trán vào quai hàm anh, cái vương miện cố định tấm khăn voan của cô chọc vào mắt anh. “Anh có biết em yêu anh nhiều đến mức nào không?” cô hỏi.

“Cũng gần bằng anh yêu em,” anh đáp lại, dịu dàng hôn lên mũi cô để không làm hỏng lớp trang điểm của cô. “Mà này, trông em xinh đẹp quá. Tuy nhiên... Anh thì là anh đã từng nhìn thấy bộ váy này rồi.”

“Của Torie đấy.”

“Của Torie à?”

“Một trong những món đồ cũ của cô ấy. Như mong đợi, đúng không?” Anh mỉm cười. “Dĩ nhiên anh hy vọng nó là của đám cưới của cô ấy với Dex chứ không phải từ những thất bại trước đó.”

“Ừ hứ.” Cô gật đầu và khịt mũi. “Anh có... anh có hoàn toàn chắc chắn về chuyện này không? Em chỉ là một mớ bông bong thôi.”

Đôi mắt anh đắm đuối nhìn cô. “Quá trật tự cũng là một vấn đề, cưng ạ.”

“Chỉ có điều... Hãy nhìn nhận thẳng thắn nhé. Em thông minh, nhưng không thông minh bằng anh. Ý em là... khó có ai được như thế, tuy nhiên... Chúng ta rất có thể có những đứa con gốc ghêch. Không gốc hẳn đâu, mà... Gần gần như thế ấy.”

“Anh hiểu, cưng à. Bất kỳ người nào khi kết hôn lần đầu tiên cũng đều rất căng thẳng, cho dù là một người dũng cảm như em đi chăng nữa. May sao, anh đã có kinh nghiệm với đám cưới rồi, vậy nên anh có thể giúp em.” Lần này anh bắt chắp nguy cơ làm ảnh hưởng đến lớp trang điểm của cô để trao cho cô một nụ hôn âu yếm lên môi. “Chúng ta càng sớm giải

quyết xong chuyện này thì anh càng sớm có thể lột trần em ra, mất kiểm soát và rồi lại tự làm mình bẽ mặt lần nữa.”

“Đúng vậy thật.” Sắc hồng cuối cùng đã bắt đầu trở lại trên má cô. “Em ngốc thật. Nhưng em căng thẳng quá. Và khi căng thẳng, thỉnh thoảng em sẽ lại quên bằng mắt em đủ tốt với anh rồi. Quá tốt đối với anh ấy chứ. Anh vẫn còn hơi kém đấy, vì anh vẫn còn muốn làm vui lòng người khác, anh biết thế mà.”

“Em sẽ bảo vệ anh trước bản thân anh.” Và trước tất cả những người khác, anh nghĩ.

“Thế sẽ là một công việc toàn thời gian đấy.”

“Em đã sẵn sàng chưa?” Cuối cùng cô cũng đã mỉm cười. “Em sẵn sàng rồi.”

Anh hôn trộm cô thêm lần nữa. “Em biết rõ anh yêu em nhiều đến mức nào, phải không?”

“Em biết.”

“Tốt. Hãy giữ ý nghĩ đó nhé.” Anh nhắc bồng cô lên ôm vào trong lòng, và trước khi cô kịp nói anh không cần phải làm thế, rằng cô đã bình tĩnh lại rồi và anh cần phải đặt cô xuống ngay lập tức. Trước khi cô có thể nói bất kỳ điều gì, anh đã bắt đầu bước dọc theo lối đi chính giữa nhà thờ.

“Cô gái này,” anh tuyên bố với tất cả mọi người, “sẽ không bỏ trốn đi đâu hết.”

Lời tác giả

Mỗi cuốn sách tôi viết đều có một đời sống độc lập, nhưng điều đó không ngăn cản các nhân vật trong tác phẩm này lang thang vào trong một tác phẩm khác. Rất nhiều người bạn cũ đã bước vào trong cuốn sách này - Francesca và Dallie Beaudine từ *Fancy Pants*; Nealy Case và Mat Jorik từ *First Lady*; Fleur và Jake Koranda từ *Glitter Baby* (Bé Cứng Lấp Lánh); Kenny Traveler và Emma (ối chà... *Công nương Emma* chú) từ *Lady Be Good*, và cuốn này còn bao gồm cả câu chuyện tình yêu có một không hai của Torie và Dex nữa. Bạn có thể thấp thoáng bắt gặp hình ảnh Meg ngày xưa trong *What I Did for Love* (Tình đầu hay tình cuối) và gặp phiên bản thời trẻ của Ted trong cả *Fancy Pants* lẫn *Lady Be Good*. Và, phải, Lucy Jorik xứng đáng có một cái kết hạnh phúc. Khi viết những dòng chữ này, tôi đã đang làm việc cật lực với câu chuyện của cô ấy rồi.

Tôi cần phải cảm ơn sự động viên của rất nhiều người, trong đó có biên tập viên và người bạn thân quyến rũ khôn cường của tôi, Carrie Feron; đại diện lâu năm của tôi, Steven Axelrod, những người cổ vũ tuyệt vời của tôi ở Harper Collins, William Morrow và Avon Books. Đúng vậy, tôi biết rõ ràng tôi may mắn biết bao khi được tất cả các bạn cùng sát cánh bên tôi.

Tôi không biết mình có thể làm gì nếu không có trợ lý tài năng Sharon Mitchell, người đã giúp hết thảy mọi chuyện được trôi chảy. Vô cùng cảm ơn cố vấn golf độc nhất vô nhị của tôi, Bill Phillips. Ngoài ra còn có Claire Smith và Jessie Niermeyer vì đã chia sẻ “Những câu chuyện từ xe đồ uống” của họ.

Nhiệt liệt hoan hô những bạn văn thân thiết của tôi: Jennifer Greene, Kristin Hannah, Jayne Ann.

Krentz, Cathie Linz, Suzette Van và Margaret Watson, cùng tràng pháo tay đặc biệt dành cho Lindsay Longford.

Xin được gửi những cái ôm nồng nhiệt tới những người bạn tôi mới quen trên Facebook cùng tất cả những người ủng hộ tuyệt vời đã gửi tin nhắn cho tôi!

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

HẾT

NHÀ NAM | LĂNG MẠN

*T*hị trưởng Ted Beaudine và thị trấn Wynette như hai mà một, và cả hai đều những tưởng họ sẽ chẳng đời nào cần đến Meg Koranda, một cô tiểu thư Hollywood rách giời rơi xuống không biết gì khác ngoài gây rối và phá phách (cô ta thậm chí còn phá luôn cả đám cưới bạn thân nhất của mình!!!!)

... nhưng hẳn nhiên họ đã nhầm, nhầm to, nhầm vô cùng tận.

Bởi chẳng ai trong số họ biết rằng cô gái đó có thể tạo nên những phép màu, và thần Cupid có thể bày ra đủ mọi mưu mẹo để dẫn dắt những người yêu nhau đến với nhau...

Lỡ yêu người hoàn hảo là một trong những câu chuyện tình yêu hài hước và thú vị nhất của Suzan Elizabeth Phillips, nữ hoàng văn học lãng mạn Mỹ.

TỦ SÁCH BOOKBT #289

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Tủ sách BOOKBT #289

01/05/2017

Chú thích

[1] Potluck dinner: một hình thức ăn uống tập thể, mỗi người tham dự sẽ mang một món ăn đến để góp vào bữa tiệc.

[2] Nhân viên phục vụ vác gậy, nhặt bóng cho người chơi golf.

[3] Nguyên văn: Driver. Driver ngoài nghĩa gậy bậy đánh golf còn có nghĩa là người lái xe. Meg hiểu theo nghĩa “lái xe” nên đáp bừa.

[4] “Best ball”: chỉ cuộc đấu theo nhóm từ hai người trở lên. Trên từng lỗ một, điểm của mỗi nhóm được quyết định bằng điểm của cá nhân giỏi nhất trong nhóm.

[5] Tên gốc *The Bachelor*, một chương trình truyền hình thực tế bắt đầu chiếu trên đài ABC của Mỹ từ năm 2002. Anh chàng độc thân tham gia chương trình sẽ chọn vợ từ một nhóm phụ nữ (thường gồm 25 người). Cứ cuối mỗi tập, mỗi phụ nữ được anh ta tặng một bông hoa hồng sẽ được giữ lại chương trình, cho đến tập cuối cùng, người được tặng hoa hồng sẽ được nhận lời cầu hôn từ anh ta.

[6] Tales of a Fourth Grade Nothing: cuốn sách thiếu nhi với nhân vật chính Peter Hatcher và bạn cậu em trai Farley “Fudge” Hatcher.

[7] Ca sĩ, nhạc sĩ người Anh này từng sáng tác bài hát “You Can’t Always Get What You Want” - Ta không thể luôn luôn muốn gì được đấy.